

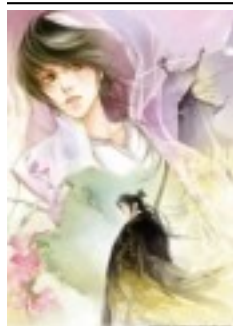
Hoàng Khuyết Khúc Chi Tần Lâu Nguyệt

Contents

Hoàng Khuyết Khúc Chi Tần Lâu Nguyệt	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	19
6. Chương 6	22
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	38
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	47
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	57
19. Chương 19	60
20. Chương 20	62
21. Chương 21	67
22. Chương 22	70
23. Chương 23	73
24. Chương 24	76
25. Chương 25	78
26. Chương 26	81
27. Chương 27	85
28. Chương 28	88
29. Chương 29	91
30. Chương 30	95
31. Chương 31	98
32. Chương 32	100
33. Chương 33	103
34. Chương 34	107
35. Chương 35	109
36. Chương 36	111
37. Chương 37	114
38. Chương 38	118
39. Chương 39	120
40. Chương 40	124
41. Chương 41	126

42. Chương 42	129
43. Chương 43	132
44. Chương 44	136
45. Chương 45	139
46. Chương 46	140
47. Chương 47	144
48. Chương 48	147
49. Chương 49	149
50. Chương 50	152
51. Chương 51	155
52. Chương 52	158
53. Chương 53	161
54. Chương 54	164
55. Chương 55	167
56. Chương 56	169
57. Chương 57	172
58. Chương 58	175
59. Chương 59	178
60. Chương 60	181

Hoàng Khuyết Khúc Chi Tần Lâu Nguyệt

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang cung đình, nhất thụ nhất công, cường công cường thụ, nam kỹ phúc hắc thụ x cổ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-khuyet-khuc-chi-tan-lau-nguyet>

1. Chương 1

Căn phòng tối đen như mực, một mùi hôi thối chậm chậm bốc lên, phía bên ngoài là tiếng người ồn ào huyền ảo... Nơi này là nơi nào? Ta đang làm cái gì ở đây? Toàn thân sao lại đau đớn như thế... Cố gắng chống đỡ thân thể đang đau nhức, Si Ảnh bỗng phát hiện mình thế nào chỉ mặc một kiện y phục mỏng manh, hạ thân cũng nhiễm vô số hồng ngân lớn nhỏ, hẳn là do khách nhân đêm qua lưu lại đi? Thế nhưng chính mình thế nào một điểm cũng không hề nhớ?

Đột nhiên, một tiếng “kèo kẹt” vang lên, cửa bị mở tung ra, ánh sáng chói mắt bất giác ủa vào khiến cho hắc chằng thể nào mở mắt nổi, lấy tay khế che bớt chút ánh sáng, thế nhưng lại phát hiện vừa bước vào chính là tú bà đi cùng một đám tráng hán, trên tay ai cũng cầm theo một sợi roi mây, rõ là đang nổi giận dùng dùng mà tới! Mặc dù không nhớ chút nào, nhưng nhìn tình thế này thì xem ra chính mình đêm qua lại gây họa rồi đây... Si Ảnh đành chấp nhận mà buông hạ mi mắt, hết thấy đành chờ trời cao an bài.

Quả nhiên không lâu sau, chỉ nghe tú bà hại tay chống nạnh, dùng thanh âm the thé chói tai không mang chút hảo ý nào mà buông lời nhục mạ: “Si Ảnh, đồ chết tiệt nhà ngươi đã làm cái quỷ gì hả? Cư nhiên có dũng khí đem Vương viên ngoại đá xuống giường, lá gan ngươi cũng thật không nhỏ!”

Wương viên ngoại sao? A, nghĩ lại thì... Vương viên ngoại vốn là kẻ có sở thích ngược đãi, hấn tới qua đường như muốn đem một vật gì đó cường ngạnh nhét vào cơ thể mình, sau đó... Sau đó... Chính mình theo bản năng đá hấn xuống giường? Thật kỳ quái, đã làm tới loại việc này... chính mình thế nào còn có loại “bản năng” đó chứ? Còn tưởng rằng bản thân đã thích ứng hoàn toàn với cuộc sống phóng đảng này rồi...

“Như thế nào? Không định nói là ngươi không làm chứ hả? Ngươi đã khiến ta tổn thất một khách nhân tốt như vậy, thiệt hại này ngươi định bồi thường ra sao đây?” Tú bà cứ vậy mắng không tiếc lời, dứt khoát nói rõ ý đồ của mục.

Cái gì mà bồi thường, bắt quá là muốn đánh ta cho hả giận mà thôi, đã như vậy, thì...

“Si Ảnh nguyện nghe ma ma xử trí.” Hoàn toàn vô cảm mà trả lời.

“Tốt lắm, tiểu tử, ngươi là người thông minh, thế nào lại không hiểu được việc trên giường phải ẩn nhẫn chịu đựng chứ?” Ma ma một tay giơ lên vuốt ve mặt hấn nói tiếp, “Nhớ kỹ cho ta, ngươi là “kỹ”! Nam kỹ như ngươi ngay cả kỹ nữ cũng không bằng! Từ ngày ngươi bước chân vào đây, ngươi đã không còn tự tôn, không có cái tôi, việc ngươi cần làm mỗi ngày chỉ là mở rộng hai chân mà tiếp khách cho ta, đây mới là sinh lộ duy nhất của ngươi, đã rõ chưa?”

“... Đa tạ ma ma chỉ bảo.” Vậy ra là chê ta không đủ hạ tiện.

“Tốt lắm!” Đoạn vung tay áo, tú bà quay lưng bước ra ngoài, trước khi đi cũng không quên đối bọn trắng hán kia ra lệnh: “Thưởng cho hấn mấy chục roi, không cho phép đánh vào mặt, cũng không được đánh chết!”

Roi mây khi đánh lên người sẽ khiến cho người vô cùng thống khổ, nhưng trên da thịt lại tuyệt không bị thương chảy máu, chỉ lưu lại những vết hồng ửng rõ ràng, mang theo hồng ửng đi tiếp khách, không những không làm mất đi sự yêu thích của khách nhân, ngược lại còn có thể khơi mào dục vọng muốn chà đạp của họ, cho nên chính là một trong những phương thức trừng phạt được ưa thích nhất ở nơi kỹ viện lầu xanh.

Khi cánh cửa bị khép lại rồi, đám trắng hán mới cầm roi lại gần, mắt thấy roi đang chuẩn bị quất xuống...

Đúng vào lúc này, Si Ảnh vốn đang không một chút phản kháng đột nhiên lộ ra biểu tình quẫn rũ mê người, đôi môi nhợt nhạt hé mở, hai mắt phút chốc như được phủ bởi một tầng sương dày, một tay hơi che nửa khuôn mặt, dùng thanh âm động lòng người nói: “Các vị đại ca, ta thật sự biết sai rồi... Không cần đánh có được không? Ta sợ ta chịu không nổi đâu...”

Đúng như lời ma ma đã nói, chỉ có như vậy mới là con đường sống duy nhất của hấn. Hấn không muốn bị đánh, thứ vốn liếng đáng giá duy nhất hấn có chính là —— thân thể vô cùng nhơ bẩn này!

Tên đại ca cầm đầu thấy hấn y phục xộc xệch, vai lõa lồ, hai điểm hồng hồng trước ngực dường như mơ hồ ẩn ẩn hiện hiện, vạn phần câu dẫn... Lời nói dịu dàng, phong tư buồn bã động lòng người, tất cả đều khiến cho hạ phúc hấn một trận căng thẳng, trong đầu thoáng hiện lên một ý nghĩ xấu xa.

“Hi hi, nếu ngươi không muốn bị đánh cũng được!” Cả mấy gã đàn ông đều không ngừng dùng ánh mắt tục tĩu mà lướt trên người Si Ảnh, “Chỉ cần ngươi thỏa mãn được mấy huynh đệ chúng ta, chúng ta sẽ bỏ qua cho ngươi!” Vừa nói, hấn vừa không biết xấu hổ mà vỗ vỗ lên hạ thân của chính mình.

Si Ảnh nhìn bọn chúng, biết rằng mình đã thành công rồi, vì vậy hấn một tay luồn vào trong quần áo của chính mình khẽ vuốt ve âu yếm, thỉnh thoảng lại lộ ra biểu tình *** dâng cùng tiếng rên rỉ ngọt nị mê người mà khiêu khích trước mặt bọn nam nhân kia, “Ấn... hà... Nhanh lên một chút... Đến đây...”

Bọn người kia sao có thể buông tha một báu vật trước mắt như thế, cả đám không thể chờ đợi được mà như ác lang sung sướng nhào tới, mỗi người chiếm một vị trí thuận lợi, hưởng thụ thứ “mỹ thực” bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống này!

“Sách sách, không hổ là kỹ nam đã được huấn luyện qua, này, mau nhìn, nơi này đã sưng đỏ đứng thẳng rồi!” Một tên không ngừng niết hai khối quả thực trên ngực của Si Ảnh.

“Đừng a, đau quá... Không nên niết... Ân... Hảo...” Ngoài miệng thì kêu như vậy, nhưng trong lòng Si Ảnh lại âm thầm chế giễu chính mình, thật sự là thân thể *** đang mà!

Tên chiếm cứ hậu đình của nam nhân càng thêm hưng phấn, không chút thương tiếc liền lấy ra thứ đã cương ngạnh cứng rắn hướng về cúc huyết rồi lập tức xuyên vào, “Hảo chặt, thật sự là so với xử nữ còn tuyệt hơn... Khó trách có nhiều người chờ được hưởng thụ thân thể hần đến vậy!”

“Đau quá... A A...” Vết thương đêm qua còn chưa khỏi hẳn, Si Ảnh mơ hồ cảm giác nơi đó lại vừa chảy máu rồi, nhưng dù vậy hần cũng không thể lộ ra biểu tình thống khổ, “Khó chịu quá... Ân... Còn muốn... Không đủ... Nữa đi... Ha... A A...” đoạn tự mình đóng đưa vòng eo lên để hấp thụ thứ thô cứng của tên kia.

“Tiện nhân!” Một tên không nhận được kéo quần của mình xuống, móc ra một dương khối xấu xí nhét vào miệng của Si Ảnh, “Hảo hảo hấp thụ cho ta, làm cho đại gia thật thoải mái thoải mái!”

“Đừng... Ân...” Ngọc hành thật lớn làm cho Si Ảnh thiếu chút nữa ngạt thở, nhưng bây giờ hần cũng chỉ có thể tiếp tục... tiếp tục làm bọn chúng hài lòng.

“Oa a... Sướng quá...” Nam nhân nhắm hai mắt lại mà hưởng thụ, “Đúng đúng, liếm, dùng sức liếm cho ta... Công phu của ngươi quả nhiên không phải tầm thường!”

Vừa nghe đồng bọn nói như vậy, mấy tên còn lại cũng không chịu nổi, cả đám kéo khổ hạ xuống, hai tên mạnh mẽ nhét vào hậu đình của Si Ảnh, những tên còn lại thì đứng ở phía sau lưng hần mà không ngừng cạo xát.

“Đừng... Ô...”

————— đau quá, thật sự đau quá, liệu ai có thể cứu hần?

————— người nào cũng không thể, hần đã sớm biết thế rồi!

... ..

“... Người cũng là quan nhi ở nơi này?” Nam tử tựa như rất khó tin mà nhìn Si Ảnh.

“Đúng vậy!” Người này thật sự rất kỳ quái, nhưng hần hình như là người tốt... “Như thế nào? Không được sao?”

“Không có, chỉ là kỳ quái chút thôi, ta cảm thấy ngươi không thích hợp với nơi này một chút nào!” Nam tử kia không hề bực mình, ngược lại lại cười đến sáng khoái.

Si Ảnh quay đầu đi chỗ khác, “Ngài đánh giá cao ta rồi! Si Ảnh bất quá chỉ là một quan nhi bình thường mà thôi.”

Không thể tiếp tục nhìn y nữa, y rất đáng sợ. Trên người y có một loại mị lực làm cho người ta tình nguyện bị vây hãm, đắm chìm!

“Không nên vô tình như vậy a!” Nam tử cười tủm tỉm mà xoay mặt Si Ảnh qua nhìn vào mặt hần, “Ta hỏi ngươi, ngươi có nguyện ý đi theo ta không?”

“... Thần kinh!” Nhưng tại sao chính mình lại đỏ mặt?

“Ha ha, ta dám khẳng định rồi ngươi sẽ đồng ý! Đến lúc đó ta sẽ chuộc ngươi về làm vợ ...” Nam tử tràn đầy tự tin nói.

... ..

Thời gian nháy mắt trôi qua, xuân đi hạ tới thu đến đông về, thấm thoát một năm nữa lại sang, nhưng mùa đông năm nay, với Si Ảnh mà nói lại vô cùng lạnh lẽo.

“Xin lỗi, ta không thể...” Vẫn là nam tử đó nhưng giờ này mang vẻ mặt đau thương không giống như khi trước.

Người tại sao lại khóc, bị bán đi chính là ta, người lại giả vờ từ bi gì nữa đây? Nên khóc lẽ ra phải là ta mới đúng, nhưng tại sao ta lại không thể nào khóc nổi?

Nam tử ngược khuôn mặt tuấn tú đang vương đầy lệ ngân mà nói, “Si Ảnh, ta đã bội ước mất rồi... Ta không thể đem cả gia tộc ra đánh cược được, xin người hãy tha thứ cho ta!”

“Tha thứ cho người?” Si Ảnh yếu ớt đáp, “Không dám... Ngài vốn là đại công tử, Si Ảnh làm sao dám trách ngài?”

Đúng vậy, người không có sai! Sai chính là ta, ta rõ ràng vốn là một kẻ thân mang trọng tội, vì sao khi nhìn thấy người, ta lại tưởng rằng mình còn có chút hy vọng? Là ta lại một lần ngu ngốc ngây thơ... Cho nên, lão thiên gia mới trừng phạt ta! Ta từ hoàng thành lại bị bán ra biên cảnh, hết thấy đều là do ta tự làm tự chịu mà thôi...

“Si Ảnh, người không nên như vậy, người có thể đánh ta mắng ta, nhưng người không thể không thèm nhìn mặt ta như thế!” Nam tử nắm chặt bờ vai của hần nói.

Không nên, ta không nên đánh người, cũng chẳng muốn mắng người, bởi vì người mấy ngày nữa sẽ phải thành thân rồi... Nghe nói đối phương là một khuê phòng tú nữ cùng người vô cùng môn đăng hộ đối, thật sự là có phúc khí lớn mà... Ta quả nhiên đời này chỉ có thể đóng vai một kẻ qua đường của người ta mà thôi, sự tồn tại này, có hay không cũng đâu có gì khác biệt... Không có ai thật sự thuộc về ta... Không ai cả...

Sau đó Si Ảnh bị bán tới Căng Uyên lâu nơi biên cảnh. Nơi này không có kỹ nữ, tất cả đều là thanh quan. Có lẽ do là tiểu trấn nơi biên cương, Căng Uyên lâu này hoàn toàn không giống chút nào so với thanh lâu ở hoàng thành, không có cái tập nập hối hả của cuộc sống bận rộn, cũng không có những thủ đoạn dơ bẩn tàn nhẫn. Nơi này đúng nghĩa là nơi nam nhân dùng để phát tiết, cũng không có nhiều cơ hội gặp gỡ những khách nhân có loại yêu cầu biến thái. Si Ảnh ở nơi đây sống rất tốt, không những vậy còn phát hiện...

Phạm lão bản của Căng Uyên lâu, mặc dù là người lãnh đạm, lại có một đứa con bị trì độn, nhưng Si Ảnh biết y là người tốt, chỉ từ việc y không bao giờ miễn cưỡng bất cứ tiểu quan nào phải tiếp khách đã đủ thấy điều đó rồi. Y lớn lên rất đẹp, một vẻ đẹp dễ khiến người ta phải động tâm. Cùng y sớm tối bên nhau, từ từ khiến cho Si Ảnh dần quên đi người nam nhân ở kinh thành khi ấy.

Có lẽ chính mình đã yêu Phạm lão bản mất rồi! Nhưng là... hần có thể tiếp nhận mình không? Cuộc sống an bình quả nhiên dễ dàng làm cho người ta trở nên tham lam, Si Ảnh trong lòng lại lần nữa dấy lên một ngọn lửa hy vọng, nhưng lần này nguyện vọng liệu có thể đạt được chăng? Sợ hãi một tương lai mơ hồ bất định, Si Ảnh vẫn không chùn bước mà lựa chọn tiến lên...

Nhưng hần lại thêm một lần thất bại! Vận mệnh đã vô tình định đoạt, người họ Phạm kia lựa chọn lại là một nam nhân hoàn toàn xa lạ tên là “Kỳ Oát Tuyền”... Mà hần, Si Ảnh, cuối cùng cũng chỉ có thể lặng yên đứng nhìn hạnh phúc của người ta...

Thôi thôi, thật sự quá mệt rồi! Hai mươi bốn năm sống trên cuộc đời này, ta không thành công dù chỉ một lần, ta không biết “hạnh phúc” là cái gì, cũng không biết đến cảm giác “được yêu thương”, có lẽ bản thân ta chính là một kẻ thất bại, nhất định chẳng có duyên với thứ gọi là “vui sướng”!

...

“Nói, hai người mới rồi với người là loại quan hệ gì?” Khẩu khí phần hân hỏi.

Đây vốn là thanh âm của nam nhân, nhưng hần là ai vậy chứ?

“Người... là ai?” Si Ảnh nhìn hần... người bỗng lạnh run lên.

“Người không có tư cách biết...” Hần còn đang tiếp tục nói gì đó, nhưng Si Ảnh đã không còn nghe rõ nữa.

...

“Ừ...” Đường đi khá gấp ghe, làm cho Si Ảnh đang ngủ mơ màng trên xe ngựa đột nhiên tỉnh lại, “Đây là chỗ nào?”

Mới rồi phải chăng tất cả chỉ là mộng? Si Ảnh đứng lên, kéo liêm trưởng của xe mà nhìn ra bên ngoài... Một đội quân hàng hàng lớp lớp đang đi ở phía trước, cờ xí hoàng thất rợp trời, nam nhân lạnh lùng như băng khắc trong mộng kia chính là người đang cười kỳ mã ngay bên cạnh.

“Đây... đây là?” Si Ảnh nhất thời không thể phản ứng.

“Người đã tỉnh rồi?” Vẫn là khẩu khí lạnh lùng như trước.

Y là vương gia... Si Ảnh đã lờ mờ đoán ra thân phận của người này... Nếu đã là vương gia, như vậy quyết không thể dễ dàng đắc tội, hẳn dù sao cũng không muốn chết!

Vì vậy lại bày ra một thứ bộ dáng nhu thuận dịu dàng hỏi: “Chúng ta đang muốn đi đâu đây? Khế ước bán thân của ta còn đang...”

Lúc này, Tể Linh Nhạc mới từ trong lòng rút ra một tờ giấy có đóng hồng ấn phía trên, “Cảng Uyên lâu đã bị niêm phong, ta lấy được khế ước bán thân của ngươi! Ngươi từ giờ phải ngoan ngoãn theo ta!”

“Si Ảnh đã rõ!” Nhưng y muốn làm cái gì đây?

Tể Linh Nhạc thấy hần thuận theo thì rất hài lòng, liền hảo tâm mà nói cho hần: “Chúng ta phải về kinh thành!”

“Cái gì?” Si Ảnh kinh hãi, thân thể bất giác run lên, nếu không có Tể Linh Nhạc kéo hần lại, hẳn hẳn là đã ngã từ trên xe ngựa xuống.

Tể Linh Nhạc thấy phản ứng hốt hoảng của hần, tâm lý cũng âm thầm rõ ràng một chút, nhưng ngoài miệng vẫn là thử thăm dò: “Làm sao vậy?”

“Hả... không... Không có việc gì... Ta có chút chóng mặt... muốn... nghỉ ngơi... Không quấy rầy Vương gia nữa.” Si Ảnh sợ lộ ra sơ hở, lập tức lùi vào bên trong xe ngựa.

Muốn giấu diếm cái gì sao... Không sao, dù sao sau khi trở về ta sẽ có cơ hội để tra ra manh mối! Ôm ý nghĩ như vậy, đoàn người tiếp tục tiến lên... Cứ như vậy, một đoạn chuyện xưa lại đã được bắt đầu.

2. Chương 2

“Oa... nhìn kia, đúng là Nhạc vương gia! Vương gia đã về rồi!”

Lúc đoàn người đi tới cửa hoàng thành, rất nhiều dân chúng vây tới xem, mọi người đều tụ tập cùng một chỗ, háo hức muốn được tận mắt nhìn khí phách vương giả.

“Ôi chào? Người ngồi trong xe ngựa kia là ai vậy nhỉ? Hoàng đế bệ hạ sao?”

“Ngươi ngu ngốc thế, Hoàng đế bệ hạ nếu ngồi cũng là ngồi trong long liễn (xe ngựa chuyên dụng của vua), sao có thể ngồi trong xe ngựa như vậy chứ?!”

“Không phải bệ hạ... Vậy Nhạc vương gia còn có thể mang người nào trở về?”

.

“Theo ta thấy, trong kia chắc chắn là tiểu thư nhà nào đó, Vương gia đây mang về là “kim ốc tàng kiều” nha!”

(Kim ốc tàng kiều: Lầu vàng giấu người đẹp)

.

“Nói như vậy... nghe cũng có lý a...”

.

Si Ảnh ngồi trong xe nghe không sót một chữ nào của dân chúng, may mà chỉ có một mình, cho nên hần mới có thể thoải mái cười nhạo đám ngu dân kia.

.

Hừ! Cái gì tiểu thư, cái gì tàng kiêu, ngồi bên trong bắt quá chỉ là một nam kỹ vô danh tiểu tốt, một kẻ ngay cả tương lai cùng vận mệnh của chính mình cũng không thể nắm giữ... Người? Có lẽ phải dùng từ “con rối” mới đúng... Bắt quá cái này cũng khó trách đám dân đen kia, ai có thể nghĩ vị Vương gia băng lãnh ấy lại bất hủ mang về, ngay cả chính mình còn cảm thấy khó tin, vậy làm sao người khác lại tin được chứ?

Nhưng mục đích của vị vương gia này là gì? Từ việc mình bị tra hỏi tối hôm ấy thì có lẽ vương gia đến là vì Phạm lão bản và Kỳ Oát Tuyền... Vậy bọn họ là ai? Phạm lão bản... thật là tiền nhậm hoàng hậu sao? Nếu đúng như vậy... thì hẳn là thế nào đây...

Ngay lúc hắn đang nghĩ mông lung thì đoàn người của Nhạc Vương gia cũng đã về đến nơi!

“Võ tướng quân hãy đem quân hồi cung, đồng thời mang cái này giao cho Húc giúp ta, sự vụ trong cung để cho Húc tùy trí xử lý! Người ta sẽ mang về phủ, nếu còn gì không rõ, bảo hắn đến phủ đệ tìm ta!” Vừa nói, hắn vừa ném bọc hành lý đến trước mặt nam nhân.

Nam nhân cung kính hai tay hành lễ mà tiếp nhận, “Thuộc hạ đã rõ, cáo lui... Chúng ta đi!” Dứt lời, hắn liền nhảy lên ngựa, mang quân hướng về phía cấm cung.

Bọn họ vừa đi, trước cửa Nhạc vương phủ nhân tện chỉ còn lại hắn cùng xe ngựa, vắng vẻ hẳn lên... Trong xe, Si Ảnh cũng cảm thấy bên ngoài có chút thay đổi, nhưng hắn thông minh cũng không hỏi nhiều, yên lặng chờ Tề Linh Nhạc phân phó.

Quả nhiên, Tề Linh Nhạc liến hướng xe ngựa cất tiếng, “Người còn muốn ở bên trong đợi tới khi nào nữa!”

Hắn phát hiện rồi a~, quả nhiên là một vị Vương gia không đơn giản! Si Ảnh trầm nghĩ, chậm rãi bước từ trong xe ngựa ra. Vừa xuống xe, hắn liền một mực cúi đầu nhận lỗi: “Vương gia hiểu lầm rồi, tại chưa có lệnh của Vương gia, cho nên Si Ảnh không dám tự tiện ra! Mong Vương gia thứ lỗi!”

“Hừ!” Tề Linh Nhạc khinh thường mà hừ lạnh, “Sao không châm chọc giống như lần đầu tiên người gặp ta?”

“Khi đó Si Ảnh ngu muội, không nhận ra Vương gia đại giá, Vương gia khoan hồng độ lượng, không nên cùng Si Ảnh so đo!” Người ta là Vương gia cao cao tại thượng, hắn dù sao cũng không đắc tội được!

Tề Linh Nhạc khoe miệng khe nhếch lên, “Tốt lắm, ngươi rất biết nhìn người mà làm, cái ta muốn chính là một con chó biết nghe lời như thế!”

“Vương gia quá khen!” Si Ảnh cúi đầu khom lưng, nhưng trong lòng lại âm thầm chửi rủa: Người đi chết đi! Dù là một con chó nghe lời, nhưng nếu ngươi làm nó tức giận, nó cũng sẽ cắn ngươi một trận ra trò.

Đúng lúc này...

“Vương gia!” Cánh cửa Nhạc vương phủ bất chợt bị một vị lão nhân mở ra.

.

Nhìn thấy Tể Linh Nhạc, lão nhân mừng rỡ khôn xiết, vội vã bước tới nắm lấy tay hắn, “Vương gia, người rốt cục đã trở về rồi, lão nô rất lo lắng cho người!”

.

Tể Linh Nhạc cũng lộ ra nụ cười ôn hòa hiếm thấy hướng người kia nói, “An bá, ta đã trở về, trong Vương phủ có xảy ra đại sự gì không?”

.

“Hết thảy đã có lão nô lo, Vương gia cứ yên tâm, nhưng thật ra Vương gia đi chuyến này... Ồ?” An bá hướng mắt thoáng nhìn sang bên cạnh, ngạc nhiên phát hiện ra lần này chủ tử về lại dẫn theo một người, “Vị này là...”

.

Tể Linh Nhạc ngày thường đối với người khác lúc nào cũng không hứng thú, trừ hai người đệ đệ cùng một vài vị quan lại trọng thần hay phải gặp gỡ vì chuyện triều chính ra, trên cơ bản hắn cũng không bao giờ dẫn ai vào phủ. Không nghĩ tới lần này ra ngoài tuần thú cư nhiên lại mang một nam tử xa lạ về? Chẳng lẽ... An bá cũng bắt đầu có những ý nghĩ kỳ quái!

.

Nhưng Tể Linh Nhạc ngay câu đầu tiên đã gạt bỏ hoàn toàn suy đoán của ông, “Hắn ta là công cụ để thực hiện nhiệm vụ lần này, An bá không cần để ý nhiều đến hắn!”

.

Nguyên lai là như vậy a~... Không riêng gì An bá, Si Ảnh giờ cũng đã rõ ràng, chẳng qua là bởi vì mình còn có giá trị lợi dụng... Thôi, dù sao hắn cũng đã quen rồi, không phải sao?

.

“Chuẩn bị một gian phòng cho, đưa hắn đi tắm rửa thay quần áo! Sau đó mang hắn đến gặp ta...” Tể Linh Nhạc đem Si Ảnh giao cho An bá, sau đó hướng phòng trong mà đi, tuyệt không quay đầu lại.

.

“Tuân mệnh!” An bá khom nửa người xuống cung tiễn y rời đi.

.

Chờ y đi xa rồi, An bá mới ngẩng đầu, ánh mắt hướng về phía Si Ảnh, thái độ khá hòa nhã hiền hậu. Ông theo lời Tể Linh Nhạc đã phân phó, dẫn hắn hướng gian phòng kia mà đi, vừa đi vừa cùng hắn nói chuyện phiếm: “Người tên là gì?”

.

“Ta gọi là Si Ảnh!” Người tên An bá này thoát nhìn so với chủ tử của hắn có vẻ tốt hơn nhiều a! Si Ảnh cũng âm thầm mà quan sát hết thảy mọi thứ trong Vương phủ.

.

“Si Ảnh... Ừm? Tên này hình như có chút...” An bá chung quy có cảm giác nam hài này có gì đó không đúng, so với những công cụ trước đây thật sự là rất bất đồng, một chút cũng không hề giống.

.

“Có điểm giống với tiểu quan đi?” Người kia cũng từng hỏi như vậy, “Không sai, ta vốn là một tiểu quan!” Thoạt nhìn không giống sao? Còn tưởng rằng chính mình đã đủ hạ tiện rồi... Nghĩ tới đây, Si Ảnh không nhịn được cúi đầu xuống nhìn một lượt phục sức của mình.

.
Nghe vậy, An bá giật mình mà ngừng cước bộ, “Ngươi là một tiểu quan?”

.
Si Ảnh thấy phản ứng kỳ quái của ông, bất giác hỏi ngược lại: “Đúng vậy, thế thì đã sao?”

.
“Hả... Không... Không... Chỉ là, không nghĩ tới Vương gia cư nhiên lại mang một người như vậy trở về!” An bá thái độ hơi khê biến, cũng không tỏ ra thân thiện ôn hòa như trước, “Thật không biết lần này lại là cái nhiệm vụ liệu mạng gì nữa đây...”

.
Si Ảnh đã hiểu ra, tiểu quan ở nơi này, so với con sâu con kiến còn không bằng, nên rất thức thời mà không nói thêm gì cả, thẳng đến khi tới phòng mới của mình.

.
“Nơi này chính là phòng của ngươi, ta sẽ gọi người đem nước nóng đến, ngươi trước cứ nghỉ ngơi đi!” Ông nói xong liền rời đi, hình như đối với Si Ảnh có chút tránh còn không kịp.

.
“Ai... Ông lão thật cổ hủ!” Si Ảnh cũng không quá bận tâm mà vẫy vẫy tay bước vào phòng.

.
Căn phòng mới rất rộng rãi, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi. Nhưng đối với Vương phủ mà nói, căn phòng này dường như có chút đơn giản... Si Ảnh ngồi trên ghế, tự rót cho mình một chén trà, rồi lẳng lặng ngồi nhìn thời gian trôi.

.
Không lâu sau, có một thằng nhóc nô tài đi đến, cầm theo một bộ đồ mới để ở một bên, sau đó hướng dục thùng đổ đầy nước nóng vào trong. Rồi, ngay cả một câu cũng chưa nói, liền vội vã đi ra ngoài.

.
“Độ ấm vừa đủ!” Si Ảnh cũng không thèm để ý đến hần, đưa tay thử độ ấm trong dục thùng, cảm thấy vẫn còn đủ nóng, liền cởi bỏ bộ quần áo dính đầy phong trần đường xa trên người, sải bước vào trong dục thùng, ý định nhân nước đang nóng hảo hảo tắm rửa một phen.

.
Ước chừng khi hần vừa ngâm được một lúc, Tề Linh Nhạc cư nhiên đường hoàng bước vào phòng, đi tới ngay trước dục thùng nhìn hần từ trên xuống dưới...

.
“Ngươi!” Si Ảnh trong nháy mắt cầm lấy khăn lông che khuất hạ thân.

.
Tề Linh Nhạc châm chọc nhìn hần nói: “Mới vừa rồi còn gọi ‘Vương gia’, giờ đã là ‘ngươi’ rồi a~!”

.
“...!” Si Ảnh lúc này mới phát hiện ra sai lầm của chính mình, mặc dù có chút hối hận, nhưng bây giờ cũng không phải là lúc để hần suy đoán này nọ.

Hắn lập tức lộ ra vẻ mặt a dua nịnh nọt, tươi cười quyến rũ hướng Tề Linh Nhạc nói: “Si Ảnh mới vừa rồi là bị sợ hãi, mong Vương gia thứ lỗi... Vương gia tìm ta vốn là có chuyện gì quan trọng sao?” Giọng điệu như trăm phần trăm mình là vô tội vậy.

“Ừ...” Tề Linh Nhạc cũng không vạch trần hắn, “Vừa rồi ngươi cũng biết, ta mang ngươi tới hoàng thành là muốn ngươi làm giúp ta một việc... Ngươi có thể vừa nghe vừa tắm, ta cho phép!”

“Không cần, chuyện của Vương gia hẳn là trọng yếu, Si Ảnh có thể nghe trước rồi sẽ tắm sau!” Thật không biết tên này lại muốn làm gì đây...

Tầm mắt Tề Linh Nhạc dừng trên người hắn vài giây, sau đó y mới mở miệng nói: “... Miệng lưỡi của ngươi thật sự rất sắc bén nhỉ, bất quá có đôi khi thông minh quá cũng sẽ trở thành nhược điểm, nhớ kỹ lời ta nói!”

Si Ảnh sắc mặt hơi trầm xuống, nhưng trong lòng trống rỗng, thản nhiên tiếp nhận: “Si Ảnh xin nhớ!”

Thế nhưng cuộc sống của nam kỹ chính là như thế, không thông minh thì thử hỏi làm sao ngươi có thể sinh tồn đây? Vương gia ơi Vương gia, ngài vốn sinh trưởng tại nơi phú quý vinh hoa hơn hẳn người thường, ngài làm sao có thể biết được điều đó?

“Thật sự nhớ thì tốt...” Tề Linh Nhạc nhẹ giọng bảo, sau đó tiếp tục nói tiếp, “Sau này ngươi sẽ ở lại trong Vương phủ... Ngươi có một thân thể rất tuyệt, ta muốn đích thân điều giáo ngươi... Sau này ngươi sẽ làm việc cho ta!”

“Điều giáo? Vương gia là sợ kỹ xảo của Si Ảnh chưa đủ tốt sao?” Hắn vốn chưa hề thử qua, dựa vào cái gì mà nói chính mình cần điều giáo?

“Không, ngươi đối với xuân dược căn bản không có sức chống cự! Như chuyện lần trước về vụ lão bản ngươi đó, chỉ cần một lọ ‘tình triều’ đã đủ khiến ngươi khuất phục rồi... Nếu như kẻ địch dùng tới ba, bốn lọ, ngươi chẳng phải sẽ hoàn toàn gục ngã rồi sao?” Tề Linh Nhạc thật cẩn thận mà phân tích.

Yêu cầu hẳn là quá cao rồi, hẳn là nam kỹ, cũng đâu có phải gian tế, thật sự là... chờ một chút... Gian tế?

Si Ảnh mở to hai mắt nhìn Vương gia, “Vương gia là muốn ta...”

“Đã đoán được rồi sao?” Tề Linh Nhạc nâng nâng khóe miệng, “Đúng, ta muốn ngươi giúp ta câu dẫn một người! Hắn rất thích đến thanh lâu nổi danh nhất hoàng thành này. Ta muốn huấn luyện ngươi thật tốt, rồi đưa ngươi tới đó... Ngươi cần phải cố gắng luyện tập đấy!”

“Hoa Dật lâu...” Si Ảnh cúi đầu nói.

“Đúng, người biết ‘Hoa Dật lâu’ là chuyện tốt!” Si Ảnh vốn là hồng bài của “Cảng Uyên lâu”, nếu biết tới thanh lâu lớn nhất hoàng thành cũng không có gì kỳ quái, thế nhưng phản ứng của hắn hình như có chút... “Như thế nào? Không muốn đi?”

.

A... không muốn ư? Chính mình còn có quyền lựa chọn sao? Chủ nhân có đôi mắt lạnh như băng kia đã dùng vẻ mặt của hắn nói đáp án rồi mà. Không đi cũng phải đi, dù chết cũng phải đi!

.

“Không, Si Ảnh chỉ là cảm thấy xúc động... không nghĩ tới một kẻ phải làm kỹ nam để mưu sinh lại có ‘may mắn’ được vì Vương gia làm việc, còn có thể bước chân vào ‘Hoa Dật lâu’ nổi danh khắp chốn kia... thật sự là... vinh hạnh tới cực điểm!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà trả lời!

.

“Đồng ý là tốt rồi! Như vậy mọi việc từ đêm nay sẽ bắt đầu...” Tể Linh Nhạc nói xong liền quay đầu định rời đi.

.

Nhưng Si Ảnh đột nhiên lớn mật mà kéo vạt áo của hắn lại, “Vương gia, xin chờ một chút!”

.

“Người...” Tể Linh Nhạc tức giận trừng mắt liếc nhìn tay hắn một cái, muốn quát hắn buông ra, loại người hạ tiện này dựa vào cái gì mà ra lệnh cho y... Nhưng đúng lúc đó, ánh mắt y bắt gặp đôi mắt của Si Ảnh...

.

Hai tròng mắt rất có thần thái, tràn ngập sinh khí cùng nghị lực bừng bừng kiên định không chịu khuất phục, tại sao một tên nam kỹ thấp kém lại có được ánh mắt như một võ tướng thế kia? Hắn rốt cuộc là ai?

.

Ánh mắt ấy khiến cho y dè xuống được cơn tức giận vừa dâng lên trong lòng, kiên nhẫn dò hỏi: “Còn có chuyện gì?”

.

Nhìn không ra, vị Vương gia này hóa ra cũng là người tốt! Si Ảnh âm thầm kinh ngạc, “À... Ta là muốn biết, Vương gia muốn ta câu dẫn ai?”

.

“Cái này không cần hỏi nhiều, đến lúc đó người tự khắc sẽ biết!” Câu trả lời này đã là nhượng bộ lớn nhất của Tể Linh Nhạc, y nói xong ngay lập tức liền rời đi.

.

“Là ai cũng không được biết sao?” Si Ảnh tựa lưng vào thùng nước lạnh bấm chế giễu.

.

Thật sự hoài niệm cuộc sống tại “Cảng uyên lâu” trước kia, nhưng hắn biết rõ mình sẽ chẳng bao giờ trở về được nữa... Nơi hoàng thành to lớn này đang che giấu biết bao tội ác, chính mình chẳng phải đã rõ ràng lắm sao! Người với người chỉ có đối trá cùng lợi dụng lẫn nhau, “Hoa Dật lâu”... nơi biết bao quen thuộc... không nghĩ tới đã đi một vòng lớn đến vậy mà cư nhiên còn nhớ tới nơi này...

.

“Hoa Dật lâu”, Si Ảnh đã trở về đây!

3. Chương 3

“A... ư... không...” Si Ảnh khó chịu mà giãy dụa hạ thân, dục vọng đứng thẳng đang chờ mong được âu yếm thỏa mãn, “Vương gia...”

Si Ảnh dùng ánh mắt cầu xin hướng về phía Tề Linh Nhạc, nhưng y chỉ lộ ra vẻ mặt lạnh như băng mà nằm bên cạnh Si Ảnh, không nhanh không chậm vỗ về chơi đùa cùng thăm dò thân thể hắn.

Nhìn thấy ánh mắt cầu xin của Si Ảnh, y liền lạnh lùng phản bác, “Cái ta muốn huấn luyện chính là sức chịu đựng của người, chỉ như vậy thôi mà đã nhịn không được, làm sao người có thể chống đỡ được kẻ địch?”

Nhưng thế này... quá độc ác đi! Si Ảnh thở dốc mà cắn răng, thầm mong kẻ trên người kia nghĩ lại...

Tiểu huyết cùng phân thân do bị đổ đầy hai loại xuân dược khác nhau mà đang mãnh liệt yêu cầu thổ lộ, nhưng mà... phía trước bị một sợi dây tơ tầm buộc chặt, ngọc hành cũng đã hãnh diện đứng thẳng dựa sát vào tiểu phúc, nhưng một giọt cũng không bắn ra được; huyết khẩu phía sau lại ngứa ngáy khó chịu, hé ra khé vào như nghênh đón cự vật sung hạnh, vậy mà tên Vương gia chết tiệt kia có thể làm như không thấy, hai tay vuốt ve khắp nơi trên thân thể mình, thế nhưng lại hoàn toàn không chịu chạm vào địa phương mấu chốt kia!

Mồ hôi không ngừng tuôn ra, rơi đầy từ trên trán Si Ảnh xuống chiếc gối ướt đẫm, trong không khí tràn ngập mùi thơm của xuân dược, hương thơm càng khiến cho thần trí Si Ảnh mơ hồ... Đứng, không được! Đã đến cực hạn rồi, đã...

“Oa!” Giữa hai chân đột nhiên thấy đau đớn khôn tả, ngay lập tức kéo thần trí hắn quay trở lại hiện thực, chuyện gì đã xảy ra?

Nhìn sang bên cạnh, chính là Tề Linh Nhạc không chút thương tiếc mà kéo chặt sợi dây tơ tầm đang trói buộc phân thân của hắn, tay cũng dùng lực mà mạnh vuốt lên cái mông, thật là phương pháp tra tấn tinh thần khiến cho người ta cảm thấy đau đớn đến thấu cốt truy hồn!

“Đừng tưởng rằng bất tỉnh rồi là có thể xong việc, ta muốn người bảo trì thanh tỉnh mà chịu đựng!”

Tên nam nhân này...

Si Ảnh len lén mà liếc nhìn giữa hai chân Vương gia một cái... Trời, cứ nhiên một chút phản ứng cũng không có, tên Vương gia này, hắn có thật là nam nhân không? Sẽ không phải là thái giám giả mạo đi? Si Ảnh lúc này cũng chỉ có thể ở trong lòng đem cái tên đáng bị thiên đao vạn quả kia mắng một trận thật thống khoái!

Nhưng thật không may, cái cười nhạo chỉ trong chớp mắt kia của hắn bị Tề Linh Nhạc thu hết vào mắt! Hừ... Thú vị, dám lộ ra vẻ mặt như thế, ta thật muốn xem xem người có thể mạnh mẽ tới khi nào!

Tề Linh Nhạc ác ý mà rướn thân người lên, cả cơ thể áp trụ trên lưng Si Ảnh, hô hấp cũng dồn dập phả vào cổ hắn. Đôi tay càng thêm linh hoạt mà vuốt ve thân thể hắn, ý đồ khiến cho dục vọng đã bị khơi mào kia càng thêm mãnh liệt.

“Ah ah... Ha... Vương gia, đừng! Ô hừ... Ah...” Không rõ Vương gia vì sao thoáng cái lại trêu đùa mình thêm mạnh bạo, Si Ảnh không tự chủ được tự rướn thân người lên mà rên rỉ.

“Đừng? Người tự nhìn xem...” Đột nhiên, một vết sẹo mờ vẽ qua thắt lưng Si Ảnh rơi vào tầm mắt của Nhạc Vương gia, “Đây là...”

Theo phản xạ, Nhạc Vương gia lấy tay nhẹ nhàng sờ lên dấu vết sẹo kia, không nghĩ tới ở đây cứ nhiên lại có thứ này, là cái gì...

“...!” Cảm nhận được cảm giác khác lạ nơi vết sẹo kia, Si Ảnh bỗng dưng nổi điên lên, vùng vẫy thân người như muốn ngồi dậy, “Đừng... buông ta ra... oa ah... buông ra!”

Hắn liều mạng lôi kéo chân mền muốn tránh về phía trước, cho dù biết vô ích cũng nhất quyết không chịu buông ra. Cơ hồ đã quên cơ thể đang bị dục vọng hành hạ, hắn tưởng chừng như vừa bị điểm trúng tử huyết nào đó mà muốn chạy trốn thật nhanh.

“Người...”

“Vương gia van cầu người... buông ta ra... ah...” Cứ như ‘chết đuối vớ được cọc’, Si Ảnh cứ thế nắm chặt lấy vạt áo của người kia không rời, khóc không thành tiếng mà cầu khẩn.

Chính bản thân Si Ảnh cũng biết rõ vết sẹo này bắt mắt tới mức nào, những khách nhân trước đây vừa nhìn thấy sẽ không tự giác được mà muốn chạm vào, tuy rằng dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng thì hẳn nhất định cũng không dùng đến việc “cầu xin tha thứ”! Những tên nam nhân kia cũng đâu có dễ dàng bỏ qua “nhược điểm” này của hắn, bọn chúng chính là thích nhìn con mồi trong tay mình bị giằng xé bên bờ vực giữa vui sướng và thống khổ mà trưng ra vẻ mặt giãy dụa không ngừng... Mỗi lần như vậy, Si Ảnh cũng chẳng còn hơi sức mà năn nỉ bọn họ buông tha cho hắn nữa!

Nhưng không thể ngờ Tề Linh Nhạc lại chỉ nhìn thật sâu Si Ảnh, thái độ khác thường ngoài dự liệu mà từ trên người hắn rời đi, không những vậy còn cởi bỏ ràng buộc cho hắn, “Người tự mình làm ra đi!”

“Ừ ah... ah a...” Si Ảnh nén nước mắt lại, nghẹn ngào mà gật đầu.

Hai tròng mắt phiếm hồng nhìn người nam nhân trước mặt... Vương gia này... rốt cuộc định thế nào?

“Được rồi, tốt lắm!” Tề Linh Nhạc cũng không xuống giường, ngược lại chỉ lôi ra một cái chăn bông, xoay người sang chỗ khác, “Ta chán ghét người khác khi ngủ chạm vào người ta, người tốt nhất không nên dựa sát vào bên này!”

A? Y mới vừa rồi nói cái gì? “Vương... vương gia, ngài... không quay về sao?” Y chỉ nói là ‘điều giáo’ mình thôi mà? Vậy khi xong rồi thì lẽ ra...

Tề Linh Nhạc như trước đưa lưng về phía hắn, lạnh lùng mà trào phúng nói: “Người thông minh như vậy, sao không thử đoán xem dụng ý của ta là gì?”

“...” Si Ảnh biết tên Vương gia này tính tình cổ quái, cũng không buồn hỏi nhiều, nhưng là sự tình trước mắt quả thực cũng khiến cho hắn đau đầu một phen.

Lại nhìn chiếc giường đang bày ra trước mặt, nói lớn cũng không lớn, mà mới vừa rồi Vương gia kia cũng đã nói đừng có chạm vào y, đã như vậy, như vậy... Si Ảnh bắt đầu nhìn quanh bốn phía của căn phòng... Thật không hổ là Vương phủ, cho dù chỉ là khách phòng đơn sơ, trên mặt đất được trải cũng là thảm lông thượng đẳng, bây giờ vốn là mùa đông, như vậy cũng không đến nỗi bị đông chết người!

Sau khi quyết định, Si Ảnh cầm lấy gối, kéo theo chăn bông cố gắng bước xuống sàn, thế nhưng dục vọng chưa được thỏa mãn kia khiến cho hai chân hắn hư nhược vô lực, thoáng cái liền ngã lăn xuống!

Oa... đau quá! Toàn thân không mặc quần áo, bị té xuống đất thật không dễ chịu gì! Si Ảnh âm thầm nén đau đớn, sau đó tìm một chỗ cũng coi như rộng rãi mà đặt gối xuống, sau đó cuộn mình vào trong chiếc chăn bông ấm áp, hai tay một trước một sau gắng sức giải quyết vấn đề bức bối của mình.

“Ừ a... a ah...” Chỉ chốc lát sau, phía trong chăn truyền ra những tiếng rên rỉ đầy ám muội.

Tề Linh Nhạc nhìn thân thể Si Ảnh cuộn dưới lớp chăn bông thành một khối tròn hơi run rẩy, không khỏi lâm vào trầm tư...

Y chưa từng dương qua nam đồng cũng như tiểu thiếp, đương nhiên không thể biết cuộc sống nam kỹ là thế nào! Y cũng không muốn suy nghĩ nhiều về chuyện này, bởi vì trong mắt y, bọn họ xấu xa dơ bẩn, như nhúc đến không chịu nổi! Để đạt được mục đích sẽ không chừa thủ đoạn nào dù quyền rũ hiến thân, thứ nam nhân như vậy chính là loại vô sỉ nhất!

Mà khi mình đi tìm ‘công cụ’ cũng đã tưởng tượng ra một số việc sẽ xảy ra! Ví dụ như: muốn hắn đi làm gian tế, hẳn hẳn là sẽ ra sức mị hoặc câu dẫn mình để từ chối, nói không chừng còn có thể làm nam sủng của Vương gia, cả đời không lo ăn mặc! Còn như tình cảnh lúc này, đáng lẽ hẳn sẽ ở bên cạnh mình mà tự an ủi, sau đó tìm mọi cách tiếp cận mình, làm cho chính mình bị hắn mê hoặc! Đang ngủ trên giường mà bị ngã xuống sàn như lúc này cũng chỉ là để ‘dụ’ người khác mà thôi, giả vờ như vậy để đổi lấy thương tiếc cùng trân trọng, đây cũng là mưu kế mà bọn chúng thường dùng, nhưng tại sao hắn... Chẳng lẽ hẳn không phải muốn dùng chính thân thể của mình để đổi lấy thật nhiều tiền tài cùng bổng lộc ư? Hắn không phải loại háms danh trục lợi sao? Vậy rốt cuộc hắn vốn là loại người như thế nào?

Tại sao tên nam kỹ này lại không giống như mình vẫn tưởng tượng? Hắn quyến rũ mình, nhưng mình lại có thể từ trong mắt hắn nhìn ra được sự khinh thường! Hắn cố lấy lòng mình, nhưng người sáng suốt vừa nhìn là biết kia có phần giả dối! Ngoài miệng nói một đằng, trong lòng lại suy nghĩ một nẻo! Hơn nữa hắn cũng không cầu xin sự thương xót của mình... Là hắn kỹ năng quá kém? Hay là hắn cố ý giả vờ để hấp dẫn mình? Hay là...

“A a a...” Trong chần, Si Ảnh một trận co quắp, tiếng kêu mị hoặc bị cái chần che đi mà trở nên rầu rĩ, xem ra là đã kết thúc rồi!

... Kỳ quái? Tại sao mình lại suy nghĩ quá nhiều về tên nam kỹ này như thế? Hắn không phải là “Kỳ”, chuyện của hắn cùng với mình vốn không có chút nào quan hệ! Mà từ lúc này xem ra... nam kỹ chính là nam kỹ, giải quyết cũng nhanh chóng như vậy...

Tể Linh Nhạc lộ ra một mặt cười nhạt, là mình lo lắng quá mà thôi, hắn chỉ là “công cụ”, hết thấy sau khi kết thúc, bọn họ cũng sẽ không bao giờ gặp nhau nữa! Hơn nữa, chính mình không phải đã có kế hoạch chu toàn tất cả rồi sao? Sau khi hắn hoàn thành nhiệm vụ, kết quả... chỉ có một con đường chết mà thôi, không nói đến đối phương nhất định muốn xử tử hắn, mà ngay cả chính mình cũng không thể nào buông tha cho hắn được! Cho dù hắn có là “công thần” đi chăng nữa, cũng không thay đổi được sự thực hắn là một nam kỹ... Đường đường là hoàng thất làm sao có thể dính dáng đến một người “nam kỹ” như hắn...

“Ừ...” Lúc này, Si Ảnh đang ngủ trên sàn cũng không chịu được sự phát tác của dược vật mà lăn qua lăn lại, mãi đầu óc mới dần mê man mà mờ mịt tiến vào giấc mộng...

Mà ở trong mộng, hắn lại nhìn thấy ký ức xa xôi ngày ấy...

Một nam hài đáng yêu tầm bảy, tám tuổi, tay cầm một quả bóng cứ tung rồi lại chụp, vừa chụp vừa hát vang một bài đồng dao: “Bóng da nhỏ, lăn lăn tròn, lăn qua lăn lại không ngừng nghỉ...”

Nam hài đang một mình ở trong sân chơi, đột nhiên nhìn thấy một phụ nhân nhìn về phía nó, nam hài hưng phấn đến mức ngay cả quả bóng trong tay cũng vứt đi, một mạch chạy tới chỗ người kia... Đến trước mặt nàng, nó vươn hai tay để lộ ra sắc mặt cười đến ngọt ngào mà nói, “Mẫu thân! Ôm con một cái!”

Ánh mắt phụ nhân tràn đầy ưu thương làm cho người ta không khỏi cảm thấy đau xót, nhưng nam hài kia còn nhỏ, căn bản không thể nào hiểu được, tại sao mẫu thân không giống như nương của những hài tử khác, tại sao khi nhìn thấy mình cũng không vui vẻ?

“Mẫu thân? Không có ai cùng người chơi đùa nên người không vui sao?” Với tiểu hài tử mà nói, “chơi đùa” vốn là phương thức duy nhất để giải quyết việc không vui, “Người không cần lo lắng, để Tiểu Vận chơi cùng người nha!”

“...Hảo!” Phụ nhân kia liền sửa sang lại sắc mặt, cầm lấy quả bóng da rồi nói với hài tử: “Vận nhi với nương cùng nhau chơi đùa nào...”

“Dạ!” Nam hài cười với nàng rồi nói, “Nhưng mà nương ơi... Tiểu Vận có chuyện không rõ, tại sao ca ca tỷ tỷ đều có thể đọc sách. còn Tiểu Vận lại không được? Tiểu Vận cũng muốn đọc sách mà!”

Phụ nhân vẻ mặt kinh ngạc, hai tay không ngừng run rẩy, “Đọc sách... Vận nhi cũng muốn đọc sách sao?”

“Đúng vậy!” Nam hài cũng không biết có gì không đúng!

Nhìn đứa con trong lòng mình cười đến sáng lạn, làm nước mắt nàng lăn chã tuôn rơi, nàng ôm chặt lấy con mình, càng không nhìn được mà nức nở: “Xin lỗi... hài tử của ta, xin lỗi... là nương không tốt... hết thấy đều là nương tạo nghiệt mà ra!”

“Nương?” Tiểu nam hài không biết đã xảy ra chuyện gì, như cũ mà sống trong thế giới nhỏ bé hồn nhiên của mình, nhưng hắn thể nào cũng không nghĩ ra, ngày đó chính là lần cuối cùng được nhìn thấy mẫu thân, mà cuộc sống tốt đẹp của hắn cũng kết thúc vào cái ngày định mệnh ấy!

... ..

“Nương, nương, người ở nơi nào?” Tiểu nam hài bị nhốt trong một căn nhà gỗ nhỏ vô cùng tăm tối, nó rất sợ bóng tối, cho nên không ngừng gọi mẫu thân của mình, nhưng đáp lại nó chỉ có thanh âm của chính mình

vọng lại, “Nương... người không cần Tiểu Vận rồi sao? Ô ô ô...”

Nó rất sợ hãi, quỳ trên mặt đất mà nức nở. Bỗng cánh cửa phía sau đột nhiên bị mở ra...

“Nương?” Nó hưng phấn mà đứng lên, cảm giác được một tia hy vọng, nhưng mà... “Cha?”

Người tới không phải là mẫu thân, mà là phụ thân mới chỉ thấy qua có vài lần của nó... Thế nhưng cũng không sao, phụ thân cũng là người thân của mình, người nhất định mang ta đi tìm mẹ!

Nam hài cúi lòng đầy hy vọng mà nhào về phía nam nhân vừa đến, “Phụ thân, mang Tiểu Vận đi tìm mẫu thân có được không? Tiểu Vận muốn thấy người!”

Nam nhân khoe miệng lộ ra mặt cười vô cùng tàn khốc, đem nam hài đẩy mạnh xuống sàn nhà gỗ tối tăm, sau đó đem cánh cửa khóa lại bên trong, chính mình ôm lấy nam hài rồi đi tới chiếc giường lớn duy nhất trong phòng.

“Phụ thân?” Nam hài không hiểu dụng ý của hắn.

“Đừng sợ hãi, Vận nhi, phụ thân không đưa người đi gặp nương... là vì muốn mang người tới một nơi chơi đùa càng vui hơn!” Vừa nói, hắn vừa động thủ cởi bỏ quần áo của chính mình.

Không biết tại sao, nam hài rất chán ghét phụ thân như vậy, nó vội vàng nhảy xuống giường, “Không cần, con muốn mẫu thân! Phụ thân thả con ra ngoài đi!”

Nam nhân liếm liếm đôi môi khô khốc của mình, dùng ánh mắt tục tĩu mà không ngừng quét trên thân người bé nhỏ của nam hài, “Ha ha... nương người đã đem người giao cho phụ thân rồi, người hãy từ bỏ đi!” Nói rồi liền nhào tới đè lên thân thể nam hài.

“Đừng!” Nam hài liều mạng giãy dụa, nhưng chẳng chút tác dụng nào, nó chỉ có thể cảm thấy quần áo trên người bị xé rách thành từng mảnh nhỏ, nhưng cũng đành buông xuôi bất lực, “Phụ thân, người buông tha Tiểu Vận đi!”

Nhưng nam nhân kia chẳng những không dừng, ngược lại còn vươn đầu lưỡi không ngừng liếm cắn lên da thịt phần nộn của nam hài, “Thật sự là vương vật... ha ha!” Một tay hắn sờ soạng cởi nốt cái quần của nam hài ra.

“A!!!” Si Ảnh thấy người mồ hôi, từ trên mặt đất hét lên mà bưng tỉnh.

Nhìn bốn phía trời đã sáng, hắn còn đang trên mặt đất trong Vương phủ nằm ngủ, vị Vương gia trên giường thì đã không còn thấy bóng dáng, hắn là đã đi giải quyết sự vụ rồi... Là mộng ư, đã từ rất lâu hắn không còn thấy giấc mộng kia nữa...

Si Ảnh lau lau mồ hôi trên trán, nhưng rồi phát hiện ra cả cơ thể cơ hồ đều đã bị mồ hôi khiến cho ướt đầm! Thật sự là... rõ ràng đã bị đụng chạm nhiều lần như vậy rồi, nhưng nằm mơ thấy giấc mơ ấy cứ nhiên lại khiến bản thân trở thành thế này... Si Ảnh tự giễu nói.

Đứng dậy lấy khăn lông lau qua thân thể một chút, rồi mặc quần áo vào, sau đó gấp chăn mền gọn gàng, dọn dẹp qua loa toàn bộ căn phòng một lượt...

Một ngày mới lại bắt đầu rồi!

Si Ảnh khẽ vươn vai, đón nhận ánh nắng mai đang tỏa từng tia ấm áp, hắn đưa hai tay vỗ vỗ lên gò má mình, cười tự nhủ: “Không có việc gì đâu! Hôm nay ta cũng hãy cố gắng sống sót... hết thấy đều đã là quá khứ rồi! Ân!” Cứ như vậy, tự nói những lời cổ vũ chính mình, tựa hồ như đó là một việc không thể thiếu trong một vòng lặp đi lặp lại những công việc hàng ngày đầy nhàm chán!

4. Chương 4

Trong chớp mắt, Si Ảnh đã ở trong Vương phủ hơn nửa tháng, những ngày nay so với quá khứ thanh tĩnh hơn rất nhiều... Mà trong khoảng thời gian này cũng có thể nói là lúc hắn sống tiêu dao thoải mái nhất từ trước tới giờ.

Mỗi buổi sáng tỉnh dậy, Tề Linh Nhạc chắc chắn đã không còn ở trên giường, Si Ảnh tự mình đứng lên đi rửa mặt, súc miệng, ăn xong điểm tâm, rồi cho bọn hạ nhân lui xuống, sau đó tùy ý dạo chơi trong vườn. Si Ảnh không biết chữ, cho nên cũng không có thói quen đọc sách giết thời gian; hắn cũng không biết thưởng thức đồ cổ cùng thư họa, cho nên Vương phủ xa hoa này đối với hắn cũng chỉ là hưởng thụ không nổi, trừ việc mỗi đêm phải chịu đựng việc Tề Linh Nhạc “điều giáo” ra, hắn cơ hồ chính là nhàn tản cả ngày!

Tề Linh Nhạc không cho phép hắn bước nửa bước ra khỏi khuôn viên nơi sương phòng hắn ở, mà hắn cũng nhất nhất tuân theo, mỗi ngày đều chỉ quanh quẩn ở trong đình viện. Bọn hạ nhân từ An bá đã biết được thân phận của hắn, cho nên đối với hắn đều là kiêng kỵ mà xa lánh không dám tới gần, bất quá Si Ảnh cũng chẳng bận tâm điều đó, cũng chẳng muốn cùng bọn họ chuyện trò, chính mình một người rất tốt, dù sao không bao lâu nữa cũng sẽ bị đưa đi, chỉ bằng cứ hảo hảo hưởng thụ cuộc sống tiêu dao tự tại này... Cơm tối luôn ăn xong vào một giờ nhất định, cũng đúng giờ đó thì Nhạc Vương gia sẽ đến đây, sau “công việc” kia, cuối cùng đi ngủ, một ngày cứ lặp đi lặp lại như vậy mà trôi qua...

Trải qua mấy ngày quan sát cẩn thận, hắn đã nhận thức được đầy đủ: Tên Vương gia Tề Linh Nhạc này chính là một nam nhân quái dị tới cực điểm!

Đường đường mang thân phận “Vương gia”, vậy mà ngay cả một nha đầu thị tẩm cũng không có, trong phủ số hạ nhân cũng ít ỏi một cách đáng thương, suốt ngày cũng không biết y bận rộn những gì. Còn thái độ y với mình, rõ ràng là khinh thường gọi mình là “đồ nam kỹ hạ tiện”, thế nhưng khi điều giáo lại nhất nhất tôn trọng cảm thụ của hắn! Si Ảnh không thích bị đụng tới vết sẹo, nên sau lần đầu tiên, y cũng không hề chạm qua thêm nữa; mỗi lần chấm dứt y cũng sẽ giải khai trói buộc để cho hắn tự giải quyết, cũng không hề tỏ thái độ hung ác tàn bạo bao giờ; khiến Si Ảnh kinh ngạc nhất chính là khi y nhìn hắn ý loạn tình mê, vậy nhưng một chút phản ứng cũng không có, nếu y không phải là Vương gia, Si Ảnh hẳn nhất định sẽ hỏi thử y xem, y có phải là bị “bất lực” hay không!

“Người đang suy nghĩ cái gì?” Giọng nói của Tề Linh Nhạc ngoài ý muốn bỗng vang lên, khiến cho Si Ảnh đang ngồi trên xích đu ở trong sân bất chợt bị giật mình hoảng sợ!

Hai tay thoảng chốc buông lỏng, chân cũng đang thuận thế đưa lên, Si Ảnh cả người lung lay từ trên xích đu té xuống, “Oa!”

Mất thấy nhất định sẽ bị té đập đầu xuống đất, Si Ảnh sợ hãi nhắm chặt hai mắt lại... Thế nhưng đau đớn trong ý nghĩ không hề giáng xuống, ngược lại có một đôi tay ấm áp đang ôm lấy chính mình, Si Ảnh không khỏi ngạc nhiên mở mắt ra...

Trước mắt hắn đương nhiên không phải là mặt đất, mà là một thân ảnh cao lớn oai vệ, toàn thân cũng không bị ngã xuống đất, mà là rơi vào trong lòng của Tề Linh Nhạc!

Tề Linh Nhạc ôm Si Ảnh lên để hai người đối mặt, dáng vẻ cau có hỏi: “Không có việc gì chứ?”

“Không... không sao hết... Vương gia xin người để ta xuống...” Si Ảnh rất không tự nhiên mà giãy dụa thân thể!

Ừm... Đây là lần đầu tiên y thấy rõ ràng tướng mạo Tề Linh Nhạc như vậy, rất đẹp trai anh tuấn, chính là loại nam nhân hoàn toàn trái ngược với mình, không sai không sai... Mà khoan, hắn lại đang suy nghĩ cái gì vậy chứ?

Tề Linh Nhạc như mong muốn buông hắn xuống, tiếp tục hỏi vấn đề vừa rồi: “Người đang suy nghĩ cái gì?”

“Hô...” Hít sâu một hơi để trấn định tâm tình mình, Si Ảnh thần nhiên mà đáp: “Hồi bẩm Vương gia, không có gì ạ, chỉ là có chút ngẩn người mà thôi!”

“Ngẩn người?” Tề Linh Nhạc đi tới bên cạnh xích đu, “Người đu cao như vậy chỉ là tại ‘ngẩn người’?” Hiển nhiên là không hề có chút tin tưởng.

Si Ảnh bịu môi, biết rõ rằng không thể gạt đi cho xong, nên đành nói ra sự thật: “Thật sự không có gì hết, chỉ là Si Ảnh thấy rất nhàm chán, thỉnh thoảng thấy trong lòng rất trống vắng hiu quạnh, nhưng Vương gia lại không cho phép Si Ảnh đi ra ngoài, Si Ảnh không thể làm gì khác hơn là “vọng mai chỉ khát” (ảo tưởng để tự an ủi), đu dây cao như vậy, có thể vượt qua tường cao của Vương phủ mà nhìn ra cuộc sống bên ngoài!”

Tễ Linh Nhạc liếc hắt một cái, rồi nhìn lên bức tường cao ngất kia, xem ra hẳn là đã tin, “Đã như vậy, hôm nay ta sẽ dẫn ngươi ra phố dạo chơi!”

“... Cái gì?” Không phải là hắt nghe lầm rồi chứ?

“Ngươi có đi hay không?” Nhạc Vương gia bắt mãn mà nhú nhú đôi mày.

Chẳng lẽ mục đích y hôm nay phá lệ tới đây chính là vì thế? Đã như vậy... “Ta đương nhiên đi!”

... ..

Đường phố nơi hoàng thành vẫn náo nhiệt như trước không chút thay đổi, trên đường cũng không thiếu phú thương cùng quan viên lớn nhỏ đi lại tấp nập, vì vậy nếu là bình thường hẳn vốn là chẳng sợ bị người ta để ý, nhưng hôm nay có một kẻ không tầm thường bên cạnh kia làm cho mọi người muốn không chú ý cũng khó!

“Vương gia... cái kia, chúng ta đâu cần gióng trống khua chiêng mà đi như thế?” Si Ảnh đang ngồi trong xe ngựa xa hoa, vừa đi vừa nhìn tên Tễ Linh Nhạc có vẻ thờ ơ không chút hứng thú kia, trong lòng đầy một bụng nghi vấn về dụng ý của y.

“Sao vậy? Ngươi không vui sao?” Khẩu khí của Tễ Linh Nhạc vẫn trước sau như một.

“Không... nhưng là...” Si Ảnh xấu hổ đành vờ nhìn ra ngoài cửa sổ mà ấp úng không nên lời.

Vương gia của hoàng triều mang một tên nam kỹ ngồi cùng xe ngựa xuất hành, vốn là cũng không có gì kỳ quái, nhưng vị Vương gia kia là Tễ Linh Nhạc mới thật là chuyện khó tin! Người ở kinh thành ai ai cũng biết Vương gia luôn giữ mình trong sạch, nghiêm khắc với bản thân, hôm nay cư nhiên lại mang theo nam sủng quang minh chính đại mà đi dạo phố? Quả thực là tin tức lớn nhất trong năm, khiến cho vô số dân chúng vây lấy mà bàn tán!

“Này, xem đi xem đi, cái tên nam sủng kia... Vương gia cư nhiên lại ở bên cạnh kẻ kia!”

“Tuổi đã nhiều vậy ư? Ta còn tưởng rằng sẽ phải một quan nhi...”

“Ngu ngốc! Tuổi càng nhiều thì kỹ thuật càng cao chứ sao! Vương gia cũng là nam nhân mà!”

“Đúng thế đúng thế!”

Những lời nói bên ngoài không ngừng lọt vào tai, Si Ảnh vốn là muốn mặc kệ sự tình, nhưng Vương gia bị người ta nói như thế, hẳn không tức giận, cũng không giải thích... vậy có sao không? Có chút bất an mà nhìn lên Tễ Linh Nhạc một cái, không có phần nộ, không có phản ứng, hẳn chỉ điềm nhiên khoanh tay trước ngực nhắm mắt dưỡng thần, khoe miệng lại như mơ hồ nổi lên một tia cười yếu ớt...

Cười? Chẳng lẽ... Si Ảnh tựa hồ như đã mười phần rõ ràng!

Xe ngựa cuối cùng dừng lại trước đệ nhất tửu lâu của hoàng thành đại môn của Thanh Yên lâu, Tễ Linh Nhạc từ bên trong bước xuống trước, sau đó thần nhiên tươi cười đưa tay ra đỡ Si Ảnh xuống xe.

“Nhạc Vương gia!” Chưởng quỹ mắt nhìn thấy “đại khách quý” tới, đương nhiên vội vàng tự mình ra nghênh đón, “Ngài quang lâm tiểu lâu thật sự là vinh hạnh to lớn cho tiểu nhân! Nhanh, nhanh, xin mời vào bên trong ngồi!”

“Ừ! Cho ta một gian phòng loại tốt nhất, ta cùng vị công tử này có việc muốn bàn!” Đối mặt với chưởng quỹ, uy nghi cùng khí chất vương giả càng thêm hiển xuất.

“Đây là đương nhiên, đương nhiên! Vị công tử này là...” Chưởng quỹ bản khoản không biết phải xưng hô với Si Ảnh thế nào.

Thế nhưng Tề Linh Nhạc đã trừng mắt liếc hắt hủ một cái, cũng không cổ kị đang ở trước mặt mọi người, một tay mang Si Ảnh kéo vào trong lòng, “Người không nên hỏi nhiều, cứ đem rượu cùng thức ăn ngon nhất mang lên là được!”

“Vâng vâng, tiểu nhân đã biết!” Chương quỹ xấu hổ đỏ mặt vội vàng đưa họ vào trong một gian phòng thượng đẳng, “Vương gia xin chờ một chút ạ...”

Đóng cửa phòng lại, tiểu nhị lập tức chạy tới bên chương quỹ nhẹ giọng hỏi: “Chương quỹ, vị công tử kia chẳng lẽ chính là... cái kia của Vương gia?”

“Phi phi, người không muốn sống nữa sao!” Chương quỹ vội vàng cắt lời hắt, “Vương gia cũng đã thể hiện rõ ràng như vậy, chả lẽ người lại còn không hiểu sao? Tiểu tử này!”

“Quả nhiên... thật là nhìn không ra Vương gia còn có sở thích này!” Tiểu nhị thầm thì.

Chương quỹ đánh hắt một quyền không nhẹ không nặng rồi quát, “Không cần lo những chuyện này, còn không mau đi xuống chuẩn bị? Người muốn hủy đi cả cái tiểu lâu này đấy hả!”

“Ah... Đúng vậy đúng vậy, ta phải đi xuống!” Bọn họ lúc này mới cùng nhau xuống lầu.

Trong phòng, ý cười trên mặt Si Ảnh toàn bộ đã tiêu biến không còn dấu vết, hắt hủ khẩu khí nghiêm túc hiếm có mà hỏi: “Đây là mục đích của Vương gia sao?”

Tề Linh Nhạc cũng gỡ bỏ vẻ ngụy trang lúc nãy, ngồi vào ghế dựa nửa đùa nửa thật đáp lại: “Người đoán được sao, thật sự là người không đơn giản!”

“Người mỗi ngày đều ngủ lại phòng ta, hôm nay còn cố ý đưa ta ra ngoài, chính là để giả bộ đối với ta tình thâm ý thiết, khiến ta lâm vào si mê giả tạo mà thôi!” Si Ảnh nói xong có chút kích động.

Tên nam nhân này, đối với mình tốt mục đích chỉ là làm cho tất cả mọi người tin tưởng điều đó tin tưởng rằng hắt yêu Si Ảnh... loại dối trá này... y hận nhất trên đời!!!

Tề Linh Nhạc cảm thấy thú vị, đây là lần đầu tiên hắt thấy Si Ảnh để lộ ra vẻ mặt chân thật của mình, không nhịn được cười hỏi: “Sao vậy? Người hình như rất tức giận... ta lại vừa chạm đến ‘điều cấm kỵ’ của người sao?”

“!” Si Ảnh lúc này mới phát hiện ra mình đã thất lễ, đành thở dài lập tức xin lỗi, “Xin lỗi, Vương gia, ta không phải là cố ý bất kính với ngài... chỉ là...”

“Chỉ là?” Tề Linh Nhạc đứng dậy đi tới trước mặt hắt, một tay chế trụ cằm hắt, khiến cho Si Ảnh phải nhìn thẳng vào mình, “Chỉ là cảm thấy ta không nên trêu đùa tình cảm của một nam kỹ như người ư? Chẳng lẽ người... yêu ta rồi sao?”

“Bốp!” Đúng lúc nghe thấy chữ “yêu” này, Si Ảnh theo phản xạ đẩy hắt ra rồi lùi về sau, đôi mắt không khỏi ngẩn ngẩn, y không khống chế được mà rống to, “Người đừng có quá đáng, cái gì mà yêu... ta mới không cần những thứ tình cảm giả dối ấy!”

Bỗng nhiên bị đẩy ra khiến cho Tề Linh Nhạc có chút giật mình mà nhìn y, tên nam kỹ này cư nhiên dám đối xử với hắt vô lý như thế? Tôn nghiêm của hoàng thất khiến cho hắt đã gơ cánh tay lên, định hướng tới Si Ảnh mà giáng xuống... thế nhưng lại bị tiếng đập cửa dồn dập cắt đứt!

“Vương gia, Triển đại nhân cầu kiến!” Thanh âm chương quỹ vang lên khiến cho thần trí Tề Linh Nhạc cùng Si Ảnh bỗng chốc bị kéo quay về...

Nhìn cánh tay của chính mình vẫn đang gơ lên, lại nhìn thấy cặp mắt của Si Ảnh đằng kia đã vương đầy lệ, Tề Linh Nhạc hừ lạnh một tiếng: “Trở về ta sẽ tính sổ với người!” Nói xong tay liền chậm rãi buông xuống, chạm lên khuôn mặt ngẩn ngẩn kia, vì y lau đi những giọt nước mắt sắp rơi xuống, “Mặc kệ người đồng ý hay không, ta vẫn muốn người phải cố gắng hết sức phối hợp với ta! Tối lát nữa người không được phép ăn nói lung tung!”

Dứt lời, cũng không chờ Si Ảnh có đồng ý hay không, hắt hướng bên ngoài ra lệnh: “Cho hắt vào!”

“Vâng ạ!”

“Vi thần tham kiến Vương gia...”

Thanh âm của nam nhân kia vừa vang lên, sắc mặt Si Ảnh lập tức khê biến...

Triển đại nhân... chẳng lẽ là...

5. Chương 5

Tễ Linh Nhạc nhân lúc người còn chưa kịp tiến vào phòng, hần để Si Ảnh ngồi lên giường, sau đó tự mình quay trở lại ghế dựa ngồi, chậm rãi cầm cái chén lên uống, hoàn toàn không hề nhìn ra hai người vừa mới tranh cãi xong...

Vị Triển đại nhân kia bước vào trong, nhẹ nhàng liếc Si Ảnh một cái, sau đó mới cung kính mà quỳ xuống trước mặt Tễ Linh Nhạc nói: “Vi thần tham kiến Vương gia.”

“Miễn lễ!” Tễ Linh Nhạc thản nhiên mà ra lệnh, nhưng ngữ khí lại tràn ngập khí chất vương giả.

“Đa tạ Vương gia...” Triển đại nhân thuận theo mà đứng dậy.

Đầu hần không dám ngẩng cao, cả người toát lên một vẻ phong lưu trí thức vô cùng, một thân thường phục khiến hần nhìn một điểm cũng không giống người làm quan, hần cứ đứng yên một chỗ, tầm mắt lơ lửng giữa Vương gia và Si Ảnh, như thể nhìn vào vô định.

Mà Si Ảnh lúc vừa trông thấy hần, cả người đã bắt đầu phát run lên, ngồi đông cứng trên giường không dám động đậy dù chỉ một chút!

Từ lúc Triển đại nhân bước vào phòng, Tễ Linh Nhạc đã xem thấu hành động của y, bây giờ y còn không ngừng nhìn về phía Si Ảnh, hần lại càng khẳng định hơn!

“Triển đại nhân lần này đến đây là có chuyện gì?” Tễ Linh Nhạc đi thẳng vào vấn đề mà hỏi.

“Ah...” Triển đại nhân vội vàng thu lại ý nghĩ của mình, cúi đầu trả lời, “Hạ quan trên đường đi qua đây, nghe nói Vương gia mang theo... công tử nghỉ chân ở chỗ này, nên đặc biệt đến tiếp kiến! Còn có... lần trước Vương gia sai hạ quan điều tra rõ ràng chuyện tiền bạc của Hàn Lâm Viện... hiện đã có chút manh mối!”

“Ồ?” Tễ Linh Nhạc buông chén xuống, vẻ mặt nghiêm túc hỏi, “Vậy mười mấy năm qua, việc thống kê ngân lượng của Hàn Lâm Viện có sơ hở sao?”

“Hồi bẩm Vương gia... mười sáu năm trước, đích xác có phê duyệt ngân lượng nhưng không biết dùng cho nơi nào!” Triển đại nhân sợ hãi mà trả lời.

“Mười sáu năm trước?” Tễ Linh Nhạc nhíu mày lại, “Có việc này sao?”

“Sự tình cụ thể hạ quan đang bắt đầu điều tra, nhưng việc này dù sao cũng không thuộc phạm vi quản hạt của hạ quan, cho nên...” Hần cúi đầu trả lời, nhưng hai tròng mắt vẫn không ngừng dõi theo Si Ảnh.

Si Ảnh cảm giác như mình là con mồi tay không tác sát lại bị rắn hổ mang nhìn chăm chăm, cắn cắn môi dưới, liều mạng nghĩ muốn ngăn chính mình run lên, nhưng dường như không hề có chút hiệu quả nào.

Tễ Linh Nhạc dù đang trầm tư suy nghĩ, nhưng cũng phát hiện hành động kỳ quái của hai người kia, vì đang sắm vai một “tình nhân tốt”, cho nên hần đành mở miệng giả vờ hỏi: “Như thế nào? Ta xem Triển đại nhân hình như hứng thú với Si Ảnh còn hơn cả đối với nhiệm vụ của bốn Vương thì phải...”

“!” Triển đại nhân chấn kinh vội vàng thu hồi tầm mắt, cuống quýt giải vây cho mình, “Không, Vương gia hiểu lầm rồi... chỉ là... hạ quan cảm thấy vị công tử này nhìn quen quen mà thôi...”

“”Nhìn quen quen? Chẳng lẽ Triển đại nhân cũng từng đi qua biên cảnh sao?” Tễ Linh Nhạc ngữ khí trở nên đặc biệt bức mình.

“Không, hạ quan từ trước đến nay chỉ ở tại hoàng thành này, chưa bao giờ tới đó... Có lẽ hạ quan quá nhạy cảm rồi!” Triển đại nhân vừa vâng vâng dạ dạ vừa lăm lét nhìn, đích thị là một kẻ nhát gan.

Rời ghế dựa, Tể Linh Nhạc đi đến bên cạnh Si Ảnh, một tay kéo hắn vào trong lòng, đương nhiên là đang diễn kịch cho họ Triển kia xem! Si Ảnh cũng vô cùng hợp tác, vì hắn cái gì cũng không cần nữa rồi, chỉ cầu người này nhanh nhanh đi một chút!

“Triển đại nhân, bốn Vương hện nhất là phải cùng kẻ khác chia sẻ... Người rõ rồi chứ?” Lời nói thân mật, người lại ôm sát lấy Si Ảnh, không biết là đang diễn trò hay đang muốn an ủi hắn.

Nhưng với Si Ảnh lúc này mà nói, chuyện này cũng không phải trọng yếu, hắn đích xác cần một vòng tay ai đó ... Một vòng tay ấm áp có thể cho hắn chút dũng khí!

“Vâng ạ ... vâng ạ ... ” Triển đại nhân đầu đã đầy mồ hôi, “Vương gia, Hàn Lâm Viện còn có chút sự vụ, vì thần phải đi trước, xin phép được cáo lui!” Lúc này, ba mươi sáu kẻ chuồn là thượng sách!

“Được, người đi đi, nhớ kỹ vì bốn vương tiếp tục điều tra rõ sự kiện kia! Bốn vương không có ý định dùng quan viên nào khác mà chỉ phái người đi thôi, hãy điều tra thật chi tiết cho ta!” Tể Linh Nhạc cũng không có ý định giữ hắn lại.

“Tuân mệnh!” Tể Linh Nhạc toát ra cảm giác áp bách khiến cho hắn không dám ngẩng đầu lên, đành phải hậm hực rời đi!

Hắn vừa đi, Tể Linh Nhạc đã muốn buông Si Ảnh ra, nhưng vừa định buông tay, Si Ảnh đã rất nhanh giữ lại, “Chờ một chút, đừng đi!”

“Người đừng... ” Đang muốn mạnh mẽ gạt hắn ra, nhưng vô ý thoáng nhìn vào đôi mắt đang mở to đầy lo lắng kia, Tể Linh Nhạc lại nhìn thấy... “Kỳ?!”

Ánh mắt khẩn cầu của Si Ảnh, cùng với Lăng Kỳ khi còn nhỏ thật giống nhau, thanh âm kia tựa như cũng đang chậm chậm ủa về: “Đại ca... chờ một chút, đừng chạy!”

“Kỳ?” Si Ảnh mơ hồ hỏi.

Lúc này, Tể Linh Nhạc mới đột nhiên lấy lại tinh thần... Không phải Kỳ, sao hắn lại có thể nhầm tên nam kỹ này với hoàng đế cao quý kia chứ?!

“Hò... ” Điều chỉnh hô hấp cùng tâm tình mình một chút, Tể Linh Nhạc mới nghiêm túc mở miệng hỏi: “Người quần quýt lấy ta như thế, đến tột cùng là có ý gì? Đừng có quên thân phận của mình!”

Si Ảnh lúc này mới cả kinh, vội vàng buông ra cánh tay mình đang nắm lấy, “Không phải, Si Ảnh không quên, nhưng chỉ là Si Ảnh muốn hỏi Vương gia một chút, Vương gia sẽ không định mang ta cho vị Triển đại nhân kia chứ?”

Tể Linh Nhạc nhìn hắn một chút, cười nhạt nói: “Thế nào? Bằng ngữ như người mà cũng muốn chọn người sao? Bốn vương muốn mang người cho người nào thì cho...”

“...” Si Ảnh vì câu nói của hắn mà trở nên ngây dại.

Đúng vậy... Y dựa vào cái gì mà lựa chọn kia chứ? Ngay cả con đường sống của mình, y cũng không được quyền lựa chọn... Hắn là Vương gia, còn mình chỉ là công cụ... Mình dựa vào cái gì mà yêu cầu này nọ đây? Nghĩ như vậy, Si Ảnh liền từ trên giường suy yếu mà trượt xuống ngồi bệt trên mặt đất, hắn như thể đã mất hết tri giác không hề đau cũng chẳng kêu đau mà chỉ như khúc gỗ ngồi không nhúc nhích!

Nhìn hắn như một con búp bê đã mất đi trái tim, Tể Linh Nhạc không khỏi tò mò mà dò hỏi: “Người quen vị Triển đại nhân kia sao?”

“Không quen!” Si Ảnh gần như lớn tiếng mà trả lời.

“... Ta cũng nghĩ vậy!” Tể Linh Nhạc nhìn phản ứng của Si Ảnh, trong lòng đã rõ ràng chuyện tuyệt đối không hề đơn giản như vậy, “Triển gia là thư hương thế gia rất có danh tiếng của Hoàng thành, dù là nam nữ già trẻ đều rất am hiểu thi thư, cho nên cả gia tộc đều không có một kẻ nào là loại ăn chơi trác táng. Bốn huynh đệ nhà bọn họ đều có tiếng tăm như nhau, người vừa mới đến hiện là người đang quản lý việc

nhà họ Triễn, là Triễn Bá, lão đại trong bốn huynh đệ, đồng thời cũng là Thị độc học sĩ của Hàn Lâm Viện hiện nay! Nhưng đáng tiếc...”

“Đáng tiếc... cái gì?” Thanh âm run rẩy của Si Ảnh đã để lộ tâm tình thật sự của hắn lúc này.

Hắn rất sợ hãi, trực giác của Tề Linh Nhạc biết điều đó. Nhưng Si Ảnh và Triễn gia một chút quan hệ cũng không có, vậy thì hắn sợ hãi cái gì?

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng Tề Linh Nhạc ngoài mặt vẫn cực lực che dấu, tiếp tục nói đề tài của mình: “Cách đây mười ba năm, cha bọn họ là Triễn Hào Kiệt làm quan tới chức Chương quan học sĩ Hàn Lâm Viện, thế nhưng đáng tiếc lại bỏ mạng một cách không minh bạch, các con hắn sau này cũng không ai có thể đạt tới chức vụ như hắn nữa... Thật sự là vô cùng đáng tiếc!”

“Triễn Hào Kiệt... ” Si Ảnh thấp giọng lặp lại.

“Đúng vậy, người... ” Tề Linh Nhạc đang muốn kéo hắn đi.

Không ngờ, Si Ảnh lại run rẩy mà đưa tay lên bịt chặt tai, đầu vùi sâu vào giữa hai đầu gối, cả người cuộn tròn lại, rồi như thể người mắc bệnh tâm thần, hắn bỗng hét chói tai: “A A A A A!!!!!!”

“Này, người làm sao vậy?” Tề Linh Nhạc cũng bị dọa cho hơi hoảng sợ.

“A A A A...” Nhưng Si Ảnh vẫn không hề có dấu hiệu dừng lại, cứ như đang nổi điên mà tiếp tục hét lên.

Tiếp tục thế này cũng không phải biện pháp, Tề Linh Nhạc nhìn bốn phía một chút, còn như vậy nữa, khẳng định sẽ có người xông vào, nhất định trước đó phải làm cho Si Ảnh dừng lại! Nghĩ là làm...

Tề Linh Nhạc mạnh bạo lôi Si Ảnh lại, khiến cho hai tròng mắt của hắn đối mặt với mình, nhưng dù nhìn thẳng y, đôi mắt của Si Ảnh vẫn dường như không hề có chút tiêu cự... trong con người tràn ngập sợ hãi, cũng không hiểu là nhìn thấy cái gì.

“Si Ảnh, Si Ảnh?” Nhạc Vương gia vỗ vỗ lên hai gò má cố gắng đánh thức hắn.

Nhưng trong tình huống của Si Ảnh lúc này thì cũng như “chữa lợn lành thành lợn què”, tiếng kêu không hề đình chỉ, ngược lại càng thêm gay gắt chói tai!

“Thật là phiền toái mà...” Tề Linh Nhạc ôm chặt lấy hắn, đoạn nhắm ngay thuyệt huyệt mà điểm xuống.

Thanh âm Si Ảnh liền lập tức ngừng lại, hắn mềm nhũn mà ngã vào lòng Tề Linh Nhạc, trầm lặng thiếp đi...

“Vương gia?” Chương quý mang thức ăn lên lại vừa vặn gặp một màn kia, đành đứng tại chỗ loay hoay không biết phải làm sao, “Thức ăn này...”

Tề Linh Nhạc từ trong lòng móc ra một thỏi vàng đặt lên bàn, sau đó hai tay ôm lấy Si Ảnh rời khỏi phòng, “Có việc đột xuất, bốn Vương đi trước!”

“Dạ dạ.” Chương quý cũng không dám hỏi nhiều, “Cung tiễn Vương gia!”

Sau đó Tề Linh Nhạc cũng không quay đầu lại mà ôm Si Ảnh lên xe ngựa quay về Vương phủ...

Ngồi run rẩy trong xe ngựa, Si Ảnh ngủ rất không an ổn, những cơn ác mộng đáng sợ vẫn tiếp tục truy đuổi hắn, màn đêm hắc ám vô tận cũng như muốn nuốt chửng lấy hắn, hắn theo phản xạ mà túm chặt lấy bàn tay mạnh mẽ của Tề Linh Nhạc, miệng lại thỉnh thoảng thì thào như tự nói với chính mình: “Đừng ... cha...”

Cha? Hắn cũng có cha? Tề Linh Nhạc nhăn mặt cau mày... Không đúng! Trước đó y đã phái người điều tra qua thân thể của Si Ảnh, kết quả điều tra nói hắn là đứa trẻ bị bỏ rơi, từ nhỏ lớn lên trong kỹ viện... cho nên chính mình mới chọn một kẻ không thân không thích như hắn mà làm công cụ, vì sao bây giờ hắn lại có cha? Chẳng lẽ...

“A...” Lúc này Si Ảnh lại bắt đầu vặn vẹo giấy dựa không ngừng, hắn cắn chặt lấy môi dưới, mồ hôi không ngừng túa ra.

Tế Linh Nhạc nhìn thấy hấn như vậy, lại lo lắng người bên ngoài xe cảm thấy khác thường, vì vậy đành đem Si Ảnh từ bên cạnh ôm lên đùi mình, muốn lấy việc này để ngăn động tác của hấn lại.

Không nghĩ tới ngay lúc được ôm, vẻ mặt Si Ảnh thoáng cái liền trầm tĩnh lại, hai tay cứ thế vòng qua hông của Tế Linh Nhạc mà ôm chặt lấy, trên mặt lại lộ ra an tâm cùng nụ cười mà Tế Linh Nhạc chưa thấy bao giờ, “Nương... thật thoải mái...”

Nương? Hấn đường đường lại coi một Vương gia như y là nương của hấn sao?

Ngay lúc Tế Linh Nhạc còn chưa kịp phản ứng lại, đã lại nghe Si Ảnh nhỏ giọng nói: “Nương... cứu cứu Vận nhi... cần cầu người... cứu con...”

Vận nhi? Tế Linh Nhạc bỗng ngẩn người... Xem ra có một số việc hấn đành phải tìm hiểu một chút rồi...

6. Chương 6

Lúc Si Ảnh tỉnh lại đã là nửa đêm, hấn đang nằm trong phòng của mình, ngủ trên chiếc giường mà bình thường vẫn bị Tế Linh Nhạc chiếm lấy, lại nghĩ đây là lần đầu tiên mình ngủ trên giường kể từ khi hấn bước chân vào Vương phủ... Ấn ấn một chút lên huyết thái dương, hấn tự hỏi chuyện gì đã xảy ra hôm nay...

Đầu tiên là cùng Nhạc vương gia cãi lộn một hồi, sau đó vì gặp Triển đại nhân mà thất thố, sau đó nữa thì lại ngông cuồng muốn thay đổi ý nghĩ của Vương gia... Mỗi một cái “tội trạng” này thôi cũng đủ để mình bị giết một trăm lần rồi... Ôi, mà thôi, cẩn thận ngẫm lại thì giờ chết cũng tốt, chung quy so với việc bị đuổi về cái nơi mình đã phải chịu nhục nhã kia thì vẫn còn tốt hơn!

Đang chìm trong suy nghĩ, bỗng thấy Tế Linh Nhạc tự mình mang bữa tối tới phòng hấn.

Nhìn thấy trên giường Si Ảnh đã tỉnh, hấn cũng chỉ thần nhiên nói: “Tỉnh rồi sao? Vậy mau tới ăn cơm đi!”

A, đúng rồi, lúc này Vương gia đang sắm vai một “hảo tình nhân” mà! Ý thức được điều đó, hấn cũng không vì hành động kia mà cảm thấy kỳ quái nữa... Hấn nghe lời xuống giường đi tới trước bàn ngồi xuống, nhưng lại ngạc nhiên phát hiện ra, Vương gia đã đem cả phần ăn của mình đến cùng ăn với hấn! Chuyện này rốt cuộc là sao đây?

“Sao vậy? Thức ăn không hợp khẩu vị à? Hay là nhìn thấy Vương gia ta nên ăn không vô?” Tế Linh Nhạc ngẩng đầu lạnh lùng hỏi.

“Không!” Si Ảnh cầm lấy bát liều mạng lắc đầu, sau đó lập tức cầm đũa lên.

“Ha...” Tế Linh Nhạc chỉ phát ra âm thanh duy nhất.

Nhưng Si Ảnh lại vì thanh âm đó khiến chiếc đũa vừa cầm lên lại rơi ngay xuống đất! Không phải đâu... hấn có phải là nhìn nhầm rồi không? Cái tên băng sơn Vương gia kia cư nhiên cũng sẽ cười? Lại còn cười rất ôn nhu? Không đâu, nhìn nhầm rồi... nhất định là nhìn nhầm rồi!

Càng nghĩ càng thấy đáng ngờ, vậy dứt khoát đừng nên nghĩ nữa! Đây chính là nguyên tắc của Si Ảnh, hấn không thêm nhìn tên Vương gia đang ngồi đối diện ăn cơm, cứ cố sức mà lấp đầy bụng, dân sinh đại kế mới là quan trọng nhất!

Mà tâm tư Tế Linh Nhạc từ khi bước vào cửa vẫn đặt trên người Si Ảnh. Trước ngày hôm nay, sự tồn tại của hấn trong lòng Nhạc Vương gia vốn chỉ là một “nam kỹ” không hề quan trọng, nhưng những sự kiện xảy ra mấy ngày này đã đủ khiến hấn thay đổi suy nghĩ.

Si Ảnh cứ như một câu đố bí ẩn, đáp án là gì chính hấn là người rõ ràng hơn ai hết, thế nhưng hấn lại không muốn vạch trần bí ẩn của câu đố ấy! Nhìn bộ dạng hấn như thể thà tình nguyện cả đời chìm đắm trong trầm mê, cũng không nguyện để cho người ta đào bới quá khứ lên... Thú vị! Hấn như vậy làm cho Vương gia ta càng muốn tìm hiểu đến tận cùng!

“Si Ảnh!” Tề Linh Nhạc đột nhiên mở miệng.

“Vương gia có gì phân phó?” Nói là tình nguyện... nhưng chắc không thể nhanh như vậy chứ...

Tề Linh Nhạc vừa gấp miếng rau vừa nói: “Ta vốn không có ý định đem người cho Triển đại nhân!”

“Sao?” Bất ngờ! Bất ngờ! Thật sự là quá bất ngờ rồi!

“Ta không phải đã nói sao? Nhà bọn họ vốn không phải là loại ăn chơi trác táng, đem người giao cho bọn họ, họ sẽ không thích đâu!” Quả nhiên Si Ảnh cùng Triển gia quan hệ không phải tầm thường!

Vương gia, người sai lầm rồi! Si Ảnh lại bắt đầu thăm mĩa mai vị Vương gia cao ngạo... Nếu như bọn họ biết là ta, nhất định sẽ liều chết giữ ta lại ở Triển gia, sau đó dùng mọi cách để hành hạ ta, cuối cùng là một đao giết chết, bởi vì... ta biết nhiều thứ lắm!

“Vậy Vương gia có thể nói cho Si Ảnh biết, ngài rốt cuộc muốn ta đi câu dẫn tên quý xui xẻo nào đây?” Chịu không nổi việc Tề Linh Nhạc cứ úp úp mở mở, Si Ảnh dứt khoát nói ra thắc mắc của mình.

“Tên quý xui xẻo nào sao?” Tề Linh Nhạc buồn cười lặp lại.

“Không phải chắc?” Lần này Si Ảnh nói đầy tự đắc, “Bị Vương gia coi là cái đinh trong mắt, cái dằm trong người như thế... sau lại còn muốn bị một tên kỹ nam đề tiện như ta ‘chà đạp’ một trận, hắn không xui xẻo thì còn ai xui xẻo đây?”

Tề Linh Nhạc bị lời nói của hắn chọc cười, cũng không cố kỵ cảm giác của người khác mà thốt lên những lời tổn thương Si Ảnh, “Ồ? Người cũng biết chính mình là loại ‘kỹ nam đề tiện’ sao?”

Si Ảnh vô tình trừng mắt, “Đúng vậy, ta còn biết bản thân rất phóng đảng như hắn! Là loại ngàn người cười, vạn người chê, vô luận là người hay súc sinh, chỉ cần có tiền thì đều có thể thượng ta, thế đã được rồi chứ!”

Thật sự chịu không nổi tính cách của tên Vương gia này, hắn không bị người ta nửa đêm chém chết cũng đã là may mắn lắm rồi!

“Người đang tức giận sao?!” Tề Linh Nhạc cảm thấy thế liền hỏi.

“Không dám!” Ai lại có dũng khí tức giận với Vương gia người chứ.

Tề Linh Nhạc nhìn chăm chú hắn một chút, “Si Ảnh, người thật sự rất kỳ lạ, trong số những nam kỹ ta từng gặp qua, người là người kỳ quái nhất!”

“Vậy sao? Đa tạ Vương gia khích lệ!” Si Ảnh khinh thường nhìn hắn một cái, rồi đưa tay đùa bỡn tóc mình sau khi đã ăn uống no đủ.

Người cũng từng gặp qua nam kỹ sao? Ta còn tưởng rằng người là cái lão xử nam đấy chứ!

Ngay lúc tâm trí Si Ảnh đang phiêu lãng thì An bá gõ cửa phòng Si Ảnh, “Vương gia, ta là An bá, ta mang áo choàng tới cho người!”

Áo choàng? Si Ảnh liếc mắt nhìn Tề Linh Nhạc một cái, hắn đã mặc áo bông rất ấm áp rồi, thế cốt cũng không phải dạng yếu đuối, đang yên đang lành hà cớ gì còn phải mang áo choàng tới cho hắn chứ?! Thật đúng là nhiều chuyện mà...

“Vào đi!” Tề Linh Nhạc không nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp truyền hắn bước vào.

“Vâng ạ!” An bá vừa mở cửa phòng, một trận hàn khí đã mãnh liệt ủa vào, khiến cho Si Ảnh đang đứng bỗng phát run lên.

“Ôi, lạnh quá...” Hắn than nhẹ một tiếng.

Tề Linh Nhạc vừa thản nhiên tiếp nhận áo choàng vừa hỏi: “An bá, bên ngoài...”

“Hồi bẩm Vương gia, bên ngoài đang có tuyết rơi. Lão nô cố ý đưa áo choàng này tới, đề phòng Vương gia sáng mai phải tiến cung!” An bá nói, nhưng đôi mắt cũng không quên lơ đãng liếc nhìn Si Ảnh một cái.

Bây giờ trong phủ không ai là không biết, một vị Vương gia xưa nay vốn quen độc tắm lại mang về một tên “nam kỹ”, không những thế còn ngày nào cũng bắt hần thị tắm, dù quát phong hạ vũ cũng không hề thay đổi, nam kỹ kia cũng được đồn đại trở thành “nam sủng” của Vương gia!

*Quát phong hạ vũ: mưa gió bão bùng.

Tễ Linh Nhạc cầm lấy áo choàng rồi nói: “Được, ta biết rồi! Người đi trước đi!”

“Vâng, thưa Vương gia!” Vừa nói, An bá vừa thở dài lui xuống.

“Tuyết rơi sao... khó trách lại lạnh như vậy!” Si Ảnh miệng hà hơi ấm để sưởi cho đôi tay đang lạnh như băng của mình, “Ngày mai có thể được nằm cuộn trong ổ chăn rồi!”

Thấy hần lằm bằm lâu bầu như vậy, Tễ Linh Nhạc không khỏi nổi lên nghi vấn: “Bên ngoài tuyết rơi, ngày mai không đi thưởng thức một chút cảnh tuyết hiếm thấy nơi hoàng thành sao?”

Kinh thành khí hậu ẩm áp, cho dù là giữa đông cũng khó lòng thấy được cảnh tuyết rơi. Cho nên hễ cứ thấy tuyết, mọi người đều cho rằng đó là trời cao ban ơn xuống, ngay ngày hôm sau sẽ xuất môn để ngắm tuyết xem hoa, nhưng Si Ảnh này...

Si Ảnh cũng chẳng thêm đếm xỉa đến hần, chính mình ngồi xuống bên cạnh hỏa lò, hai tay chống cằm nhìn những bông tuyết bay bay bên ngoài cửa sổ, “Ta chán ghét tuyết, vô cùng chán ghét!”

“A? Tại sao?” Tại kinh thành mà cư nhiên cũng có người ghét tuyết?

Bị hỏi khiến cho sắc mặt Si Ảnh trở nên đặc biệt thâm trầm, “Bởi vì nó rất thuần khiết... rất sạch sẽ! Ta chán ghét tất cả những thứ tinh khiết như vậy, chúng sẽ khiến ta tự ti mặc cảm!”

“...” Tễ Linh Nhạc trầm mặc đi tới bên cửa sổ, đưa tay mở tung cánh cửa ra, để cho Si Ảnh thấy càng nhiều những bông tuyết đang rơi lất phất, “Những thứ tinh khiết... dù là hắc ám đôi khi cũng khát vọng được thấy ánh mặt trời, người chẳng lẽ chưa từng muốn vậy sao?”

Si Ảnh vòng hai tay ôm lấy chân mình ngồi trong góc, đôi mắt ngơ ngẩn nhìn lò sưởi, lời nói thản nhiên như có như không: “Khao khát ư... có chứ... lúc ban đầu đương nhiên từng mơ tưởng... có điều sau này sự thật đã chứng minh, những thứ kia cùng ta vốn vô duyên! Ta là người chỉ thích hợp với hắc ám!”

Lúc mới bị ném vào kĩ viện, cũng từng thử đào tẩu qua nhưng rồi thất bại... Lúc tiếp khách cũng từng hy vọng có thể tìm được một người thật lòng yêu thương mình, có thể không ngại thân phận cùng địa vị chuộc thân cho mình, nhưng rồi mọi hy vọng cũng đều tan biến... Lúc bị bán ra biên cảnh, cũng từng chờ mong ông chủ có thể đáp lại cảm tình của mình, nhưng đến cuối cùng đổi lại vẫn là hư vô... Cho nên, đành thôi vậy, kiếp này cứ như vậy mà sống sót đi, có khi kiếp này chịu đau khổ đủ rồi, kiếp sau biết đâu lại được đầu thai vào một gia đình thật tốt!

“A... thích hợp hắc ám... vậy ra chúng ta đều như nhau cả!” Thanh âm Tễ Linh Nhạc thấp đến nỗi hầu như khó lòng nghe thấy, nhưng Si Ảnh vẫn nghe ra!

Về mở mị trên mặt hần lập tức tan thành mây khói, hần bày ra một bộ dạng lấy lòng nịnh nọt: “Đâu có đâu có, Vương gia thân thể đang giá nghìn vàng, bên ngoài luôn được vây bọc bằng tầng tầng kim ngân gấm vóc, sao có thể giống một nam kỹ nho nhỏ như Si Ảnh được đây?!”

Nghe những lời nói đầu môi trái với lương tâm này, Tễ Linh Nhạc biết hần lại bắt đầu che đậy bản thân, cho nên cũng không nói thêm gì nữa, cứ thế đi đến bên giá sách rút ra một quyển thư, ngồi xuống chiếc ghế được trạm khắc tinh xảo rồi mở ra đọc...

Thấy Nhạc Vương gia rốt cục cũng buông tha hần, Si Ảnh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, “Vậy Vương gia, ngài đêm nay có định huấn luyện ta không?”

Tễ Linh Nhạc cũng cảm thấy kỳ quái, buông sách xuống hỏi ngược lại hần: “Người thích việc ‘huấn luyện’ đến vậy sao?”

Si Ảnh cũng rất thực thà ngay lập tức lắc đầu, “Sao có thể thích chứ?”

“Vậy sao người lại nhắc nhở ta? Nói không chừng ta đã quên rồi, nhưng lại bị người nhắc đến nên nhớ lại, người như vậy không phải muốn chịu khổ sao?” Hấn cầm quyển thư nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu gối hỏi.

“Không phải vậy!” Si Ảnh hai tay khoanh lại, khẩu khí cùng bộ dáng giống như đang thuyết giáo, “Ngài cùng ta không thân không thích, ta mấy ngày nay lại mặc của ngài, ăn của ngài, dùng đồ của ngài... Đường nhiên ta cũng phải có gì hồi báo chứ, mà ngài ngay từ đầu đã nói muốn ta đi làm gian tế nên mới dưỡng ta, ta đây chỉ cầu được yên tâm thoải mái nên mới nhắc nhở ngài một chút mà thôi!”

“...”

“... Sao vậy? Ta nói sai gì ư?” Si Ảnh chung quy cảm thấy Vương gia khi nghe hấn nói xong thì bộ dáng rất kỳ lạ... như là đang hết sức cố nhịn... cười nhạo sao?!

Tễ Linh Nhạc ngồi xuống bên giường, hai chân gác lên nhau, vẻ mặt trở nên trầm tư nói, “Không, người không sai!”

“Ồ, vậy Vương gia, hôm nay ngài thực sự không huấn luyện sao?” Si Ảnh có chút không nhịn được dò hỏi.

Lúc này, vị Vương gia trên giường mới ngẩng đầu lên, “Không huấn luyện, trời đang có tuyết rơi, hôm nay coi như cho người nghỉ một ngày đi!”

“... Đa tạ Vương gia, ngài thật đúng là người tốt!” Si Ảnh nở một nụ cười vô cùng chân thật, lần này hấn là thật tâm biết ơn Tễ Linh Nhạc, dù sao cũng chưa từng có khách nhân nào đối đãi với hấn như thế cả.

Biết chắc đêm nay không cần huấn luyện, Si Ảnh vô cùng cao hứng trèo lên giường ôm lấy chăn mền cùng gối của mình bắt đầu trải ra để ngủ... Đêm nay có lẽ là đêm nhẹ nhàng nhất trong đời, cái gì cũng không cần làm, tắm rửa xong tự động quên đi Vương gia đại giá, Si Ảnh đã sớm tiến ngay vào trong ổ chăn, thật sâu mà hít một hơi... Ừm, mùi thơm quá! Ngay lúc tâm tình đang cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng cùng mỹ mãn, Si Ảnh cứ thế chậm rãi tiến vào trong mộng đẹp... Không biết đêm nay ánh dương có chiếu rọi được vào giấc mộng hay chăng?

Khi Si Ảnh đã chui vào chăn ấm ngủ yên rồi, Tễ Linh Nhạc mới bắt đầu động dậy! Hấn đi tới bên Si Ảnh, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh. Vẻ mặt Si Ảnh khi ngủ rất đẹp, mặt hấn ngửa lên trời, hai tay theo thói quen để hai bên đầu, đôi lông mi thật dài hơi lay động, rất giống một hài tử vô ưu vô lo.

Một tay vén lên vài sợi tóc đang buông xuống, từ từ tiến lại gần sát Si Ảnh, đến khi chóp mũi hai người gần như đã chạm vào nhau, “Si Ảnh, người rốt cuộc là ai?” Tễ Linh Nhạc nhẹ giọng tự hỏi.

“Ư...” Si Ảnh đang say ngủ cũng không trả lời, chỉ là đôi môi hơi run nhẹ.

Khẽ vuốt ve hai phiến môi như cánh hoa đang nở... nghĩ đến những đụng chạm cùng hấn mấy ngày nay, luôn chỉ dùng tay để khơi mào dục vọng của Si Ảnh, chính mình cũng chưa bao giờ cùng hấn trực tiếp tiếp xúc qua... Trong lúc còn đang ngơ ngẩn mà suy tư, thân thể Tễ Linh Nhạc đã nhanh hơn lý trí một bước, cảm nhận nguyện vọng của chủ nhân mà tự giác có động tác... Hai tay không tự chủ được mà nâng khuôn mặt Si Ảnh lên, đôi môi chậm rãi cùng người kia lưu luyến dây dưa...

7. Chương 7

“Nơi này là...” Si Ảnh đứng trong một gian phòng quen thuộc, nhìn quanh bốn phía hết thấy vẫn giống hệt như trong ký ức thuở nhỏ của mình.

Ai, là mộng sao... Gần đây hấn lúc nào cũng nằm mơ, xem ra được thanh thoi quá rồi! Bất quá... đã lâu rồi không có mộng qua, vì cái gì bây giờ lại... Ngay lúc hấn còn đang nghi hoặc, đột nhiên một thanh âm động lòng người vọng tới tai Si Ảnh, khiến hấn cứ nương theo nơi phát ra tiếng nhạc mà đi đến, hấn thấy được...

“Hương la bạc, đái vi khoan tẩn vô nhân giác, vô nhân giác, đông phong nhật mộ, nhất liêm hoa lạc. Tây viên không tỏa thu thiên dư, liêm thù liêm quyển nhân trì các, nhân địa các, hoàng hôn hương hỏa, họa

lâu xuy giác.” Phụ nhân đang ngồi trong lương đình, tay vừa nhẹ gảy một cây cầm cổ vừa ngâm một khúc ca đầy ai oán.

Tiểu nam hài tò mò ngồi một bên hỏi: “Nương, người hát bài gì vậy? Rất êm tai... nhưng tiểu Vận nghe lại thấy khó chịu!”

Phụ nhân liền ngừng lại, đau thương mà nhìn con mình, ngón tay lạnh như băng muốn chạm đến khuôn mặt ửng đỏ của nam hài nhưng rồi lại rút trở về, “Vận nhi, nương sai lầm rồi... nếu... nếu ta không sinh hạ con... thì tốt biết mấy!”

“Nương?” Nam hài mới vài tuổi, căn bản không biết trong lời nói đó hàm chứa ý tứ gì.

Phụ nhân nắm lấy bàn tay nhỏ bé đi tới cửa lương đình rồi chỉ ra ngoài bảo, “Vận nhi, con xem!”

“Oa, tuyết rơi! Nương, người nhìn xem, là tuyết này!” Nam hài sinh ra tại kinh thành, vì thế rất ít khi thấy tuyết rơi, hân hoan vô cùng hưng phấn mà chạy đến dưới tuyết chơi đùa, “Nương, chúng ta cùng đến đây chơi nào!”

Nhìn đứa con tươi cười vô cùng vui sướng, phụ nhân chỉ đứng ở cửa đình, trong miệng thì thào tự nói: “Vận nhi tin tưởng nương, nương thật sự rất yêu con... nhưng mà...”

“Gạt người!” Si Ảnh đang đứng ngoài nhìn không nhịn được lớn tiếng phản bác, “Người căn bản không thương Vận nhi, người chỉ yêu mỗi bản thân mình mà thôi!”

“Vận nhi...” Trong mộng, phụ nhân thản nhiên quay đầu lại nhìn thẳng vào mặt hắn, hình dáng vẫn dịu dàng tú lệ y như trong trí nhớ của Si Ảnh, ánh mắt cũng như xưa tràn ngập sâu quang, “Nương rất yêu Vận nhi, nhưng nương quá yếu đuối, căn bản không có biện pháp bảo vệ...”

“Không có biện pháp bảo vệ Vận nhi nên mới đem hắn cho cha ruột làm vật để chơi đùa? Không có biện pháp bảo vệ Vận nhi nên mới tự sát ngay trước mắt hắn? Người làm như vậy là đã hủy hoại cả cuộc đời của hắn... cái này cũng gọi là yêu sao? Người lại nói đùa rồi!” Si Ảnh nắm chặt hai tay lên tiếng trả lời.

“... Vận nhi, con đã trưởng thành rồi!” Phụ nhân đưa tay ra sắp chạm vào khuôn mặt Si Ảnh.

Nhưng ngay lập tức hắn lùi lại một bước, “Đừng có đụng vào ta! Ta không phải Vận nhi, Vận nhi đã chết, hắn vào năm tám tuổi đã chết rồi!”

Tay phụ nhân run rẩy một chút, “Vận... Cái tên ta đặt cho con... nó đã chết...”

“Đúng vậy, đã chết đã chết rồi! Đã hoàn toàn biến mất trên thế gian này!” Si Ảnh che lỗ tai liều mạng lắc đầu.

“...” Phụ nhân không nói thêm gì nữa, chậm rãi đi đến trước mặt hắn, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Si Ảnh, “Vận nhi đã chết... nhưng con còn sống mà...”

Có lẽ do cảnh mộng quá mức chân thật, ngay cả Si Ảnh cũng cảm thấy cơ thể của người đã lâu không gặp này vô cùng ấm áp, khiến hắn nhất thời quên mất phải giẫy dụa phản kháng lại.

“Vô luận tên con là gì, con cũng vĩnh viễn là người mà nương yêu thương nhất... Trong cuộc sống cũng đừng quá mức tuyệt vọng, chỉ cần sống sót, chuyện gì cũng có thể xảy ra! Cuối cùng sẽ có một ngày con có thể tìm thấy người định mệnh của mình, Thẩm Vận...” Giọng nữ nhân ấy vẫn nhu hòa như vậy, khó quên như vậy, khiến cho Si Ảnh xúc động đến khóc nức lên.

“... Nương!” Tiếng kêu đã vài chục năm không có gọi qua...

Bốn phía dần mơ hồ, là từ trong mộng sắp tỉnh lại sao? Đừng... ta còn muốn ở trong ***g ngực ấm áp này ngủ thêm một lát...

“Ư...” Ánh sáng rực rỡ len lỏi vào phòng, một tia nắng ấm áp chiếu thẳng vào khuôn mặt Si Ảnh, làm cho hắn nhúm mày.

Kỳ quái, ngày thường ngủ trên mặt đất, lẽ ra phải không có ánh mặt trời mới đúng? Hôm nay lại xảy ra chuyện gì đây?

Ôm theo nghi vấn, Si Ảnh mở hé mắt ra để chứng thực, nhưng lại phát hiện dưới thân mình là chăn bông mềm mại! Không chỉ vậy, trên người cũng dường như chìm xuống, như thể bị vật gì nặng đè lên...

“Người tỉnh rồi sao?” Một giọng nam nhân kéo Si Ảnh đang từ nửa tỉnh nửa mê mà hoàn toàn thanh tỉnh.

“!” Hắn nhìn về nơi phát ra âm thanh, thì ra Tề Linh Nhạc đang nằm bên trái hắn, một tay y vẫn đặt trên người Si Ảnh, một tay chống đầu nhìn về phía mình, “Nhạc... Nhạc... Nhạc Vương gia!!!” Cảm giác ấm áp trong ngực mới rồi chẳng lẽ là...

Si Ảnh cũng không dám suy nghĩ nhiều, loay hoay một chút mới ngồi dậy được, theo bản năng hướng bên trong lù lại.

“Có chuyện gì vậy? Người không phải mới rồi còn nói ngực ta rất ấm áp sao? Lại còn không ngừng gọi ‘nường’ nữa chứ... Sao bây giờ lại như muốn chạy trốn vậy?” Không biết từ khi nào, Tề Linh Nhạc có cảm giác việc trêu ghẹo khiến cho hắn lộ ra bộ dáng xấu hổ cũng là một loại hưởng thụ rất lớn trong chốn nhân sinh.

Si Ảnh đỏ mặt mà kéo hạ chăn mềm, không xong rồi, mới vừa rồi trong mộng nói mới không biết đã bị nghe những gì nữa, “Si Ảnh không phải cố ý thất lễ với Vương gia, mong Vương gia thứ tội...”

Ai... Người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cho dù không phải lỗi của mình thì mình cũng phải xin lỗi...

“Nhưng Si Ảnh không rõ... ta không phải... không phải đang ngủ dưới đất sao?” Sao khi mình vừa tỉnh lại lại thấy bản thân đại nghịch bất đạo nằm ngủ trên giường cơ chứ?

Tề Linh Nhạc đành hảo tâm giải thích: “Là người ngủ dưới đất đến nửa đêm thì cứ kêu lạnh không ngừng, ta vì muốn được yên thân mà nghỉ ngơi nên không thể không ôm người lên giường ngủ cho người thấy ấm áp hơn.”

“... Vậy phải đa tạ Vương gia rồi!” Thật vậy chẳng? Không thể nào...

“Ừm... người cứ ngủ thêm một lát đi, ta đến lúc phải vào cung rồi!” Tề Linh Nhạc từ trên giường ngồi dậy.

Si Ảnh vẫn chưa kịp hỏi nhiều, Tề Linh Nhạc đã mặc quần áo chỉnh tề mà ra khỏi phòng...

Trên đường tiến cung, trong lòng Tề Linh Nhạc vẫn tràn đầy nghi vấn, ngày hôm qua vì có gì mà mình lại hôn lên môi Si Ảnh chứ? Vì tò mò ư? Nhưng sao nửa đêm thấy hắn rơi lệ trong lòng lại không tìm được ôm hắn lên giường cùng mình đồng tắm? Là đồng cảm? Hay là vì nhìn thấy hình ảnh trước đây của mình nơi hắn? Minh rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?

Đột nhiên Tề Linh Nhạc ngừng bước, khiến cho thái giám đang đi phía sau thấy kỳ quái nhin không được mà hỏi thăm: “Vương gia, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tề Linh Nhạc ngửa mặt lên trời, sau đó đột nhiên hung hăng vung tay đánh một chưởng vào chính mặt mình, phát lên một âm thanh chất chứa.

“Vương gia!” Tên thái giám sợ tới mức quỳ rạp lên nền tuyết mà khóc lóc, “Nô tài sai rồi, mong Vương gia trách phạt nô tài, người không nên đem thân thể đáng giá nghìn vàng của mình ra đùa giỡn!”

Một chưởng kia đã khiến cho Tề Linh Nhạc khôi phục lại sự lãnh tĩnh thường ngày, hắn thần nhiên đáp: “Đứng lên, người không sai!”

“... Vâng ạ!” Là lệnh của chủ tử thì không thể trái!

Sau đó cứ như thể chưa hề có chuyện gì phát sinh, Tề Linh Nhạc tiếp tục hướng thâm cung mà đi tới...

Đúng vậy, quan hệ của hắn cùng Si Ảnh một tháng sau sẽ kết thúc, hắn có là ai cũng không liên quan tới mình, mình cũng không nên vì hắn mà đa tâm nữa... Chính là như thế, hắn sẽ được an trí bên cạnh người kia, vì mình tra rõ ràng vụ án tham ô muối cùng ngân lượng của triều đình, sau khi vụ án kết thúc hắn sẽ phải chết... kết cục đó đã sớm định sẵn rồi!

8. Chương 8

“Húc Vương gia, Húc Vương gia, ngài không thể đi vào được!” Thanh âm đầy lo lắng của An bá vang lên bên ngoài phủ, trên con đường nhỏ hướng tới căn phòng nơi Si Ảnh ngụ.

“Ồ... a... Vương gia...” Si Ảnh đang nằm nghiêng trên giường, cả người không mảnh vải che thân.

Huấn luyện mấy ngày nay ít nhiều đã có thành quả, bây giờ Si Ảnh cho dù bị hạ được vẫn có thể bảo trì một tia thanh tỉnh, động tĩnh bên ngoài lớn như vậy cũng khó trách hấn lại bị phân tâm.

Tễ Linh Nhạc kéo Si Ảnh lại gần, tự mình cởi áo tháo thắt lưng, chỉ để lại một kiện áo lót trên người, phanh ngực ra rồi nhào lên người Si Ảnh, “Không nên lắm miệng như thế, an phận thì sẽ xong ngay thôi!”

“Vâng!” Hai tròng mắt Si Ảnh đầy ẩn tình, nhu thuận gật đầu đáp lại.

Hôm nay nguyên bốn cũng chỉ là một ngày bình thường, Tễ Linh Nhạc theo lệ cũ buổi tối tới phòng Si Ảnh... Chỉ khác một điều, đang huấn luyện được nửa chừng, ấu đệ của Tễ Linh Nhạc là Tễ Linh Húc đột nhiên thâm viếng, cũng không thêm để tâm tới những lời ngăn cản mà đến thẳng phòng của nam sủng trong tin đồn.

Tới cửa, hấn “bốp” một tiếng đá văng cánh cửa ra, không cần quan tâm người trong phòng đang làm gì, cứ thế xông thẳng đi vào...

“Đại ca, người!” Tận mắt nhìn thấy mọi việc làm cho hấn sợ đến ngây người!

Hấn vẫn luôn sùng kính đại ca của mình, vị đại ca ‘nghiêm vu luật kỷ’ của hấn, vậy mà cư nhiên lại thật sự cùng một nam sủng trên giường ân ái dây dưa?! Khi nghe được những lời đồn trong kinh thành, hấn vẫn không tin, hình tượng đại ca trong lòng, trong mắt hấn chính là một người vô cùng vĩ đại, nhưng hấn bây giờ...

“Húc, những phép tắc lễ nghi của người đã bay đâu mất rồi?” Đối với việc ghé thăm đột ngột của hấn, hiển nhiên Tễ Linh Nhạc không hề cảm thấy kinh ngạc một chút nào.

Nhẹ nhàng bước xuống giường, thuận tay đem chăn mền phủ lên người Si Ảnh, kéo lại rèm, như thể không muốn cho Húc chứng kiến bộ dạng của hấn!

Húc nghe vậy đỏ mặt mà cúi đầu.

“Vương gia...” An bá vì không thể ngăn cản Húc Vương gia mà kích động xông vào, trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy.

Tễ Linh Nhạc hiểu rõ tính cách của Húc, nên cũng không có ý trách tội, chỉ đơn giản bảo hấn lui xuống... An bá nhận được chỉ thị, liền khép lại cánh cửa rồi đi.

“Húc, người lần này tới là có mục đích gì?” Khi nói chuyện cùng những huynh đệ của mình, Tễ Linh Nhạc luôn luôn thẳng thắn mà hỏi rõ vấn đề.

Nói đến chuyện này, Húc ngay lập tức ngẩng đầu lên hỏi lại: “Đại ca, người thật sự dưỡng... cái kia... tên nam sủng kia rồi sao?”

Tễ Linh Nhạc thản nhiên nhìn hấn một cái, đã sớm biết hấn sẽ hỏi chuyện này, nên y cũng không đáp mà hỏi ngược lại hấn: “Người nhìn ta... giống bộ dáng đang dưỡng nam sủng lắm sao?”

“... Đúng vậy!” Húc miễn cưỡng chỉ có thể thốt lên một chữ như vậy.

“Người nói thế nào... thì chính là như thế!” Tễ Linh Nhạc cũng không thêm để ý mà rót ra hai chén trà, “Lại đây, uống đi!”

Húc dù tâm không cam, lòng không nguyện nhưng cũng đành phải ngồi xuống bên cạnh hấn, cầm lấy chén trà đưa lên môi uống một hơi cạn sạch, sau đó nặng nề mà buông chén xuống, phát tiết những bất mãn trong lòng.

Hiểu rõ những tâm tình trong lòng đệ đệ, Tề Linh Nhạc cũng cầm chén trà lên, “Người còn đang suy nghĩ chuyện của Diệu Quang sao?”

“...!” Nhắc đến cái tên này, Húc như thể bị chạm tới nỗi đau, tức giận vỗ bàn đứng dậy, “Đại ca, ta không hiểu, tại sao người cùng nhị hoàng huynh, các người có thể không để tâm đến sự khác biệt thân phận của người yêu, nhưng tại sao ta lại không được? Ta thích hắn thì có gì không đúng?”

“Bọn họ không phải người chúng ta yêu... họ Phạm kia không phải, người này...” Hắn chỉ vào Si Ảnh vẫn đang nằm trên giường, “...cũng không phải!”

“Người nói dối!” Húc nhất định không tin, “Nếu không phải người huynh ấy yêu, sao nhị hoàng huynh lại vì hắn mà lập hậu? Người không thương hắn, vì sao nguyện ý quyến rũ cái thứ mà người vẫn coi là loại nam kỹ đệ tiện thể này?”

“... Thân bất do kỷ!” Bốn chữ thanh thanh sở sở tự nó đã nói lên hết cả.

Nhưng nếu có thể bị người ta khuyên nhủ dễ dàng như vậy thì không phải là Tề Linh Húc rồi, “Hừ, các người gạt ta... vẫn luôn cùng nhau gạt ta!”

“Vậy người muốn thế nào?” Tề Linh Nhạc nhìn vào mắt hắn hỏi.

Húc hé miệng lẩm bẩm: “Ta muốn đi Thanh Phong trấn!”

“Thanh Phong trấn...” Tề Linh Nhạc thì thảo tự nói, “Không được, nơi ấy ‘Ích tà tề’ sắp đến rồi, như thế quá nguy hiểm!”

“Ta muốn đi!” Ý hắn đã quyết, “Ta là hướng về ‘Ích tà tề’ mà đi... Ta không tin Bàn Nguyên lại hại nhị hoàng huynh, hơn nữa... có thể Tiểu Quang cũng sẽ...”

Nhạc Vương gia chậm rãi nhắm mắt lại, “Mấy năm nay, người cũng một lòng vì hắn dẹp yên phản tặc... nhưng hắn có tốt như vậy không?”

“Hắn” đương nhiên là chỉ tiên hậu – Diệp Bàn Nguyên!

“Đương nhiên, ít nhất cả hoàng cung chỉ có duy nhất hắn cổ vũ ta đi tìm Tiểu Quang!” Húc thần nhiên mà trả lời.

“... Phải không... vậy người cứ đi đi!” Khi mở mắt ra lần nữa, Tề Linh Nhạc dứt khoát nói ra quyết định của mình.

“Sao?” Húc có chút không thể tin nổi, đại ca cư nhiên lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy sao? Không phải là lừa hắn chứ?

“Ta có lừa gạt cũng không bao giờ lừa người, yên tâm đi!” Hắn còn chưa nói ra, Tề Linh Nhạc đã nhìn thấu lòng hắn đến nhất thanh nhị sở!

“... Không, ta không có...”

Tề Linh Nhạc vỗ vỗ bờ vai hắn nói: “Được rồi, không nên ở chỗ này đôi co với ta nữa, nếu như muốn đi thì người về thu dọn hành lý, ngày mai lên đường!”

Húc lúc này mới phản ứng lại, nhanh chân bước ra tới cửa phòng, “Cám ơn người, đại ca! Các người hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta không quấy rầy nữa!”

Vừa nói xong đã không thấy bóng dáng đâu nữa, cửa phòng cũng được khép lại, như thể từ này đến giờ chưa từng có ai ghé qua...

Biết chắc Húc đã đi rồi sẽ không quay lại nữa, Tề Linh Nhạc lúc này mới trở lại bên giường, kéo rèm ra nhìn xuống vẻ mặt ửng đỏ, ánh mắt tràn đầy mờ mịt của Si Ảnh, khóe miệng hắn khẽ vẽ ra một nụ cười nhợt nhạt...

“Thế nào? Không nhịn nổi nữa rồi?” Hắn kéo chăn ra, bất ngờ nhìn thấy trên chăn mền đã có một mảnh ẩm ướt.

Si Ảnh vừa thở gấp gấp dứt quãng vừa nói: “Không... có nghĩa khí... Vương... Vương gia... ngài... vốn là cố ý...”

“Cố ý? Người nhìn ra rồi sao...” Tiếp tục khẽ vuốt ve thân thể Si Ảnh, hắn tiến thêm một bước mà trêu chọc.

“A A.... là... là...” Si Ảnh đã không thể nói ra thêm được lời nào.

Tễ Linh Nhạc càng thêm đùa giỡn hắn mà hỏi: “Muốn biết tại sao thật chứ?”

“Ừ... đừng a...” Si Ảnh mơ mơ màng màng mà hồi đáp.

Nằm lên trên thân thể đầy kích tình của Si Ảnh, một ngón tay hắn nhét vào hậu đình, tay kia thì cầm lấy ngọc hành đã cương cứng, Tễ Linh Nhạc ghé vào tai Si Ảnh nhẹ giọng nói: “Cho ta xem vẻ mặt *** đang của người khi bắn ra, ta sẽ nói cho người biết...” Vừa nói, tay hắn vừa động không ngừng, giúp cho Si Ảnh nhanh chóng đạt tới cao trào...

Hừ, cái tên Vương gia chết tiệt này lại bắt đầu nổi điên rồi! Từ lần trước cùng hắn ngủ đến nay, sau đó mỗi đêm hắn đều muốn đích thân giúp mình bắn ra, lại còn nói những lời nghe mà mắc ói, thật không biết trong lòng hắn nghĩ gì nữa...

Tuy nghĩ vậy, nhưng thân thể Si Ảnh đã sớm đi ngược lại ý chí của chủ nhân, thuận theo dục vọng bản năng mà phối hợp...

“A... A... A... không... muốn... ư...” Si Ảnh nâng vòng eo lên, bạch trọc liền bắn lên đầy bụng của chính mình, “Hô ha ha...”

Mệt mỏi quá, mặc dù khi bắn ra trong nháy mắt hắn như rơi vào cõi cực lạc, nhưng sau khi kết thúc thật sự mệt đến chết đi được... Cả người đầy mồ hôi, nhưng hắn cũng không muốn nhúc nhích...

Nhìn xuống Si Ảnh đang nằm trên giường, Tễ Linh Nhạc đưa tay vén vài sợi tóc ướt đầm mồ hôi vào sau tai của hắn, “Tốt lắm, ta rất hài lòng, vậy nếu người muốn nghe ta sẽ nói cho người biết...”

9. Chương 9

Phủ đệ của thư hương thế gia họ Triển tọa lạc tại sườn phía Bắc hoàng thành, cả tòa viện lạc rộng lớn không chỗ nào là không toát lên không khí văn nhân, nhưng quang cảnh thanh nhã như thế ngược lại càng khiến cho người ta cảm thấy thêm phần xa cách.

Triển gia chỉ có bốn người con trai, nhưng các tỷ muội cũng không ít, vậy mà không hiểu sao trong phòng lẽ ra nên vô cùng náo nhiệt, bây giờ lại được bao trùm bởi bầu không khí an tĩnh đến đáng sợ.

Lúc này, bốn người nam nhân của Triển gia đang tụ tập tại nhà chính, vì một sự kiện nào đó mà thảo luận vô cùng kịch liệt...

“Đại ca, sao người lại muốn nói cho Nhạc Vương gia biết về vụ ngân lượng mười sáu năm trước có vấn đề?! Nếu hắn tiếp tục điều tra, vậy chuyện của cha không phải sẽ...” Lão tứ Triển Quý nóng nảy rống to.

Triển Bá nghe vậy vẫn chậm chậm uống trà, ánh mắt không thiếu phần xảo trá, hoàn toàn không giống biểu hiện khi hắn gặp mặt Tễ Linh Nhạc mấy hôm trước: “Người bình tĩnh lại đi, Nhạc Vương gia không phải tên ngốc, chúng ta cứ giấu diếm hắn chuyện này mới là cầm hòn đá đánh gãy chân mình!”

“Nhưng mà...” Triển Quý nghe vậy liền á khẩu không nói được lời nào.

“Ta cũng thấy đại ca làm vậy không sai!” Lão tam Triển Thúc cũng nói giúp vài lời, “Việc của cha có liên quan tới rất nhiều quan viên trong triều, Nhạc Vương gia không tra tới mới là lạ... Về phần quan ngân, để ta đi tìm một vài vị đại nhân để thương lượng một chút, xem liệu có thể tìm được lý do nào để che giấu việc quá khứ hay không... Mà đi tìm một kẻ chết thay không phải sẽ dễ dàng hơn sao?!”

“Hừ! Thật không biết tên hỗn đản nào cứ nhiên dấm dùng quan ngân để đi mua muối... Thật bực mình!” Lão nhị Triển Trọng nghe vậy ảo não một quyền đánh xuống.

Triển Bá vẫn điềm nhiên nhấp một ngụm trà, sau đó hơi hé mắt nhìn bọn đệ đệ: “Chuyện này không vội, nhưng còn việc của tên kia... Các người đã tra đến đâu rồi?”

“...” Ba người đệ đệ bị hỏi, người xem ta, ta ngó người, tất cả đều mang một vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

“Còn chưa tra được sao... khó như vậy à...” Triển Bá đầu đầu ẩn ẩn mấy cái lên huyết Thái Dương.

Triển Thúc liền nhún vai nói: “Chịu thôi, ai bảo cái tên Lý đại nhân chóng quên kia chẳng những nhất thời vui vẻ đem bán hân vào kỹ viện, đã thế lại còn quên mất quan hào cùng tên của kỹ viện đó... Bây giờ cho dù chúng ta có đi ngầm hỏi các thanh lâu, e cũng chỉ là mò kim đáy biển!”

“Nếu như hân ra làm chứng, rồi nói là cha, sợ rằng...” Triển Bá thật không dám tưởng tượng nữa.

“Ta không cho phép!” Đột nhiên, một giọng nữ nhân già nua từ bên ngoài truyền tới, sau đó nương theo từng tiếng gậy chống xuống sàn mà bước vào.

“Mẹ?!”

Bốn huynh đệ đều từ trên ghế đứng lên, Triển Trọng bước tới đỡ lấy lão mẫu thân tiến vào...

Chủ mẫu Triển gia mặc dù đã già, nhưng vẻ uy nghiêm và khí phách theo thời gian vẫn không hề suy giảm, ngược lại có vẻ trông càng lợi hại hơn, không hề che giấu được khí chất bá đạo của bà khi còn trẻ!

Bà chậm rãi đi tới ghế trên rồi ngồi xuống, sau khi đã ngồi ngay ngắn, bà mới dùng sức động một gậy xuống sàn, “Bốn người các người nghe đây, vô luận thế nào, ta cũng không cho phép uy danh của Triển gia bị hủy hoại bởi cái tên nam kỹ kia!”

“Vâng, mẹ đừng lo lắng!” Triển Bá cười khẩy đáp, “Kỳ thật cho dù hân đi làm chứng, khả năng thành công cũng sẽ không cao!”

“Ồ, nghĩa là sao?” Triển phu nhân khó hiểu nhìn về phía đứa con lớn nhất.

“Nương thử nghĩ xem, một khi việc này bị vạch trần, chúng thần bị liên quan hân sẽ rất nhiều... Đến lúc đó nhất định sẽ do hoàng đế bệ hạ tự mình xử lý. Vậy hoàng đế bệ hạ sẽ nghe ý kiến của chúng thần, hay là nghe một tên nam kỹ ‘hồ ngôn loạn ngữ’ đây?” Triển Bá phân tích rõ ràng cho mọi người nghe.

“...” Triển phu nhân sau khi hiểu hết ý tứ của con thì gật gù, “Quả thật cũng có đạo lý, nhưng cho dù như vậy... danh tiếng Triển gia ta cũng sẽ bị bôi nhọ không ít, ta không thể cho phép chuyện như vậy phát sinh!”

“Đó là đương nhiên!” Triển Quý đập bàn phát thệ, “Mẹ, đại ca, chuyện của hân cứ giao cho ta, ta quyết sẽ không để cho hân có cơ hội thừa nước đục thả câu!”

“Được, lão tứ, vậy việc này giao cho người!” Triển Bá bước tới vỗ vỗ vai đệ đệ, quyết định giao trọng trách này cho hân.

... ..

Trong Nhạc Vương phủ, Si Ảnh vẫn như thường lệ ngồi một mình trong hậu viện. Hân đang nhỏ một ít cỏ dại trên mặt đất, hình như muốn lấy việc này để hân cơn tức đang giận cuộn cuộn trong lòng!

Mẹ kiếp, tên Vương gia chó má kia, cứ nhiên có dũng khí lừa gạt mình?! Nói cái gì mà sẽ cho mình biết nguyên do... Con mẹ nó thú lắm! Buổi tối ngày ấy hân càng nói càng nhỏ, lại còn hôn mình ý muốn mình ngủ thiếp đi, khi hân ‘nhẹ giọng công kích’ như vậy, một kẻ không bao giờ chịu thua kém như mình cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ, thật là ghê tởm! Ghê tởm quá!

Si Ảnh nghĩ đến đây, bỗng nhiên phát hiện hậu viện ngày thường không có người qua lại, vậy mà hôm nay dường như ‘náo nhiệt’ dị thường...

An Bá cùng vài gã sai vặt không ngừng ra vào, đồng thời trên tay bưng theo một đồng thứ. Xem ra mọi người có vẻ bận rộn lắm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ôm trong lòng mối nghi vấn nho nhỏ, Si Ảnh liền phá lệ kéo một gã nô tài lại hỏi han: “Ngại quá... xin hỏi, các người đang làm gì vậy?”

“Hả... ” Bị chặn lại khiến cho gã nô tài có chút kinh ngạc, “Chuyện này... Si Ảnh công tử... Chúng ta đang chuẩn bị cho diễn lễ Đông chí... ”

“Đông chí?” A! Đúng rồi, ngày Đông chí sắp đến... “Vậy các người... ” Còn muốn tiếp tục hỏi vài câu, lại bị An Bá hung hăng cắt đứt.

“A Phúc, người còn đang lễ mễ gì đấy, mau bưng thọ đào cùng thọ cao ra ngoài đi!” An Bá rất không hài lòng quát.

“A, vâng ạ, vâng ạ!” Quần gia đã lên tiếng, gã nô tài tên A Phúc sao dám không nghe? Vì vậy hắn liền phớt lờ Si Ảnh đang đứng một bên mà vội vàng rời đi.

Đuổi A Phúc đi rồi, An bá mới nghiêm mặt nhìn Si Ảnh nói: “Công tử, ta biết người rất nhân rồi, nhưng hy vọng người không nên đùa bỡn hạ nhân chúng ta!” Ngữ khí của ông tràn ngập vẻ khinh thường.

Hắn đã làm gì? Chẳng lẽ tên này chán ghét nam kỹ đến vậy sao? Si Ảnh liền bĩu môi, “Không phải a, An bá, ta chỉ tò mò sao các người lại bận rộn như thế thôi mà.”

An Bá không thích Si Ảnh chút nào, nhưng vì nể mặt chủ tử nên vẫn cố kiên nhẫn trả lời: “Đông chí sắp tới, theo tục lệ, hoàng cung sẽ tổ chức cúng tế tiên hoàng cùng tiên hậu, thọ đào và thọ cao cũng chuẩn bị vì bọn họ... Lão nô nói như vậy, công tử đã rõ rồi chứ?”

“Ừ, ta biết rồi... như vậy... ” Si Ảnh có chút ngập ngừng mở miệng.

“Công tử tựa hồ còn có điều gì nghi vấn, xin cứ nói đừng ngại!”

Si Ảnh dừng lại một chút, cuối cùng vẫn quyết định mở miệng hỏi: “Vậy ngày hôm ấy sau khi lễ cúng tế kết thúc... Vương gia có về phủ nghỉ ngơi không?”

Ngày đó... chỉ có ngày đó... Si Ảnh thật lòng hy vọng Tề Linh Nhạc có thể tiếp tục chương trình huấn luyện cùng mình...

Nhưng câu hỏi ấy khi vào tai An Bá lại trở nên có dụng ý khác, “Theo tục lệ hàng năm, đêm hôm ấy Vương gia sẽ ở lại trong cung, để tỏ lòng hiếu thảo... Công tử có lẽ phải thất vọng rồi!”

Tên nam kỹ này cứ dây dưa với Vương gia như vậy, thật sự không an tâm một chút nào!

Tục lệ sao... tiêu rồi... Đông chí... vào ngày Đông chí ấy, mình luôn điên cuồng tiếp khách! Vô luận là có tiền hay không có tiền, chỉ cần có thể bồi mình một đêm, mình đều nguyện ý, chỉ cần ở cùng người khác sẽ không khiến cho bản thân sợ hãi... Nhưng mà... năm nay mình phải làm sao đây?

Si Ảnh cứ thế đứng một chỗ ngăn người nhìn thọ đào trên tay An Bá, tựa hồ như đang lâm vào trầm tư suy nghĩ...

“Công tử? Công tử?” An Bá thấy bộ dạng kỳ quái của hắn, không cảm lòng được đành mở miệng hỏi, “Người không sao chứ?”

Si Ảnh lúc này mới lấy lại tinh thần, “Hả? A... An bá, không có việc gì... Ta không sao... ”

“Không sao là tốt rồi, vậy lão nô đi làm việc tiếp!” Vừa nói An Bá vừa xoay người rời đi, nhưng hắn vẫn không quên ánh mắt cổ quái của Si Ảnh khi này...

Hắn đến tốt cùng lại muốn làm gì? Đợi Vương gia về có lẽ mình phải bẩm báo mới được!

Si Ảnh cũng không nói gì nữa, nhưng vẫn đứng yên nhìn thọ đào trong tay An Bá... Thọ đào à... Đúng rồi, ‘ngày nào đó’ cũng là ‘Đông chí’ đây... rất lâu... lâu lắm rồi không có... Nói không chừng lần này vốn là một cơ hội tốt... Được! Cứ vậy mà làm thôi!

Hắn quay người lại, len lén chạy về phía ngược lại với An Bá...

10. Chương 10

“Đồng chí đại như niên” (Đồng chí lớn như tết), qua câu thành ngữ đó có thể thấy được đối với người dân kinh thành mà nói, đồng chí vốn là một đại lễ quan trọng đến nhường nào. Hôm nay, dân chúng khắp nơi đều làm tiệc rượu mời khách, mâm vàng chén bạc, còn điểm thêm nến thơm để cúng tế tổ tiên cùng những thân nhân đã mất của mình, ngay cả hoàng thân quốc thích cũng không ngoại lệ...

Có điều, đồng chí năm nay so với năm ngoái có chút bất đồng, hoàng đế bệ hạ trong người không khỏe cho nên không thể tham gia lễ tế trọng đại lần này, chỉ có Nhạc Vương gia vẫn như mọi năm, cả ngày đồng chí đều ở trong cung để an ủi hương hồn phụ hoàng cùng mẫu hậu!

Bách tính thường dân ai cũng đều tò mò muốn xem đại lễ hoàng gia lần này sẽ được tổ chức long trọng đến mức nào. Vì tiên hoàng tiên hậu, hoàng đế bệ hạ đã hạ chỉ ân xá thiên hạ, lại còn tổ chức yến tiệc vô cùng xa hoa để thiết đãi triều thần. Các cống phẩm được chế từ những nguyên liệu đặc biệt từ khắp mọi nơi đều tập trung tại hoàng cung, toàn thể tăng nhân Hoàng Giác tự cũng phải tiến hành tụng kinh siêu độ,... Trong khi ấy, thân là hoàng tử trong cung đều phải đến quỳ trước bài vị cùng chân dung của tiên hoàng tiên hậu, đại lễ đồng chí chừng nào chưa kết thúc thì vẫn chưa được đứng lên!

Sáng sớm, Tể Linh Nhạc đã đi tới từ đường của hoàng tộc, đốt đèn thắp nhang vì phụ hoàng cùng mẫu hậu của mình, sau khi đốt xong vàng mã, hần liền khép cửa chính của từ đường lại, hai vị thái giám quần sự vẫn đứng ở bên ngoài trông coi, chỉ có một mình hần lưu lại nơi vừa thanh tịnh lại vừa âm lãnh này.

Nhẹ nhàng ngược nhìn bức họa của phụ hoàng và mẫu hậu, hần lặng lẽ hắt tà áo sang một bên rồi theo quy củ mà quỳ gối lên tấm đệm êm ái trước linh vị. Trong không khí phảng phất mùi hương ngào ngạt của nến thơm cùng khói xanh vấn vít, Tể Linh Nhạc hít sâu một hơi rồi nhắm hai mắt lại... Do nhị đệ Tể Lăng Kỳ là hoàng đế hiện không có ở hoàng thành, cho nên tất cả công vụ đều rơi xuống đầu hần, đến hôm nay hần mới có cơ hội được thả lỏng đôi chút.

Chỉ có điều, những dịp thế này thường khiến mọi người nhớ lại những chuyện xa xưa trong quá khứ, tâm tư của Tể Linh Nhạc cũng bắt đầu theo gió bay đi...

“Hoàng huynh, hoàng huynh đi đâu vậy?” Kỳ kéo ống tay áo hần khẩn trương hỏi.

“Tối chỗ mẫu hậu ... Mẫu hậu bảo ta đến đó.” Tể Linh Nhạc lúc ấy tuy vẫn còn nhỏ tuổi nhưng thực ra đã vô cùng hiểu chuyện, hần nhẹ nhàng bỏ tay đệ đệ ra, sau đó ngồi xổm xuống sửa sang lại quần áo cho nó rồi hỏi: “Kỳ, Húc đâu?”

“Húc bị vú nuôi mang đi gặp mẫu hậu rồi... Đệ đã ngăn cản nhưng không được...” Tể Lăng Kỳ rất không cam lòng mà nắm chặt đôi tay nhỏ bé lại: “Hoàng huynh, mẫu hậu không biết lại định làm gì nữa... Hoàng huynh đừng đi!”

Tể Linh Nhạc nghe vậy, đôi mày nhất thời nhíu chặt lại, “Húc bị mang đi...”

Tể Lăng Kỳ lớn tiếng trả lời: “Đúng vậy, hoàng huynh đừng đi! Mẫu hậu rất đáng sợ ...”

“Suyt!” Tể Linh Nhạc đưa tay lên môi, khéo léo ngăn cản nó nói tiếp, “Nếu Húc bị mang đi, ta đây càng không thể không đi, Kỳ cũng không muốn Húc gặp chuyện không may đúng không?”

“Dạ, nhưng mà... đệ cũng không hy vọng hoàng huynh gặp chuyện không may a!” Tể Lăng Kỳ ôm chặt lấy cánh tay ca ca không buông, “Nếu muốn đi... hãy cho đệ cùng đi!”

“...”

“Mang đệ đi với! Đệ cũng vậy, cũng là con của phụ hoàng mà!” Tể Lăng Kỳ nghiêm túc thuyết phục ca ca.

Bất đắc dĩ, Tể Linh Nhạc đành phải đồng ý: “Được rồi... Nhưng phải nhớ kỹ, vô luận phát sinh chuyện gì cũng không được làm bậy, tất cả cứ để ta xử lý!”

“Dạ, được! Không có vấn đề!” Tể Lăng Kỳ liền gật đầu đáp ứng.

Vì vậy hai huynh đệ liền đi về phía Dục cung...

“Mẫu hậu, chúng con tới rồi!”

... ..

Nghĩ tới đây, đôi mắt Tề Linh Nhạc chậm rãi mở ra, nhìn về phía linh bài cùng bức họa của mẫu hậu mình...

Mẫu hậu, hết thảy đều là tại ta! Hơn nữa những năm gần đây, ta chưa từng hối hận vì những việc ta đã làm, ta biết chính mình rất không có hiểu, nhưng với người lúc ấy ta không còn lựa chọn nào khác cả, hôm nay ta chỉ có thể lấy lễ tế xa hoa này để an ủi linh hồn người đã mất mà thôi... Nếu như người thật sự không thể quên hết oán niệm, vậy hãy quay về tìm ta là được, đừng nên trách Kỳ và Húc, hai người bọn họ không làm gì hết!

Ồ? Kỳ quái, cứ có cảm giác chỗ nào đó...

Tề Linh Nhạc nhìn thẳng vào đồ đồng cúng, càng nhìn càng thấy không thích hợp, một, hai, ba... Lần này đồ cúng được xếp hình như không giống với năm ngoái, phải là ‘Ngũ cung’, sau đó mỗi cung lại có chín lễ, hàm ý ‘Cửu cửu quy nhất’, nhưng đây...

Thọ đào ít đi một lễ? Sao có thể? Tề Linh Nhạc đứng lên, giật mình nhìn bốn phía kiếm tìm, hay đã rơi đâu đó trong từ đường rồi... Nhưng mà tìm đâu cũng không thấy!

Thọ đào này khác hẳn với thọ đào bình thường, bởi vì muốn dâng lên tiên hoàng cùng tiên hậu nên yêu cầu cũng không giống bình thường. Đầu bếp cố ý rắc một ít bột vàng lên đó để bày tỏ sự cao quý, hơn nữa thông thường chỉ làm đúng chín lễ không thừa không thiếu, cho nên nếu bị mất sẽ không có cái để thay thế!

Theo tín ngưỡng xưa nay, nếu đồ cúng mà thiếu một sẽ không thể có tác dụng trấn áp hồn ma, không làm yên lòng được vong linh người đã chết... Cho dù Tề Linh Nhạc không tin thần tin quỷ, nhưng với chuyện này, hẳn...

Nhạc Vương gia thật sự phát điên lên mà tìm kiếm khắp nơi trong từ đường, cuối cùng đành chấp nhận sự thật rằng cống phẩm không có ở đây.

Hắn nổi giận ùng ùng mở cửa phòng, nhìn thái giám quản sự bên ngoài quát lớn: “Đem người chuẩn bị đồ cúng hôm nay tới đây cho ta! Nhanh lên!”

“Vâng vâng!” Rất ít khi thấy Nhạc Vương gia phát hỏa đến thế, hai tên thái giám một chút cũng không dám trì hoãn, vội vàng vàng lao đi tìm người...

Không lâu sau, một đám già trẻ lớn bé được đưa đến, từ ngự trù nhà bếp cho tới cung nữ thái giám bê cống phẩm đều đến không thiếu một ai!

Tề Linh Nhạc thấy bọn chúng liền đi thẳng vào vấn đề tra hỏi: “Là ai ăn trộm đồ cúng của tiên hoàng? Thành thật khai ra bốn vương sẽ tha cho tội chết!”

Nghe thấy chữ ‘tử’, cả đám đều quỳ xuống cầu xin: “Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng... Bọn nô tài đều chỉ làm theo bổn phận, ngay cả chút chậm trễ cũng không dám, nào có dũng khí dám ăn trộm cống phẩm đây...”

“Hỗn trướng, vậy ý các ngươi là cống phẩm tự dưng biến mất?!” Tề Linh Nhạc nổi giận quát.

“Bọn nô tài không dám!” Cả đám người cúi đầu, giọng cũng nhỏ đi đáng kể.

“Nói mau, là tên nào dám điều ngoa dối trá? Nếu không, chờ bốn vương tra ra, nhất định sẽ đem hắn băm thây vạn đoạn!”

Tất cả đám nô tài nhất thời đều sợ xanh mặt, không ai dám ho he, đột nhiên không biết ai tìm được chút dũng khí cố nói một câu: “Cống phẩm kia cũng... cũng có đem đến phủ đệ của Vương gia, nói không chừng là lúc ấy... đã đánh mất... ở đó...”

“... !” Tề Linh Nhạc cả kinh, cũng không phải là không có khả năng! “Người đâu, chuẩn bị ngựa, bốn vương muốn đích thân hồi phủ xem xét!”

... ..

Cười khoái mã, Tề Linh Nhạc nhanh chóng quay về phủ, An bá vừa thấy Vương gia trở về thì vô cùng kinh ngạc!

“Vương gia? Người không phải... ?” Hắc còn chưa nói hết câu đã bị Tề Linh Nhạc cắt đứt.

“An bá, ta hỏi ngươi, công phẩm thọ đào lúc ở Vương phủ vẫn đủ chín lễ đúng không?”

An bá đối với câu hỏi này thấy vô cùng kỳ quái, nhưng vẫn thành thực trả lời: “Đúng vậy, lão nô còn tự kiểm qua, đích thật là có chín lễ!”

“Vậy trong Vương phủ có ai có hành động khác thường với thọ đào này không?” Hắc hỏi tiếp.

“Cái này...” An bá bị hỏi như vậy, chột nhốt tới ánh mắt kỳ dị của Si Ảnh hôm ấy, “Có thì có... nhưng mà...”
“Chẳng lẽ là hắc sao?”

“Là ai?!” Tề Linh Nhạc mạnh bạo nắm lấy vai hắc hỏi.

An bá bị nắm lấy đến phát đau, nhưng cố gắng chịu đựng mà trả lời: “Là... Si Ảnh công tử! Lúc đó hắc nhìn thọ đào một cách rất kỳ quái, nhưng...”

“Là hắc?!” Tề Linh Nhạc nói lỏng tay ra, trong đôi mắt băng lãnh ngập tràn lửa giận, lập tức hầm hầm bước tới phòng Si Ảnh!

“Vương gia... Vương gia...” An bá vội chạy theo, nhưng đuổi thế nào cũng không theo kịp cước bộ của hắc...

Tề Linh Nhạc tới phòng Si Ảnh, cửa cũng không thêm gõ mà thô bạo một cước đá văng ra!

“Si Ảnh, ngươi ra đây cho ta!” Ngờ khí kích động không hề giống Tề Linh Nhạc ngày thường một chút nào.

Ngay lúc cửa phòng bị đá văng ra, Si Ảnh vẫn đang ngồi cạnh bàn nhìn thứ gì đó, thậm chí hỏi hắc phải làm gì để vượt qua đêm nay đây, kết quả lại bị Tề Linh Nhạc bất ngờ xông vào cắt đứt mạch suy nghĩ...

“Nhạc Vương gia?” Mặc dù không rõ nguyên nhân vì sao vị Vương gia giờ này lẽ ra nên ở trong cung lại xuất hiện ở đây, nhưng để tỏ vẻ cung kính, hắc vẫn đứng lên nghênh đón: “Vương gia tìm Si Ảnh có việc gì ạ?”

Mà Tề Linh Nhạc vừa vào cửa, tầm mắt liền nhìn thẳng vào vật đang ở trên bàn — một lễ thọ đào!

“Ngươi thật to gan!” Cầm lấy thọ đào giơ lên trước mặt Si Ảnh, Tề Linh Nhạc lửa giận ngút trời.

Si Ảnh không hiểu ra sao, vô tội mà hỏi: “Vương gia làm sao vậy? Xin ngài trả thọ đào lại cho Si Ảnh?”

“Trả lại cho ngươi? Đây là của ngươi sao?” Khẩu khí nói ra càng khiến cho người ta toàn thân phát lạnh.

“Đúng vậy, xin ngài hãy trả lại cho ta!” Đây rõ ràng là hắc vất vả lắm mới làm được mà.

Vừa nói, tay Si Ảnh vừa giơ lên muốn lấy lại, nhưng không nghĩ tới Tề Linh Nhạc cư nhiên không hề thương tiếc mà gắt gao nắm chặt lấy cổ tay hắc, lực đạo càng lúc càng mạnh hơn!

“Đau quá!” Si Ảnh không khỏi nheo mắt lại, muốn rút tay về nhưng lại không gãy ra được.

“Người đâu!” Tề Linh Nhạc lớn tiếng ra lệnh.

“Có!” Mấy tên nô tài liền tiến vào trong.

“Đem tên nam kỹ này vào trong cung, ta muốn đích thân thẩm vấn hắc!” Vừa nói hắc vừa buông tay ra, sau đó tàn nhẫn đẩy mạnh Si Ảnh xuống đất.

“Vì sao chứ?” Si Ảnh đáng thương đến lúc này vẫn chưa hiểu rõ sự tình...

11. Chương 11

“Đau quá, mau buông ta ra!” Trên đường đi, Si Ảnh vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra mà cố gắng giãy giụa phản kháng, chỉ tiếc lại bị người ta mạnh bạo áp giải vào trong cung.

Theo sau, sắc mặt Tể Linh Nhạc vẫn âm trầm, không mở miệng nói lấy một câu... Si Ảnh thì mơ màng không hiểu, chỉ có một lễ thọ đào thôi mà, hẳn phải kích động đến vậy sao?! Người của hoàng tộc quả nhiên là kỳ quái!

“Này, người muốn mang ta đến đâu?” Si Ảnh bị trói gô tại cửa cung, sau đó theo ám hiệu của Tể Linh Nhạc, chúng nô tài đều lui ra, xung quanh chỉ còn lại hai người.

Tể Linh Nhạc một tay vác Si Ảnh lên vai, sau đó đi nhanh vào trong cung. Cả cơ thể Si Ảnh bị trói chặt, lại do Nhạc Vương gia không thêm để ý đến cước bộ khiến hắn bị xóc nảy khó chịu vô cùng...

Về vấn đề Si Ảnh hỏi, Nhạc Vương gia cũng không thêm đáp, hắn cứ yên lặng khiêng Si Ảnh vòng vèo trong cung, sau đó hai người cùng nhau bước vào một gian điện đường.

Điện đường này mang đến cho người ta một cảm giác rất lạnh lẽo âm u, thật sự không hề thoải mái! Sau khi đóng cánh cửa lại, Tể Linh Nhạc không thêm báo trước mà quăng mạnh Si Ảnh xuống nền đất lạnh như băng: “Ôi, đau quá!”

“Đau ư? Thế này đã tiện nghi cho người lắm rồi!” Giọng nói lạnh lùng vô cảm vang lên, đoạn hắn cúi xuống nói lỏng dây trói cho Si Ảnh, dùng lực mà đè đầu Si Ảnh sát mặt đất trước bài vị của tiên hoàng cùng tiên hậu, “Khấu đầu tạ lỗi đi!”

“Ta... vì... cái gì...?” Bị đè ép đến mức hô hấp không thông nhưng Si Ảnh vẫn cố gắng hỏi ngược lại.

“Hừ!” Tể Linh Nhạc hung hăng kéo hắn tới trước mặt mình, “Si Ảnh lớn mật, cứ nhiên dăm tư tàng cống phẩm của hoàng tộc, người biết mình bị tội gì chưa?”

Si Ảnh xoa xoa chỗ cổ vừa bị người kia chộp lấy, “Khụ khụ, ta không có...”

“Người còn dám nói xạo? Vậy cái kia giải thích thế nào?” Tể Linh Nhạc lấy lễ thọ đào kia ra, rồi đặt lại vào nơi để cống phẩm.

“Chờ một chút, người trả lại cho ta, cái đó là của ta!” Si Ảnh muốn tiến lên lấy lại, nào ngờ lại bị Tể Linh Nhạc một chưởng đánh ngã xuống đất, hắn không cam lòng mà bật dậy hỏi, “Vương gia dựa vào cái gì mà phán tội ta? Thọ đào này là do ta làm, ta có gì không đúng?”

“Chính người làm sao? A...” Tể Linh Nhạc một tay giữ thọ đào đến trước mặt Si Ảnh, tay còn lại túm lấy tóc Si Ảnh rồi nói, “Xem cho rõ đi, trên thọ đào này chứa kim phấn, cho nên bề mặt có thể nhìn thấy một chút màu vàng, đây là người làm sao? Vậy có gì nó cũng có kim quang lấp lánh hả?”

“Ta không biết... là ta tự làm, dùng bột mì trong Vương phủ làm ra... không tin người có thể đi hỏi trừ tử!” Si Ảnh vẫn kiên trì biện giải.

“Hoang đường!” Tay Tể Linh Nhạc vung lên khiến cho đầu Si Ảnh suýt nữa đập xuống đất, “Người đang sống yên lành tại Vương phủ, làm thọ đào làm gì chứ?”

“Ta...” Si Ảnh định giải thích, nhưng dường như nghĩ tới chuyện gì liền lập tức ngừng bật không nói nên lời.

Tể Linh Nhạc châm chọc hỏi: “Thế nào? Không giải thích được chứ gì?”

Si Ảnh cắn răng một cái, sau đó bình tĩnh hỏi: “Vậy Vương gia nhận định ta chính là ăn trộm?”

“Không phải nhận định, mà là khẳng định!” Khẩu khí Tể Linh Nhạc cũng trở nên rất vững vàng.

“Vậy sao? Thế ta sẽ bị xử trí thế nào đây?” Tể Linh Nhạc không hề phát hiện ra Si Ảnh đã dịch sang bên cạnh một chút.

“... Nhẹ thì sung quân, nặng thì xử tử!”

“Ta hiểu rồi!” Si Ảnh bỗng cao giọng: “Vậy ra dọc cũng chết mà ngang cũng chết, đã thế... ” Hắn bỗng nhặt tấm đệm quỳ trên mặt đất lên, không thèm suy nghĩ mà ném đi, “Người là đồ Vương gia chết tiệt, ta sớm đã muốn đánh chết người rồi, mẹ kiếp, đầu óc người đã bị chó ăn mà, ta thêm vào cống phẩm của người, nạm vàng... nạm vàng thì hay lắm hả?! Si Ảnh ta mặc dù chỉ là một nam kỹ hạ tiện, nhưng cũng không thèm trộm đoạt đồ của người, hết thấy đều là ta dùng chính thân thể của mình để kiếm tiền! Thấy người đối đãi ta không tệ nên mới muốn giúp người đi làm gian tế, vậy mà tên hỗn trướng nhà người dám vu khống ta là kẻ trộm, quá đáng lắm rồi! Người đi chết đi!”

“...!” Tề Linh Nhạc chưa bao giờ nghĩ tới Si Ảnh lại có lúc bạo phát đến thế này, càng không ngờ tới có người dám đánh mình, không may mắn liền bị cái đệm ném trúng, hắn lấy tay xoa xoa chỗ đau kinh ngạc hỏi, “Người dám đánh ta?”

Si Ảnh cao ngạo mà ngẩng đầu lên, hai tay chống hông, “Đánh người đấy thì sao? Dù gì cũng chết, ta đây vẫn còn muốn đánh tiếp đấy!” Vừa nói, Si Ảnh lại cầm lấy một tấm đệm khác mà ném tới, vừa quăng vừa đem tất cả những uất ức mấy ngày qua phát tiết ra ngoài, “Con bà nó, người là đồ khốn nạn, ta hạ tiện *** đang đấy, thế thì sao? Đó là ta dùng chính vốn liếng của mình mà buôn bán, cũng không tới phiên người đánh giá ta! Ta là nam kỹ, chỉ dựa vào bản lĩnh của mình mà kiếm tiền, đáng về làm sao giống được đám hoàng tử hoàng tộc các người, triều đình đã suy sụp thối nát đến thế kia, nhưng các người cũng không nghe không hỏi, cả một đám kỹ sinh trùng lại sống trong hoàng cung xa hoa lộng lẫy, ta thấy các người ngay cả ta cũng không bằng!”

“Người...” Tề Linh Nhạc trợn mắt há mồm, tránh đi một tấm đệm đang ném tới rồi bước đến giẫm lên tà áo của Si Ảnh, “Câu nói cuối cùng của người có ý gì?”

“Hừ, ý chính là như thế, có bản lĩnh tự người điều tra đi!” Si Ảnh nói mà khí thế vẫn không hề suy giảm.

Tề Linh Nhạc nghe hắn nói vậy, liền nhắc chân ra, “Tên nam kỹ dê tiện nhà người, cư nhiên dám bắt kính với ta như vậy?”

“Bắt kính? Vậy như thế nào mới là tôn kính, chẳng lẽ phải như đám nô tài đối trá xung quanh người kia sao? Bọn họ thật sự tôn kính người à?” Si Ảnh bật cười nói, “Ta bắt kính thì sao? Tốt xấu gì thì đó cũng là con người thật của ta!”

Hắn đã nghĩ thông suốt rồi! Bị tên Tề Linh Nhạc kia định tội trong nháy mắt... Nếu đằng nào cũng xong, vậy hắn cũng chẳng cần phải a dua nịnh nọt làm gì, dù sao cũng chỉ là vô ích. Cho dù hắn từng có chút tôn kính vị Vương gia này, nhưng trong nháy mắt tên Nhạc Vương gia đã tự xóa đi tôn kính của hắn với y! Hắn muốn là “Si Ảnh”, muốn là chính mình, bởi vì bộ dạng chân thật này mới thích hợp với hắn!

“Người...” Tề Linh Nhạc không biết phải nói gì.

Trong phút chốc, hắn lại nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của Si Ảnh, giống hệt như khi hắn âm thầm theo dõi Kỳ mà lần đầu tiên gặp gỡ y đêm ấy... vẫn vẻ kiên định như vậy, vẫn là nét kiên trung mang theo chút ưu sầu, nhưng lại tràn ngập sức sống không thể nào tàn lụi... Vì cái gì mà cho tới bây giờ y vẫn còn giữ được đôi mắt ấy?

“Muốn giết thì giết đi, không cần nói nhảm, dù sao người cũng chưa bao giờ tin tưởng ta!” Si Ảnh phẫn nộ công kích.

Tề Linh Nhạc nhướn mày, một lần nữa đẩy ngã hắn trên mặt đất, vỗ tay ba cái gọi hai tên đại nội thị vệ bên ngoài vào, “Vương gia có gì phân phó?”

“Áp giải hắn vào đại lao, trông coi cẩn thận, bốn vương muốn đích thân định tội hắn!” Tề Linh Nhạc lạnh lùng ra lệnh.

“Dạ!” Hai người liền lập tức áp giải một Si Ảnh trời gà không chặt tới nhà lao.

“Chờ một chút!” Bị khống chế nhưng Si Ảnh vẫn cố hét lên, “Trả thọ đào kia lại cho ta!”

“Cái này không phải của người!” Nhạc Vương gia vẫn quả quyết, “Người không thể lấy được, dẫn hắn đi!”

“Tuân mệnh!” Hai tên thị vệ lập tức kéo Si Ảnh ra ngoài.

Nhưng Si Ảnh vẫn chưa từ bỏ ý định mà vừa đi vừa chửi: “Người là đồ chết dẫm, không phân biệt tốt xấu, đồ cầu nhân khản nhân đề (đồ không coi ai ra gì), người sẽ không được chết tử tế...”

Bọn họ càng đi càng xa, thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ, cho đến khi biến mất hoàn toàn trong hoàng cung tĩnh lặng.

“Hô...” Rốt cuộc cũng đi rồi sao...?

Theo lý mà nói, bớt đi một Si Ảnh nhục mạ hấn không ngừng, Tể Linh Nhạc hẳn là nên sung sướng mới phải, nhưng... không hiểu sao hấn lại không thấy mừng rỡ, ngược lại trong lòng lại cảm thấy có chút mất mát? Mà những lời nói kia của y...

“... Đáng vẻ làm sao giống được đám hoàng tử hoàng tộc các người, triều đình đã suy sụp thối nát đến thế kia, nhưng các người cũng không nghe không hỏi, cả một đám ký sinh trùng lại sống trong hoàng cung xa hoa lộng lẫy, ta thấy các người ngay cả ta cũng không bằng!” Rốt cuộc là có ý gì?

Lễ thọ đào kia... Tể Linh Nhạc đi tới nơi đặt cống phẩm, cầm lên lễ thọ đào mà hấn đoạt được từ trong tay Si Ảnh... “Thọ đào này là do ta làm!”

Hấn làm sao? Nhưng sao hấn lại muốn làm thọ đào? Đã thế còn không chịu giải thích... chẳng lẽ là... Tể Linh Nhạc chợt lóe lên một tia linh quang, sau đó liền cầm lấy thọ đào, vội vã phi ngựa ra khỏi hoàng cung!

=====

Thọ đào: Là một lễ vật không thể thiếu để mừng thọ và cũng thường xuất hiện trong các lễ cúng tế tổ tiên, thân nhân đã khuất.

Hơn 2.000 năm trước, Tôn Tẫn – một nhà quân sự nổi tiếng Trung Quốc cổ đại – đã từng đi đường suốt cả ngày lẫn đêm, vượt ngàn dặm đường để về dâng tặng trái đào chúc thọ cho mẹ già 80 tuổi. Nhưng thật bất ngờ, khi chưa ăn hết trái đào, dung nhan của mẹ ông trở nên trẻ hơn. Từ đó về sau, mọi người bắt đầu dâng tặng trái đào cho người được người mừng thọ. Trong những mùa không có trái đào, mọi người đã thay thế trái đào thật bằng trái đào bột mì.

12. Chương 12

Tể Linh Nhạc cũng không biết mình phải về Vương phủ làm gì, chỉ là trong lòng có một cỗ lực lượng lôi kéo hấn phải quay về... Bọn hạ nhân thì thấy thật kỳ quái, Vương gia vào lễ Đông chí lại thường xuyên xuất nhập hoàng cung cùng phủ đệ, đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra! Là bởi vì cái tên nam sủng kia sao? Đáng tiếc là trong phủ không có ai dám mở miệng ra hỏi hết...

Nhạc Vương gia sau khi hồi phủ liền đi ngay đến phòng bếp. Hấn cẩn thận quan sát mặt bàn gỗ, chậm rãi cân nhắc, thậm chí còn lấy tay miết miết một chút bột mì còn lại trên bàn, muốn từ đó để tìm ra một chút đầu mối.

“Vương gia?!” Đầu bếp Vương phủ không nghĩ rằng có thể nhìn thấy thân ảnh Vương gia ở nơi này, liền cuống quýt quỳ xuống hành lễ.

“Miễn lễ...” Tể Linh Nhạc không để ý đến hấn, tiếp tục tự mình kiểm tra.

“Vương... Vương gia... nghe... nghe nói... ngài...” Đầu bếp kia lắp bắp mãi không nên câu, bộ dáng như thể rất muốn nói ra suy nghĩ của mình!

Tể Linh Nhạc không nhịn được quát lên: “Có chuyện gì thì nói mau, nhần nhó cái gì, tính tình của bọn vương người còn không rõ sao?”

“Dạ dạ!” Gã đầu bếp đầu đầy mồ hôi trả lời, “Nghe nói Vương gia đem... đem Si Ảnh công tử... ra định tội rồi...”

Tề Linh Nhạc nghe vậy liền quay đầu lại: “Không sai, đang chờ xử trí, thế thì sao?”

“... Tiểu nhân...” Đầu bếp cúi đầu giống như có gì đó khó nói ra.

“Người làm sao vậy?” Trong nháy mắt, Tề Linh Nhạc phát giác ra trong lòng mình dường như khó nén được chờ mong!

Kỳ quái, hẳn là đang chờ mong cái gì?

Chờ mong tên nam kỹ kia vô tội, chờ đợi có người đến vì y mà biện hộ hay sao...

Nói đùa! Hắn bị chính suy nghĩ trong lòng mình làm cho khiếp sợ đến ngất người! Tại sao từ trong sâu thẳm cõi lòng hắn vẫn luôn tình nguyện tin rằng y vô tội?! Người kia không chỉ ăn trộm cống phẩm, lại còn không biết trời cao đất dày, dám tấn công cùng vũ nhục hoàng tộc, dù không có chuyện thọ đào này, chỉ riêng những chuyện kia, tội hắn đã không thể nào tha! Vậy mà tại sao bây giờ mình còn...

Trong lúc Tề Linh Nhạc còn đang mê man, gã trù tử liền mở miệng, dù rất sợ hãi nhưng hắn vẫn quyết tâm nói ra, “Vương gia, kỳ thật... Si Ảnh công tử vốn là vô tội! Cái này...” Hắn từ trong bao quần áo mình mang theo lấy ra một khối thọ đào nạm vàng.

“Lớn mật, là người ăn trộm sao?!” Tề Linh Nhạc tức giận đến cực điểm, không biết là tức giận chuyện y trộm cống phẩm, hay tức giận vì mình đã hiểu lầm Si Ảnh.

“Không... Không phải! Tiểu nhân dù có lớn mật đến đâu cũng không dám ăn trộm cống phẩm của tiên hoàng tiên hậu... Thật là như vậy!” Đầu bếp kia sợ đến phát run, “Tiểu nhân... tiểu nhân lúc trước do không cẩn thận khiến cho một khối thọ đào bị rơi xuống sông, nhất thời sợ hãi không biết làm sao cho phải, cho nên... cho nên...”

“Cho nên cái gì? Nhanh nói ra cho ta!” Tề Linh Nhạc đập bàn một cái, khiến cho cái bàn gỗ dưới tay hắn suýt nữa sụp xuống.

Đầu bếp thấy thế, đầu càng thêm cúi thấp! “Dạ... Cho nên tiểu nhân quyết định làm thêm một lễ thọ đào để bổ sung, vì vậy liền tán một ít bột vàng nhào vào trong một khối bột... Nhưng ai ngờ thọ đào năm nay được đưa vào cung sớm hơn năm ngoái một ngày, khiến tiểu nhân bị lỡ mất thời gian. Khi đó tiểu nhân rất sốt ruột, lại đúng lúc gặp Si Ảnh công tử đến đây xin một ít bột mì, tiểu nhân nhất thời sơ ý đưa bột đã nhào cùng bột vàng cho y, sau đó liền...”

“Sau đó người thật không ngờ, hắn cứ nhiên dùng bột này làm một khối thọ đào, sau đó lại bị bốn vương nhìn thấy, liền coi như ăn trộm mà tổng vào đại lao!” Tề Linh Nhạc càng nói càng kích động, cuối cùng tức giận bạo phát đến nỗi muốn đem gã trù tử đi giết ngay lập tức.

.

“Dạ... Dạ... Đúng như lời Vương gia đã nói!” Trù tử cơ hồ mặt đã dán sát xuống đất.

Tề Linh Nhạc thật sự muốn lao tới giết hắn cho rồi, nhưng năng lực tự kiềm chế đã giúp hắn có thể nhịn xuống nỗi xúc động nhất thời, hắn liền tiếp tục hỏi: “Chuyện đã rồi sao người còn muốn báo cáo bốn vương? Si Ảnh bị định tội, hết thấy đều coi như vô can, hắn đã trở thành con cừu hiến tế, người lại cũng không mất mát gì, như vậy không tốt hay sao?”

Bị hỏi vấn đề này, trù tử thật thà cười đáp: “Hi hi... Vương gia, tiểu nhân vốn là một người thô lỗ, nhưng tiểu nhân cũng phân biệt được ai tốt ai xấu! Si Ảnh công tử mặc dù thân phận thấp kém, nhưng hắn đến ở trong Vương phủ đã được mấy tháng, tiểu nhân cảm giác được người này thật sự rất tốt... Có lần tiểu nhân làm bữa sáng bị trễ giờ, vừa đúng lúc Si Ảnh công tử đi qua nơi này, công tử cũng rất nhiệt tình mà hỗ trợ. Tay nghề của y cũng không hề kém! Chính là lần Vương gia khen tiểu nhân kỹ thuật tiến bộ mà ban thưởng đầy ạ...”

“Hả... Thức ăn lần đó là do hắn làm sao?!” Tề Linh Nhạc có chút giật mình.

“Đúng vậy, càng khó hiểu chính là tiểu nhân từng muốn đem tặng phẩm mang cho Si Ảnh công tử, nhưng công tử nhất định không nhận, còn nói là y chỉ quá nhân nhả mà thôi... Một người tốt như vậy, tiểu nhân sao có thể để cho y bị hàm oan đây...” Trù tử đã nói rõ ràng đầu ra đây.

“... Ta biết rồi, người lui xuống đi!” Tể Linh Nhạc cầm lấy thọ đào trù tử đã dâng lên.

Trù tử có chút ngạc nhiên hỏi, “Vương gia... không xử phạt tiểu nhân sao?”

Tể Linh Nhạc cân nhắc thọ đào trên tay nói: “Bột vàng trên thọ đào này đã đủ để bỏ qua sai lầm của người, người có thể đi xuống rồi!”

“Vậy Si Ảnh công tử...” Trù tử kia vẫn còn lo lắng.

“Ta tự có chủ định, người cứ lui xuống trước đi!” Vừa nói Tể Linh Nhạc vừa chậm rãi rời khỏi phòng bếp.

“Tuân mệnh!” Vương gia là người công chính vô tư, về điểm này trù tử hết sức yên tâm.

Thọ đào kia quả như lời Si Ảnh là do hấn làm ra, nhưng vấn đề chính bây giờ là hấn làm sao phải làm thọ đào chứ, còn có... hấn vì sao không chịu giải thích... Mang theo hàng loạt nghi vấn, Tể Linh Nhạc đi đến phòng giam.

... ..

Khi màn đêm buông xuống, trong đại lao chỉ còn lại một phạm nhân là Si Ảnh. Nhìn phòng giam lạnh lẽo ẩm ướt, Si Ảnh đột nhiên có cảm giác buồn cười.

Mấy tháng trước hấn còn là hồng bài của Cặng Uyên lâu, vậy mà hôm nay thế sự xoay vần, hấn cư nhiên lại bị nhốt vào đại lao. Mà Vương gia của hoàng triều kia còn muốn cái mạng hèn này của hấn nữa... Cặng buồn cười hơn chính là hấn rõ ràng không làm gì nên tội!

Cho dù Si Ảnh từng ngàn vạn lần nghĩ tới cái chết, nhưng hấn chưa từng nghĩ mình sẽ chết theo cái cách hoang đường đến thế này!

Lựa chọn một chỗ ngồi đối diện với khung cửa sổ duy nhất trong phòng, Si Ảnh đem toàn bộ cổ trong nhà lao gom lại thành một đống, sau đó thả lỏng người trèo lên đống cỏ, ngồi ngơ ngẩn nhìn vầng trăng sáng bên ngoài...

Hôm nay chính là “Đông chí”, vốn là có kế hoạch sẽ tìm một ai đó cùng trăng đêm trò chuyện, quên đi mâu thuẫn cùng nỗi sợ hãi trong lòng; lại còn cố tìm một ít nền thơm cùng thọ đào để cúng tế mẫu thân đã khuất; còn chờ sau khi cúng xong có thể len lén ăn thọ đào tự tay làm để chúc mừng sinh thần chính mình... Nhưng mĩ mai thay, cái gì cũng không thành! Bản thân thì bị tống vào đại lao, thọ đào bị tên cầu Vương gia kia cướp mất, còn sinh thần hai mươi bốn tuổi của mình rốt cuộc lại thành sinh thần cuối cùng!

“Nương à, người nói xem có phải con trời sinh là hung tính không? Tại sao bất cứ chuyện tốt gì con làm cũng đều thành chuyện xấu vậy?” Si Ảnh cười khúc khích nhìn ánh trăng mà hỏi.

Một mình trong đại lao khiến cho hấn có thể nói gì tùy thích, nhưng hấn không ngờ đúng lúc ấy tên “cầu Vương gia” trong lời nói của mình mở cửa đại lao ra, đứng một bên nghe hấn chửi.

Y đang nói chuyện? Là nói gì vậy nhỉ? Không gian yên tĩnh, ánh trăng sáng ngời, Tể Linh Nhạc trong bóng tối của đại lao nghe rõ những lời của Si Ảnh đến nhất thanh nhị sở, hấn liền quyết định không hiện thân, cứ nghe ngóng tình hình rồi mới tính...

Si Ảnh đưa ra một vấn đề, sau đó lại tự hỏi tự đáp: “Ai, quên đi! Nương à, đáp án nhất định là: ‘Không phải!’ Nhưng mà con thật sự vô cùng xui xẻo a... Làm không được thiếu gia lắm tiền nhiều của cũng chưa tính đi, nhưng con chỉ cần được làm một nam kỹ nhỏ nhỏ, bình an mà sống qua ngày, nhưng cư nhiên cũng không được sống tử tế lại bị cái tên Vương gia kia bắt tiền cung bồi dưỡng để làm gian tế... Mà cũng buồn cười, đến làm gian tế cũng không yên! Xem ra ông trời thật sự rất chán ghét con!”

Về mặt phong phú này của Si Ảnh, Tể Linh Nhạc chưa từng được thấy qua, khi thì mất mát, khi thì tức giận, thật sự là thú vị vô cùng. Lúc này y không hề ngụy trang, cũng không giấu giếm, chỉ đơn giản là muốn đem những ủy khuất trong lòng phát tiết ra ngoài mà thôi!

“Còn có tên Vương gia kia nữa!” Si Ảnh nhắc tới hấn thì liền bốc hỏa, hai tay cũng nắm lại đến mức nổi gân lên, “Thật sự là con mất mủ mà, con mới đầu thấy hấn đối với con ôn nhu, còn tưởng rằng hấn là người tốt! Ai ngờ là con đã xem trư thành người... Một mực khẳng định con là người đã ăn trộm thọ đào?! Đúng là

không sao hiểu nổi! Con vốn chẳng thiếu tiền, mà dù có thiếu tiền cũng sẽ đem bản thân ra bán, sẽ không làm cho hấn bị suy chuyển một mảy may!”

Si Ảnh dừng lại trong chốc lát... rồi đột nhiên không báo trước mà òa ra khóc nức nở. Đây là nghĩa làm sao?

“Nương à, con mặc dù đã nói sẽ cố gắng sống tốt... Nhưng nhìn bộ dáng con lúc này xem, hấn là không bao lâu nữa con có thể gặp người rồi...” Hai mắt liền buông xuống, ánh mắt Si Ảnh lúc này không còn sinh khí như bình thường, chỉ còn một mối cùng tuyệt vọng, “Hôm nay là ngày sinh thần đáng thất vọng nhất trong đời...”

Sinh thần? Hôm nay là sinh thần hấn? Như vậy... Tể Linh Nhạc thật sự vô cùng kinh ngạc.

“Quên đi, không nói nữa! Dù sao cũng chỉ có vài ngày để sống, phải cố sống thật vui vẻ mỗi ngày mới đúng!” Nghĩ thông rồi, Si Ảnh liền vỗ vỗ mặt mình mấy cái cho tỉnh táo.

“Ba ba ba!” Một cái, hai cái, ba cái... Nhưng đánh đến mức mặt đã đỏ lên, Si Ảnh vẫn không hề ngừng lại!

Tên ngọc này làm sao vậy? Tể Linh Nhạc nhẹ nhàng nhích tới gần muốn nhìn cho rõ, nhưng khi đến gần hơn hấn liền thấy rõ ràng... hai hàng lệ trong suốt đang lăn trên đôi gò má, cứ thế lặng lẽ rơi trong đêm, dù cho Si Ảnh có cố gắng thế nào cũng không sao ngăn được... Hấn khóc ư?

“Ghe tởm, khóc cái gì mà khóc! Có cái gì đáng để khóc đây, không phải cũng chỉ là chết hay sao?!” Si Ảnh lớn tiếng tự mắng bản thân.

Thế nhưng vô ích, cuối cùng hấn cũng nhịn không được mà quỳ trên mặt đất, đôi bàn tay gắt gao đâm vào đồng cỏ, những ngón tay mảnh dẻ cũng bị cỏ khô cùng rơm rạ khiến cho trầy da tróc vảy...

“Nhưng con thật không cam lòng... không cam lòng mà chết như vậy!” Tiếng khóc cùng những câu nức nở khiến cho người ta xúc động không thôi, “Tại sao ai ai cũng đều có một người yêu thương, mà con lại không thể? Tại sao dù con luôn cố gắng giống người ta, nhưng thất bại cũng chỉ hoàn thất bại? Tại sao? Con không hề phụ bạc người nhưng lại không ai nguyện ý thuộc về con? Bởi vì con là nam kỹ, con quá nhớ bản sao? Nhưng con đâu muốn thế....”

Hấn nghẹn ngào mà ngồi trên mặt đất, tiếng khóc thê lương đến tê tâm liệt phế, như một đứa trẻ lạc đường, bơ vơ không biết về đâu. Ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ rơi lên dáng người gầy gò, là an ủi, hay đang cười nhạo? Tể Linh Nhạc vốn là người bàng quan hết thấy, nhưng lúc này y không hề phát hiện ra, ánh mắt y nhìn người kia ẩn chứa đầy quan tâm cùng đau đớn!

Khóc lâu khiến Si Ảnh mệt mỏi, cũng không biết lúc này đã là lúc nào rồi, toàn thân hấn liền cố dựa sát vào đồng cỏ khô hồng tìm kiếm một chút ẩm áp, khóe mắt vẫn còn vương đầy lệ, thân thể vô thức hơi co lại vì lạnh, thân ảnh cô đơn tịch mịch càng thêm nổi bật dưới ánh trăng. Cứ như vậy, Si Ảnh mê man mà tiến vào giấc ngủ...

Thấy hấn đã ngủ yên, Tể Linh Nhạc liền lặng lẽ mở cửa phòng đi tới bên người Si Ảnh, cẩn cẩn dục dục ôm lấy cơ thể nhỏ gầy, ôn nhu lau đi những giọt lệ còn vương nơi khóe mắt, cuối cùng cúi xuống tai hấn thì thầm: “Đừng khóc, như vậy không giống người đâu. Người nên là Si Ảnh mười phần tinh lực mà tập kích Vương gia kia mới phải!”

“Ân...” Cảm nhận được cơ thể ẩm áp cạnh bên, Si Ảnh liền tự động dựa sát vào, “Nương... Vận nhi muốn... hạnh phúc!”

“A...” Tể Linh Nhạc mỉm cười đầy đắc ý, “Vận nhi được sinh ra vào Đông chí sao... Si Ảnh, bốn vương nhất định sẽ tìm thấy người giữa biển người mệnh mong ấy!”

Nói xong, hấn liền cứ như vậy ôm theo Si Ảnh rời khỏi đại lao đi về phủ đệ của mình...

13. Chương 13

Này, tên Vương gia chết tiệt kia, ngươi lại có gì muốn chỉ giáo đây?” Si Ảnh toàn thân quần trong chiếc chăn bông to sụ, cố hết sức tránh xa khỏi Tề Linh Nhạc, lùi dần tới tận cuối giường.

Không hiểu tại sao, sáng sớm khi Si Ảnh tỉnh lại, nhìn quang cảnh xung quanh liền thấy hết sức hoang mang. Mình sao lại không một mảnh vải trên người, cứ thế lả lợ nằm trong ổ chăn, không những thế cái tên Vương gia thối tha mình tuyệt đối không muốn nhìn thấy lại đang nằm ngay bên cạnh... Trời ạ, hắn thật sự khiến cho lão thiên gia ngứa mắt đến thế sao? Ngay cả chờ chết cũng phải nhất ba tam chiết (trở ngại trùng trùng)!!

“Không có gì, chỉ là ta tra ra sự tình không phải do ngươi làm mà thôi!” Tề Linh Nhạc thì ngược lại, cứ ở bên cạnh an nhàn uống trà sớm.

Si Ảnh liền trợn mắt lên, “Ngươi không cảm thấy hình như đã quá muộn rồi sao? Ta đã đem cả nhà ngươi ra chửi đủ rồi... Theo lý hắn cũng nên chém đầu đi?!”

“Không cần chém, ngươi chỉ cần đi làm gian tế để ‘lấy công chuộc tội’ là được.” Lắc lắc nước trà trong chén, Tề Linh Nhạc lộ ra một nét cười đầy ý vị thâm trường.

Mỗi lần hắn cười như vậy nhất định đều không có chuyện tốt... Đây là kinh nghiệm mà Si Ảnh đã rút ra! Hay là nhân lúc còn chưa bị hại cho thê thảm hơn liền từ chối luôn đi...

“Tử Vương gia, ta xem hay là không cần a, con người của ta một khi đã mắng ra miệng rồi thì không thu lại được, nói cách khác ta cũng không thể nào khôi phục lại thái độ trước kia, ta thấy ngươi hay là cứ chém ta đi!”

“Không... ” Tề Linh Nhạc chống cằm nhìn hắn.

Si Ảnh này thật sự khiến cho hắn thấy hết sức kỳ quái, rõ ràng đêm qua còn khóc lóc thê thảm đến cực điểm nói rằng không muốn chết, nhưng khi đứng trước mặt mình lại liều mạng xin được chém đầu, rốt cuộc đầu mới chân chính là hắn đây?

Ai ô, cái tên chết tiệt này sao lại dùng ánh mắt quỷ dị mà nhìn mình như vậy? Si Ảnh theo tiềm thức lại lùi ra xa hơn một chút...

“Ngươi lùi về phía sau như vậy làm gì? Ta cũng đâu có định ăn ngươi!” Tề Linh Nhạc thấy vô cùng bất mãn.

Hừ, ngươi không ăn ta, nhưng có thể ngươi sẽ lột da ta! Si Ảnh mặc dù nghĩ vậy, nhưng rất nể mặt mũi hắn mà cố dịch lên một chút.

“Ta nghĩ ta nói rất rõ ràng rồi, ngươi có lẽ cứ đem ta đuổi về phòng giam chờ ngày xử trảm đi!” Si Ảnh kéo cái chăn đang rơi xuống đất, đoạn rất tự cố tự đắc quyết định rời khỏi chỗ này.

Ai ngờ vừa định đi, Tề Linh Nhạc vẫn bất động thanh sắc lại giẫm một cước lên góc tấm chăn đang quần quanh người hắn, Si Ảnh không nắm chắc, nên tấm chăn kia “ba” một tiếng liền tuột xuống rơi trên mặt đất...

Da thịt trắng nõn trơn mềm, vóc người mảnh mai uyển chuyển, xương quai xanh gợi cảm động lòng người, khiến cho người ta không thể ngừng mơ được đặt lên đó những nụ hôn mê đắm, còn có hạ thân như ẩn như hiện kia nữa, hết thảy đã in đậm thật sâu trong lòng Tề Linh Nhạc không thể xóa mờ.

“Oa!” Bất thành linh bị gió lạnh thổi qua khiến Si Ảnh không khỏi rung mình một cái, hắn theo phản xạ mà vòng tay ôm chặt lấy cơ thể mình, mong có được một tia ấm áp, “Ông nội ngươi, làm cái gì vậy chứ?!”

Thật sự là mâu thuẫn mà... Một người có sắc đẹp khuynh thành như vậy, nhưng hễ mở mồm là phun ra những ngôn từ thô tục, thật không hợp chút nào! Tề Linh Nhạc âm thầm đánh giá...

Hắn mang theo ý đùa cợt mà nhặt tấm chăn lên, “Chăn này vốn là của bốn vương! Ngươi phải về phòng giam, sao còn muốn mang nó theo chứ?”

Si Ảnh ngang ngược lần nữa kéo chần lên quần quanh thân, “Bỏ mẹ ngươi chứ, trên đây có ghi tên Tể Linh Nhạc ngươi sao? Lạnh như vậy mà bảo ta xích lỏng quay về phòng giam? Vậy tốt hơn hết là cứ nhân tiện chỗ này mà giải quyết ta luôn đi cho nhanh gọn!”

“Ai... Ta không thể giết ngươi!” Tể Linh Nhạc một tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Si Ảnh, “Ngươi là công cụ ta cần dùng để đối phó với họ Tần kia, chuyện còn chưa xong, ta sao có thể giết ngươi được?”

“Họ Tần ư?!” Si Ảnh ngẩn người, sẽ không khéo như vậy chứ?!

“Tần Viễn, thủ phủ hoàng thành hiện nay. Ngươi biết hắn?” Tể Linh Nhạc hỏi ngược lại.

Kỳ thật làm nam quan, biết hắn thì cũng không có gì kỳ quái... Hơn nữa tên này trong thương giới cũng rất có danh tiếng, thủ đoạn trong giới ít người bì kịp, tiếp quản Tần gia không lâu liền làm tới chức đệ nhất thủ phủ hoàng thành! Mà tên này tính tình vô cùng cổ quái, chính là có tiếng ưa nam sắc, trong nhà dù đã có tam phòng thê thiếp, vậy mà cả ngày còn chạy đến “Hoa Dật lâu” để tìm nam quan... Vung tiền như nước, cũng không hiểu rốt cùng là vì cái gì! Cho nên chỉ cần là tiểu quan, trên cơ bản ai ai cũng hy vọng có thể có người như hắn làm khách nhân, cho dù không thể “thiên trường địa cửu”, thì ít ra sinh hoạt phí nửa đời còn lại cũng chẳng phải lo!

Nhưng Si Ảnh nghe cái tên kia, phản ứng có chút ngoài dự đoán của hắn, không có hưng phấn cùng vui sướng, chỉ có nụ cười tự giấu bao hàm vô hạn sâu bi, “Hừ, Tần Viễn à... Đương nhiên là biết, ít nhiều gì cũng nhờ phúc hắn, ta mới bị bán tới Căng Uyên lâu!”

“Ồ?” Tể Linh Nhạc thâm sâu liếc nhìn hắn một cái, “Ngươi và hắn từng có đoạn quá khứ?”

“Cũng chẳng thể nói cái gì quá khứ, chỉ là bốn, năm năm trước, ta khi ấy còn trẻ không hiểu chuyện, còn tưởng rằng có thể ‘niết bàn trọng sinh’ (sau họa được phúc), ai ngờ vốn là ‘tự thảo khổ cật’ (tự mình chuốc lấy đau khổ)!” Si Ảnh không hề định giấu giếm điều gì, dù sao lấy thân phận Vương gia, muốn tra ra chuyện này cũng không có gì phức tạp.

Nghe hắn nói ra dễ dàng như vậy, nhưng Tể Linh Nhạc vẫn cảm nhận được, “Ngươi thích hắn?”

“Phải... từng!” Si Ảnh nhún vai cường điệu, “Hắn đối với ta rất tốt, nhất là với một kẻ lúc nào cũng ôm giấc mộng được rời khỏi thanh lâu như ta thì hắn có một lực hấp dẫn không thể nào cưỡng lại!”

“Sau đó thì sao?” Khó có chuyện nào của người khác khiến cho hắn thấy hứng thú đến thế.

Si Ảnh cắn môi suy nghĩ một chút, “Sau đó à? Sau đó hắn nói muốn chuộc thân cho ta, ta rất vui vẻ nhận lời, liền ở bên hắn cùng nhau dạo chơi, nô đùa, hoan ái... Qua tầm một năm, hắn trở về kẻ nghiệp gia sản, còn ta thì bị người ta cưỡng ép bán ra ngoài!”

“Cưỡng ép?”

“Là nương hắn, một người thừa kế Tần gia như hắn thì sao có thể đưa một nam kỹ về nhà?!” Thái độ của Si Ảnh như thể không sao cả, giống như đang nói đến chuyện của một ai khác chứ không phải mình, “Nương hắn cho Hoa Dật lâu một chút bạc, gọi tú bà đem ta bán ra biên cảnh, ta cũng không còn gặp lại hắn nữa... Rồi cứ vậy thôi!”

Nghe xong câu chuyện của Si Ảnh, Tể Linh Nhạc cũng không lên tiếng, hắn cúi đầu lẳng lặng như đang tự hỏi điều gì...

Thế nhưng lần này chính Si Ảnh là người không chịu nổi mà mở lời trước: “Này, ta hỏi... hắn rốt cuộc là đã làm gì phạm pháp vậy? Sao ngươi lại muốn đối phó hắn?”

“... Buôn bán tư diêm (muối tư), tham ô quan ngân!” Tể Linh Nhạc vừa nói vừa đánh giá vẻ mặt của Si Ảnh, “Ngươi muốn đi báo tin cho hắn sao?”

“Hừ, ta cũng không nhân rồi vậy, hắn với ta chẳng có quan hệ gì, ta sao phải quản việc hắn sống hay chết chứ?” Si Ảnh vừa nói vừa tặng cho hắn một cái nhìn tỏ ý xem thường.

“Chuyện này cũng khó nói lắm... Ngươi đến giờ hắn vẫn còn nhớ thương hắn đi!” Tể Linh Nhạc dám khẳng định điều này, “Ta bây giờ cũng hơi do dự rồi... rốt cuộc có nên phái ngươi đi hay không đây...”

“Đúng thì sao?” Si Ảnh lập tức đứng lên, “Nếu chuyện này quan trọng đến vậy thì đừng có cho ta đi nữa, cứ như vậy một đao chém chết ta là xong thôi! Càng tránh cho ta phải tiếp tục kiếp làm nam kỹ nữa!”

Lời nói của hắn hiện giờ không lúc nào rời chữ “tử”, khiến cho Tề Linh Nhạc cũng phải tò mò dò hỏi: “Người thật sự muốn chết đến vậy sao?”

“Đằng nào cũng chết, chết sớm thì sớm được siêu sinh!” Nói xong, Si Ảnh liền chấp tay lại như trêu ghẹo.

“Cái này cũng chưa chắc!” Tề Linh Nhạc tiêu sái mà ngồi lên ghế trên, rất thiện ý mà nhắc nhở hắn, “Nếu như ngươi hảo hảo hầu hạ ta, nói không chừng bốn vương sẽ nhân từ mà... Được rồi, nói không chừng cũng sẽ thay ngươi thành toàn cho giấc mộng rời xa chốn thanh lâu như bản ấy... Càng chưa biết chừng bốn vương lại nạp ngươi làm nam thiếp thì sao... Người chưa từng nghĩ đến những chuyện này à?”

Si Ảnh vẫn nhìn hắn, nhưng trong đôi mắt phượng kia đọng đầy không phải chờ mong, mà là miệt thị!

Chỉ thấy hắn hai tay bọc trong chăn, rất sở sàng mà đặt mông xuống dưới sàn nhà, “Này, tên tử Vương gia kia, cho dù có muốn dò xét ta thì cũng không cần dùng phương thức nhảm chán như vậy chứ! Người cho ta là hài tử ba tuổi hả?”

“Ta chỉ nói là có thể... Thế nào? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy chuyện này không có khả năng xảy ra hay sao?” Tề Linh Nhạc có chút kinh ngạc vì sự nhạy cảm của hắn, nhưng vẫn bất động thanh sắc mà hỏi.

Si Ảnh liền lập tức bác bỏ: “Không có khả năng! Bởi vì ngươi ngay từ đầu đã có ý giết ta! Vô luận là ta có phản bội ngươi hay không cũng thế!”

“...” Lời vừa nói ra, nhiệt độ trong căn phòng đột nhiên như giảm xuống.

“Ha ha... Bốn vương lại là người không thủ tín đến thế sao?” Tề Linh Nhạc khẩu khí vẫn cố vớt vát.

Nhưng so với Tề Linh Nhạc, Si Ảnh còn thẳng thắn hơn nhiều, hắn lắc đầu nói: “Cho nên nói, ta ghét nhất là những lời dối trá của kẻ có tiền! Người chưa từng đối với ta hứa hẹn bất cứ điều gì, thủ tín cái rắm! Hơn nữa ngươi chỉ cùng ta nói chuyện đi, cũng chưa từng đề cập chuyện trở về, có thể thấy được ta vốn là về không được! Bây giờ ngươi cư nhiên còn đồng dạng nói với ta rằng muốn nạp ta làm nam thiếp... Có tin ta sẽ tùy tiện lấy một cái bình hoa đập bể đầu ngươi không?!”

“... Thật thông minh, với bản lĩnh này mà phải làm nam kỹ thì quả thật ủy khuất cho ngươi rồi!” Tề Linh Nhạc có chút tán thưởng, “Nhưng ngươi cũng không ôm ấp một chút ảo tưởng nào sao?”

“Chưa từng. Thật vô nghĩa! Người thân sinh ra ta đã từng bảo, ngoài bản thân ra không thể đối với những kẻ khác ôm ấp bất cứ ảo tưởng gì!” Khi Si Ảnh nhắm mắt lại, trong đầu không ngờ lại hiện ra hình ảnh của Tề Linh Nhạc, “Chỉ có bản thân là có thể tin tưởng, những người xung quanh vốn chỉ là đồ trang sức mà thôi!”

Tề Linh Nhạc không chút hoang mang lo lắng mà mở miệng nói: “Kể cả Phạm lão bản của ngươi sao?”

“... !” Si Ảnh cả kinh, không chịu thua mà mở mắt ra đối mặt với hắn, “Phạm lão bản đối với ta là người tốt nhất, ta tôn kính hắn, sùng bái hắn, không thể vợ đũa cả nắm được!”

“Hừ, cái gì tôn kính? Cái gì sùng bái?” Không biết tại sao, những lời này từ miệng hắn nói ra lại khiến cho Tề Linh Nhạc vô cùng khó chịu, “Hắn chẳng qua cũng chỉ là một phế hậu đã sinh hạ một hài tử mà thôi, ngươi cư nhiên lại đánh giá cao hắn như vậy, ngươi...”

“Câm!” Tề Linh Nhạc mới nói được một nửa đã bị Si Ảnh phân nộ giáng cho một cái tát, “Ngươi đừng có vũ nhục hắn, theo ta thấy hắn so với ngươi còn cao thượng hơn nhiều!”

“Ngươi!” Tề Linh Nhạc xoa gương mặt đã bị đánh đến ửng đỏ, “Dám đánh ta?”

“Sao lại không dám?” Tầm chắn trên người Si Ảnh vì động tác kịch liệt vừa rồi mà tuột xuống mất một nửa, “Ta dù sao cũng sớm đánh ngươi rồi! Thêm một lần nữa cũng chẳng sao!”

“Ngươi...” Tề Linh Nhạc dùng sức lùi hẳn lại, dây dưa một lúc thì chắn trên người Si Ảnh lại một lần nữa rơi xuống đất. Ánh nhìn của Tề Linh Nhạc chuyển từ đôi mắt kiên định xuống thân thể trơn nhẵn mềm

mại của người kia, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý niệm xấu xa... “Tốt lắm! Có khí phách! Nhưng ta muốn nhìn xem người có thể mạnh mẽ tới khi nào!” Vừa nói, hắn vừa ôm Si Ảnh tới bên giường!

“Người muốn làm gì?” Si Ảnh cảm thấy không ổn, hắn là sẽ không... “Này... Người... Đứng!!!”

14. Chương 14

Chấn động trên người theo âm thanh kia mà rơi xuống đất, “bịch!” một tiếng, Si Ảnh bị vứt lên giường, mặc dù hắn cố hết sức vùng vẫy ngăn cản, nhưng với cơ thể mạnh mẽ to lớn của Tề Linh Nhạc thì những việc ấy cũng chẳng thấm vào đâu.

Tề Linh Nhạc giữ chặt hai tay của hắn trên đầu, không cho hắn vùng vẫy thêm nữa, người cũng luồn vào giữa hai chân hắn để tách chúng ra, sau đó tự giải khai hai nút áo nơi cổ áo của mình, dáng vẻ cao cao tại thượng mà nhìn Si Ảnh... Tư thế như vậy, dù là ai cũng dễ dàng hiểu được là hắn muốn làm gì!

Nếu là ngày thường, Si Ảnh quyết sẽ không nghĩ tới loại sự tình này, nhưng tình huống lúc này không hề giống, mới một giây trước còn cùng cái tên chết giấm này cãi cọ không ngớt, vậy mà chẳng lẽ một giây sau lại phải ở dưới thân hắn hầu hạ hay sao?! Chuyện này không hề phù hợp với nguyên tắc tiếp khách của Si Ảnh một chút nào!

“Tiểu nhân!” Si Ảnh hươ chân lên, dùng sức tung một cước vào vị Vương gia cao quý kia.

Nhưng Tề Linh Nhạc sớm đã nhìn thấu hành động của hắn, tay trái liền đỡ một cước của Si Ảnh, sau đó nắm lấy chân hắn, mặt đầy vẻ trêu tức nói: “Tiểu nhân là người mới đúng!”

“Thúi lắm, người đi chết đi!” Si Ảnh vẻ mặt đỏ bừng tức giận mắng to, một chút cũng không hề chú ý, tình trạng của hai người bọn họ bây giờ lại càng khiến cho người ta thêm suy đoán, “Nếu thông minh một chút thì hãy nhanh buông ta ra!”

“Ồ? Vậy bốn vương lúc này lại càng không muốn thông minh...” Tầm mắt đảo qua dưới thân Si Ảnh một cái, Tề Linh Nhạc thốt ra lời khen từ đáy lòng, “Không hổ là hồng bài, mặc dù đã bị không biết bao nhiêu người thượng qua, nhưng ngoại trừ vết sẹo kia, cả người người trên dưới không có một chỗ nào là không được chăm sóc cẩn thận!” Vừa nói, hắn vừa dùng tay vuốt ve người Si Ảnh. Đầu ngón tay êm ái quét qua những đường cong đẹp mê người, mơn trớn thường thức từng tác da thịt của người đang nằm dưới.

“Đứng...” Những cái đụng chạm tưởng như nhẹ nhàng, nhưng không ngờ lại có thể đạt được hiệu quả ngoài sức tưởng tượng.

Lông tơ trên người Si Ảnh dựng hết cả lên, tất cả các giác quan trên cơ thể đều bị kích thích, thân thể rơi vào trạng thái mất cảm trước nay chưa từng có, ngay cả hạ thân lúc này không hề có phản ứng thì lúc này cũng đã bắt đầu đi ngược ý chí của chủ nhân...

“Đứng đứng vào... A a!” Hắn còn cố cự tuyệt, nhưng Tề Linh Nhạc phát hiện ra hắn đã có phản ứng, tay liền nắm lấy phân thân đã ngẩng đầu, khiến cho Si Ảnh bỗng thét chói tai.

“Người đã như thế này rồi mà còn nói không muốn?” Dem thứ mất cảm trong tay ra chơi đùa, Tề Linh Nhạc lại bắt ngờ bóp một chút.

“Oa a... Đứng... Đau quá...” Si Ảnh muốn lấy hai tay ngăn hắn lại, nhưng dù có dùng toàn bộ sức lực thì với Vương gia cũng chỉ giống như một cái nắm tay.

Trải qua cơn kích thích vừa rồi, Tề Linh Nhạc cảm thấy phân thân trong tay mình chẳng những không có dấu hiệu mềm đi, ngược lại càng thêm trướng to hơn, hắn không khỏi lần nữa mở miệng châm chọc: “Vưu vật chính là như thế này? Càng thô bạo thì càng có cảm giác sao?”

Vưu vật? Si Ảnh trong lòng thầm cười cay đắng, mười mấy năm sống cuộc sống bị điều giáo đã khiến cho hắn hoàn toàn biến thành một “tiện nhân ai cũng có thể làm chồng”! Vô luận dù bị ngược đãi hay chà đạp

thế nào, chỉ cần hơi khiêu khích một chút, hấn cũng có thể cương lên một cách dễ dàng... Vưu vật à? Vậy ra cái này cũng được coi là “vưu vật”?!

“Sao không nói gì cả?” Tể Linh Nhạc thấy hấn lặng im không lên tiếng, liền tà ác mà kề sát vào tai Si Ảnh hỏi, “Rất thoải mái phải không?” Nói rồi tay cũng thêm chút lực.

“Àn a...” Si Ảnh bị đau đến mức phải nắm chặt lấy nệm giường, không có chỗ phát tiết, nỗi đau liền hóa thành nước mắt mà rơi xuống.

Nhìn thấy nước mắt của Si Ảnh, Tể Linh Nhạc liền lộ ra nụ cười đắc ý, một tay lau giọt lệ vừa lăn xuống trên mặt Si Ảnh đưa lên miệng nếm thử, “Àn, quả nhiên rất mặn... Mới vừa rồi còn mạnh miệng muốn đập chết ta, lúc này lại ở dưới thân ta mà rên rỉ khóc lóc... Si Ảnh, ngươi không cảm thấy chuyển biến như vậy thật rất thú vị sao?”

Si Ảnh có chút nghẹn ngào, ánh mắt tan rã mà nhìn hấn, từng câu từng chữ rõ ràng mà phun ra: “Ta là một kỹ! Vốn chính là như thế, chỉ cần bị thượng, ta đều sẽ có phản ứng!”

Nghe câu nói này, Tể Linh Nhạc bỗng thấy vô cùng khó chịu. Ý tứ của người kia vốn là nói y phản ứng như vậy không phải bởi vì người thượng hấn là “Tể Linh Nhạc”, mà là bởi vì “Si Ảnh vốn là một kỹ”!

“Hừ, thật vậy sao?” Bề ngoài Tể Linh Nhạc vẫn làm bộ khinh thường nhưng ngữ khí lại bao hàm tức giận. Một tay hấn hoàn toàn ngăn chặn mọi hành động của Si Ảnh, tay kia cũng không nhàn rỗi mà nắm chặt cầm y cảnh cáo, “Nói như thế thì ta hấn cũng không cần khách khí với ngươi rồi!”

“A...”

...

“An bá, An bá!” Một gã sai vặt vội vàng luống cuống chạy tìm An bá.

“Đã xảy ra chuyện gì? Sao hoảng hốt thế?” An bá ý bảo hấn bình tĩnh lại, “Tìm ta có việc gì?”

“Cái này!” Gã sai vặt liền đưa lên một ống trúc nhỏ.

“Đây là...” Đôi mắt An bá sáng lên.

“Sáng nay tiểu nhân quét dọn chuồng chim bồ câu thì phát hiện có nhiều hơn một con, sau đó ta phát hiện ra trên chân con chim lạ có buộc cái này... cho nên vội vàng mang đến giao cho người!” Gã sai vặt vừa lau mồ hôi vừa kể lại sự tình.

“Được, ta biết rồi! Ta sẽ mang đến đưa cho Vương gia, ngươi cứ lui xuống làm công việc của mình đi!” An bá cầm lấy ống trúc rồi bảo hấn.

Tiểu Tứ gật đầu, sau đó liền lui xuống.

Khi hấn đã đi xa rồi, An bá mới vòng ra phía sau đi về phía phòng Si Ảnh...

... ..

“Đừng... Không, buông ta ra... buông ta ra...” Hai tay cùng phân thân của Si Ảnh đều bị Tể Linh Nhạc dùng dây trói buộc chặt lại, hấn như nổi điên mà giãy dụa, một màu đỏ ửng khác thường bao phủ toàn thân, lại còn mang theo một tầng mồ hôi mỏng.

Ngược lại, Nhạc Vương gia vẫn ngồi bên cạnh thản nhiên tự đắc, quần áo hấn đã cởi một nửa vớt một bên, trên tay nhàn nhã cầm chén trà, giống như chỉ đang thưởng trà ngắm cảnh.

“Buông ta ra...” Thanh âm Si Ảnh lại cao thêm một chút, cốt yếu muốn để cho hấn nghe thấy.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Tể Linh Nhạc liền ngẩng đầu lên nhìn, “Cầu xin tha thứ rồi sao?”

“...” Si Ảnh nghe vậy lại cắn chặt môi.

“Xem ra ngươi là không muốn được buông tha a...” Tể Linh Nhạc thở dài, “Có điều... Ta đã dùng nhiều loại xuân dược khác nhau, cả ở bên trong cả thoa ngoài da nữa, vậy mà ngươi còn có nghị lực như vậy, chứng

tỏ việc huấn luyện mấy ngày nay cũng rất có hiệu quả. Vậy người cứ tiếp tục hưởng thụ đi...” Dứt lời, hắn liền quay trở lại bàn ngồi.

“Chờ một chút!” Si Ảnh kịp thời gọi hắn lại.

“Còn có việc gì?” Tể Linh Nhạc lại đan tay vào nhau nhàn nhã hỏi.

“Ta là kỹ... Ừ... Nhưng ta cũng là người...” Si Ảnh cố hết sức mà giải thích, “Buông ta ra...”

Tể Linh Nhạc sững sốt vài giây, nhưng chợt hiểu ra, lập tức tiến tới nâng khuôn mặt tràn ngập dự vọng của Si Ảnh lên nói: “Chắc chắn... Ta đã nghĩ người rất kiên cường... Không ngờ người cũng sẽ cầu xin tha thứ!”

Si Ảnh mơ mơ màng màng, cơ hồ không thấy rõ gương mặt của Tể Linh Nhạc, nhưng hắn biết, cảm giác thống khổ này chỉ có nam nhân đang ở trước mặt mình mới có thể xoa dịu được!

“Buông ta ra...”

Tể Linh Nhạc hài lòng mà nghe hắn cầu khẩn, vuốt nhẹ dọc theo sống lưng Si Ảnh, “Muốn được phóng thích sao?”

“A... Ân!” Si Ảnh nhu thuận gật đầu.

“Hừ...” Không rõ là cười nhạo hay gì, chỉ thấy khóe miệng Tể Linh Nhạc khẽ nhếch lên, bắt đầu chạm vào chỗ đang bị buộc chặt của Si Ảnh, “Kỹ à, bướng bỉnh thế nào, bất quá cũng chỉ là một chữ ‘muốn’ mà thôi! Có thể động rồi chứ?” Sau khi cởi dây trói, Tể Linh Nhạc liền ngồi tựa vào một bên giường.

“Ân...” Si Ảnh dường như không còn phản ứng với thanh âm, chỉ nhanh chóng muốn vận động đôi tay vì bị trói mà trở nên tê dại, cố gắng tiêu trừ dự vọng đang hành hạ chính mình...

“Ha ha... A a...” Dừng sức mà xoa nắn ngọc hành, tay cũng cố gắng dùng sức đâm vào hậu đình của mình, trong miệng Si Ảnh không thể kiềm chế phát ra những thanh âm đầy thỏa mãn, “Ừ hừ... Không... Ha... ha...”

Tể Linh Nhạc đẩy tò mò nhìn chăm chú những gì hắn đang làm, trước kia mỗi lần Si Ảnh tự an ủi chung quy đều dùng chăn mền bịt kín lại, đây là lần đầu tiên được thấy rõ ràng thế này... Tể Linh Nhạc cũng thật không ngờ, một người nam nhân lúc này lại có thể kiêu mỹ đến thế, đôi mắt như được bao phủ bởi một màn sương, bờ môi anh đào thốt lên những tiếng rên rỉ, hai tay không ngừng trêu đùa dự vọng nóng bỏng đang đứng thẳng, còn có huyết khẩu đang liên tục khép mở kia...

“!” Làm cho Tể Linh Nhạc càng ngạc nhiên chính là, hạ phúc đột nhiên căng thẳng. Hắn cư nhiên đối với Si Ảnh phát sinh dự niệm!

15. Chương 15

.

“Ân... ừ...” Bị *** hành hạ, Si Ảnh đâu còn tâm trí mà nhìn Tể Linh Nhạc, hắn nghiêng nghiêng người, không ngừng vuốt ve thân thể để cầu mong một chút an ủi, nhưng...

“A... Người muốn... ân... làm gì...” Hắn còn chưa kịp phản ứng, Tể Linh Nhạc thoáng cái đã đè lên thân thể hắn.

“Không làm gì cả, có lòng giúp người một chút thôi!” Nói rồi lập tức giật lấy hai tay Si Ảnh, dùng tay của mình mà thay thế.

Da thịt như lửa nóng của Si Ảnh chạm vào cơ thể băng lãnh của Vương gia, khiến cho hắn không tự chủ được mà muốn nhích lại gần hơn, “Mát quá... ừ... còn muốn...”

“Thoải mái đến vậy sao?” Tể Linh Nhạc mỉa mai nói, nhưng cũng không tự giác mà gia tăng lực đạo.

“Ân... thoải mái... A a...” Hai chân Si Ảnh ôm chặt quanh thắt lưng Tề Linh Nhạc, hạ thân cũng không chịu yên mà cứ cọ xát liên tục lên người hắn.

Tề Linh Nhạc càng không đời nào bỏ qua cảm thụ của mình, hắn âm thầm tự nhủ, chỉ là lợi dụng tên nam kỹ này để phát tiết dục vọng một chút thôi, không hề có gì khác cả... Đúng! Chỉ là như vậy...

Đắm chìm trong suy nghĩ, Tề Linh Nhạc vô thức khiến tiết tấu chậm lại, khiến cho Si Ảnh vô cùng bất mãn. Hắn giãy giụa thân thể mà nước nỡ, đôi mi nhú chặt khiến khuôn mặt càng tăng thêm vài phần mỉa mai.

“Đừng... a... ha... ân... Không... Nhanh... Tiến vào...” Khổ sở quá... Nhanh lên... Nhanh tiến vào một chút... Ah! Thân thể không ngừng kêu gào khao khát, mồ hôi mặn chát túa ra đầm đìa, rơi cả vào trong miệng...

Mặn quá! Đây là mùi vị gì chứ? Kích thích thành linh kia bất chợt vẩn hồi chút lý trí còn sót lại trong người Si Ảnh... Hắn hơi mở mắt ra, nhìn thấy trước mặt mình chính là... Tề Linh Nhạc? Hắn đang trên người mình làm... Ha, quả nhiên đã không nhận được rồi... Nam nhân ai mà chẳng là “sắc” ma cơ chứ! Không sao, dù sao cũng đã quen rồi... Đến cuối cùng chính mình nhất định cũng sẽ chìm trong cơn sáng khoái của cơ thể! Thật sự là đáng buồn mà... Đến lúc đó vị Vương gia kia không biết lại nói ra những lời gì đây?

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Tề Linh Nhạc cười đầy miệt thị, dùng sức vỗ vỗ cặp mông Si Ảnh nói: “Muốn nhanh lên một chút... vậy tự mình mở ra đi, để cho bốn vương nhìn được rõ ràng!”

“A ha...” Si Ảnh ngoan ngoãn mà mở hai chân, hai tay dùng sức tách đóa hoa nơi mông mình, hơi mang chút nghẹn ngào mà thỉnh cầu, “Tiến vào... van cầu người... ân...”

Khóe miệng Tề Linh Nhạc cong lên, hắn đã thắng!

“Nếu lúc nào cũng ngoan ngoãn như vậy, nói không chừng bốn vương sẽ động tâm!” Ngoài miệng thì nói thế, nhưng động tác dưới thân hắn vẫn không chút chần chừ.

Giơ lên cái mông Si Ảnh đã tự mình tách ra, Tề Linh Nhạc không thương tiếc mà xông thẳng vào cấm địa, đem phần thân của mình đặt ở nơi sâu nhất bên trong u huyết.

“A a...” Đau quá! Si Ảnh nhú chặt đôi mày, trong không khí phảng phất mùi máu tươi, hắn là nơi nào đó đã chảy máu rồi!

Chỗ kia cả tháng nay chưa từng được chạm qua, mặc dù mỗi đêm đều trải qua huấn luyện, nhưng lúc cuối đều là hắn dùng hai tay qua loa chấm dứt, ngón tay thon mảnh đương nhiên sao có thể sánh với thứ cường đại của nam nhân... Hôm nay Si Ảnh bị được vật chi phối, nhưng cũng không thể khuếch trương hậu huyết đến mức có thể dung nạp kích thích quá lớn kia, Tề Linh Nhạc lại ngay lập tức tiến vào, hắn không bị thương mới là chuyện lạ!

Mẹ kiếp, tên Vương gia chết đấm này không thể khuếch trương trước một chút sao? Si Ảnh thầm chửi trong lòng.

“Hô...” Trái ngược với hắn, Tề Linh Nhạc lại thấy cảm giác này thật tuyệt vô cùng, phân thân được nội bích ám áp siết chặt, còn như có ý thức mà không ngừng nhu động, như là muốn hút khô chính mình vậy... “Với bốn vương mà nói thì... người chính là người đầu tiên!” Vừa nói, hắn vừa điều chỉnh vị trí cho tốt rồi bắt đầu quất xuyên mãnh liệt.

“Ha... ah... ân...” Cái... cái gì... Thân thể Si Ảnh cũng đồng thời cảm nhận được cơn khoái cảm, nhưng hắn quả thực không thể tin vào điều mình vừa nghe thấy!

Lần đầu tiên? Đây vốn là lần đầu tiên của tên Vương gia này? Chắc không phải đâu...

“Không... ha... ân... ha ha... a ah...” Mặc dù là lần đầu, nhưng Tề Linh Nhạc vốn sinh ra nơi hoàng cung hoa lệ, nên kiến thức của hắn về phương diện này cũng không hề ít, tốc độ cùng lực đạo đều vừa đủ, mỗi một lần đều đụng vào điểm mẫn cảm yếu ớt bên trong Si Ảnh.

“Là nơi này... ân...” Tề Linh Nhạc giống như đã tìm được món đồ chơi vô cùng thú vị, hắn tỉ mỉ thăm dò thân thể Si Ảnh hết chỗ này đến chỗ khác.

“Ah... đừng... ta... không được...” Không chịu nổi kích thích quá lớn như vậy, Si Ảnh ngẩng đầu lên, muốn đẩy Tề Linh Nhạc ra.

Nhưng Tề Linh Nhạc đã gắt gao ôm chặt thắt lưng, không cho hắn có cơ hội mà chạy thoát, “Không được chạy, người chưa hầu hạ bốn vương xong mà!”

Ghê tởm! Tên chết tiệt này, Si Ảnh không giãy được, lập tức đổi thành nắm lấy tay của Tề Linh Nhạc, mượn lực của hắn mà cố nhích lên trên... Hầu hạ? Có quỷ mới hầu hạ người... Nghĩ vậy, Si Ảnh lớn mật nhắm ngay bả vai của Vương gia, dựa vào chút lý trí cuối cùng hung hăng cắn một cái thật đích đáng...

“Ah!” Ngay lúc đang quất xuyên vào nơi tư mật, Tề Linh Nhạc lại cảm thấy bả vai một trận đau nhức, lại không nghĩ rằng vì vậy mà bất giác tiến nhập chỗ sâu nhất trong người Si Ảnh!

“Ha ha ha...” Si Ảnh không nghĩ tới bị kích thích đến vậy, liền thét chói tai rồi bắn ra tinh hoa của mình.

Tiền đan đạt tới cao trào kéo theo hậu đình một trận co rút lại, không lâu sau, Tề Linh Nhạc trong cơ thể hắn cũng phóng xuất ra...

(Tiền đan: cái ấy ấy ý =)))

“Ha hô hô hô...” Cao trào kéo dài khiến Si Ảnh không thể nào dậy nổi, trên khoe miệng vẫn còn mang theo tơ máu từ bả vai của Tề Linh Nhạc, cứ như vậy nằm vật trên giường.

“Hô... Người!” Tề Linh Nhạc thở phì phò, một tay nắm lấy bả vai, trên đó vẫn còn in rõ dấu răng, lại còn mang theo một chút máu, “Đồ không biết tốt xấu!” Trong cơn tức giận, Tề Linh Nhạc một tay đẩy Si Ảnh xuống giường, cũng không thèm quan tâm rằng hắn không chịu nổi.

“Ngô... Là người đã phá vỡ quy tắc của ta!” Si Ảnh bị ngã trầy da một chút, hắn nằm rạp trên mặt đất, ngay cả nhấc tay lên cũng không còn khí lực, nhưng vừa mở miệng ra nói là dương dương tự đắc, “Đương nhiên đáng cắn... Si Ảnh cũng không tiếp xử nam!”

“Hừ!” Đúng vậy, chính mình lúc nào cũng có thể kiềm chế rất tốt, nhưng tại sao lại chịu thua ở trên người một nam kỹ như này?

Lời Si Ảnh hiển nhiên đã lật đổ cái lý lẽ hắn luôn đem ra để lừa gạt chính mình, cái gì mà “lợi dụng tên nam kỹ này để phát tiết một chút dục vọng”! Không thể không thừa nhận, tất cả mọi điều đều là nói nhảm, vốn là khả năng tự chủ của mình từ khi gặp phải tên nam kỹ này đã hoàn toàn sụp đổ hết rồi.

“Người...thật đáng ghét!” Không thể tiếp nhận sự thật này làm cho Tề Linh Nhạc muốn đem toàn bộ cơn giận phát tiết hết trên người Si Ảnh, chân đã giơ lên định cho hắn một cước...

Ngay lúc ấy, thanh âm của An bá lại vang lên bên ngoài cửa: “Vương gia! Có thư!”

“!” Tề Linh Nhạc cả kinh, một cước đang giơ lên cũng liền dừng lại... Nhìn Si Ảnh trong chốc lát, sau đó hắn hạ chân xuống, vội vàng mặc quần áo rồi ra mở cửa. “Đưa đây!”

“Dạ!” An bá dâng ống trúc lên, nhưng tầm mắt vẫn không ngừng dò xét trong phòng.

Trời ạ, hắn hẳn là không nhìn lầm chứ... Cái tên nam sủng kia... cứ nhiên đang xích lô mà nằm trên mặt đất như vậy?! Thật sự là *** loạn đến cực điểm mà, không thể nào chấp nhận nổi!!

“... Đã tới lúc rồi sao!” Đột nhiên, Tề Linh Nhạc thềm thì cắt đứt cơn suy tư của An bá.

“Hả? Vương gia vừa nói gì ạ?” An bá khó hiểu mà nhìn chủ tử đang mỉm cười vô cùng thần bí hỏi.

“A... Không có gì, An bá, giúp ta an bài một việc!”

“Vương gia xin cứ phân phó!”

“Tìm ma ma của Hoa Dật lâu đến phủ đệ cho bốn vương, bốn vương có việc mua bán muốn cùng mẹ ta thương lượng!” Tề Linh Nhạc khẽ liếc Si Ảnh một cái, chỉ thấy hắn một trận co rúm lại, sau đó cũng không còn chút động tĩnh gì.

“Ma ma? Chẳng lẽ là...” An bá khó tin nhìn Nhạc Vương gia, “Vương gia ngài...” rốt cuộc đã chán ghét tên nam sủng này rồi sao?!

“Đã rõ rồi, còn không mau đi!” Tề Linh Nhạc tất nhiên biết trong đầu hắn đang nghĩ gì.

“Vâng, vâng, lão nô lập tức đi ngay!” Vương gia rút cuộc cũng biết quay đầu là bờ rồi! An bá không thể chờ đợi được mà xông ra ngoài...

An bá vừa đi, Tể Linh Nhạc trở lại ngồi bên người Si Ảnh hỏi: “Những lời vừa rồi người nghe thấy chứ?” Hắc muốn đưa người này đi, nhân lúc mình vẫn còn có thể khống chế được toàn cục...

“Ân...” Si Ảnh xoay lưng về phía hắc, khiến cho khuôn mặt y không thể nào nhìn rõ.

Tể Linh Nhạc cũng không rảnh quan tâm chuyện này, tâm tư hắc đã một nửa bay tới Phục Hi sơn trang bên ngoài hoàng thành rồi, “Như trước đây từng nói... bổn vương muốn người giám thị tên họ Tần kia! Nếu như có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ lần này, bổn vương sẽ nhận lời người, đem người...”

“Đem ta đốt thành tro, chôn dưới một gốc cây ngô đồng là được!” Si Ảnh vô lực mà tiếp lời.

“... Người thật sự muốn chết?” Tể Linh Nhạc hạ giọng.

“... Si Ảnh chỉ là rất ‘tự biết mình’ mà thôi!”

16. Chương 16

Vừa nghe nói có thương vụ, lại là cùng đương kim Vương gia, ma ma của Hoa Dật Lâu mấy ngày nay hưng phấn đến không ngủ nổi! Căn cứ theo những gì người truyền lời đã nói, đúng bảy ngày sau, mụ đem theo hai tiểu nô tỳ, gọi một cỗ kiệu, phe phe phẩy phẩy cái quạt mà chạy tới Nhạc Vương phủ.

Mụ theo quy củ cũ đi theo An quản gia tới phòng khách, hai nô tỳ đứng ở phía ngoài. Mụ cố tỏ ra một bộ dáng khuê tú của nhà phú quý đại gia mà ngồi trong sảnh, nhưng dù chỉ gờ tay nhắc chân cũng không ngừng toát ra vẻ diêm my hoặc nhân.

Tể Linh Nhạc nghe tin vội đi tới, nhưng vừa bước vào phòng trong nháy mắt nhìn thấy vị ma ma kia, hắc liền khê giật mình... Người phụ nữ này, cùng Si Ảnh hoàn toàn không giống nhau, trên người mụ ta tràn ngập khí tức đặc biệt của gái làng chơi, thật khiến cho kẻ khác thấy buồn nôn!

Tú bà thấy Vương gia đại giá, lập tức khoác lên nụ cười quyến rũ mà chào đón. Tể Linh Nhạc chỉ bất động thanh sắc lựa chọn một vị trí khá xa mụ, vừa ngồi xuống liền mở miệng nói ngay vào vấn đề, “Người có biết trong Vương phủ ta có quyền dưỡng một nam sủng chứ?”

“Dạ, dạ, đương nhiên có biết ạ!” Tú bà nịnh nọt trả lời.

“Vậy người xem, tên nam sủng kia của bổn vương trị giá bao nhiêu tiền?” Tể Linh Nhạc lạnh lùng mở miệng.

“Dạ?” Mụ vẫn tưởng rằng Vương gia gọi mụ đến để mua thêm mấy người nữa, ai ngờ... “Vay ý tứ của Vương gia vốn là...”

Tể Linh Nhạc liếc mắt nhìn mụ một cái, “Đúng, hắc không biết nặng nhẹ đã chọc giận bổn Vương, bổn Vương lúc này muốn đem hắc bán cho Hoa Dật Lâu. Thế nào? Người không muốn thu sao?”

“Nào dám, nào dám ạ!” Tú bà bối rối mà phe phẩy chiếc quạt đang cầm trên tay, “Không biết tướng mạo cùng tuổi tác của người nọ...”

Tú bà dù thế nào cũng vẫn là tú bà, nói đến những loại bán buôn kiểu này luôn muốn gì được nấy, nghe đồn vị công tử kia tướng mạo không tồi, nhưng tuổi tác dường như hơi lớn...

Độ tuổi có thể làm ăn tốt nhất của một nam kỹ là tầm từ mười ba đến hai mươi lăm tuổi, có người có thể trong quãng thời gian ấy kiếm được đủ tiền chuộc thân, đương nhiên cũng có người không tích góp đủ. Nếu còn chút ít tiền dư dả có thể bắt đầu một cuộc sống mới, còn những người vừa không có tiền lại vừa tàn phai nhan sắc sẽ bị bán cho các nơi khác hoặc giữ lại kỹ viện làm nô dịch, loại nô lệ này so với hạ nhân còn thấp kém hơn, ngay cả một con chó ven đường so ra cũng chẳng bằng, cho nên rất nhiều nam kỹ khi lâm vào bước đường này đã chọn cái chết.

Thông thường nơi kỹ viện, tú bà thường chọn mua các tiểu nam hài hoặc thiếu niên còn non nớt, sau đó dốc lòng bồi dưỡng một thời gian. Mà bây giờ Vương gia muốn bán cho mộ một nam kỹ đã lớn tuổi thế này, có phải là rất thua thiệt cho mộ rồi không? Bất quá nói gì thì nói, đây là đồ Vương gia đã hưởng qua, chỉ riêng việc người này được giấu trong Vương phủ thời gian qua cũng đủ khiến vô số khách nhân tò mò, vì vậy lợi nhuận là việc không có gì phải nghi ngờ, buôn bán cần nhất chính là bạc, nhưng may mắn kia cũng chỉ nhất thời... Ai, nếu có thể được thấy dung mạo của hắn thì tốt rồi!

Tễ Linh Nhạc thấy mộ suy tính tới lui, cũng đã sớm liệu đến, liền vỗ tay nói: “Si Ảnh, đi ra đi!”

Nghe tiếng, Si Ảnh liền chậm như rùa từ sau bức bình phong bước ra... Khi tú bà nhìn thấy hắn, lập tức kinh ngạc đến ngây người, đến mức cây quạt đang cầm trên tay rơi xuống đất từ lúc nào không biết!

“Si Ảnh... Là người?!” Tú bà thất thanh kêu lên.

“Là ta!” Si Ảnh lại không có một tia bối rối, từ trên mặt đất nhặt giúp cây quạt lên trả cho mộ, “Mấy năm không gặp, ma ma có khỏe không?”

“A... Nhờ phúc công tử... vẫn khỏe...” Nơi này dù sao cũng là phủ đệ của Vương gia, tú bà cũng không dám quá mức làm càn.

“Đâu có, sau này còn phải nhờ ma ma chỉ giáo thêm cho!” Si Ảnh cung kính mà khom lưng nói.

Tễ Linh Nhạc nhìn vẻ kinh hoàng thất sắc trên mặt tú bà, liền mở miệng: “Sao vậy? Người không muốn ư?”

“Muốn! Muốn!” Tú bà liên tục gật đầu.

Từ quãng thời gian Si Ảnh còn ở Hoa Dật lâu, tú bà đã hiểu rõ hắn có bao nhiêu bản lĩnh. Hơn nữa Si Ảnh mặc dù tuổi tác đã cao, nhưng dung mạo sau này cùng lúc trước vẫn không thay đổi chút nào, lại còn vị Tàn đại nhân kia nữa... Nếu nhìn thấy Si Ảnh trở về, có lẽ còn ra tay giúp đỡ cho việc kinh doanh của mộ thêm phát đạt không chừng...

“Vậy còn chuyện giá cả...” Muốn cùng Vương gia đàm luận chuyện tiền nong, e là có điểm...

“Bổn Vương không thiếu tiền, cho người quyết định!” Ý tứ chính là —— tùy tiện!

“Như vậy đa tạ Vương gia, đa tạ Vương gia! Lúc nào thì ngài có thể cho hắn đến Hoa Dật lâu của ta?” Hắc hắc, đến lúc đó mộ nhất định phải hảo hảo lợi dụng cơ hội này!

“Ừm...” Tễ Linh Nhạc liếc nhìn Si Ảnh một cái, thấy vẻ mặt hắn vô cùng bình tĩnh, trong ánh mắt không có lấy một tia gợn sóng, “Ba ngày sau đi! Bổn Vương lúc đó sẽ cho người đưa hắn tới!”

“Như vậy làm phiền Vương gia rồi!” Tú bà ở trong lòng cười trộm, cũng bắt đầu suy tính chuyện của ba ngày sau...

... ..

Sinh ý bàn xong, tú bà cùng hai người hầu lập tức rời Vương phủ. Si Ảnh cũng lẩm bẩm trở về phòng, Tễ Linh Nhạc liền đi theo hắn, cuối cùng ngồi bên giường Si Ảnh.

“Có chuyện gì vậy? Hôm nay người dường như rất ngoan ngoãn a...” Tễ Linh Nhạc vừa trêu chọc vừa đùa nghịch mái tóc đen của Si Ảnh.

“Không sao hết, chỉ là chừa cho người một chút mặt mũi trước mặt người khác mà thôi! Đây, đừng có nghịch tóc nữa, bị người chà đạp như thế sẽ làm nó mất hết vẻ đẹp!” Si Ảnh tức giận kéo lại mấy sợi tóc của mình, sau đó quay lưng đi không thèm nhìn mặt Tễ Linh Nhạc.

Tễ Linh Nhạc khẽ cười một tiếng, vẫn cứ nhìn về phía hắn nói: “Ta muốn nói với người một chút, người hắn đã rõ tình huống hiện tại của mình, còn có mục đích nhiệm vụ của người nữa!”

Vậy ra là chính sự. Si Ảnh lúc này mới quay mặt ra nhìn hắn, hai chân co lên, một tay đỡ cằm, “Được, ta rửa tai lắng nghe đây, người nói đi!”

“Tần Viễn, thủ phủ hoàng thành! Nhưng trước đây một thời gian có người phát hiện cửa hàng của hắn buôn bán muối tư, lại có mật báo nói hắn cất giấu quan ngân! Nhiệm vụ của người chính là nghĩ biện pháp đến

gần hần, thu thập những chứng cứ liên quan đến tội trạng của tên này! Đương nhiên ta sẽ phái người liên lạc với người..." Tề Linh Nhạc nói vắn tắt nhiệm vụ cho hần nghe.

"Ồ, là vậy sao... Vậy người vì sao lại nhận định là hần phạm tội? Nói không chừng hần là thuộc hạ mà thôi? Hoặc biết đâu tin tức không chính xác?" Trong ấn tượng của Si Ảnh, cái tên Tần Viễn kia... hần là sẽ không làm loại chuyện này!

Tề Linh Nhạc nghe những lời này từ miệng hần nói ra, trong lòng lại dâng lên một cỗ buồn bực khó tả, "Người bảo vệ hần?"

"Không phải!" Si Ảnh hoàn toàn không cảm thấy trong giọng nói của hần đã ẩn chứa vài tia bất mãn, vẫn tiếp tục trả lời, "Trước kia khi ở cùng hần... ta thấy hần mặc dù không phải thánh hiền, nhưng là người rất có nguyên tắc, tính cách cởi mở lại thích cười... không giống hạng người sẽ làm ra loại sự tình như thế..."

"... Người hần làm người đi?" Tề Linh Nhạc nghe xong, ý niệm đầu tiên chính là Si Ảnh chắc chắn nhầm rồi.

"Ôi chào! Sao có thể?!" Si Ảnh không rõ ý tứ của hần.

Tề Linh Nhạc nghiêm mặt nói: "Tần Viễn này tính tình táo bạo, hỉ nộ vô thường, đam mê nam sắc, sản nghiệp của Tần gia từ lúc rơi vào tay hần thì ngày một huy hoàng... Thế nhưng mấy năm gần đây việc buôn bán cũng không thuận lợi lắm!"

"... Không thể nào..." Si Ảnh không thể tin nổi, chẳng lẽ hần thật sự đã nhầm sao? Sẽ không đâu.

"Đây cũng là lý do khiến chúng ta hoài nghi hần..." Tề Linh Nhạc không hiểu sao lại đột nhiên vô cùng kiên nhẫn, tiếp tục giải thích cho Si Ảnh, "Mặc dù việc buôn bán ế ẩm, thế nhưng hần vẫn như trước vung tiền bó lớn bó nhỏ vào Hoa Dật lâu, không hề kiêng kỵ chút nào! Thử hỏi bạc của hần từ nơi nào tới? Hơn nữa theo lời Triền đại nhân nói vụ việc quan ngân mười sáu năm trước bị mất tích... cho nên có lý do tin tưởng Tần Viễn kia nhất định có biết điều gì đó!"

Trong nháy mắt, sắc mặt Si Ảnh trở nên trắng bệch, đầu cúi gằm xuống không hề mở miệng, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì...

"Có chuyện gì vậy?" Ngữ khí Tề Linh Nhạc bao hàm sự ôn nhu mà chính hần cũng không sao tưởng tượng nổi.

Nghe thanh âm ấy, Si Ảnh ngẩng đầu lên ngơ ngác, "... ?"

"Bổn Vương là lo lắng cho nhiệm vụ của người!" Tề Linh Nhạc vội vàng giải thích, "Người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"... Người, sau cái lần đầu tiên ấy, vì sao người không hề chạm vào vết sẹo phía sau ta nữa?" Si Ảnh lại đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

Tề Linh Nhạc thành thực trả lời: "Người đừng hiểu lầm, ta là muốn huấn luyện người, chứ không phải muốn ngược đãi người, nếu khiến người khổ sở thì ta cũng đâu có thấy thích thú gì?!"

"... A... Người thật đúng là cái lão xử nam!" Si Ảnh cảm thấy lúc này hần thật sự rất đơn thuần. Aiii... vị Vương gia không hiểu phong tình này... nên nói là đáng yêu hay đáng buồn đây?

"Bổn Vương hôm qua mới thượng người xong, không còn là xử nam nữa!" Không nghĩ tới hần lại thành thực trả lời như thế, "Vậy còn người..."

"Hả?" Cái gì?

.

"Sao người lại muốn bổn Vương đem tro cốt của người chôn dưới táng cây ngô đồng?" Tề Linh Nhạc hỏi.

"Đó là bởi vì..." Si Ảnh thản nhiên cười, nụ cười giống hệt như khi Tề Linh Nhạc nhìn thấy trong địa lao ngày ấy, "Người đọc sách không phải luôn lấy ngô đồng để ví von việc có một người yêu thương sao?! Ta cũng muốn có thể được thơm lây một chút..."

“Thơm lây?” Tề Linh Nhạc hỏi lại.

Hai tay Si Ảnh đỡ lấy cằm, khuỷu tay chống lên đầu gối, giọng điệu hâm mộ đến nỗi khiến người ta chua xót trong lòng: “Đúng vậy... Hy vọng kiếp sau có thể gặp được người nào đó yêu ta...”

“Người yêu của người... ở kiếp này không có ai yêu người sao?”

“Hắn là... không có đi...”

“Đó là vì người là một kẻ thất bại!” Tề Linh Nhạc cười nhạo nói.

Nhưng lời vừa nói ra, nhớ lại những tiếng nước nở của người này trong địa lao đêm ấy, hắn lại thấy hối hận vô cùng... Y chuẩn bị hung hăng công kích lại mình đây, chắc chắn thế... Nhưng suy đoán của Tề Linh Nhạc rốt cuộc không hề xảy ra?!

Si Ảnh chỉ là dùng ánh mắt bi thương nhìn hắn, sau đó tự giễu nở nụ cười, “Ha ha... Tên tử Vương gia này, người cũng cho rằng như vậy sao... Ta cũng vậy. Mơ ước một điều như thế... chứng tỏ ta thật sự thất bại rồi! Có điều thế cũng tốt... ít nhất khi ta chết đi, không người nào sẽ phải khóc vì ta... Cũng không tệ... không tệ!”

Đáp lại, Tề Linh Nhạc chỉ im lặng, muốn mở miệng nhưng không thể nói nên lời.

Nhưng Si Ảnh đột nhiên lại nói tiếp: “Này, tử Vương gia, ba ngày sau ta sẽ không còn được gặp lại người nữa đúng không?”

Thật lòng mà nói, trong lòng có chút không nở... Giường chiếu ấm áp như vậy, cuộc sống thanh thoi như vậy, còn có cái “lão xử nam” này, thật sự là thấp đèn ***g đi tìm còn không được!

“... Phải!” Đây là sự thật, “Sau khi người đi, ta sẽ rời hoàng thành một thời gian... Khi trở về có lẽ...” Tề Linh Nhạc cũng không hiểu vì sao mình lại muốn cùng hắn nói những lời này... là áy náy sao?

“Nga... Ta biết rồi!” Si Ảnh nhắm mắt lại, cứ thế nằm phịch xuống giường, “Người yên tâm đi, Si Ảnh có nguyên tắc của Si Ảnh! Người đã đem ‘thân xử nam’ hiến cho ta, ta nhất định sẽ không bán đứng người, lão xử nam nhà người cũng không cần lo lắng nữa!”

“... Si Ảnh!”

“Sao?” Si Ảnh nghiêng người nhìn hắn.

“... Không có gì!” Lời sắp nói ra, Tề Linh Nhạc bỗng thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh...

Mình vừa rồi muốn nói với hắn điều gì? “Nói rằng nếu như người không phải nam kỹ... bốn Vương có thể sẽ yêu người...” Điều này sao có thể? Sao mình lại có thể có suy nghĩ ấy?

Tề Linh Nhạc đột nhiên đứng lên, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng... Nơi này rất nguy hiểm! Chỉ chút nữa thôi, mình không biết sẽ còn nói ra những lời kinh thiên động địa nào nữa đây... Cho nên, hắn phải chạy trốn...

“Hứ, bệnh thần kinh!” Si Ảnh cũng không thèm để ý tới hắn nữa, xoay người lập tức chìm vào giấc ngủ.

17. Chương 17

Ba ngày nói dài không dài, nhưng nói ngắn cũng không phải ngắn, có thể là vì quan hệ tới nhiệm vụ lần này, nên Tề Linh Nhạc cũng không còn mỗi ngày tới tìm Si Ảnh như trước nữa. Si Ảnh cũng cố gắng tận dụng những ngày nhàn nhã cuối cùng trong đời này để hảo hảo tu dưỡng thể xác và tinh thần...

Trong ba ngày này, Tề Linh Nhạc cũng dùng những thời gian cuối cùng để an bài toàn bộ kế hoạch... Hắn cho phép Si Ảnh mang theo một thiếu niên tên Thương Diễn đi theo tới Hoa Dật lâu hầu hạ; lại còn giới thiệu một nam nhân tên Hứa Trạm cho hắn, nói là chỉ cần có tin tức gì thì lập tức báo cho Thương Diễn, y

sẽ liên lạc với Hứa Trạm, khi đó triều đình sẽ có hành động! Hơn nữa để cho Si Ảnh quen dần, ba ngày này Thương Diễn và Si Ảnh cũng sẽ sinh hoạt cùng nhau.

Thương Diễn nhìn qua chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi, nhưng Si Ảnh vẫn có thể nhìn ra sự khôn khéo cùng vẻ già dặn trong mắt hắn. Hắn học rộng tài cao, trò chuyện cũng rất hấp dẫn, mỗi lần cùng hắn nói chuyện phiếm, Si Ảnh thấy mình hiểu thêm được thật nhiều điều ở thế giới xung quanh trước đây không hề biết đến. Mặc dù Si Ảnh rất thích thú với thế giới bên ngoài, nhưng chung quy vẫn không quên mình còn nhiệm vụ, cứ như vậy bất tri bất giác kỳ hạn ba ngày đã đến rất gần...

“Thương Diễn, sáng sớm ngày mai chúng ta phải rời khỏi đây rồi!” Si Ảnh nhìn những đóa mai bên ngoài cửa sổ nói bằng giọng quơ.

“Đúng vậy!” Thương Diễn cười rót cho hắn một chén nước nóng, “Công tử không nhớ rời xa Vương gia sao?”

Si Ảnh liếc hắn đầy xem thường, “Sao có thể chứ, cái tên tử... ý ta nói là Vương gia... Hắn có gì đáng để ta lưu luyến chứ?”

“Ha ha...” Trong hai ngày này, Thương Diễn đã sớm nhìn ra vị Si Ảnh công tử này ở trước mặt mình luôn cố gắng kiềm chế cách xưng hô với Nhạc Vương gia, y mỗi lần nghe Si Ảnh đổi giọng lại cảm thấy buồn cười, có lẽ dám chửi Vương gia là “tử nhân”, cũng chỉ có vị công tử to gan lớn mật trước mặt này thôi!

“Công tử không biết đấy thôi, Vương gia mặc dù sinh nơi hoàng cung hoa quý, nhưng kỳ thật bản tính Vương gia không hề xấu, ít nhất khi ngài đối đãi với thân nhân và hạ nhân đều không tệ chút nào, xưa nay ngài luôn được xem là bề trên nên như thế đã tốt lắm rồi!” Thương Diễn mỉm cười biện hộ cho Tể Linh Nhạc.

“Phải, ta biết!” Si Ảnh chấp nhận cách so sánh khách quan như thế, nếu đứng ở địa vị một kẻ quyền cao chức trọng như Tể Linh Nhạc thì thật sự y cũng là một người rất thẳng thắn thành khẩn rồi.

“Công tử biết?” Thật kỳ lạ, “Vậy tại sao...” còn muốn dùng cách xưng hô bất kính với hắn như thế?

Si Ảnh cầm chén trà nóng lên, thổi thổi bọt khí bên trên một chút, “Cách xưng hô như vậy... vốn là quan hệ với chính bản thân ta...”

“A?” Tay Thương Diễn liền ngừng lại, hắn có chút khó hiểu mà nhìn Si Ảnh.

“... Người sẽ không hiểu đâu, quên đi, đổi đề tài khác nhé!” Si Ảnh dừng trong chốc lát rồi trả lời.

Bất kính với hắn ư... Đó là bởi vì hắn là người đầu tiên dung túng mình như vậy! Con người a, vốn rất tham lam... Si Ảnh chưa bao giờ có thể bộc lộ bản thân một cách dễ dàng mà lớn mật như thế, sự bao dung của Tể Linh Nhạc khiến y không tự giác được mà bị hãm sâu vào... Đến khi muốn sửa lại cách xưng hô, thì lại phát hiện ra thời gian đã hết. Sự tự do như thế vốn là thứ Si Ảnh không muốn buông tay, nếu như hắn đã dung túng, vậy thì ngay lúc thời gian không còn lại bao nhiêu này để cho mình hảo hảo hưởng thụ cuộc sống đi.

Thương Diễn thấy Si Ảnh có vẻ không muốn nói, cũng rất phối hợp mà lảng sang chuyện khác, “Nói đến ngày mai... thật đúng là không khéo a!”

“Sao lại nói thế?” Si Ảnh tò mò hỏi.

“Sao cơ? Công tử không biết à, ngày mai là sinh thần của Vương gia a!” Thương Diễn giải thích, “Trước đây Vương gia không thích náo nhiệt, cho nên sinh thần bình thường chỉ có bề hạ cùng Húc Vương gia đến chúc mừng, nhưng năm nay hai người họ cư nhiên không tới, mà Vương gia cũng định ngày mai sẽ rời hoàng thành một thời gian... Có phải là rất không khéo hay không?!”

“Sinh thần...” Không nghĩ tới sinh thần của cái tên tử nhân kia lại sau sinh thần của mình đúng mười ngày? Thật đúng là không khéo...

“Vương gia mặc dù không nói, nhưng ngày sinh thần không có ai chúc mừng, chắc cũng coi là một chuyện buồn đi!” Thương Diễn tiếp tục thở dài nói.

Những lời này, Si Ảnh thật sự rất đồng tình, hắn cũng luôn có cảm giác như vậy... Sinh thần của Si Ảnh vốn chẳng có ai nhớ ra, vì vậy đương nhiên cũng không có ai chúc mừng, cho nên mỗi năm đó luôn là ngày hắn chán ghét nhất, bởi vì sự ra đời của hắn không khiến ai hạnh phúc...

“... Vậy, Thương Diễm, ngươi có thể giúp ta một việc được không?” Si Ảnh đứng lên khẽ vươn vai.

“Công tử cứ nói!” Thương Diễm bước tới đứng bên cạnh hắn.

“Lại đây lại đây, chính là...” Si Ảnh ghé vào tai hắn khẽ thì thầm...

... ..

Ngày hôm sau, Tể Linh Nhạc rời giường từ sớm. Rõ ràng đến xế chiều mới đi, nhưng khi trời vừa sáng, hắn liền đã tỉnh, hơn nữa dù thế nào cũng không ngủ lại được.

Nằm trên giường lăn qua lăn lại, trong lòng là một mảnh ngổn ngang, cuối cùng đành đứng dậy, lại một mình ngồi trầm ngâm trong phòng, trà cứ uống một chén rồi một chén, mong sao có thể nhờ đó bình phục một chút tâm tình, nhưng ai ngờ càng uống càng không thấy khá hơn... Mình là đang lo lắng cho tên nam kỹ kia sao? Chính bản thân Tể Linh Nhạc cũng không thể trả lời được.

Tới khi An bá như thường lệ vào hầu hạ hắn rời giường, trong đầu hắn vẫn tràn ngập những tiếng ong ong khó chịu... Lơ đãng dùng xong bữa tiệc, ngay cả An bá cũng nhìn ra tâm tình hắn có điểm khác thường.

Ông không khỏi nghi vấn hỏi: “Vương gia muốn gặp mặt Si Ảnh công tử sao?”

“Ai muốn gặp hắn chứ?!” Tể Linh Nhạc vừa nghe thấy tên y liền nóng lòng muốn giải thích, “Cái tên nam kỹ dám mạo phạm bốn Vương gia... hắn...” Còn muốn nói tiếp nhưng khi thấy An bá dùng loại biểu cảm khó có thể tin được nhìn mình, lúc này hắn mới ý thức được mình đã quá xúc động, đành vội vàng ngừng lại.

Ngoài hai người đệ đệ của Vương gia ra, An bá chưa bao giờ thấy ai hoặc sự tình nào khiến y kích động đến vậy, mắt không khỏi có chút tròn tròn, chẳng lẽ là... “Vương gia có phải không muốn đem Si Ảnh công tử xuất phủ hay không?”

“... Không!” Về công hay về tư cũng đều nên tống xuất hắn, nhưng là... “Hắn phải đi!”

“... Vương gia, thứ cho lão nô nói thẳng, nếu Vương gia thật sự muốn... vậy hãy cứ ích kỷ một chút, tin rằng bệ hạ cũng sẽ hiểu cho ngài!” An bá mặc dù khinh thường Si Ảnh, nhưng lại thật lòng thật dạ quan tâm đến Tể Linh Nhạc, nên cũng đành lựa lời khuyên nhủ.

Tể Linh Nhạc xoa xoa mũi, ngăn lời hắn định nói, “Đủ rồi, bốn Vương cùng Si Ảnh... không phải như những gì người nghĩ đâu, An bá không nên nhúng tay vào việc này nữa!”

“Dạ! Vậy lão nô lui xuống trước.” Nhiều lời cũng vô ích, An bá rất thức thời mà lui ra ngoài.

Ngay trước khi hắn ra tới cửa, Tể Linh Nhạc bỗng hỏi một câu: “Hắn... lúc nào rời phủ?”

“Hồi bẩm Vương gia, ngay trước Ngọ thiện, Si Ảnh công tử liền phải rời phủ!” An bá theo sự thực mà trả lời.

“Ừm... Ngươi đi đi!” Tể Linh Nhạc cầm đũa bắt đầu dùng bữa...

Dùng bữa xong, Tể Linh Nhạc vẫn không ra khỏi phòng nửa bước, hắn lẳng lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Những ngày thường hắn luôn thấy thời gian trôi qua rất nhanh, nhưng sao hôm nay lại chậm đến thế...

Rốt cuộc đợi đến khi sắp tới Ngọ thiện, mới nghe thấy tiếng cổ kiệu được hạ xuống, rồi cũng chẳng bao lâu sau lại nghe kiệu phu cao giọng hô: “Cẩn thận, khởi kiệu!”

“Đi!” Tiếng kiệu phu hô to đáp lại cùng với tiếng bước chân ồn ã, xem ra là đã rời đi.

Mãi đến khi bên ngoài không còn tiếng người, Tể Linh Nhạc mới chậm rãi đứng lên ra khỏi phòng, thân thể giống như theo bản năng liền trực tiếp đi tới sương phòng nơi Si Ảnh ngụ...

Mở cửa phòng, bên trong đã không còn bóng người. Căn phòng đã được Si Ảnh dọn dẹp giống hệt như khi hắn mới tới đây. Tể Linh Nhạc kéo chiếc ghế cạnh bàn trà ngồi xuống đối diện với chiếc giường, nhìn quét qua nơi hắn từng cùng mình hoan ái, tâm tư không biết đã bay tới tận nơi đâu.

Si Ảnh a... Có lẽ vì lần đầu cùng một người xa lạ như thế gần gũi ở chung, cho nên mình cũng có một chút lo lắng đối với cảm thụ của hắn... Đối với hắn tốt, có lẽ là do đồng cảm mà thôi... Đối với hắn ôn nhu, có lẽ là vì sự quật cường của hắn rất giống Kỳ, còn có sự vô lễ xúc phạm của hắn lúc thường, nhưng khi không có ai lại lộ ra bộ dáng muốn được người ta yêu thương trìu mến, thân thể bí ẩn, tính cách quái dị... Ngay cả những nơi kỳ quái kia cũng hấp dẫn mình thăm dò thật kỹ càng, triệt để... Cảm giác của mình đối với hắn cũng giống như của một tiểu hài tử với món đồ chơi mới mẻ đi... Hắn là như thế, chắc chắn không sai...

“A... Vương gia, vậy ra ngài ở chỗ này a!” Khi trù tử của Vương phủ nhìn thấy Tể Linh Nhạc, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Tể Linh Nhạc xoay người hỏi: “Là người à? Tìm bốn Vương có chuyện gì?”

Trù tử gật đầu trả lời: “Đã sắp tới giờ dùng ngọc thiện, tiểu nhân là muốn hỏi Vương gia đã có thể dùng bữa chưa ạ?”

Tể Linh Nhạc nhìn sắc trời bên ngoài một chút, “Đúng là đến giờ rồi, vậy dọn bữa đi!”

“Dùng ở đây ạ?” Trù tử hỏi.

“... Phải.” Hắn cũng không muốn trở về phòng mình nữa.

Lúc trù tử quay lại, trên tay bê một mâm bên trên có hai chiếc đĩa nhỏ đựng đầy đồ ăn tinh xảo, còn có... một chén quang thang diện (tên một loại mì ăn vào sinh nhật)?

“Đây là...” Tể Linh Nhạc lúc này mới nhớ ra, hôm nay vốn là... “Đúng rồi, là sinh thần của bốn Vương...”

“Vâng ạ, Vương gia, đây là Si Ảnh công tử trước khi đi đã vì ngài mà chuẩn bị. Lại nói mì này do một tay công tử làm, chỉ cần Vương gia cho những thức ăn này vào là dùng được... Công tử còn nói, nếu Vương gia khinh những thứ này thì cứ đổ hết đi, rồi dặn tiểu nhân làm một vài món cho ngài!” Rồi trù tử lại từ trong ngực lấy ra một tờ giấy tuyên thành được gấp lại ngay ngắn, “Cái này cũng là công tử dặn tiểu nhân chuyển lại cho ngài!”

“Là hắn?” Nhưng hắn làm sao mà biết được? Tể Linh Nhạc giật mình tiếp nhận mảnh giấy.

Thấy Vương gia không có ý cự tuyệt, trù tử liền lễ phép nói: “Vương gia chậm dùng, tiểu nhân xin cáo lui!” Lá thư kia vốn là việc riêng của Vương gia, cũng đã làm xong bốn phận, trù tử rất thức thời mà lui xuống.

Hắn vừa đi, trong phòng lại khôi phục sự tĩnh lặng. Tể Linh Nhạc liền mở tờ giấy kia ra... Nhìn thấy những hàng chữ nát vụn xấu xí muốn chết, Tể Linh Nhạc bất giác bật cười.

Si Ảnh không biết viết, những chữ y đang thấy đây là do tối hôm qua hắn đã nhờ Thương Diễm dạy cho. Nét ngang nét dọc nét ngã nét nghiêng không ra kiểu gì hết, nét đáng liền thì không liền, chỗ đáng đứt thì không đứt, khoa trương hơn nữa là chỉ một vài chữ thôi mà choán hết cả một tờ giấy tuyên thành... Vô cùng đơn giản: “Lão xử nam, hẹn gặp lại”, ngay cả một chữ “Tạ” cũng không có, nhưng lại phẳng phất như một lời cảm ơn rất đặc biệt chỉ có ở Si Ảnh.

“Ha ha... Thật sự là một món đồ chơi thú vị...” Là như thế này sao?

Tể Linh Nhạc cẩn thận gấp lại tờ giấy kia, cẩn cẩn dục dục để vào trong lòng, sau đó trút toàn bộ thức ăn trên đĩa vào chén mì, cầm đũa lên bắt đầu nhấm nháp.

“Mùi vị... cũng không tệ chút nào...” Có lẽ là do Si Ảnh đã đặc biệt cất công chuẩn bị, trong lòng Tể Linh Nhạc ở nơi nào đó lại ần ần đau...

...

“Công tử, tại sao không tự mình nói lời từ biệt với Vương gia?” Đang đi bên cạnh kiệu, Thương Diễm không nhìn được dò hỏi.

Si Ảnh từ cửa sổ nhỏ trên kiệu thò đầu ra trả lời: “Hắn không muốn thấy ta, ta chả lẽ cứ phải bám lấy mộng hắn sao?”

“Hả? Vương gia không muốn thấy người ư? Chỗ nào chứ?” Thương Diễm thật sự là nhìn không ra.

“... Cảm giác của ta!” Không phải Si Ảnh đa tâm, chỉ là trên phương diện này trực giác của hắn nhạy cảm hơn những người khác, “Tóm lại chính là như thế... Ha, được rồi, Thương Diễm a! Vào Hoa Dật lâu không giống với những nơi khác, vô luận có phát sinh chuyện gì người cũng không cần lo cho ta, cứ tự lo cho bản thân là được!”

“Sao? Thế là ý gì?” Thương Diễm đích xác chưa từng bước chân vào kỹ viện, cũng không hiểu vì sao Si Ảnh lại khuyên mình như vậy.

“Không có thời gian để ta nói rõ ràng, tóm lại cứ nghe ta, tất cả sẽ ổn!” Si Ảnh rút đầu lại vào trong kiệu.

Thương Diễm kỳ quái nhìn hành động của hắn, một lúc mới phát giác ra, tú bà kia đang đứng ở cửa chờ đại giá...

Vừa nhìn thấy cổ kiệu của Si Ảnh dừng lại, hai tráng hán liền bước tới vén bức màn kiệu lên, Si Ảnh bên trong kiệu cũng không còn biểu tình vui vẻ khi nói chuyện với Thương Diễm lúc này nữa, thay vào đó mà vẻ mặt đầy mỉa mai.

“Ôi chào, Si Ảnh công tử vẫn mê người giống hệt ngày xưa...” Tú bà cười nịnh nọt.

Si Ảnh cũng cười đáp lại: “Đâu có đâu có, ma ma không mời ta vào trong sao?”

“Si Ảnh trở về, ma ma đương nhiên là cầu còn không được rồi!” Tú bà kéo tay Si Ảnh đi về phía căn phòng dành cho hắn.

Dọc theo đường đi, mùi huân hương sức nức khiến cho Thương Diễm rất không thoải mái, còn có ánh mắt tò mò của các tiểu quan nhìn bọn hắn... hình như cũng không có thiện ý chút nào... Kinh nghiệm nhiều năm làm nội ứng mách bảo hắn rằng, hắn cùng Si Ảnh ở chỗ này, có lẽ... sẽ sống không khá giả...

18. Chương 18

“Ha ha... Tần gia... ư... bên kia... ha ha...” Thân hình kiều nhược ghé vào trên giường, tiếp nhận ân trạch mà thứ nam tính kiện tráng ban cho.

“Thoải mái không... ưm...” Nam nhân dùng miệng khẽ liếm liếm vành tai của thiếu niên hỏi.

“Ừm... ha... Tần gia... Đừng có ngừng... cho ta... cầu ngài... Ah...” Thiếu niên không kìm nén nổi dục vọng, hai mắt nhắm lại mà nũng nịu cầu xin.

“A... Nghe lời người!” Lại một lần nữa nâng thân mình lên, thiếu niên không nhìn thấy nam nhân kia đang nở một nụ cười trào phúng.

Hắn nắm lấy vòng eo của thiếu niên không ngừng xỏ xuyên qua thân thể, phát ra những âm thanh phốc xích phốc xích đầy tình sắc.

“Ha... ha... nữa... ư... nhanh chút nữa... sâu hơn... ha ha!” Thiếu niên nhắm mắt lại hưởng thụ, kim lòng không nổi mà cố ưỡn người về phía sau.

Ánh nền mờ mờ ảo ảo khiến khuôn mặt bọn họ bộc lộ một loại tình sắc vô cùng đặc biệt, nam nhân vẫn mãnh liệt động bên trong hậu huyệt nhỏ hẹp, cùng thiếu niên dưới thân đạt tới cao trào...

“Ha ha...” Tình cảm mãnh liệt qua đi, thiếu niên ghé vào giường nằm nghỉ, mồ hôi đắp dính ướt đầm vàng trán thanh tú, hai mắt vô thần nhìn về phía cửa phòng.

Nam nhân cảm thấy hần có chút tâm sự, liền ôm hần tới bên mình vuốt ve chơi đùa mái tóc đen dài, tò mò hỏi thăm: “Hổ Phách, có chuyện gì vậy? Hôm nay tâm tình không vui sao...?”

“Tần gia!” Thiếu niên làm nũng tiến vào trong ***g ngực nam nhân tìm kiếm chút an ủi, “Thời gian vừa rồi Hoa Dật lâu mới có một tân quan!”

“Ồ? Mới tới à? Hần đẹp lắm sao, khiến cho tiểu Hổ Phách sinh lòng đổ kỵ?” Kẻ được gọi là “Tần gia” chính là Đệ nhất thủ phủ hoàng thành Tần Viễn.

Hổ Phách bá đạo ôm lấy vòng eo mạnh mẽ rắn chắc của Tần Viễn, đầy ắp khuất cùng bất mãn mà nói tiếp: “Không phải, tên nam kỹ kia dung mạo cũng không đến mức diễm lệ tuyệt sắc gì, hơn nữa tuổi tác lại cao... Ta mới không thèm đổ kỵ... Nhưng là...”

“Nhưng là cái gì?” Tần Viễn buồn cười nhẹ nhàng giữ lấy chiếc cằm khả ái.

“Nhưng là hần lại chuyên đoạt đi việc làm ăn của người khác!” Đây mới là điều khiến Hổ Phách bất mãn, “Tên kia đã từng hầu hạ Vương gia mấy tháng, khiến cho rất nhiều đại quan quý nhân tò mò, lại còn dựa vào kinh nghiệm cùng kỹ xảo giải giang của mình... khiến cho khách hàng quen thật đúng là không ít... Chỉ mới được vài ngày, hần đã trở thành đệ nhất hồng bài của Hoa Dật lâu, ngài nói xem có đáng giận hay không?!” Hổ Phách vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt vô cùng oán hận.

Tần Viễn nghe hần nói như thế, nhất thời trở nên hăng hái, “A? Thú vị vậy sao... Hần từng bồi vị Vương gia nào vậy?”

“Tề Linh Nhạc, là Nhạc Vương gia!”

“Thì ra là thế...” Trong hoàng thành gần đây vẫn có tin đồn rằng, Nhạc Vương gia lúc trước hồi kinh có dẫn theo một nam sủng trở về, xem ra chính là hần rồi, “Như vậy cũng khó trách, thử hỏi đã được Vương gia hưởng dụng qua, có nam nhân nào lại không nghĩ muốn mượn hơi, nếm thử chút thượng phẩm... Sau này nếu nói ra cũng rất có mặt mũi... ‘ta từng được thượng nam nhân của Vương gia đấy’... Chỉ thế thôi cũng thấy nở mặt nở mày a!”

“A... Vậy Tần gia cũng muốn trở thành khách nhân của hần sao?” Hổ Phách lo lắng nhất chính là chuyện này. Khó có được một vị khách quý thế này, hần vẫn còn chưa kiếm đủ tiền mà!

“Ta?” Tần Viễn cười đề lên người Hổ Phách, “Hổ Phách hần phải biết quy củ của ta chứ, nếu không phù hợp với yêu cầu về thẩm mỹ của ta thì dù cho đó là kẻ được ‘hoàng đế hưởng dụng qua’ ta cũng không thèm!” Nói rồi, đôi môi lại bắt đầu liếm nhẹ lên cần cổ của Hổ Phách.

“Ân... Tần gia...” Hổ Phách thấy thái độ của hần như vậy, trong lòng cũng có chút an tâm.

Đột nhiên Tần Viễn như nghĩ ra chuyện gì vội từ trên người hần ngẩng đầu lên hỏi, “Đúng rồi, tên của hần là gì?”

“A... Hần tên Si Ảnh!” Hổ Phách suy nghĩ một lát rồi trả lời.

“Cái gì?!” Tần Viễn trừng lớn hai mắt, cơ hồ như nhảy dựng lên, “Người nói hần gọi là gì?”

“Tần gia... Si Ảnh... Hần tên là Si Ảnh!” Hổ Phách bị hù dọa có chút hoảng sợ trả lời.

Tần Viễn xác nhận mình không nghe nhầm tên, lập tức kích động mà chộp lấy đôi vai Hổ Phách hỏi: “Hần năm nay hai mươi bốn đúng không?”

“Vâng... Vâng... Đúng vậy!” Chẳng lẽ...

“Si Ảnh... Hần đã trở về... Hần đã trở về!” Tần Viễn hưng phấn mà cầm lấy đồng quần áo vừa nói vừa chạy khỏi phòng.

“Tần gia!” Dù cho Hổ Phách có gọi có kêu thế nào, hần cũng không thèm quay lại... Y đành vô lực mà buông thõng hai vai, đôi tay vịn vịn chiếc chăn mỏng dưới thân, hung hăng cắn chặt răng, “Si Ảnh... Ta và người thế không đội trời chung!”

... ..

“Công tử, ta mang nước tới!” Thương Diễm cầm theo thùng nước gõ cửa nói.

“... Vào đi!” Si Ảnh bên trong thông dong mà lười biếng trả lời.

Thương Diễm được cho phép mới dám tiến vào phòng... Trong phòng, Si Ảnh có chút thờ dốt nằm vắt ngang trên giường, đôi tay đang che khuôn mặt, trên vòng eo thon gầy là một chiếc chăn mỏng vắt qua.

Đặt bên giường Si Ảnh một thùng nước, Thương Diễm đổ đầy nước vào trong, vắt một chiếc khăn lông bên cạnh, chuẩn bị xong xuôi hết thảy, hần định bước tới dìu Si Ảnh đứng dậy giúp hần lau.

Nhưng Si Ảnh vội ngăn trở động tác của hần, “Thương Diễm, cứ ra ngoài trước đi, để ta tự làm!”

“Nhưng là...” Thương Diễm rất không tán thành. Mới vừa rồi hần đứng ngoài cửa có thể nghe thấy động tĩnh trong phòng đến nhất thanh nhị sở. Cái lão sắc quỷ kia muốn bao nhiêu lần cũng còn chưa đủ, rõ ràng công tử ngay cả khí lực để kêu cũng còn không có, vậy mà lão kia vẫn muốn tiếp tục, thật sự là ghê tởm... Mà công tử chỉ được một chút nghỉ ngơi, lát nữa sẽ lại phải tiếp khách nhân... Đây đúng là hơi quá đáng!

“Nhưng cái gì... Thương Diễm còn nhỏ... Những thứ dơ bẩn thế này không nên nhìn vẫn hơn!” Si Ảnh khập khiễng từ trên giường lết xuống. Chiếc chăn mỏng vẫn quấn quanh thân dưới, hần bước tới gần thùng nước thử thử độ ấm, ừm... tạm được rồi.

Thương Diễm lo lắng nhìn, không kìm lòng được hỏi: “Công tử, Vương gia bảo người tiếp cận Tần Viễn, nhưng vì cái gì người không cho phép tú bà tiết lộ tin tức người đã trở về cho hần hay, mấy ngày nay lại đón nhiều vị khách không quan trọng như vậy... Vì cái gì chứ?”

Si Ảnh nhìn hần một chút mới trả lời, “Thương Diễm, ở phương diện khác người có lẽ đủ khả năng làm nội ứng, nhưng tại kỹ viện này người không thể có kinh nghiệm bằng ta...”

“Thế nghĩa là sao?” Thương Diễm thắc mắc hỏi.

“Hừ... Cẩn thận tai vách mạch rừng!” Si Ảnh che miệng hần lại, “Người yên tâm, nhiệm vụ của Vương gia ta nhất định sẽ hoàn thành! Nhưng nơi này là kỹ viện a... Địa vị của một nam kỹ nhỏ bé so với nô lệ còn không bằng... Người như vậy không chịu vò vập lấy những khách nhân có tiền, lại chỉ nịnh hót muốn bám lấy thủ phủ Tần Viễn không buông, như vậy nhất định sẽ khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái!”

“...” Hiểu ra rồi! Thương Diễm liền từ từ bình tĩnh lại, “Vậy công tử làm vậy vốn là...”

“Yên tâm đi!” Si Ảnh lộ ra nụ cười đầy tự tin, “Hần sẽ đến... nhanh thôi!”

“Công tử đã sớm dự liệu trước hết rồi?” Có lẽ... hần so với những gì Thương Diễm tưởng tượng còn khôn khéo hơn.

“Ừm... Được rồi, những cái khác không nên nhiều lời, người cứ ra ngoài trước đi!” Si Ảnh cảm thấy dưới hạ thân có chút khác thường, vội vàng thúc giục.

Thương Diễm nhìn một chút, lập tức lui ra ngoài, “Công tử, ta đứng ngoài cửa, người không cần lo lắng!”

“Cám ơn người!” Si Ảnh đứng bên trong phòng nói vọng ra.

Nói xong, hần mới kéo tấm chăn mỏng xuống, bạch dịch cùng tơ máu khiến cho hạ thân là một mảnh hỗn độn, Si Ảnh cố nhịn đau nhấc chân bước vào trong nước ấm... Nước ấm vừa đủ, nhưng hạ thân Si Ảnh vừa tiếp xúc với nước đã đau đớn vô cùng, lại càng chưa nói đến việc phải ngồi xuống!

Mẹ nó! Si Ảnh cắn chặt răng, nhíu mày... Cuộc sống an nhàn mấy tháng qua dường như khiến cho mình yếu ớt hẳn đi, trước kia chỉ có thể này cũng sẽ không làm hần đau đến vậy... Còn có thân thể này nữa, đã quen với những cái vuốt ve chỉ của duy nhất một người, mấy ngày nay tiếp nhiều khách nhân như vậy, nhưng với ai cũng luôn bài xích, lúc tiến vào lại thống khổ vô cùng, mỗi lần đều chảy máu không thôi... Hừ, đều là do lão xử nam kia không tốt, muốn huấn luyện mình cũng có thể ở kỹ viện a... sao cứ nhất định phải trong Vương phủ... Ôi chao, thật sự rất đau!

Si Ảnh vừa nghĩ vừa mắng, ngón tay luồn vào hậu huyệt nhẹ nhàng khuấy động, muốn đem những thứ tên khách trước bắn vào lấy ra sạch sẽ, nhưng bỗng lúc này ngoài cửa phòng truyền đến một loạt âm thanh huyền ảo...

“Vị khách nhân này, người định làm gì vậy? Công tử còn đang tắm... Ôi, ngài không thể đi vào!” Là thanh âm của Thương Diễm... Là ai muốn tới đây?

“Người là cái thá gì, biến!” Tần Viễn một tay đẩy hần sang một bên.

Dùng sức mở cửa phòng, Tần Viễn quát lớn: “Si Ảnh?!”

“... !” Si Ảnh cả kinh, nhìn thấy người vừa đến, hần liền từ đục thùng đứng lên, khăn lông trên tay cũng rơi xuống nước, “Tần Viễn...”

19. Chương 19

Quả nhiên là người...” Tần Viễn không thềm để ý tình huống lúc này, cứ thế lập tức xông tới, một tay kéo Si Ảnh vào lòng, “Si Ảnh... Ta rất nhớ người!”

Biết hần sẽ đến, nhưng đến nhanh như vậy lại khiến cho Si Ảnh giật mình... Ngốc lăng một lát, Si Ảnh mới từ trong mộng tỉnh lại, bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng người kia, đoạn lắng lắng nhắm mắt lại, hưởng thụ thân thể ấm áp của đối phương...

Thật kỳ quái, cảm giác bị ôm chặt bên trong ***g ngực này cũng không hề xa lạ, nhưng không hiểu sao đã không còn cảm thấy trống ngực đập dồn dập như trước nữa... Rõ ràng vẫn cùng một người, nhưng trái tim cũng sẽ không bao giờ còn có khả năng vì hần mà đẩy lên một tia rung động... Tình cảm thật là một điều bí ẩn, khi cơ hội đã bỏ lỡ rồi, vô luận sau này có cố gắng thế nào cũng không sao quay lại được! Nhưng là...

“Viễn... Mấy năm này người sống thật tốt!” Thanh âm mang theo một chút khàn khàn, cảm giác muốn khóc được dùng thật đúng lúc, có điều Si Ảnh chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình lại dùng chiêu này với Tần Viễn.

Hần nhất định phải khơi lại cảm giác về đoạn cuộc sống yêu thương đắm đuối cùng Tần Viễn trước kia, vì nhiệm vụ của mình, cũng là vì một người nam nhân khác...

Tần Viễn buông hần ra, hai tròng mắt không ngừng quét qua toàn bộ thân thể xích lô của Si Ảnh, “Si Ảnh... Ảnh nhi của ta... Ta biết người đã chịu rất nhiều đau khổ... Nhưng người đã trở về rồi, yên tâm, ta nhất định sẽ chiều cổ người!”

“Công tử, người này là...” Thương Diễm đương nhiên nhận ra Tần Viễn kia, nhưng lúc này hần vẫn phải giả vờ cho đạt.

Si Ảnh cũng phối hợp đáp: “Thương Diễm đừng sợ, hần là người quen cũ của ta, người cứ lui xuống trước đi!”

“Dạ!” Thương Diễm tuân lệnh, “A, nhưng công tử nhớ để ý thời gian a, lúc sau còn có một vị khách muốn...”

“Ba!” Hần còn chưa nói xong, Tần Viễn đã ném ra một cái túi, Thương Diễm cũng phản ứng kịp thời bắt lấy, “Đây là...”

“Hai tờ ngân phiếu năm trăm lượng, nói với tú bà, Ảnh nhi hôm nay là của ta! Không đủ ngày mai ta sẽ đưa thêm!” Tần Viễn phân phó.

“Thương Diễm đã rõ!” Thương Diễm tỏ ra không có việc gì yên lặng lui ra ngoài, nhưng vẫn thầm giật mình một chút, người nam nhân này cư nhiên nguyện ý đặt giá cao như vậy để bao Si Ảnh công tử, chẳng lẽ...

Đuổi Thương Diễm đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Si Ảnh lúc này mới ý thức được mình đã thất lễ, hoảng hốt ngồi xuống đục thùng, nhưng vừa chìm xuống nước xong, trong nháy mắt toàn thân đều đau đớn làm cho hần không kiềm chế được thốt lên: “Đau quá...”

“Ảnh nhi, người không sao chứ?” Tần Viễn đau lòng mà ôm lấy hần, sau đó bế hần lên giường, “Rất đau à? Đấm sức sinh kia... Để cho ta xem xem!”

“Chờ... chờ một chút...” Si Ảnh cuống quýt che giấu, “Không có việc gì... Ta không sao...” Vừa nói, Si Ảnh vừa dùng chân che lên người mình, không biết tại sao, gần đây hắn luôn rất khó chịu khi bị người khác nhìn thấy mình xích lõa thể này.

Tần Viễn yên lặng nhìn Si Ảnh, buồn rầu hỏi: “Ảnh nhi, người hận ta lắm đúng không?”

Si Ảnh cúi đầu, kéo chặt tấm chăn bông, “Không... Không phải... Là người nhạy cảm quá rồi... Si Ảnh làm sao dám...”

“Đừng gạt ta!” Tần Viễn lộ ra vẻ mặt chua xót nhìn hắn, “Xin lỗi, lúc ấy ta thật sự không thể đi ngược lại nguyện vọng của mẫu thân... Nếu không ta sẽ không thể kế thừa gia nghiệp, sẽ không có tiền đồ rồi trở thành một kẻ vô tích sự... Ta như vậy... người sẽ không bao giờ thích cả!”

Ta sẽ không thích? Người vì sao dám khẳng định vậy? Chẳng lẽ Si Ảnh ở trong lòng người chính mà một kẻ tham phú quý vinh hoa như thế sao? Ta lúc ấy đã từng nói, người ta thích chính là người, nhưng sao người lại không tin ta? Hay là... thứ người thích chính là gia tài bạc triệu, còn ta chỉ là đồ bỏ...

Thôi thôi, chuyện cũ đã qua rồi, mà bây giờ...

“Quá muộn rồi... Hết thấy đều quá muộn...” Si Ảnh bùi ngùi nói.

“Không, chưa muộn chút nào!” Tần Viễn nở nụ cười đầy kiêu ngạo, phảng phất giống như nụ cười ngày hắn cùng Si Ảnh gặp nhau, “Ta có thể chuộc người về, sau đó chúng ta có thể trường tương tư thủ!”

* Trường tương tư thủ: chấp tay bên nhau cho đến bạc đầu

Si Ảnh nghe lời nói ngây thơ của hắn, thật sự hoài nghi có phải tên Vương gia kia đã nghĩ nhầm đối tượng rồi không!

“Trường tương tư thủ... Thế còn mẫu thân người? Còn những thê tử cùng thiếp thất của người nữa... Các nàng đồng ý sao?”

“Mẫu thân đã già, còn các thê thiếp của ta, nếu các nàng phản kháng, hậu quả chỉ có một!” Nói đến đây, trên mặt Tần Viễn lộ ra nụ cười khiến người ta không rét mà run, “Chuyện này không phải việc các nàng quản được!”

Si Ảnh nghe xong những lời này, từ đáy lòng cũng rung mình một chút, người này đã thay đổi... trở nên xa lạ vậy sao?

“Nói như vậy... ta muốn phản kháng cũng không được phép sao?”

Tần Viễn mới đầu hơi lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng sau đó lại bật cười, “Ha ha... Ảnh nhi thật đáng yêu, người quá lo lắng rồi, huống chi ta muốn chuộc người ra, sao người lại có thể không đồng ý? Nếu ta nhớ không lầm... đây chính là nguyện vọng lớn nhất của người mà! Yên tâm, ngày mai ta sẽ tới chuộc người!” Dứt lời, hắn ôm lấy đôi vai Si Ảnh, ở trên trán y đặt xuống một nụ hôn.

Cùng lúc Tần Viễn đưa cổ tới gần, Si Ảnh liền khẽ cau mày... Mặc dù rất ngại, nhưng vẫn còn vương lại chút mùi, đó là mùi thơm rất đặc biệt, mùi thơm trên người tiểu quan...

“Viễn... Người từ đâu tới đây?” Si Ảnh thử dò xét hỏi thăm.

“Ta? Đương nhiên là nghe nói Hoa Dật lâu có một quan nhi mới tới tên là Si Ảnh, cho nên liền tới xem có phải người không... Sao vậy?” Tần Viễn mặt không đỏ khí không suyễn mà nói dối.

Trước khi đến hắn có tầm qua, cũng đã phân phó ma ma của Hoa Dật lâu không được đem những chuyện mấy năm qua của mình nói cho Si Ảnh! Hắn không sợ Si Ảnh biết, nhưng hắn đã hoàn toàn phán đoán sai sự nhạy cảm cũng như mục đích của y...

Hừ, thay đổi a... Thế gian cũng vậy mà con người cũng vậy, hết thấy đều đã hoàn toàn thay đổi... Trong lòng Si Ảnh âm thầm cười nhạo... Người thiếu niên hồn nhiên chân thật của ngày xưa đã không bao giờ quay lại nữa, mà Si Ảnh từng luôn nhìn cuộc sống qua lăng kính màu hồng ấy cũng không biết đã đi về nơi nào rồi, bây giờ tất cả những thứ bọn họ có rốt cuộc cũng chỉ là dối trá cùng lừa gạt!

Món nợ ân oán giữa hai người họ, vào lúc mẫu thân của Tần Viễn kiên quyết bán Si Ảnh đi thì đã đứt đoạn rồi... Bây giờ hai người không ai thiếu nợ ai, đã như vậy... Tần Viễn, chúng ta hãy cùng cược xem trong cuộc chơi này đến tốt cùng ai mới là người thắng cuộc đi!

“A... Không có gì, chỉ là tò mò chút thôi, ta lo lắng trong nhà ngươi có chuyện, nên mới bảo ma ma giấu người chuyện của ta... Nhưng ngươi đã tìm được ta rồi, cho nên...” Si Ảnh cười nhẹ lắc đầu.

“Đó chính là duyên phận a! Ảnh nhi không phải tin tưởng nhất chuyện này sao?” Tần Viễn cười hỏi.

“Phải... Đúng vậy, ta rất tin...” Nhưng đó đã là chuyện cách đây rất lâu rồi.

“Thật tốt!” Tần Viễn cúi xuống, đặt một nụ hôn lên bờ môi mịn màng như cánh hoa của Si Ảnh.

Cảm giác ẩm ướt thật khó chịu, không hề giống chút nào với nụ hôn của tên tử Vương gia vừa bá đạo lại... Chờ một chút, sao mình lại so sánh như vậy? Si Ảnh bị chính ý nghĩ của mình dọa cho nhảy dựng lên!

Nhưng Tần Viễn vẫn không hề phát hiện ra, hắn rất tự nhiên buông ra, sau đó ôn nhu giúp Si Ảnh đắp lại chăn, “Ảnh nhi đêm nay hãy hảo hảo ngủ một giấc đi, ngày mai ta sẽ tới đón ngươi, được không?”

“... Đêm nay ngươi không ở lại được sao?” Si Ảnh nắm lấy vạt áo phát phơ của hắn hỏi.

Tần Viễn mỉm cười nắm tay hắn đặt vào trong chăn, “Ảnh nhi nhất định rất mệt rồi, đêm nay hãy nghỉ ngơi cho khỏe, sáng mai mới có tinh lực...” Câu nói tiếp theo, hắn cúi xuống ghé vào tai Si Ảnh nhỏ giọng nói ra.

Si Ảnh vừa nghe, trên mặt không khỏi hiện lên một tầng đỏ ửng, “Ngươi đồ háo sắc!”

“Đa tạ đã quá khen!” Tần Viễn vỗ vỗ Si Ảnh, “Được rồi, ta có việc đi trước, ngày mai chờ ta nhé!”

“Được!” Si Ảnh dùng vẻ mặt tươi cười đáp lại, “À, Viễn gọi giúp ta Thương Diễn tới đây nhé, ta có một vài việc muốn giao cho hắn!”

“Không thành vấn đề!” Tần Viễn làm bộ thủ thế rồi đóng lại cửa phòng...

Hắn đi không được bao lâu, Thương Diễn đã bước vào.

“Si Ảnh công tử, đã ngủ chưa?” Thương Diễn nhanh tay lẹ chân đến bên cạnh giường Si Ảnh.

“Chưa!” Si Ảnh nghe tiếng người liền từ trên giường ngồi dậy, “Không ai đi theo chứ?”

“Không có, nhưng Thương Diễn muốn chúc mừng công tử, xem ra nhiệm vụ của Vương gia không lâu nữa sẽ công đức viên mãn rồi!” Thương Diễn đã nghe được lời đồn rằng Tần Viễn muốn chuộc thân cho Si Ảnh.

Nhưng lúc này, Si Ảnh đột nhiên im lặng...

“Công tử làm sao vậy?” Thương Diễn kỳ quái hỏi.

“Trực giác của ta... cứ cảm thấy... ngày mai hắn sẽ không đến chuộc ta...” Si Ảnh thấp giọng nói ra ý nghĩ của mình.

20. Chương 20

“Sao có thể...” Thương Diễn không tin mà bật cười, “Công tử quá đa nghi rồi!”

Hắn vừa nói vừa đi tới bàn trà, từ trong lòng lấy ra một gói được phần nhỏ đổ vào chén, sau đó rót nước sôi vào rồi bưng tới trước mặt Si Ảnh, “Công tử mời dùng!”

“Đây là thứ gì?” Si Ảnh nhận lấy ngửi ngửi một chút.

“Phục linh phần, không phải mấy ngày nay công tử bị mất ngủ sao? Thương Diễn đã đi xin ma ma một chút mang về!”

“...” Si Ảnh cúi đầu nhìn nhìn trong chốc lát, sau đó uống một hơi cạn sạch, đem cái chén trả lại cho y... Xoa xoa miệng, Si Ảnh lại quay về đề tài cũ, “Không phải ta đa nghi đâu... Chính là cái loại cảm giác này! Là người không biết đầy thôi...”

Cái cảm giác giống hệt như lúc bé khi phát sinh “sự kiện kia”, cũng giống như khi lúc mình bị đem bán ra biên cảnh, còn cần phải hỏi gì nữa đây? Trực giác của mình khi sắp phát sinh chuyện xấu nào đó dường như luôn đặc biệt chuẩn xác.

“Vâng vâng! Ta không biết!” Thương Diễm cười với hần cho có lệ, sau đó nhanh tay kéo tấm chăn đắp cho Si Ảnh, “Thương Diễm chỉ biết là ngày mai dù chuộc cũng được, không chuộc cũng không sao, tóm lại Thương Diễm hầu hạ công tử tốt là được rồi, công tử khó có lúc nào được nghỉ ngơi như đêm nay, vậy hãy mau ngủ đi!”

“Hừ, rõ là chê ta lắm điều mà!” Si Ảnh bĩu môi, “Tiểu quỷ này, không tin chúng ta cứ ngày mai là biết!”

“Thương Diễm không phải ý như thế, công tử đừng hiểu lầm... Nếu mai một công tử nhắc tới việc này trước mặt Vương gia thì Thương Diễm gánh không nổi đâu?!” Thương Diễm trêu chọc nói.

Thanh âm của Si Ảnh bỗng dừng ngưng bật, nét tươi cười trên mặt cũng nhạt đi, thay vào đó là cái thở dài đầy bất đắc dĩ: “Người yên tâm, sẽ không có ngày đó đâu!”

“Vậy sao?”

“Ta có lẽ... sẽ không còn cơ hội gặp lại người kia nữa!” Si Ảnh đã bắt đầu mơ màng chui vào trong chăn, thanh âm rầu rĩ nói.

“Sao vậy...”

“Thương Diễm, không còn việc gì nữa, người cũng đi nghỉ đi!” Si Ảnh phân phó.

“... Dạ!” Thương Diễm rất nghe lời mà lui ra ngoài.

Hần vừa đi, Si Ảnh liền từ trong ổ chăn lộ đầu ra, sau đó đi xuống giường tới bên cửa sổ ngẩng đầu nhìn ánh trăng vàng vạc, trong miệng khẽ ngâm nga mấy khúc ca dao nương dạy cho khi còn bé. Thanh âm êm ái vang lên, khiến cho bóng đêm tịch liêu tựa hồ như cũng tăng thêm vài phần tình sắc...

... ..

“Cái gì?!” Lão tứ Triển gia Triển Quý Văn đập bàn đứng dậy, “Tần huynh, người nói cái gì?”

“Ta nói ta muốn chuộc thân cho một tiểu quan của Hoa Dật lâu, sao vậy, Triển huynh ngay cả cái này cũng không cho phép?” Tần Viễn hơi thối thối rồi nhấp một ngụm trà nói.

“Vấn đề không phải chuyện này!” Triển Quý Văn kích động ở trong phòng đi qua đi lại, “Người... người... ai!”

Nét mặt Tần Viễn không hề bối rối, vẻ nhàn nhã tự đắc nói, “Triển huynh quá đa nghi rồi, chỉ là chuộc một người mà thôi, sẽ không ảnh hưởng tới kế hoạch của người!”

Triển Quý Văn lại không cho như thế, hần một quyền đánh xuống mặt bàn trước mặt Tần Viễn, “Người nói dễ nghe nhỉ... Sao người không nghĩ tới kế hoạch của bọn ta?! Người xúc động như thế... kế hoạch vững chắc của chúng ta nhất định sẽ bị hủy trên tay người!”

“Ngạc nhiên thật đấy! Triển huynh, chúng ta bây giờ vốn đã ngồi chung một con thuyền rồi, thuyền lật người vong, ta sao lại muốn phá hư kế hoạch của các người chứ?” Tần Viễn không hiểu, hần chỉ là muốn chuộc Si Ảnh ra thôi, sao mấy người này lại có phản ứng mạnh như thế chứ?

Nhìn hần một cái, Triển Quý Văn ngồi xuống bên cạnh Tần Viễn, uống một chén trà cho bình tĩnh lại, “Được... Vậy người nói cho ta biết, người chuộc cái tên nam kỹ kia ra, vậy sau này người lấy thân phận gì thay ta đi tìm kiếm ‘người kia’?”

“Ừm... Sau khi chuộc Si Ảnh ra, ta vẫn có thể tiếp tục tới kỹ viện điều tra chuyện của ‘người kia’ mà!” Tần Viễn thần nhiên trả lời, “Tần Viễn phong lưu có tiếng, tin rằng ở hoàng thành này không người nào không biết.”

“Nói nghe thật nhẹ nhàng!” Triển Quý Văn phát phát ồng tay áo, “Người vốn phong lưu, nhưng dù có sủng hạnh cũng chưa từng chuộc thân cho ai. Hôm nay người chuộc cái tên Si Ảnh kia ra, có thể thấy được người đối với hần tình sâu nghĩa nặng! Có được người trong lòng rồi, người còn có thể lưu luyến kỹ viện kia sao? Hừ... Buồn cười! Đây không phải sơ hở thì tính là gì đây?”

“...” Tần Viễn nghe vậy cũng thấy có chút đạo lý, không khỏi cau mặt nhíu mày.

“Còn có tên Nhạc Vương gia kia nữa!” Triển Quý Văn tiếp tục nói, “Chúng ta phát hiện, hần hình như đã chú ý tới người rồi! Mặc dù hần bây giờ không có ở hoàng thành, nhưng ai biết khi nào hần trở về, mà không... có lẽ hành động lần này cũng nằm trong toan tính của hần.” Y nói đầy ám chỉ.

“Không có khả năng!” Tần Viễn lớn tiếng phản bác, hần cũng nghe ra được mách khéo trong lời nói của Triển Quý Văn, “Si Ảnh sẽ không phản bội ta!”

Triển Quý Văn hừ lạnh nói: “Lòng người khó đoán, ai biết hần có phải là người của Vương gia hay không... Chưa biết chừng hần lại muốn đem mạng của người đi hiến cho Vương gia đấy!”

“Sẽ không! Hần không có khả năng làm thế!”

“Vì sao?” Triển Quý Văn thật sự không hiểu, sao y dám khẳng định vậy chứ.

“Bởi vì...” Tần Viễn cao ngạo nở nụ cười, “Trên thế gian này chỉ có ta muốn hần mà thôi.”

Vẻ mặt tươi cười tràn đầy tự tin của y ngược lại càng khiến Triển Quý Văn thấy bất an, càng thêm kiên quyết muốn khuyên can Tần Viễn, “Nếu người đã kiên quyết muốn chuộc hần như vậy thì cũng không cần phải vào lúc này. Chờ chuyện kia qua đi rồi mới chuộc không phải sẽ tốt hơn sao?”

“Cái này...” Tần Viễn hơi do dự, “Triển huynh người không hiểu... trước đây ta nợ hần thật sự rất nhiều!”

“Nợ cái gì?!” Hần dừng lại làm Tần Viễn càng thêm hy vọng, “Hần là một nam kỹ, người cư nhiên lại với một nam kỹ nói mắc nợ cái gì... Đúng, không sai! Hần vì người mà bị bán, nhưng sao người không ngẫm lại, trong khoảng thời gian hần xa người đã đem thân thể cho bao người hưởng dụng? Một kẻ thấp hèn như bản như vậy đáng để người phải mạo hiểm tính mạng hay sao?”

“Si Ảnh không hề như bản!” Tần Viễn lập tức phản bác, thân thể hơi khẽ run lên.

“Được, cho dù hần không phải, nhưng trước người cũng đã lựa chọn gia nghiệp mà không chọn hần... Có thể thấy người cũng biết rõ cái nào trọng yếu hơn!” Triển Quý Văn tiếp tục thuyết phục, hần đã nhìn thấy ánh sáng thành công rất gần rồi, “Ta không phải bảo người bỏ hần, chỉ là chuyện này hãy trì hoãn thêm một thời gian nữa. Đến lúc đó đừng nói một Si Ảnh, cho dù người có muốn cả kỹ viện cũng không thành vấn đề!”

“...” Tần Viễn vẫn một mực im lặng.

“Sao nào?”

“... Được rồi!” Tần Viễn gật đầu đáp ứng, “Có điều ta phải nói trước, trong thời gian đặc biệt này, các người cũng không được phép thương tổn hần dù chỉ nửa phần!”

“Đó là đương nhiên!” Triển Quý Văn đạt được mục đích liền tươi cười đáp lại, “Chỉ cần hần không gây trở ngại cho kế hoạch, chúng ta quyết không động đến hần!”

...

Lâu âm khuyết,

Lan kiều ảnh ngọa đông sương nguyệt.

Đông sương nguyệt,

Nhất thiên phong lộ,

Hạnh hoa như tuyết.

Cách yên thôi lậu kim cầu yết.

La vi ám đạm đăng hoa kết.

Đăng hoa kết,

Phiến thì xuân mộng,

Giang Nam thiên khoát.

Phạm Thành Đại Tàn lâu nguyệt (1)

(Lầu râm khuyết,

Lan can bóng ngả soi vầng nguyệt.

Soi vầng nguyệt,

Đầy trời sương gió,

Hoa hạnh như tuyết.

Nước nở giọt đồng, khói toả mật,

Màn là mờ tối, hoa đèn kết.

Hoa đèn kết,

Một phút mơ xuân,

Giang Nam bát ngát)

(bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo)

Tễ Linh Nhạc mang theo một nhóm đại nội thị vệ phi ngựa đêm ngày, tính toán thời gian thư của Diệu Quang đến Thượng Đê, cứ thế thẳng hướng Phục Hi sơn trang mà phi tới. Trên đường đi, Tễ Linh Nhạc lúc nào cũng mang một vẻ mặt phấp phỏng không yên, hơn nữa còn có chút hỉ nộ vô thường, nhưng những người đi theo không ai có dũng khí lên tiếng hỏi, bọn họ chỉ cố gắng làm tốt bổn phận của mình, âm thầm chờ mong Vương gia sẽ sớm thoát khỏi tình trạng này...

“Gia... Vương gia!” Một cận vệ tiến tới đi cạnh ngựa của Nhạc Vương gia, nhưng Tễ Linh Nhạc vẫn không hề có chút phản ứng nào, “Vương gia!”

“... !” Tiếng kêu rất to bên cạnh rút cuộc đưa hắn từ trong u mê dần dần tỉnh lại, “Sao lại là ngươi? Tìm bổn Vương có việc gì?”

Tên cận vệ lập tức cúi đầu xuống sợ mình chọc giận Tễ Linh Nhạc, “Vương gia, là thế này... Chuyện lúc trước ngài sai nô tài đi tra xét đã có kết quả!”

“Chuyện gì cơ?” Tễ Linh Nhạc không kiên nhẫn mà hỏi.

Gần đây hắn luôn cảm thấy khó chịu, chính là bắt đầu từ ngày Si Ảnh rời đi... Bốn phía dường như lúc nào cũng thấy thiếu thiếu cái gì đó, tư tưởng cũng không thể nào tập trung được. Chỉ cần có một chút rảnh rỗi, những hình ảnh trước đây lại hiện lên trong đầu, dù có muốn cũng không thể nào gạt đi được. Thậm chí trong mộng mỗi ngày cũng luôn nhìn thấy người kia, cái người duy nhất dám nói những lời bất kính với mình, mơ thấy ánh mắt kiên cường của y, mơ thấy y nằm trong lòng mình khóc “nương, cứu con...”, mơ thấy những giọt nước mắt của y rơi trong đêm Đông chí; thậm chí còn mơ thấy cái đêm y cùng hắn triền miên...

Hắn đã đi rồi, mình sẽ không còn liên hệ gì với hắn nữa, sau khi mình hồi cung thứ có thể nhìn thấy cũng chỉ là thi thể của hắn mà thôi! Tễ Linh Nhạc liêu mạng nhắc nhở chính mình, nhưng vô ích! Với tình trạng này bảo hắn làm sao có thể đối mặt với Kỳ và Húc đây? Bởi vậy hắn thường xuyên trút giận xuống những thị vệ bên người, khiến cho tất cả bọn họ đều cảm thấy bất an. Biết rõ làm vậy cũng vô dụng, nhưng hắn không ngăn được ý muốn phát tiết ra tất cả bức bối trong lòng.

“Dạ... chính là... Trước đây Vương gia không phải từng phân phó nô tài đi thăm dò một người tên Vận nhi sinh vào Đông chí sao?” Người kia hảo tâm nhắc nhở chủ tử.

Vận nhi? Là y!

Nhắc tới y, Tể Linh Nhạc liền nổi giận một cách vô cớ: “Ai cho người nhắc tới hần? Cấm miệng cho bốn Vương!”

“Dạ! Dạ!” Người kia rút cuộc tránh không kịp đành vội vã thối lui.

“Chờ một chút!” Tể Linh Nhạc lắc lắc đầu muốn bản thân tỉnh táo lại, một lần nữa gọi hần đến.

“Vương gia còn có gì phân phó ạ?” Tên cận vệ trong lòng run sợ, thận trọng bước tới từng bước một.

Tể Linh Nhạc lấy tay di di huyết thái dương, sau đó dùng thanh âm tương đối vững vàng hỏi: “Chuyện người nọ... đã tra thế nào rồi?”

“Hả?” Người kia vẫn còn chưa nghe rõ.

“Hỗn trưởng, bốn Vương đang hỏi người đấy, chuyện của Vận nhi tra thế nào rồi?” Tể Linh Nhạc lại lần nữa nổi trận lôi đình.

“Hả... a, vâng!” Tên cận vệ thấy mình đứng là ù ù cạc cạc.

Người nói không được đề cập đến vấn đề này chính là Vương gia, mà lúc này giận dữ quát hỏi cũng là hần?! Thật không biết hần muốn sao đây... Có điều những lời này dù thế nào y cũng không dám nói!

“Vâng cái gì?! Nói mau!” Tể Linh Nhạc cố dằn lại cơn tức giận hỏi tiếp.

Cận thị khúm núm hồi đáp: “Dạ, nô tài đã tra tất cả nhân khẩu hoàng thành... Trong đó nam hài trong tên mang chữ ‘Vận’ cũng không nhiều, mà sinh ra vào Đông chí thì lại càng ít, nhưng dựa theo yêu cầu của Vương gia, những người năm nay hai mươi bốn tuổi, mà hiện đang còn sống... này...”

“Có bao nhiêu người? Đừng có úp úp mở mở nữa!” Tể Linh Nhạc nghiêm khắc ra lệnh.

“Hồi bẩm Vương gia... Không có ạ...” Thanh âm người nọ giờ đã nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Cái gì?!”

“Vương gia bớt giận... Vương gia bớt giận... Những nam hài năm nay hai mươi bốn lại sinh vào Đông chí vốn có ba người, nhưng đều đã chết...” Những âm cuối cùng của tên cận vệ đã hầu như không nghe thấy được.

Sao lại có thể như thế? Chẳng lẽ là... Trong mắt Tể Linh Nhạc linh quang chợt lóe...

“Nói cho bốn Vương biết, ba người kia vốn là vì sao mà chết?”

=====

(1): Bài thơ này vốn có tên là Ưc Tần Nga, chính xác hơn thì nó là tên một từ điệu.

Ưc Tần Nga – , hay còn có tên là Tần lâu nguyệt – , Song hà điệp – , Bồng Lai các – , Bích vân thâm – , Hoa thâm thâm – , Ngọc giao chi – , Tí dạ ca – , gồm 2 phiên.

“Khâm Định từ phổ – ” viết rằng: “Điệu từ này kể từ Lý Bạch tới cuối Đường, cách thể bất nhất, về sau cách thể đa phần theo Lý Bạch. Vì trong bài có câu “Tần Nga mộng đoạn Tần lâu nguyệt”, vì vậy tên “Ưc Tần Nga”, đổi thành “Tần lâu nguyệt”. Bắt đầu thấy sáng tác từ điệu từ của Lý Bạch.

Toàn bài gồm 2 phiên, tổng cộng 10 câu 46 chữ. Câu 1, 2, 5 hai phiên hiệp vận với nhau, câu thứ 3 của cả hai phiên điệp vận, đều dùng vận trắc. Chữ thứ 2 của câu 1 và chữ đầu của câu 2 của cả hai phiên thường là thanh bằng; câu 3 là câu 3 chữ, lặp lại 3 chữ cuối của câu 2.

Bài từ của Lý Bạch tên là “Ưc Tần Nga” có những câu mở đầu như sau:

Tiêu thanh yết,

Tần Nga mộng đoạn Tần lâu nguyệt.

Tần lâu nguyệt,

Niên niên liễu sắc,

Bá Lăng thương biệt.

(Nguồn từ Thivien.net)

Tần lâu nguyệt (Trăng trên Tần các), cũng là tên của bộ truyện này. Giờ mọi người đã biết ý nghĩa và xuất xứ của tên truyện rồi chứ? X

21. Chương 21

Vắt vẻo trên ghế, hai chân gác lên bàn, lưng mượn lực đập về phía trước khiến hai chân ghế đung đưa, tay nhàn nhả đến vô vị cầm chén nước khế chơi đùa, Si Ảnh dường như đang đợi một điều gì đó...

“Két...” Chợt nghe tiếng mở cửa, y nhìn Thương Diễm từ ngoài tiến vào, đang đung đưa liền ngừng lại, ngồi đằng hoàng trên ghế, đặt chiếc chén xuống rồi rót thêm một ít trà.

“Thương Diễm, người ta đi rồi chứ?” Si Ảnh đưa chén trà tới trước mặt hắn.

“Dạ...” Ngữ khí Thương Diễm dường như có chút mất mát.

Si Ảnh mỉm cười vỗ vỗ bờ vai hắn an ủi: “Tiểu tử ngốc, đến uống miếng nước đi! Ta đã sớm dự cảm hần sẽ không chuộc ta mà... Không cần để trong lòng. Dò xét nội tình của hần, phương pháp cũng có rất nhiều, cứ từ từ mà hành động, không nên nóng vội...”

Sự thật chính là, chỉ qua một đêm, Tần Viễn liền phá vỡ lời hẹn ước hần đã nói với Si Ảnh. Tối hôm qua còn thề non hẹn biển muốn chuộc Si Ảnh, sáng sớm hôm nay đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, nói cái gì mà việc quay vòng vốn làm ăn nhất thời có vấn đề, phải qua một thời gian mới có thể thu được bạc, hy vọng Si Ảnh có thể nhẫn nại ít ngày, chờ hết thấy mọi việc đã giải quyết ổn thỏa sẽ chuộc hần trở về... Thương Diễm vừa nghe qua đã biết hần nói dối, tên họ Tần này trong nhà có thể nói là gia tài vạn quán, chỉ dựa vào số tiền thu được từ buôn bán muối tư cũng đủ để hần tiêu xài sung sướng cả đời. Cái gì mà việc buôn bán có vấn đề... Đều là viện cớ!

Thương Diễm tiếp nhận chén trà, khó hiểu mà nhìn Si Ảnh, “Tại sao... Công tử không thấy khổ sở ư?”

“Sao? Ta à?” Si Ảnh ngẩn người, không biết hần nói thế là có ý gì.

“Trước không nói chuyện thu thập chứng cứ... Tần Viễn không chuộc ngươi, vậy ngươi sẽ phải ở lại Hoa Dật lâu này bị người ta chà đạp, ngươi...” Thương Diễm thở hổn hển, có thể chính cái thái độ ‘mọi chuyện cũng chẳng liên quan đến mình’ của Si Ảnh thế này càng làm cho hần thấy bất bình căm giận thay y.

Si Ảnh vẫn chỉ thờ ơ. Hần đã có thể thản nhiên hơn trước rất nhiều, tiếp tục đung đưa ghế, thuận tiện sửa chữa mấy lời của Thương Diễm, “Thương Diễm à, nói sai rồi, không phải ‘chà đạp’ mà là ‘sinh ý’! Ta vốn chính là một nam kỹ, nhiều thêm một người cũng chẳng sao, ít đi một người cũng không chết, hưởng chi những người đó cũng đều đã trả tiền rồi...”

“Nhưng cái này...” Biết rõ Si Ảnh nói không sai, nhưng nghe những từ này từ trong miệng hần nói ra, Thương Diễm vẫn cảm thấy một cỗ tức giận không sao hiểu nổi.

“Đừng giận, đừng giận!” Si Ảnh vẫy vẫy tay với hần, “Tần Viễn kia đã lừa gạt ta một lần, bây giờ có lừa thêm một lần nữa cũng không sao! Ha ha... Nhưng thật ra Thương Diễm này, ngươi hành động theo cảm tính như vậy, ta thật hoài nghi... ngươi thực đã từng làm nội ứng sao?”

Thương Diễm bị hần trêu đùa như vậy, nhất thời đỏ mặt, “Công tử đừng quá coi thường ta... Ta đúng là đã từng làm nội ứng... Nhưng đến kỹ viện... thì đây là lần đầu tiên!”

“Ta hiểu rồi! Cho nên mới nói ngươi không hiểu chuyện... Đến đến đến, hôm nay ta sẽ dạy ngươi một khóa...” Si Ảnh vẫy hần đến ngồi xuống cạnh mình.

Hần nghe lời mà bước tới, “Thương Diễm nguyện ý nghe công tử chỉ giáo.”

“Không dám nói là chỉ giáo, chỉ là chút chuyện phải chú ý mà thôi...” Si Ảnh hơi ngoáy ngoáy cái lỗ tai, bắt đầu thao thao bất tuyệt, “Người hãy nghe cho kỹ a... Ở chỗ này trừ chính mình ra không thể tin tưởng bất luận kẻ nào cũng như sự tình nào đó, tất cả mọi người đều chỉ là đang gặp dịp mua vui mà thôi! Con hát vô nghĩa, kỹ nữ vô tình, nếu như người tin lời người ta nói, vậy người sẽ mất đi tư cách lưu lại nơi đây! Nếu như vận khí tốt, người đặt niềm tin đúng chỗ, đó chính là hạnh phúc, còn nếu như vận khí không tốt, vậy không biết chừng sẽ trở thành một màn kịch cho người ta xem... Ta chính là ví dụ tốt nhất!” Nói xong còn dùng ngón tay chỉ chỉ chính mình.

“Ừm...” Thương Diễm trầm tư chỉ trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu hỏi ngược lại, “Công tử là ý muốn bảo ta... phải có một chút dối trá?”

Si Ảnh gõ nhẹ lên đầu hắn, “Sai! Không phải một chút... mà là toàn bộ! Là toàn bộ, người có hiểu không?”

“... Vậy ta có thể tin tưởng công tử không đây?”

“... Hắn là có thể!” Si Ảnh rất không thêm giữ ý tứ mà gãi gãi đầu, “Ít ra bây giờ ta cũng không có ý định phản bội... Vương gia của các người... là một người không tệ!”

“Vương gia... không tệ... ư...” Khóe miệng Thương Diễm có chút cau lại.

Các thuộc hạ của Vương gia đều nói y là người tốt, điều này Thương Diễm có thể lý giải, Vương gia đối với bọn họ quả thật không tệ... Nhưng vị Si Ảnh công tử này thì không giống. Theo những gì hắn biết, vị công tử này vốn là hồng bài nơi biên cảnh, sau đó bị Vương gia cứng rắn “mời” về huấn luyện đêm ngày, cuối cùng còn bị đưa đến Hoa Dật lâu tiếp khách, người cũng sa vào hiểm cảnh, đặt bản thân vào vị trí của Si Ảnh mà nghĩ, hắn nhất định sẽ hận chết Vương gia! Nhưng sao lại...

Si Ảnh buồn cười mà nhìn vẻ mặt thiên biến vạn hóa của Thương Diễm, sau đó nhẹ nhấp một ngụm trà nóng hỏi: “Thế nào? Không tin sao?”

“Không... cái kia...” Thương Diễm ấp úng không biết phải nói gì.

“Ta nói thật, không hề lừa người đâu.” Si Ảnh lắc lắc đầu, sau đó đi tới bên giường thả người nằm xuống, “Hắn đối với các người mà nói là một chủ tử tốt, đối với ta mà nói là một khách nhân tốt... Cứ như vậy, ít nhất hắn cũng không hề dối trá... Chết là chết, sống là sống, hắn một điểm cũng không có gạt ta, cùng lắm chỉ là không nói thôi... Ai, nếu đem hắn cùng Tần Viễn ra so sánh... chắc, Tần Viễn kia đúng là còn kém hắn rất xa!”

Thương Diễm có chút đồng cảm, không khỏi cảm thán nói: “Đúng vậy... Vương gia chính là một người như thế... Không dối trá, không nhiều lời, chẳng qua chỉ là không nói thôi...”

“Đúng đúng đúng!” Si Ảnh thoáng cái từ trên giường nhảy dựng lên, “Cái tên tử... à, không đúng... là Vương gia! Ta ghét nhất chính là điểm ấy, mẹ kiếp, nói ra sẽ chết sao! Mỗi lần nhìn thấy cái biểu tình muốn nói lại thôi của hắn, ta lại hận không thể đạp cho hắn một trận!”

“Không... Si Ảnh công tử, người không hiểu, Vương gia cũng có nỗi khổ tâm... Tựa như ngài cũng không hiểu những nỗi đau của người vậy...” Sắc mặt Thương Diễm nhất thời trầm xuống, “Có đôi khi, quan trường so với kỹ viện này còn không thanh cao bằng!”

Si Ảnh ghen lời, lời nói mạc danh kỳ diệu kia, kỳ thật hắn cũng nghe thấy rõ ràng, nhưng chỉ im lặng một lần nữa quay về giường nằm xuống, sau đó nhìn chằm chằm lên đỉnh giường đến xuất thần, “Ta không biết... Nhưng chốn quan trường này...”

“Công tử?”

“Quan trường à... vốn là một nơi so với kỹ viện còn hắc ám hơn... Người bình thường đi không được, mãi mãi đi không được!” Nói xong, Si Ảnh liền nằm quay mặt vào tường.

Thương Diễm nghe ra trong lời hắn nói có ẩn tình, nguyên nghĩ muốn tiếp tục hỏi nữa nhưng lại bị Si Ảnh dùng hành động cự tuyệt thẳng thừng, “Thương Diễm, hôm nay khó có buổi được nhàn nhã thế này, Tần Viễn bao ta một ngày, lại còn muốn đưa ta ra ngoài chơi, người không muốn thừa dịp này cùng đi sao?”

“Công tử ta...”

“Được rồi, ta biết ngươi muốn đi, vậy hãy mau trở về chuẩn bị!” Si Ảnh đã muốn đuổi người.

“... Dạ!” Thương Diễm cũng chỉ đành nghe lời.

Nhưng ngay trước khi hần định bước ra khỏi phòng, Si Ảnh như đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, lập tức gọi hần lại: “À... Thương Diễm, chờ đã!”

“Công tử còn có gì phân phó ạ?” Thương Diễm dừng cước bộ nhìn lại.

“Cái kia... Ta nói những chuyện này với ngươi... không cho phép ngươi nói lại cho chủ tử mình đâu đấy!” Ngừ khí Si Ảnh đầy tính uy hiếp.

“...”

Một, hai, ba,

“Ha ha ha ha...” Trong phòng thoáng truyền ra tiếng phì cười của Thương Diễm.

Mà lúc này ngoài cửa phòng chợt hiện lên một thân ảnh đầy quý dị...

...

“Giá, giá... Những người phía sau đi nhanh lên, theo bồng Vương!” Tề Linh Nhạc đi phía đầu đoàn người, một mình giục ngựa phóng như bay, khiến cho tốc độ của cả đoàn cũng tăng lên không ít.

Tên đại nội thị vệ đi theo Vương gia cũng thấy thảm kỳ quái. Vị Vương gia lúc nào cũng phấp phồng không yên, lại có chút uể oải chán chường ngày hôm qua, vậy mà mới sau một ngày lại dường như hoàn toàn thay đổi, tinh thần trở nên hưng phấn bừng bừng mà dẫn đầu đội ngũ...

“Này này, hôm qua ngươi đã nói những gì với Vương gia thế?” Thị vệ số một hỏi cận vệ.

“Không có gì, chỉ là đem nhiệm vụ Vương gia giao phó lúc trước báo cáo lên thôi... Thật không hiểu từ ba người chết kia, Vương gia lại tìm được manh mối gì nữa...” Cận vệ kia dù nghĩ đi nghĩ lại cũng không sao hiểu nổi.

“Ba người chết?” Thị vệ số một kỳ quái hỏi lại.

“Những người phía sau kia, còn dềnh dàng cái gì đấy? Nếu trễ giờ, bồng Vương sẽ hỏi tội các ngươi!” Tề Linh Nhạc vung roi quay đầu lại quát to.

“Dạ... Vâng!” Hai người lúc này mới tách ra.

Tề Linh Nhạc mặc kệ bọn chúng, tiếp tục một mình dẫn đầu. Qua báo cáo của tên cận vệ ngày hôm qua, hần tựa hồ đã nắm bắt được chút đầu mối gì đó...

“... Dáng vẻ làm sao giống được đám hoàng tử hoàng tộc các ngươi, triều đình đã suy sụp thối nát đến thế kia, nhưng các ngươi cũng không nghe không hỏi, cả một đám ký sinh trùng lại sống trong hoàng cung xa hoa lộng lẫy, ta thấy các ngươi ngay cả ta cũng không bằng!” Những lời nói này thật không đơn giản.

Si Ảnh nhất định biết chuyện gì đó, về triều đình, về hoàng cung... Nếu như hần thật là... Nhưng không có khả năng a... Nếu là sự thật, vậy tại sao hần lại rơi vào trảm luân đến bước đường này? Gia tộc hần không quan tâm sao?

Xem ra có thể trả lời những nghi vấn này cũng chỉ có hần mà thôi! Nghĩ tới đây, Tề Linh Nhạc không khỏi thúc ngựa phi nhanh hơn! “Giá! Giá!”

Nhanh lên một chút... Nhanh lên một chút... Mau nữa... Phải nhanh đưa Kỳ về cung... Nhanh nhanh một chút trở lại hoàng thành... Hy vọng thời gian còn kịp...

22. Chương 22

“Không tìm được, không tìm được... Tại sao lại không tìm được chứ... Súc sinh!” Triển Quý Văn hận đến mức xé nát bức thư, gạt đổ hết sạch ẩm chén trên bàn trà.

Nhìn những tin tức Tần Viễn báo về, hấn tức giận đến nỗi muốn giết người. Mặc dù không thể xác nhận, nhưng cơ hồ có thể khẳng định Tể Linh Nhạc đã bắt đầu âm thầm điều tra. Cũng không thể không đề phòng cái tên Vương gia lúc nào cũng nghiêm cẩn kia ám binh đột kích, ít nhất bọn hấn phải tìm ra được tên kia đã.

Sự tồn tại của y thật sự làm cho người ta thấy bất an. Nếu như y nguyện ý ra làm chứng, vậy cho dù Vương gia cùng Hoàng thượng ngoài mặt không tin lời của một tên nam kỹ, nhưng vẫn có thể ám tra sau lưng. Nếu như chuyện tình của cha bị điều tra ra, như vậy... hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng nổi!

“Người đâu!” Triển Quý Văn phát tiết xong, lập tức tỉnh táo lại gọi hạ nhân tới.

Không lâu sau, một gã trông giống người hầu bước vào cửa dò hỏi: “Tứ thiếu gia, có gì phân phó ạ?”

“Chuẩn bị kiệu, tới Tần phủ!”

...

—— Tần phủ ——

“Tần gia, công tử, chúng ta tới rồi!” Thương Diễn dừng xe ngựa, nhảy xuống bọc điều khiển hướng trong xe hô to.

“Tới rồi!” Tần Viễn từ trên xe bước xuống trước, sau đó hướng bên trong vươn tay ra, “Ảnh nhi, mau xuống đi!”

Si Ảnh nắm lấy bàn tay đang đưa tới, chậm rãi từ trong xe ngựa chui ra, “Ừm... Viễn, như vậy có được không?”

Hấn là ám chỉ việc mình cùng Thương Diễn không báo trước tiếng nào mà cứ thế tới Tần phủ, theo những việc trước đây mà nói, vị Tần lão phu nhân kia nhất định sẽ tức chết...

Tần Viễn cũng hiểu rõ hấn đang lo lắng chuyện gì, lập tức trả lời: “Yên tâm đi, giờ ta đã là đương gia ở Tần phủ này... Sẽ không ai dám nói gì người đâu, vào đi thôi!” Nói rồi cũng không hề để tâm đến cảm nhận của Si Ảnh, mạnh bạo kéo hấn đi vào.

Ngay lúc Si Ảnh bước vào cửa phủ, hấn liền liếc nhìn Thương Diễn một cái ra hiệu, Thương Diễn gật đầu, lập tức theo kế hoạch mà hành động!

“Không...” Thương Diễn đột nhiên đổ mồ hôi lạnh, một tay ôm bụng ngồi bệt xuống, “Nguy rồi...”

“Thương Diễn?!” Si Ảnh giật ra khỏi tay của Tần Viễn, đi tới bên người y, “Làm sao vậy? Có phải bệnh lại tái phát hay không?” Sự lo lắng hoàn toàn hiện lên nét mặt.

“Ảnh nhi, hấn làm sao vậy?” Tần Viễn kỳ quái hỏi.

Si Ảnh nâng Thương Diễn dậy, một bên dùng tay lau mồ hôi cho y, một bên trả lời câu hỏi của Tần Viễn: “Đau bụng, là bệnh cũ của Thương Diễn, đại phu cũng không rõ nguyên nhân... Viễn, có thể tìm một phòng cho hấn nghỉ ngơi một chút được không?”

Tần Viễn nhíu mày, có chút khó xử nói: “Có thì có... nhưng mà...”

“Không nhưng mà gì hết!” Si Ảnh kích động ngắt đầu, trong đôi mắt mơ hồ hàm chứa lệ quang, “Sau khi bị bán ra biên cảnh, Thương Diễn đã trở thành bằng hữu duy nhất của ta, hấn hầu hạ ta, chiếu cố ta, nếu không có hấn... ta ư... Viễn... Cứu... cứu hấn... cầu người cứu hấn mà...” Lời vừa nói ra miệng, Si Ảnh nhất thời khóc không thành tiếng.

“Được được, ta cứu hấn... Ảnh nhi, người đừng khóc a!” Từ trước đến nay vốn đã thế rồi, Tần Viễn sợ nhất là nhìn thấy nước mắt của Si Ảnh, “Người đâu, chuẩn bị khách phòng!”

Hắn vừa nói xong liền có hai hạ nhân từ Tần phủ đi ra, mỗi người một bên dìu Thương Diễn tới một khách phòng, Si Ảnh cũng lo lắng đi theo... Tần Viễn thấy y như vậy, liền gọi người mang nước nóng cùng khăn lông tới, dựa theo phương pháp của Si Ảnh đem khăn nóng đắp lên bụng dưới của Thương Diễn, đúng như dự đoán, chỉ một lát sau, cơn đau bụng của Thương Diễn đã giảm đi đáng kể, sắc mặt hắn cũng dần dần hồi phục, hô hấp cũng có vẻ bình ổn hơn...

“Công tử... Thương Diễn đã đỡ nhiều rồi... Đa tạ công tử cùng Tần gia tương trợ!” Thương Diễn có chút suy yếu nói lời tạ ơn.

“Đứa ngốc này!” Si Ảnh lau lau hốc mắt ướt át của mình, “Chúng ta có phải người xa lạ đâu chứ... Nhưng lần này thật sự rất cảm ơn người, Viễn!” Hắn quay đầu nhìn về phía Tần Viễn.

Tần Viễn cười vỗ vỗ đầu hắn, “Ảnh nhi đâu cần khách khí với ta như thế chứ, có điều...” Khi hai tròng mắt y lướt qua cặp mắt dâm lệ của Si Ảnh, vẻ mặt Tần Viễn liền thay đổi... Y nhẹ nhàng vuốt ve cặp môi mỏng của Si Ảnh, khoe miệng mang theo ý cười mà Si Ảnh đã vô cùng quen thuộc, “Ảnh nhi có phải cũng nên hảo hảo báo đáp ta một chút không?”

Sắc mặt thoáng phiếm hồng, Si Ảnh cúi đầu xuống, “Chờ một chút... Thương Diễn vẫn còn ở đây mà!”

“Vậy chúng ta...”

Hắn đang định ôm ngang lấy người Si Ảnh, đột nhiên thanh âm của quản gia từ phòng ngoài truyền đến, “Thiếu gia, Triển tứ gia tới, đang ở phòng khách chờ ngài!”

“Triển tứ gia? Hừ... Hắn lại tới làm gì?” Tần Viễn có chút bực mình.

Triển tứ gia? Chẳng lẽ là hắn... Si Ảnh ở trong lòng Tần Viễn trầm tư suy nghĩ, “Viễn, người có việc sao?”

“Ừ...” Mặc dù không muốn đi, nhưng vẫn là không thể không đi, dù sao thế lực của Triển gia trong hoàng thành này cũng không phải tầm thường, “Người cứ ở lại đây với Thương Diễn đi! Đương nhiên nếu muốn ra ngoài cũng được, nhưng phải chú ý an toàn... Ta đi một lát sẽ trở lại!” Nói rồi liền lưu lại trên gương mặt Si Ảnh một nụ hôn, sau đó mới đi tới phòng khách đối phó với Triển Quý Văn.

Hắn vừa đi, Thương Diễn trên giường lập tức khôi phục lại vẻ hoạt bát thường ngày, “Công tử, diễn xuất của người rất lợi hại nha!”

Thương Diễn thật sự không ngờ, Si Ảnh cư nhiên có thể nói khóc là khóc như vậy, làm cho Tần Viễn kia đúng là thức thũ vô sách.

“Đa tạ đã khích lệ!” Si Ảnh tùy ý lau lau một chút khóe mắt mình, sau đó vỗ vỗ gương mặt đối diện với Thương Diễn nói, “Thay đổi kế hoạch một chút, Thương Diễn, người ở chỗ này nghỉ ngơi, để ta đi tra!”

“Hả? Tại sao?” Thương Diễn đang muốn xuống giường, định sẽ đi khắp các ngõ ngách của Tần phủ để tra cho bằng được.

Nhưng Si Ảnh lập tức ngăn hắn lại, đẩy hắn trở lại giường, lại còn nháy mắt trêu ghẹo hắn một cái: “Khó có được cơ hội Viễn cho ta đặc quyền ‘tùy ý dạo chơi’ thế này, so với việc người phải âm thầm điều tra thì quang minh chính đại hơn rất nhiều, không hảo hảo lợi dụng chẳng phải sẽ đáng tiếc sao? Người hãy tin tưởng ta đi!”

“Nhưng công tử không hề có một chút kinh nghiệm điều tra nào, vạn nhất nếu như bị phát hiện thì phải làm sao?” Lấy đại cục làm trọng thì vẫn là hắn nên đi cho chắc.

“Yên tâm, kinh nghiệm thì ta không có, nhưng nói về hiểu thế thái nhân tình, người cũng không bì với ta được! Ta tự có phương pháp... Nếu thật sự không được, ta cũng sẽ không liên lụy tới người... Khi đó, người hãy trở về nói cho Vương gia nhà người biết, rằng Si Ảnh đã thất bại rồi, bảo hắn phái nhân tài khác đi!” Si Ảnh thờ ơ vừa phất tay vừa đi về phía cửa.

“Này? Công tử, chờ...” Không đợi hắn nói xong, Si Ảnh đã bước ra khỏi cửa, đi khuất tầm mắt hắn.

Tới hoa viên, Si Ảnh duỗi lưng một cái, sau đó hít một hơi thật sâu, “Ừm...”

Nhìn kỹ Tần phủ, thương từng giả sơn, tiểu kiều lưu thủy, cứ nhiên so với phủ đệ của tên xử nam Vương gia kia còn xa hoa hơn vài phần!

Lời nói thì như thế, nhưng nếu cho hắn chọn, hắn vẫn thích cái Vương phủ chỉ có vài cây hoa mai thanh nhã mà u tịch kia hơn, đủ thoải mái, đủ thanh tĩnh, hơn nữa sau này nếu như lão xử nam ấy thành thân rồi, sinh mấy tiểu oa nhi mũm mĩm... Nếu như vậy, nơi đó hẳn sẽ cho cảm giác ấm cúng rất giống một gia đình... Ừm, không tệ...

Nghĩ tới đây, động tác đuổi người của Si Ảnh bỗng nhiên trở nên cứng đờ...

Kỳ quái, tại sao mình luôn nhớ về nơi ấy chứ? Còn có, mới vừa rồi mình rốt cuộc đã nghĩ tới chuyện gì vậy? Lão xử nam kia có thành thân hay không thì liên quan cái rắm gì tới mình... Còn có cái gì oa nhi nữa? Chính mình rõ ràng ghét nhất là hài tử, cũng giống như cái đứa con ngốc nghếch của lão bản kia... trắng trẻo đáng yêu, lại thuần khiết không chút tì vết, một sinh mạng tinh thuần như thế khiến hắn vừa nhìn đã thấy khó chịu rồi!

Khó chịu? Không đúng... phải nói là hâm mộ đi?! Hài tử vốn là đặc biệt hoàn mỹ, không nhìn thấy nhân gian hiểm ác, đó vốn là điều mà mình mãi mãi không bao giờ có được, bởi vì không có cho nên càng hâm mộ, bởi vì hâm mộ cho nên ghen ghét, bởi vì ghen ghét cho nên phần hận...

“Bốp!” Nghĩ đến mức xuất thần, chân Si Ảnh trong lúc vô tình dường như đá phải cái gì đó! Cúi xuống nhìn, đó là...

“Ôi chao, đau quá! Người là ai?” Một nữ hài kiều ngạo ngang ngược trừng mắt nhìn Si Ảnh, “Tại sao người lại đụng vào ta?”

Sách, buồn cười, rõ ràng vốn là nó đụng vào Si Ảnh trước, vậy mà bây giờ lại giả bộ đi cáo trạng?! Đúng là nha đầu được dạy bảo không đến nơi đến chốn! Si Ảnh nhìn loại hài tử này lại càng thêm chán ghét, liền nói cũng chẳng muốn nói, nhưng xem quần áo của nó thì cũng không giống hài tử của hạ nhân, chẳng lẽ là...

“Tiểu Y, đừng chạy nữa... Nương... nương chạy không nổi rồi... Ha ha!” Theo sát đứa nhỏ là một vị phụ nhân, y phục tinh xảo thơm mát, đang vừa chạy vừa thở hồng hộc.

“Nương!” Tiểu cô nương kia liền chạy tới, nắm lấy váy phụ nhân rồi bắt đầu cáo trạng, “Nương, cái tên xấu xa này đụng con còn không xin lỗi, người mau giúp con đánh hắn, đánh hắn a!”

Phụ nhân liền ngẩng đầu đối diện với Si Ảnh, Si Ảnh lấy làm kinh ngạc, dung nhan so với trước đây đã thêm mấy phần tang thương tiêu tụy, nhưng Si Ảnh vẫn còn nhớ rõ ràng, “Tạ gia đại tiểu thư?!” Là chính thất phu nhân của Tần Viễn!

“Hả... Là người?” Phụ nhân cũng nhớ mang máng về Si Ảnh, đó là người hợp ý với trượng phu mình nhất, “Người như thế nào...” Hắn đã trở về?

Si Ảnh nhìn nàng một chút, lại ngó tiểu cô nương đang tràn đầy địch ý đứng đằng kia, quả nhiên diện mạo có ba phần giống Tần Viễn, đúng là nữ nhi của hắn! Không muốn để ý tới mấy người này nữa, Si Ảnh liền dứt khoát xoay người rời đi, một câu cũng không hề lưu lại.

Khó chịu, khó chịu, khó chịu... Tâm lý một vạn lần khó chịu!

Si Ảnh cúi đầu, không khỏi gia tăng cước bộ, hai tay nắm lại thành quyền, môi dưới cũng cắn chặt lại.

Thật sự là ghê tởm, Tần viễn kia không hảo hảo đi chăm sóc thể tử cùng hài tử của mình, lại còn to gan lớn mật đi làm chuyện xấu, không sợ liên lụy tới bọn họ sao? Hạnh phúc chính là từ những điều bình dị thế này, tại sao lại luôn không biết quý trọng như thế? Bọn họ không biết rằng có bao người đổ mắt ước ao có được cuộc sống như họ sao?!

Nghĩ đến đây, Si Ảnh thật sự không cam lòng, tức giận đi như chạy vào hậu viện Tần phủ... Khi hắn chạy mệt rồi dừng lại, đã không biết mình đi tới nơi nào rồi!

“Nơi này là... nơi nào?”

23. Chương 23

“Triển huynh, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến nhà ta vậy?” Tần Viễn vừa thấy Triển Quý Văn, đương nhiên những lời khách sáo cùng vẻ mặt tươi cười là không thể thiếu.

Triển Quý Văn ở phòng khách lúc này đang không ngừng đi qua đi lại, hiển nhiên là chờ đã lâu.

Vừa nhìn thấy Tần Viễn, hắn liền xông lên chất vấn: “Tần Viễn, nói thật đi, ngươi có phải là chỉ làm qua loa lấy lệ hay không?”

“... Triển huynh là nói chuyện gì?” Tần Viễn vừa nghe liền biết ý đồ của hắn, phân phó hạ nhân bưng trà lên, còn mình thì chọn một chỗ ngồi xuống, “Cứ chậm rãi nói, ta rửa tai lắng nghe đây.”

“Ngươi mấy năm nay đã dạo chơi không biết bao nhiêu kỹ viện hoàng thành, vì sao còn không tìm được người kia?!” Triển Quý Văn không còn vẻ mặt ung dung tự tại, mà cũng khó trách y, đây đúng là sự tình trọng đại.

Tần Viễn không nhanh không chậm đưa chén trà hạ nhân dâng lên đặt trước mặt Triển Quý Văn, sau đó ý bảo tất cả mọi người lui xuống, tự mình đóng cửa phòng cùng cửa sổ lại, cuối cùng mới đi tới trước mặt người kia.

“Triển huynh, người... vẫn chưa nói cho ta biết, người kia cùng Triển gia các người rốt cuộc có quan hệ gì?” Đây là nghi vấn của hắn bấy lâu nay.

Mấy năm trước, Sĩ Ảnh vừa rời đi, hắn tiếp nhận gia nghiệp, nhưng cuộc sống lại trở nên vô cùng trống rỗng. Khi đó, Triển gia từ công tử Triển Quý Văn đột nhiên tới tìm hắn, nói là có một vụ làm ăn rất lớn cho hắn làm, hắn không chịu nổi sự hấp dẫn, vậy nên... vậy nên đã tham dự kế hoạch của bọn họ. Một đám quan quan tương hỗ (quan lại bao che cho nhau) bọn họ, lợi dụng con đường thương nghiệp mà buôn bán muối tư, kiếm được số của cải nhiều không kể xiết... Bọn họ lại tiếp tục hành động bằng cách lừa trên gạt dưới, nhưng là gần đây, có người dùng quan ngân mua bán tư diêm, khiến cho triều đình xảy ra một trận rung chuyển thật lớn, sinh ý của bọn họ cũng không còn thường xuyên như trước nữa...

Trong lúc đó, hắn cùng Triển Quý Văn cứ vô thoại bất thuyết (rất tự nhiên không cần nhiều lời) mà thành bằng hữu. Rồi một ngày Triển Quý Văn đột nhiên nói cho hắn bí mật của Triển gia. Nguyên lai mấy năm trước phụ thân của y, Triển Hào Kiệt kỳ thật là bị người ta sát hại, mà hung thủ không biết đã lẫn trốn vào trong một kỹ viện nào đó trở thành tiểu quan. Người của Triển gia không tiện đến những nơi nguyệt hoa ấy, bởi vậy cũng không thể cẩn thận tra xét, hy vọng hắn có thể xâm nhập kỹ viện, giúp Triển gia tìm ra người nọ.

Tần Viễn vui lòng đáp ứng, mấy năm nay hắn tìm kiếm không ngừng, nhưng vẫn không thu được kết quả gì, các tú bà cũng không nguyện rước lấy họa vào thân, vì vậy về thân thế quá khứ của các tiểu quan đều một mực không chịu nói, mà hắn đã tiếp xúc qua biết bao tiểu quan cũng không thấy có vấn đề gì. Vốn là người nọ che giấu quá tốt hay là...? Chuyện này khiến cho hắn không khỏi sinh nghi, hơn nữa Triển gia rõ ràng cứ dè dặt không chịu đem chuyện này báo lên trên, lại lén lút chú tâm đến nó. Cơ hồ mỗi lần gặp nhau, Triển Quý Văn đều nhắc tới việc này, từ các suy đoán đó xem ra, tên tiểu quan kia thân phận cũng không hề đơn giản!

“Người... người nói cái gì hử... Hắn chỉ là hung thủ đã giết hại thân phụ thôi! Chúng ta chỉ là... muốn thay cha báo thù!” Y lắp bắp.

“Ít nói bậy đi!” Tần Viễn hiểu quá rõ, chỉ khi nói dối y mới biến thành như vậy, “Nếu chỉ có thế, sao các người không báo triều đình, để bệ hạ cho người tra xét tất cả các kỹ viện hoàng thành, khi không lại muốn một thương nhân như ta âm thầm dò hỏi? Đây không phải quá kỳ quái rồi sao!”

“Đó...” Lời Tần Viễn rất có đạo lý, khiến Triển Quý Văn nhất thời nghẹn họng không nói nên lời.

“Triển huynh!” Tần Viễn dùng sức vỗ vỗ lên vai y, “Chúng ta vốn là hảo huynh đệ, bây giờ lại là người cùng hội cùng thuyền, việc của Triển gia cũng là việc của ta, chỉ khi người nói cho ta rõ chân tướng, ta mới có đầu mối rõ ràng mà đi thăm dò chứ, người nói có đúng không?”

Lời lẽ chí tình chí lý, lại vô cùng thuyết phục, khiến Triển Quý Văn rất nhanh liền bại trận, “Ai... được rồi... Kỳ thật người nọ... vốn là người nhà ta...”

“Hả? Điều này sao có thể?” Tần Viễn nghe xong, khó có thể tin mà hít một hơi lạnh khí.

“Sao lại không có khả năng? Cái tên súc sinh kia... nếu như bị người ta phát hiện, vậy danh dự Triển gia sẽ bị hủy trên tay hắn!” Triển Quý Văn kích động nắm chặt tay lại thành quyền.

Tần Viễn lúc này mới hiểu được, vì sao lại phải bí mật điều tra. Triển gia là đệ nhất danh môn thế gia... Nếu đúng như lời Triển Quý Văn nói, mọi chuyện có thể sẽ xảy ra như vậy, “Thế trên thân thể hắn có đặc điểm gì dễ nhận biết không? Còn nữa, hắn năm nay bao nhiêu tuổi?”

Triển Quý Văn tự ngẫm một chút rồi trả lời: “Năm nay nếu còn sống, hắn là cũng hai mươi bốn tuổi rồi! Ừm... đặc điểm... Ta nhớ kỹ cha hình như có nói qua, sống lưng hắn dường như... chỗ gần thắt lưng có một ấn ký gì đó...”

“Cái này chính là mấu chốt, hai mươi bốn tuổi... ấn ký ở thắt lưng...!” Đột nhiên một ý nghĩ khó tin chợt xuất hiện trong đầu hắn.

Thấy vẻ mặt Tần Viễn biến sắc, Triển Quý Văn không khỏi vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Có phải đã phát hiện được gì không?”

“Không!” Hắn kinh hoảng ngẩng đầu, lập tức phủ nhận, “Không... Cái gì cũng không có...”

Ảnh nhi? Không, đây chắc chắn chỉ là trùng hợp... Hơn nữa trên thắt lưng hắn là một vết sẹo, cũng không phải ấn ký gì, không phải... Nhất định là đoán sai rồi... đoán sai rồi...

... ..

“Rốt cuộc là ở nơi nào?” Si Ảnh tò mò mà nhìn cảnh sắc bốn phía.

Nghĩ mình vừa mới đáp ứng thay Thương Diễn đi dò xét, lại vì bản thân lơ đãng, rốt cuộc thất thủ chạy tới nơi nào không biết, thật đúng là có lỗi với hắn mà... Có điều nơi này thật sự rất kỳ quái, chung quy cứ có cảm giác...

“Hắt xì!” Si Ảnh cả người run lên.

Nơi này lạnh quá, phía trước cách đó không xa có một tòa nhà rất lớn, bốn phía cây cối um tùm, mặc dù vốn là mùa đông, nhưng chỗ này xem ra còn muốn lạnh hơn rất nhiều, nơi này rốt cuộc vốn là... Mặc kệ đi, trước cứ rời đi rồi tính! Nhưng là... làm sao mà đi đây? Nơi này là đâu? Si Ảnh theo một con đường mà bước...

“Người là ai? Lén lút vụng trộm ở chỗ này làm cái gì?” Một tráng hán khoác áo da đột nhiên xuất hiện, chặn trước mặt Si Ảnh.

Hắn vừa cản lại vừa quát to, vài đại hán phía sau nghe tiếng liền chạy tới, đem Si Ảnh vây ở trong, cứ xem tình hình này thì... có vẻ không ổn a...

Si Ảnh theo phản xạ lùi lại vài bước, sau đó dùng ngữ khí thành khẩn mà cầu xin: “Cái kia... Các vị đại ca, ta lần đầu tiên đến nơi đây, nên bị lạc đường... Ta là khách của chủ nhân Tần phủ Tần Viễn... Các người có thể nói cho ta biết đây là đâu không?”

“Hầm băng!” Một nam nhân có vẻ mặt vô sỉ cười đầy mờ ám trả lời, “Người là khách nhân của thiếu gia ư? Hắc hắc... Ta không tin, tể da nộn thịt như vậy...” Nói rồi đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt Si Ảnh, nhân cơ hội sờ soạng khắp nơi.

“Đau quá!” Người nọ đeo một chiếc bao tay thô ráp, lạnh như băng, trên bao tay xù xì còn lẫn một ít hạt gì đó trông như bụi đất, cứ cọ cọ vào mặt khiến Si Ảnh phát đau. Hắn dùng lực hất cánh tay kia ra, cảnh giác mà nhìn bọn chúng.

“Đau à? Hấn kêu đau này... Ha ha!!!” Nam nhân cười to với đồng bọn bên cạnh.

“Ha ha...” Cả đám cũng cười phụ họa theo, “Nói là khách nhân... tốt nhất cứ nói mình là kẻ làm ầm giường đi! Ta đoán không sai chứ?”

“Thật đúng là vẻ mặt muốn được người ta thao... Có điều đây là lần đầu tiên thiếu gia đem nam quan về đây... chứng tỏ công phu của người nhất định cũng không tệ!” Nam nhân dùng ngữ khí chắc chắn khẳng định, nói rồi lại còn sờ sảng liếm liếm đôi môi khô khốc của mình.

“Ừm...” Một tên mặt rỗ đứng cạnh Si Ảnh tay vuốt cằm nhìn y đánh giá, “Nơi này là hầm băng, các huynh đệ cũng ít ra ngoài, đừng ngại...”

Hiếm khi ra ngoài? Si Ảnh mặt nhăn mày nhíu, lùi từng bước về phía sau, xem ra đám gia hỏa này vốn không có hảo ý... Con mẹ nó, sao bên người Tần Viễn đều là một đám súc sinh thế này chứ?!

“Ha ha, đừng chạy a... Gia ta sẽ hảo hảo yêu thương ngươi!” Tên mặt rỗ ra tay trước tiên, đem Si Ảnh vốn trời gà không chặt khiêng lên vai, “Các người không ai được phép tranh cùng ta nha!”

“A, người...” Sao? Ầm ụt quá!

Bụng Si Ảnh bị ép chặt vào vai tên kia, quần áo rất dày bó chặt khiến hấn cảm thấy rất không thoải mái, một trận chóng mặt cùng cảm giác muốn nôn mửa thi nhau kéo tới, hấn gần như đã không thể thốt ra lời.

A, khổ sở quá...

“Các người đang làm gì thế?” Thanh âm Tần Viễn kịp thời truyền đến, ngăn lại tất cả hành động của bọn kia.

“Thiếu gia?!”

Bọn đại hán nhìn thấy người tới, đều quỳ xuống hành lễ, tên mặt rỗ cũng buông Si Ảnh ra cúi đầu quỳ.

“Ảnh nhi!” Tần Viễn mặc kệ bọn chúng, trực tiếp chạy đến chỗ Si Ảnh, nâng hấn dậy hỏi, “Sao vậy? Không có việc gì chứ?”

“Khụ khụ, không sao...” Si Ảnh ho khan vài tiếng phát phát tay.

“Không sao là tốt rồi!” Thấy Si Ảnh vẫn ổn, Tần Viễn lập tức đi tới đứng trước mặt đám đại hán kia lớn tiếng chất vấn, “Các người mới rồi định làm cái gì?!”

“Hồi... hồi bẩm thiếu gia... ta... chúng ta...” Thấy Tần Viễn nổi cơn thịnh nộ, bọn đại hán kia sợ hãi không nói nên lời.

“Người của ta các người cũng dám đụng? Thật to gan! Đi xuống đánh mỗi tên một trận cho ta! Cút mau!” Tần Viễn tức giận mưng mưng quát.

“Dạ... dạ...” Không mất mạng đã là bọn hấn vận khí tốt rồi, bọn đại hán ảo não lui ra.

Xử trí xong, Tần Viễn liền khôi phục sắc mặt ôn hòa quen thuộc, quay đầu lại ôm lấy Si Ảnh hỏi: “Ảnh nhi sao lại đến đây?”

Si Ảnh phồng má, khoe mắt có chút tức giận, “Ta mới rời ở hoa viên... đã gặp các nàng!”

“Các nàng?”

“Thê tử cùng hài tử của người... Người thật sự là một nam nhân quá bạc tình bạc nghĩa!” Si Ảnh đầm đẫm vào vai hấn.

“Ha hả, tại lòng ta chỉ có Si Ảnh là đặc biệt thôi!” Tần Viễn đầy yêu thương hôn lên đôi môi Si Ảnh.

Đúng vậy, Ảnh nhi cũng chỉ là một tiểu quan bình thường cái gì cũng không biết... sao có thể là người Triển gia đang tìm kiếm kia? Chính mình thật sự quá đa nghi rồi... Hấn sẽ không phản bội ta đâu... Ta quyết không cho phép điều đó... Ảnh nhi, đúng không?

“Người nói bậy!”

Đôi môi của Tần Viễn... sao lạnh lẽo đến thế!

“Ha ha, không có mà... Người đi dạo đủ rồi chứ?!” Một mặt ý cười ẩn hiện trên khuôn mặt Tần Viễn, vừa nói hần vừa dời bước đi.

Si Ảnh nhìn lại hằm băng kia tò mò hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

“Đi làm chuyện tình lúc này còn dang dở...” Tần Viễn cứ như vậy ôm Si Ảnh đến phòng của mình.

24. Chương 24

Thời gian thấm thoát thoi đưa, trong nháy mắt Vương gia đã rời hoàng thành được một tháng. Si Ảnh sống cùng Tần Viễn cũng gần ấy thời gian. Tuy không chuộc Si Ảnh ra, nhưng không biết hần đã tặng ma ma bảo vật gì, mà ngoại trừ hần, Si Ảnh cũng không cần tiếp bất cứ khách nhân nào khác. Tần Viễn mỗi ngày đều tới Hoa Dật lâu, đưa Si Ảnh đi dạo phố, chơi hội chùa, có khi về Tần phủ hoan ái một phen. Thậm chí, lúc đi bàn chuyện làm ăn, hần cũng sẽ mang theo Si Ảnh.

Thành ra Thương Diễm ở bên Si Ảnh cũng có được một cơ hội vô cùng thuận lợi để ám tra. Nhưng có lẽ do Tần Viễn che giấu quá tốt, bọn họ căn bản không tìm được bất cứ dấu vết gì của tư diễm.

Ngay lúc cả hai đang chán nản, buồn bực thì bọn họ lại một lần nữa được đưa về Tần phủ...

Thương Diễm nhắm tính thời gian, đi tới trước cửa phòng ngủ Tần Viễn. Cánh cửa vừa mở ra, từ bên trong một bầu không khí kích tình đầy ám muội liền ập tới, nhưng trải qua hơn một tháng, hần đã thích ứng được nhiều rồi.

Mặt không đổi sắc bước vào phòng, nhìn thấy Tần Viễn đang mặc áo cùng Si Ảnh y phục trễ nải để lộ nửa bờ vai đang nằm ghé trên giường, hần cung kính hỏi: “Tần gia, Thương Diễm đến lau người cho công tử.”

Tần Viễn cũng chỉ lạnh lùng đáp một câu, “Ừm, giao cho người.” Sau đó đi tới bên cạnh Si Ảnh vuốt ve mái tóc hần, đoạn ôn hòa nói, “Ảnh nhi, ta còn có việc, buổi tối cùng nhau dùng bữa nhé!”

“Được...” Si Ảnh dùng thanh âm suy yếu đáp lại, “Viễn, có thể cho ta một chút băng khối được không?”

“Được chứ, nhưng mà... người cần băng khối làm gì?” Tần Viễn tò mò hỏi.

Si Ảnh có chút khổ sở trở mình, hơi buông hạ mi mắt trả lời, “Gần đây thân thể rất không thoải mái, có đôi khi còn không kiềm chế được giận dữ... nên muốn dùng một chút băng để thuận khí...”

“Người không sao chứ?!” Tần Viễn cau mày, thuận tay khẽ áp vào người hần kiểm tra thân nhiệt.

“Không sao...” Si Ảnh kéo tay hần ra, “Chỉ là mỗi ngày chơi đùa nên hơi mệt mỏi, để ta nghỉ ngơi nhiều một chút sẽ không việc gì...”

“Được rồi... Người chú ý nghỉ ngơi, ta sẽ gọi hạ nhân mang một chút băng tới cho người! Ta đi trước đây! Thương Diễm, người hảo hảo chiếu cố công tử.” Xác nhận Si Ảnh không có việc gì, Tần Viễn dặn dò Thương Diễm vài câu rồi ra khỏi phòng.

Thương Diễm thấy hần rời đi, lập tức đổ đầy nước vào trong dục dũng, sau đó đóng cửa phòng cùng cửa sổ, đỡ Si Ảnh tiến vào. Lợi dụng tiếng nước để che giấu, hai người khe khẽ bàn luận với nhau...

“Thân thể công tử không khỏe sao?” Thương Diễm quan tâm hỏi thăm.

Si Ảnh không trả lời, chỉ là nhẹ nhàng dùng khăn lông lau qua thân thể, “... Thương Diễm, thời gian không còn nhiều nữa!”

“... A, đúng vậy!” Thương Diễm lấy một bộ y phục để Si Ảnh thay, “Vương gia sắp trở về rồi, mà chúng ta một chút đầu mối cũng không có... Vương gia nhất định sẽ rất giận dữ.”

“Không, ta không ám chỉ chuyện này!” Si Ảnh suy yếu mỉm cười.

“Hả?” Thương Diễn ngạc nhiên nhìn hắn, mơ mơ hồ hồ không hiểu làm sao.

“A... Quên đi, người a, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến những việc ấy...” Si Ảnh ngẩng đầu, nhắm mắt khẽ thở dài một hơi.

Thương Diễn bất đắc dĩ cũng thở dài một tiếng, “Ai... Công tử lại cảm thán nhân sinh rồi? Thật sự là... Uống rượu vào là hồ ngôn loạn ngữ a, nói cái gì mà nhân sinh khổ đoản, cứ nhiên lại còn thích tự mình làm khổ mình, đến ngón tay còn bị người khiến bị thương, thật sự là không biết nặng nhẹ!”

Si Ảnh nghe vậy lập tức gờ cổ bị thương tới trước mặt Thương Diễn, “Thương Diễn, trời đất chứng giám, ta không hề cố ý!”

“Ai biết được!” Thương Diễn đem quần áo được gấp gọn gàng để bên cạnh dục thùng.

Lúc này bỗng có tiếng gõ cửa vang lên, “Si Ảnh công tử, nô tài theo lệnh thiếu gia mang băng khối tới ạ!”

“Ta đến đây!” Thương Diễn đi ra mở cửa, nhận lấy cái mâm trong tay gã sai vặt kia, “Đa tạ, người có thể đi rồi.”

“Vay nô tài xin phép cáo lui.” Gã sai vặt đưa đồ xong liền đi ra, cũng rất thức thời.

Băng khối được đặt trong một chiếc chén lớn, dùng vải bố trắng phủ lên trên. Thương Diễn mang khối băng tới trước mặt Si Ảnh, không khỏi lầm bầm trong miệng: “Người này đối công tử thật rất tốt, Thương Diễn hơi lo lắng đấy ạ!”

“Ngốc tiểu tử, lo cái gì?” Si Ảnh buồn cười nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của hắn.

“Lo lắng công tử thay lòng đổi dạ a!” Thương Diễn nói như thể chỉ đang kể chuyện vậy, “Vạn nhất công tử nhất thời phản bội, vậy không phải Vương gia bị thảm rồi sao?!”

Đương nhiên hắn chỉ là nói đùa thôi, quãng thời gian sống cùng Si Ảnh vừa qua đã đủ để hắn hiểu rõ vị công tử này tuyệt đối sẽ không bao giờ phản bội Vương gia cả. Đây không phải là sự tín nhiệm một cách mù quáng, mà là từ sâu thẳm bên trong con người Si Ảnh toát ra một loại khí tức trung thành... Không, thay vì nói công tử trung thành với Vương gia, nói hắn trung thành với chính bản thân mình còn đúng hơn!

“Nhảm rồi nhảm rồi!” Si Ảnh cũng hòa theo, “Ta cùng Vương gia nhà người, chúng ta vốn đâu có ‘lòng’, làm sao có thể nói ‘đổi’ chứ?”

“Ah, là Thương Diễn nhất thời lỡ miệng, là lỡ miệng!” Thương Diễn lập tức sửa sai... Đúng vậy, hắn sao có thể đem Vương gia và Si Ảnh đặt chung một chỗ chứ?

Si Ảnh nhú mi, bày ra một bộ dáng hả hê của người thắng cuộc, khẽ với tay lấy khối băng, nghĩ muốn cầm một khối ngậm vào miệng, nhưng là...

“Ồi chào...” Khoảnh khắc ngón tay vừa tiếp xúc với khối băng, vết thương chưa kịp khép miệng đột nhiên thấy đau đớn vô cùng, Si Ảnh lập tức rút tay về, ngậm đầu ngón tay vào trong miệng.

Sao? Thật kỳ quái... Si Ảnh kinh ngạc nhả đầu ngón tay ra, nhìn vết thương mà sưng sờ, không thể nào...

“Công tử, xảy ra chuyện gì?” Thương Diễn kỳ quái hỏi.

Si Ảnh cũng không để ý đến hắn, mà lập tức cầm lấy khối băng cho vào trong miệng... Ừm, quả nhiên đúng là rất mát!!! Nhưng cái này thật là khó nói nên lời a... Si Ảnh lại cầm một khối băng vụn khác lên ném thử. Ừ? Không vị? Lại thêm một miếng nữa... Si Ảnh cứ lặp đi lặp lại ném thử hết ba, bốn lần, cuối cùng mới ngừng lại, mày nhú chặt nhìn chăm chú mấy khối băng, lâm vào im lặng trầm tư.

Thương Diễn vô cùng khó hiểu, không nhìn được tiến lên sờ sờ trán Si Ảnh, hoài nghi hắn có phải là bị nóng đầu rồi hay không, “Công tử, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

“Thương Diễn!” Thấy Si Ảnh ít khi dùng ánh mắt nghiêm túc như vậy nhìn mình, khiến Thương Diễn cũng không khỏi có chút khẩn trương, “Người có từng tra qua hãm băng của Tần phủ không?”

“Hầm băng? Không có a... Bây giờ đang là mùa đông, hầm băng chắc cũng không cần dùng đến đi, vào trong đó để làm gì chứ?” Thương Diễn thân là nội ứng đã từng trải qua sự huấn luyện khắc khe, lễ thường cùng với kinh nghiệm luôn mách bảo hần nơi nào đáng để điều tra, bởi vậy hầm băng đương nhiên tự động bị hần loại trừ.

Hầm băng không dùng đến? Đúng vậy! Đây chính là địa phương kỳ quái! Nếu vô ích, vì cái gì phải phá một đám trắng hán ngày đêm canh gác? Hơn nữa chính bọn chúng cũng nói mình ít được ra ngoài, chứng tỏ đó là nơi vô cùng trọng yếu! Mà khối băng vừa nãy mình vừa thử cũng có vị mặn...

“Muối hần là ở chỗ này!” Si Ảnh cơ hồ đã khẳng định được rồi, nhưng bây giờ còn một điểm nghi vấn... Đó là muối rốt cuộc được chuyển ra bằng đường nào?

“Cái gì?” Thương Diễn suýt nữa làm rớt hết đồng quần áo của Si Ảnh xuống đất. “Công tử nói thế có thật không?” Thật tốt quá, cuối cùng ngay tại thời khắc này cũng đã tra ra được rồi!

“Hần là không sai đâu... Nhưng có lẽ đêm nay cần người đi dò xét một chút...” Khép lại vấn đề này, cho dù Si Ảnh có nghĩ nát óc cũng không ra được kết quả.

“Không thành vấn đề, vậy đêm nay...”

Thương Diễn còn chưa kịp nói xong, Si Ảnh tự động nói tiếp: “Yên tâm, đêm nay cho dù phải liều mạng, ta cũng sẽ cố lưu Tàn Viễn lại!”

Liều tính mạng? “... Công tử, người... yêu Vương gia sao?” Thương Diễn thử hỏi một câu dò xét.

“Ừc ừc!” Si Ảnh nghe thấy câu hỏi của Thương Diễn, chân liền đột nhiên trượt một cái, cả người ngã vào đục thùng chìm ngấm trong nước, “Phụt, Thương... Thương Diễn... Người vừa mới nói gì đó?” Hần hình như nghe được một câu hỏi động trời!

“Ta là hỏi...” Thương Diễn nuốt nước bọt rồi nói tiếp, “Công tử có phải đã yêu Vương gia rồi không?”

“Rầm!” Si Ảnh không kịp suy nghĩ liền từ đục dừng đứng phắt dậy, hai tay siết chặt lại, ngữ khí đầy oán giận trả lời: “Người là đồ ngốc hử, ai có thể yêu cái lão tử... à Vương gia kia? Hần có điểm nào đáng để ta yêu chứ?”

Nam kỹ đi yêu một Vương gia? Kết quả chỉ có một, Si Ảnh vốn là người thông minh, cũng từng chịu qua ‘giáo huấn’, hần mới không thêm làm loại chuyện ngu xuẩn này!

“Không yêu sao?” Sao có thể? Vậy sao công tử lại nguyện ý vì nhiệm vụ này mà chấp nhận hy sinh tính mạng? Bình thường một người vì ai đó mà tình nguyện dâng hiến bản thân... cũng chỉ có thể vì người mình yêu thương nhất chứ?

“Ai ai...” Si Ảnh đau đầu, xoa xoa huyệt thái dương, “Ta nghĩ dường như người đang hiểu nhầm chỗ nào đó rồi... Ta sẽ không yêu Vương gia, mà hần đương nhiên lại càng không, quan hệ của chúng ta vốn chỉ sau khi nhiệm vụ này hoàn thành sẽ kết thúc... Chính là như thế! Ta van người đừng có đa nghi như vậy được không?”

“Ah... Chắc là thế... Xin lỗi, công tử!” Đúng vậy, mình sao lại có suy nghĩ như thế chứ? Vương gia đối với Si Ảnh công tử cũng không có chút thương tiếc cùng cảm tình gì, nếu có thì lúc trước đã không đưa ra yêu cầu như vậy rồi...

“Hiểu rõ là tốt rồi, cũng không cần nói xin lỗi.” Si Ảnh nói cứ như không hề để tâm, “Có điều buổi tối người nên cẩn thận một chút.”

25. Chương 25

“Ôi chào ui ui... Đau quá...” Tề trướng hán mặt đỏ thắm khối băng trên vai xuống, cố hết sức mà xoa xoa cái mông mình, “Con bà nó, đều là họa từ cái tên nam kỹ kia mà ra, việc chẳng có cái quái gì mà cũng làm ầm

lên như thế?!”

Một tên chung số phận bị đánh đứng bên cạnh liền vội vàng khuyên can: “Này, người câm miệng đi! Người không muốn sống nhưng chúng ta còn muốn đấy! Mấy ngày nay có ai là không biết thiếu gia đối với tên nam kỹ kia yêu chiều muốn chết... Người nói vậy nếu bị ai đó nghe thấy, truyền tới tai thiếu gia, chúng ta tránh không được một trận đòn nữa đâu!”

“Hừ, thiếu gia cũng thật là kỳ quái, ta làm ở đây mấy năm cũng chưa từng thấy qua ngài đối với ai tốt như vậy...” Một tên nói xen vào.

“Các người thì biết cái gì!” Một lão nhân tương đối lớn tuổi bước vô, cắt đứt câu chuyện bọn tráng hán đang nói.

“Lão quản gia?!”

Người tới đúng là quản gia Tần phủ, đêm hôm khuya khoắt hần tới nơi này làm gì? Thân mặc y phục dạ hành, Thương Diễm đứng nấp trong bóng tối không khỏi đề cao cảnh giác...

“Ta đến đưa thuốc cho các người!” Lão quản gia lấy ra vài túi nhỏ quăng cho tên mặt rỗ, “Một ngày xúc ba lần, chỉ cần ba ngày là khỏi hẳn!”

“Đa tạ quản gia!” Bọn tráng hán đồng thanh nói tạ ơn.

“Không cần cảm ơn ta, đều là phân phó của thiếu gia cả, các người nên tới cảm tạ ngài ấy!” Lão quản gia đính chính.

“Thiếu gia? Ngài ấy không phải...” Tên đại hán đứng bên cửa tỏ vẻ không tin.

Lão quản gia sớm biết là sẽ như vậy, y liền tìm một chỗ rồi ngồi xuống, cố gắng giải thích cho đám kia hiểu: “Thiếu gia vốn quen biết người kia từ trước, nhưng do lão phu nhân cực lực ngăn trở, nên hần đã bị đuổi ra khỏi hoàng thành. Giờ gặp lại, thiếu gia vẫn còn vương vấn tình xưa, hơn nữa tính ngài thích chiếm đoạt, thứ càng không sở hữu được lại càng ham muốn có được hơn, mà ngài đối với nam kỹ kia lại có chút nợ ân tình, cho nên càng ra sức sủng ái hần. Cả đám các người đứng là có chút ngu ngốc quá mức! Thiếu gia lúc này đang tình mận ý nồng, sao có thể khoan dung cho việc làm càn của các người?! Mới chỉ đánh một trận là còn dễ dàng cho các người rồi đấy...”

“Là như vậy a... Chúng tiểu nhân vốn không biết nguyên nhân lại sâu xa như vậy, thật đa tạ quản gia đã chỉ bảo!” Bọn tráng hán cúi người, tỏ ra một bộ dáng vô cùng cung kính, “Nhưng chúng tiểu nhân vẫn còn không rõ, cái gọi là ‘thiếu gia lúc này đang tình mận ý nồng’ là sao ạ?”

“Ai... Gỗ mục không thể khắc a!” Lão quản gia thở dài cảm thán, “Hai người tiểu thiếp của thiếu gia khi mới vào cửa, có ai là không phong phong quang quang? Người xem bây giờ thì thế nào? Mỗi người đều là tuổi xuân vô vô a!”

“Ý của lão quản gia là... thiếu gia rất nhanh sẽ mất đi hứng thú với tên nam kỹ kia sao?!” Tên mặt rỗ buông một câu phỏng đoán.

“Ai mà biết được!” Lão quản gia đứng dậy định bỏ đi, “Ít nhất thiếu gia vẫn không nói chuyện sinh ý cho hần hay, chúng tỏ ngài đối với hần vẫn còn điểm đề phòng!”

Đúng là như thế! Tần Viễn trước mặt Si Ảnh vẫn luôn có chút giữ ý, hoặc chính là nói y vẫn chưa cho mình một đường lui...

“Lão quản gia, thỉnh!” Bọn tráng hán liền đứng dậy đưa tiễn.

“Được rồi!” Bước vài bước, lão quản gia vẫn không nhẹn được quay đầu lại dặn dò, “Sắp tới có một chuyến hàng đến, các người cần hết sức cẩn thận. Bên ngoài đang tra xét vô cùng gắt gao, các người không được phép có chút sai lầm gì mà để lộ chân tướng đấy!”

“Lão quản gia yên tâm, chúng ta hành sự, chắc chắn trời không biết quỷ không hay!”

“Ha ha, ta tin bè lũ Vương gia đó có nằm mơ cũng không nghĩ ra, thiếu gia lại bảo quản muối cùng với băng!”

Khẩu khí kiêu ngạo của bọn chúng khiến Thương Diễm thật muốn ngay lập tức xông ra cho mỗi tên một trận trời nổi! Nhưng bây giờ chưa phải lúc, hơn nữa chuyện quan trọng nhất hần quan tâm lúc này là... Si Ảnh quả nhiên đoán không sai, tư diễm hóa ra thật sự được trộn vào băng khối mà mang ra ngoài! Khó trách bọn họ vô luận có điều tra thế nào cũng không ra... Như vậy cách tốt nhất lúc này chính là nên đi báo cho Hứa Trạ, về phần Si Ảnh công tử... cứ dựa theo kế hoạch mà làm đi!”

Đôi mắt Thương Diễm khẽ lóe lên hàn quang, ngay lúc mọi người không chú ý mà nhoáng cái biến mất trong màn đêm u tịch...

Cũng vào đêm ấy, Thương Diễm không tới lau người cho Si Ảnh, y cũng dường như biết trước mà giải thích với Tần Viễn rằng bệnh cũ của Thương Diễm tái phát, chính mình đã bảo hần về trước nghỉ ngơi. Tần Viễn lập tức tin ngay, vì vậy sau một phen mây mưa kịch liệt, Si Ảnh kéo lê thân thể mệt mỏi rã rời một mình trở về kỹ viện. Nhưng mãi đến sáng hôm sau, Thương Diễm vẫn chưa quay trở về...

... ..

“Vương gia, Nhạc Vương gia!” Diệu Quang cười ngửa đi tới bên cạnh Tề Linh Nhạc, nhưng Nhạc Vương gia dường như không hề để tâm đến hần, hần đành phải hô to một tiếng để lôi kéo sự chú ý của y.

“...!” Rốt cuộc nghe được tiếng người khác gọi mình, Tề Linh Nhạc lúc này giật mình tỉnh lại, “Là Diệu Quang sao, tìm ta có chuyện gì? Húc đâu?”

Không có việc gì thì không thể tìm người sao? Diệu Quang thật muốn hỏi hần một câu như thế, nhưng giờ không phải lúc, “Húc đang chơi đùa cùng Thái tử... Ta a, là cảm thấy Vương gia dọc đường đi đường như có nỗi niềm tâm sự gì đó...”

Hần đã nghe tên cận vệ nói qua, Nhạc Vương gia mấy ngày nay tâm tình vô cùng kích động, lại có chút hỉ nộ vô thường, khiến bọn thị vệ ai ai cũng cảm thấy bất an... Mà hần vừa tới nhập đoàn, cũng không khỏi thanh minh rằng mình đã mắng Húc một trận để hần thông suốt ra, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới vị Vương gia kia không hề có những phản ứng ngày thường nên có, không phải là ở hoàng thành đã xảy ra vấn đề gì chứ?

“Bổn Vương không có!” Lời nói giống như bản năng bật thốt ra.

Có quỷ mới tin người! Khẩu khí của Tề Linh Nhạc làm cho Diệu Quang càng thấy nghi ngờ, “Là chuyện bề hạ muốn dẫn nương nương cùng thái tử hồi cung? Hay là chuyện về... Si Ảnh công tử?”

“Người!” Đúng vậy, Diệu Quang đã ở biên cảnh một thời gian, sao có thể không gặp qua Si Ảnh.

“Xem ra ta đoán đúng rồi!” Diệu Quang mỉm cười nói, “Nghe Húc nói Vương gia rất sủng ái hần, cũng không ngại để hần gặp người khác... Nhưng theo như Diệu Quang thấy thì, Vương gia nhất định là có điều khó nói đi?”

“... A, quả nhiên là không gạt được người... Diệu Quang à, ta thật sự là có ý đồ riêng!” Hai người bọn họ vốn là cùng một loại người.

“Vương gia, ở hoàng thành đã xảy ra chuyện gì? Buộc người phải dùng tới Si Ảnh?” Tự tôn của Tề Linh Nhạc rất cao, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hần tuyệt đối sẽ không đi lợi dụng một nam kỹ thân phận hèn mọn như thế.

Tề Linh Nhạc dường như có chút khó mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn quyết định nói ra, “Theo mật báo của một quan viên, có người đã dùng quan ngân để mua tư diễm... Tên kia đã bị bắt, nhưng hần nhất quyết không thừa nhận mình tư tâng quan ngân, mà cũng không khai ra quan ngân từ đâu mà có. Bây giờ ta đang điều tra từ hướng tư diễm, nhưng vẫn chưa có chút manh mối...”

“Ồ? Người nọ là ai?” Diệu Quang tò mò hỏi, vốn là tên nào không sợ chết mà cứ nhiên có dũng khí quang minh chính đại dùng tới quan ngân?

“Là một tên tiểu tri phủ họ Trần, có lẽ người không biết đâu...” Tề Linh Nhạc trả lời.

“Trần tri phủ? Ta biết hần!” Thật ngoài dự liệu, y thể nhưng lại biết kẻ này.

Tề Linh Nhạc vô cùng kinh ngạc: “Người biết hần?”

“Đúng vậy! Lúc ở biên cảnh hần thường đến khách *** tầm hoan... Có điều hần dám làm tới loại chuyện này, ta thật sự không ngờ!” Diêu Quang nói chi tiết, “Đúng rồi, hần là khách quen của Si Ảnh, người trở về cứ hỏi hần rõ ràng là được.”

“... Lại là hần sao?” Tề Linh Nhạc cau mày, dường như trong đầu hần vừa có một ý tưởng nào đó vụt qua, nhưng hần lại không sao nắm bắt được.

“Lại là?” Diêu Quang dường như cũng phát hiện ra được chuyện gì, nhưng hần lập tức che giấu kỹ, “Vương gia có thể đáp ứng Diêu Quang một việc được không?”

“Người nói đi.” Khó có dịp nào Diêu Quang chủ động cầu xin hần, hần đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

“Sau khi tất cả mọi việc kết thúc... có thể đừng giết Si Ảnh được không?”

Diêu Quang quá hiểu tính cách vị Vương gia này, Si Ảnh sau khi bị lợi dụng sẽ không thể nào có kết quả tốt, Vương gia sẽ không để cho danh dự của hoàng gia vì một tên nam kỹ mà bị ảnh hưởng.

Tề Linh Nhạc nghe vậy, đột nhiên dừng ngựa lại, nghiêm túc nhìn chăm chú Diêu Quang: “Vì sao? Người... yêu hần rồi à?”

“Yêu? Không phải!” Diêu Quang thấy buồn cười, “Ta chỉ là có chút thích thú, có điểm tán thưởng cái người luôn liều mạng để sinh tồn này thôi!”

“... ” Tề Linh Nhạc im lặng không đáp lại.

Diêu Quang biết y không tin, nhưng hần cũng có lý do vô cùng chính đáng, “Vương gia hiểu hần được mấy phần ta không biết... Nhưng trước đây ở nam quán ngoài biên cảnh ta vẫn còn nhớ rõ, hần vô luận chịu đả kích đến thế nào cũng đều rất nhanh lấy lại tinh thần... Lúc đầu ta không hiểu tại sao, mãi cho đến một lần hần uống rượu say, liền cùng ta hàn huyên tới nửa đêm... hần nói nguyện vọng lớn nhất trong đời mình là tìm được một người yêu thương hần, cả đời ân ái bên nhau. Hần luôn tin tưởng cái giấc mộng xa vời ấy sẽ có một ngày trở thành sự thực, cho nên hần vẫn luôn cố gắng sống sót, cứ thế vừa khóc vừa cười... Có lẽ là do sự kiên định của hần đã ảnh hưởng đến ta, ta cảm thấy trái tim hần đang than khóc! Cho nên thật lòng mà nói, ta thật sự không mong hần chết, ta muốn xem xem... nguyện vọng của hần rốt cuộc có thể thực hiện hay không...”

Trong mắt Diêu Quang, Tề Linh Nhạc đã nhìn thấy... là ‘chờ mong’ sao?

“... Vậy người muốn ta làm gì?” Tề Linh Nhạc lần nữa thúc ngựa lên đường, bộ dáng xem ra vẫn còn hy vọng.

“Chỉ hy vọng Vương gia không giết hần, sau khi kết thúc nhiệm vụ lần này hãy để hần được tự do!” Yêu cầu này thật sự không cao.

“Bổn vương có thể đáp ứng!” Tề Linh Nhạc không chần chừ liền đồng ý.

Diêu Quang biết đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của hần rồi, liền rất thức thời mà hạ giọng, “Vậy ta đây trước thay Si Ảnh tạ ơn Vương gia!”

Tề Linh Nhạc dẫn đội ngũ tiếp tục dẫn bước, sau khi cứu được Kỳ rồi có rất nhiều việc cần phải xử lý ngay, mà ở sơn trang bọn họ đã dây dưa mất một tháng, thành thử lúc này phải gấp rút ngày đêm cưỡi bộ không ngừng, vốn là lộ trình mất mười ngày mà xem ra năm ngày đã có thể tới nơi, hy vọng lúc trở về, tất cả vẫn còn đường cứu vãn...

26. Chương 26

“Ôi chào, Tần gia, ngài lại tới tìm Si Ảnh công tử sao?” Tú bà vừa thấy Tần Viễn bước vào Hoa Dật lâu liền nhiệt tình chạy vội ra nghênh đón.

“Ừm... Hắn không có ở đây sao?” Tần Viễn miệng mặc dù thuận tiện hỏi một câu, nhưng là cước bộ vẫn tự động hướng về phía phòng Si Ảnh.

“Sao có thể chứ... Ha ha...” Tú bà đi theo phía sau hắn cười bồi, “Hắn đang ở trong phòng chờ Tần gia lâm hạnh a!”

“Tự ta sẽ đi, ai cũng không cần theo!” Khóe miệng Tần Viễn hơi nhếch lên, tiện tay ném một đĩnh vàng về phía sau, cước bộ lại càng nhanh hơn một chút.

Tú bà thấy tiền, mắt liền sáng lên, khi chớp được vàng thì sướng đến không biết trời trăng mây nước, chỉ đứng một chỗ liên tục gật đầu: “Dạ dạ, Tần gia đi cẩn thận...”

“Hừ... Đê tiện!” Tần Viễn thấp giọng đánh giá, đột nhiên...

Một thân ảnh lọt vào tầm mắt hắn, ngang nhiên đứng trước mặt mình! Kỳ quái, rõ ràng đã nói không cho phép ai theo, kỹ viện này trừ Si Ảnh ra, còn ai lớn mật đến thế chứ?

Tần Viễn kỳ quái ngẩng đầu nhìn người kia, ngoài dự đoán lại thấy một khuôn mặt thật quen thuộc!

“Hổ Phách?!” Hắn đây là... Tần Viễn lập tức thăm đoán ý đồ y đến, sau đó bày ra một nụ cười dối trá, tay cũng hơi vươn ra. “Đã lâu không gặp a! Ngươi...”

Nhưng ngay khoảnh khắc sắp bị hắn chạm vào, y lại khẽ lui lại phía sau né tránh, mắt cũng nhắm lại quay đầu đi, quả thực tựa như một hài tử đang hờn dỗi.

Tần Viễn cũng không thèm để ý, thu tay lại nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi, ôn hòa thăm hỏi: “Tiểu Hổ Phách, mấy ngày nay ta không tìm ngươi. Sao vậy, ngươi ghen à?”

“Hừ... Hổ Phách đâu dám!” Nhưng giọng điệu chua xót của y đã đủ nói lên tất cả, “Hổ Phách chỉ là không nghĩ ra, vì sao Tần gia lại sủng ái một tên phản đồ đến vậy mà thôi!”

Lúc Tần Viễn nghe thấy hai chữ “phản đồ”, đôi mắt liền lóe lên một tia cảnh giác, “Ngươi... mới rồi nói gì? Ai là phản đồ?”

Hổ Phách hoàn toàn không chú ý tới sự thay đổi của hắn, vẫn một bộ chuyện ta ta làm bình thản nói: “Còn ai vào đây nữa? Không phải chính là tân sủng của Tần gia sao?”

“Chát!” Hổ Phách không hề có sự phòng bị, Tần Viễn đã đột nhiên bước tới giáng tay cho y một cái tát như trời giáng, sau đó một tay dùng sức bóp lấy cổ tay y, tay kia chế trụ cằm dùng giọng điệu uy hiếp hỏi: “Lặp lại những lời ngươi vừa nói, mau!”

“A... Đau quá! Ta...” Hổ Phách bị bóp đau đến toát mồ hôi lạnh, nước mắt cũng sắp trào ra. Tới khi đối diện với khuôn mặt đáng sợ như Diêm Vương của Tần Viễn, hắn lại càng kinh hoảng đến mức hai chân run rẩy, “Ta... ta nói...”

“Nói mau!” Tần Viễn trừng lớn mắt, diện mục dữ tợn vô cùng!

“Si... Vốn là Si Ảnh... Ta khi tình cờ đi ngang qua phòng hắn thì nghe thấy... hắn là người của Vương gia... Ta... A!” Ngay lúc nhận được đáp án, Tần Viễn liền đẩy hắn ngã lộn xuống đất.

“Khụ khụ!” Hổ Phách ôm lấy cằm ho khan, “Tần...”

“Ngươi câm miệng cho ta! Nếu nói thêm một câu nữa, ta sẽ khiến cho ngươi phải bán thân làm nô lệ, ngươi có tin không?!” Nói rồi không thềm để ý đến hắn, trực tiếp xông tới phòng Si Ảnh.

Si Ảnh sẽ không đâu! Hắn sao có thể là người của Vương gia được? Hắn trước nay vẫn là của mình, là của mình! Mặc dù tình cảm của mình với hắn dường như không còn sâu như trước nữa, nhưng chỉ cần có hắn bên người, chính mình luôn có một loại cảm giác thỏa mãn không nói nên lời... Không, đó là loại cảm giác hoàn toàn chinh phục được, cho nên hắn chỉ có thể thuộc về mình! Nếu như hắn phản bội, nếu là như vậy...

—— Bên trong phòng ——

Ai ai... Đã ba ngày rồi, Thương Diễm đã đi nơi nào nhỉ? Sẽ không phải là bị chộp rồi chứ... Không, sẽ không đâu, hẳn hẳn là đã phải chịu qua huấn luyện gắt gao rồi mới đứng, nhất định là mình đã quá nhạy cảm rồi!

Si Ảnh tự ngồi đùa nghịch mái tóc của mình, nhìn vào gương mà trầm tư... Rồi bỗng dưng không hề báo trước, cửa phòng đột nhiên bật mở!

“!” Si Ảnh cả kinh, vội vàng quay phắt lại, khi nhìn thấy người đến, hẳn mới thoáng an tâm, “Ồ... Ra là Viễn!”

“... Nếu không thì người nghĩ là ai?” Tần Viễn hạ giọng, những sợi tóc buông xuống che khuất vẻ mặt y, vừa vào cửa, hai tay liền thần nhiên đóng cửa phòng lại, đoạn đi tới bên người Si Ảnh.

Si Ảnh thấy y không bình thường, có chút lo lắng đưa tay áp lên trán y, “Viễn, người không sao chứ? Sắc mặt không tốt lắm.”

Tần Viễn yên lặng kéo tay hẳn xuống, khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên áp sát vào mặt Si Ảnh.

“Viễn... Người làm sao vậy?” Vì cái gì đột nhiên lại trở nên nghiêm túc thế? Chẳng lẽ...

Hai tay Tần Viễn nâng khuôn mặt Si Ảnh lên, thanh âm băng lãnh đến dọa người, “Một khuôn mặt thật mê người, nhưng dưới lớp da mặt này rốt cuộc là che giấu những toan tính gì đây?”

Thương Diễm bị bắt, bị phát hiện rồi?! Si Ảnh thoáng phân tâm, nhưng liền lập tức phản ứng lại, khẽ lùi ra xa hỏi: “Viễn... Người... người đang nói cái gì hả? Ta... không hiểu...”

“Không hiểu? Sao lại có thể không hiểu?” Tần Viễn bật cười, nhưng tiếng cười kia sao lại khiến cho Si Ảnh cảm thấy chói tai đến thế, “Có muốn ta nhắc cho người nhớ hay không? Người cùng Vương gia... các người rốt cuộc là có quan hệ gì?”

“Chúng ta... cái gì cũng không có...” Thần sắc Si Ảnh trở nên buồn bã, lời nói ra cũng không hàm chứa bất cứ cảm tình gì.

“Cốc cốc cốc!”

Lúc này, cửa phòng đang đóng đột nhiên bị gõ dồn dập.

“Thiếu gia, thiếu gia!” Thanh âm hoảng hốt vang lên, chính là lão quản gia của Tần phủ.

“Quản gia?” Tần Viễn buông Si Ảnh ra, mở cửa cho hẳn vào, “Sao người lại tới đây?”

.

Quản gia thở hồng hộc, như thể vừa chạy một mạch tới đây, “Ha... ha... Thiếu gia, việc lớn không xong rồi! Mau... mau rời đi... nơi này!”

“Xảy ra chuyện gì?” Tần Viễn thấy hẳn hoảng đến mức này, ý thức được hẳn đã có đại sự gì xảy ra, “Mau nói đi!”

Quản gia lau mồ hôi nói: “Hôm nay ngài vừa mới đi... một đám... một đám quan binh liền tới phủ lục soát... nói... nói là tra tư diễm... Cũng không biết tại sao bọn chúng dường như đã biết trước liền xông thẳng tới hầm băng, liền phát... phát hiện ra dấu vết tư diễm, giờ đang định niêm phong phủ, truy nã ngài... Tiểu nhân thấy đại sự không ổn lập tức chạy tới đây thông tri cho ngài, mau đi thôi!”

Vẻ mặt Tần Viễn càng nghe càng đáng sợ, cuối cùng hẳn hung tợn quay lại trừng Si Ảnh, “Quả nhiên là người! Súc sinh!” Không đợi Si Ảnh tránh né, hẳn liền tát Si Ảnh một cái như trời giáng khiến Si Ảnh ngã lộn ra đất.

Si Ảnh bị té xuống đất, chỉ cảm thấy trong miệng một cổ máu tươi trào lên, khóe miệng quả nhiên tràn ra một tia tơ máu... Si Ảnh ho khan vài tiếng lau lau khóe miệng, lần nữa đứng lên... Xem tình huống thì không phải Thương Diễm đã bị bắt, vậy mình vì sao mà bị phát hiện chứ?

“Vậy nương bọn họ sao rồi?” Tần Viễn tiếp tục hỏi dồn.

“Hai người tiểu thiếp của thiếu gia... vừa nghe nói có quan binh tới liền mang theo đồ trang sức bỏ trốn rồi... Còn phu nhân và thiếu nữ cùng tiểu thư, bây giờ đại khái đang trốn ở một ngôi miếu đồ nát nào đó...”

Tần Viễn thăm thở phào nhẹ nhõm, “Vây là tốt rồi...” Sau đó dùng ánh mắt sắc bén như muốn giết người nhìn Si Ảnh, “Ta nằm mơ cũng thật không ngờ mình lại bị hủy trong tay người!”

“Ta cái gì cũng không biết!” Si Ảnh kiên trì thanh minh.

“Hừ, sự tình tới nước này mà còn cứng đầu như vậy! Thông minh như ngươi hẳn cũng biết rồi, ngươi chỉ là đồ bị tên Vương gia đó quăng đi, sao lại trung thành với hắn đến vậy?” Tần Viễn vô cùng khôn khéo mà vận dụng chiến thuật tâm lý thăm dò.

Si Ảnh có chút bất đắc dĩ mà cười nói: “Cái gì Vương gia, cái gì đồ bỏ... Si Ảnh không biết!”

“Giỏi, có chí khí! Ta xem ngươi còn có thể mạnh miệng tới khi nào!” Nói rồi hắn vươn tay về phía Si Ảnh...

“Ngươi muốn làm...” Si Ảnh còn chưa nói hết câu đã bị Tần Viễn một chưởng đánh cho hôn mê bất tỉnh.

“Thiếu gia, đi nhanh thôi, kéo không còn kịp nữa!” Quản gia vội vàng thúc giục.

.

“Được, cùng nhau đi thôi!” Tần Viễn nâng Si Ảnh lên, cùng với lão quản gia chạy tới một ngôi miếu đổ nát ở ngoại ô hoàng thành...

... ..

Khi Si Ảnh tỉnh lại một lần nữa, hắn phát hiện cả người mình đã bị trói gô trong một ngôi miếu đổ nát bỏ hoang, chung quanh ngoại trừ Tần Viễn, mấy người hầu Tần phủ cùng lão quản gia còn có Tần gia lão phu nhân cùng thê tử của Tần Viễn. Lúc này cơ hồ tất cả mọi người đều đang dùng ánh mắt khinh thường căm ghét chăm chăm nhìn hắn.

“Các người...”

Si Ảnh còn chưa kịp mở lời, đã thấy lão phu nhân bước tới trước mặt, không nói năng gì liền cho hắn một cái tát, “Ngươi đúng là đồ nghiệt chủng! Ta đã tạo nghiệp gì chứ? Nên ta...mới định phải thứ sát tinh nhà ngươi!” Lại tiếp tục thêm một đòn giáng xuống trong cơn tức giận, có điều lần này là dùng quả trượng.

Đau quá! Trán Si Ảnh nhận lấy một đòn, hai mắt như hoa lên, từ vết thương truyền đến từng trận đau đớn như lửa nóng, máu tươi cơ hồ đã che mờ đôi mắt, cảnh tượng trước mắt biến thành một màu đỏ thẫm ghê người...

Như thể vẫn chưa hả lòng, lão phu nhân tiếp tục từng trượng từng trượng mà giáng xuống người Si Ảnh, quả trượng kia vừa thô vừa cứng, đánh vào đầu khớp xương càng đau đớn đến không chịu nổi.

Những việc trước mắt này khiến cho tâm Si Ảnh tựa hồ cũng có sự thay đổi, vốn là một lão phu nhân nhưng lại cầm theo một cây mộc côn, từng gậy từng gậy không ngừng rơi xuống người hắn, trong miệng lại thốt ra toàn những lời độc địa, “Ngươi là đồ hung tính đáng chết, gia môn nhà ta đều bị ngươi vấy bẩn! Ngươi đi chết đi! Sao ngươi vẫn còn chưa chết chứ? Ta đánh chết ngươi cái đồ hồn trưởng!”

“Đại nương...”

Si Ảnh không kêu một tiếng, chỉ là dùng hết sức lăn lộn trên mặt đất, im lặng không hé một lời, răng cắn chặt lấy môi đến sắp bật máu, kiên cường mà ẩn nhẫn!

Có lẽ lão phu nhân đánh đến mệt mỏi, cuối cùng ngừng lại thở hổn hển chống quả trượng đi tới trước mặt Tần Viễn, chỉ vào Si Ảnh nói: “Nương đã nói với ngươi hàng trăm lần rồi, đừng có tìm cái loại tai tinh này nữa, nhưng ngươi nào có nghe! Giờ chuyện đến nước này... ngươi nói phải làm sao mới được?”

“Nương!” Tần Viễn liền lập tức quỳ xuống, “Hài nhi biết lỗi rồi, người cứ đánh con đi!”

“... Hài tử của ta!” Cuối cùng vẫn là cốt nhục của mình, có mẫu thân nào nhẫn tâm xuống tay với con mình cho được, lão phu nhân lệ nóng lưng trông mà nâng y dậy, bàn tay thô ráp nhăn nheo khẽ vuốt ve gương mặt y, “Nương không có trách ngươi, đều là do cái tên nam kỹ đáng chết này! Là hắn hại nhà chúng ta thành như vậy! Đều là lỗi của hắn!”

A... Vậy ra cuối cùng vẫn là ta sai? Si Ảnh cười nhạo trong lòng, lỗi lầm của mình đúng là không hề ít a... Từ nhỏ đến lớn, tất cả mọi chuyện tình đều có phần của hắn, đều là lỗi do hắn!

“Nương đừng sinh khí, tự con sẽ có chủ ý, mọi người tạm thời hãy cứ ở bên ngoài tránh đi một thời gian!” Tầm mắt Tần Viễn rơi xuống người Si Ảnh.

“Hài tử, chúng ta đi rồi... vậy còn người?” Lão phu nhân lo lắng hỏi.

“Hài nhi còn muốn hảo hảo chiêu đãi vị này...” Thanh âm của hắn mang theo ý vị tươi cười, từng bước từng bước đi tới bên người Si Ảnh...

27. Chương 27

“Ăn ha... A A... Buông ra...” Nước mắt khô rồi lại chảy, chảy rồi lại khô đi, Si Ảnh không đếm được mình đã khóc bao nhiêu lần, cũng không biết đã qua bao lâu nữa!

Lạnh quá... Mệt mỏi quá... Khổ sở quá... Cơ thể lạnh lẽo, có lúc lại nóng rẫy lên... Hắn không biết làm sao mới có thể giải trừ?

Ta biết sẽ không ai đến cứu ta, ta cũng hiểu sẽ không có người nào quan tâm tới ta, nhưng tại sao lại bắt ta phải chịu đựng nỗi thống khổ này?

Bởi vì ta đã phản bội Viễn? Nhưng chẳng phải hắn cũng từng phản bội ta ư? Tại sao hắn còn chưa bị trừng phạt?

Hắn lừa ta một lần, ta cũng gạt hắn một lần, chúng ta rõ ràng là hòa nhau, có gì hắn còn đối đãi với ta như vậy?

Vương gia a, nhiệm vụ của ta hắn đã hoàn thành rồi, vậy sao người còn muốn ta ở lại nơi này?

Là muốn ta chết đi sao? Ta chết rồi, các người hắn đều thấy vô cùng vui vẻ.

Đúng vậy, chết rồi thì cái gì cũng không cảm thấy nữa, chỉ cần chết đi là có thể khiến cho tất cả mọi người yên lòng rồi!

Người Triển gia sẽ không cần lo lắng chuyện xấu của gia tộc bị phơi bày ra ánh sáng, để cho người đời gièm pha; sự không cam lòng vì bị phản bội của Viễn cũng sẽ được xoa dịu phần nào; còn Vương gia, hắn chắc cũng lo lắng danh dự Hoàng gia bởi vì một nam kỹ như ta mà bị hao tổn. Như vậy thật sự là tốt quá...

Sau khi tạm chia tay người nhà, Tần Viễn dùng một miếng vải màu đen bịt mắt Si Ảnh lại, sau đó vận dụng khinh công khiêng Si Ảnh chạy đi. Không nhìn được nhưng Si Ảnh cảm nhận dường như đã qua thật nhiều nơi, cuối cùng cả hai dừng lại ở một nơi nào đó.

Tần Viễn lột hết quần áo trên người Si Ảnh xuống, quăng hắn xuống một cái đệm mềm mại, rồi xung quanh phát ra một trận thanh âm ồn ào, dường như hắn đang chuẩn bị cái gì đó...

“Người muốn làm gì?” Thị lực bị hạn chế, hai tay cũng bị trói lại, Si Ảnh không thể làm được gì, chỉ có thể mở miệng hỏi, “Oa a...”

Đau đớn bất ngờ làm hắn không khỏi phát ra tiếng hét chói tai, mái tóc bị Tần Viễn hung hăng giật lên, bên tai truyền tới lời nói rõ ràng của Tần Viễn, “Ảnh nhi... Chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, người có biết ta ghét nhất là bị phản bội hay không?!”

Đôi môi Si Ảnh hơi hé mở, nhưng câu trả lời lại không phải trọng tâm của vấn đề: “Ta chỉ từng nghe người nói... rằng người thích ta... Nhưng người lại lừa gạt ta!”

“Không lừa ngươi, ta là thật sự thích ngươi! Ta thích ngươi như vậy, nhưng ngươi lại lấy oán báo ân! Ngươi là đồ đáng chết...” Hắc hung hăng quăng nắm tóc đang cầm trong tay ra, khiến cho đầu Si Ảnh trong nháy mắt bị đập xuống mặt đất.

Hai tay Si Ảnh cố nắm lấy tấm đệm, vì không nhìn thấy nên không nhận biết được phương hướng, cũng không biết lúc này Tần Viễn đang ở nơi nào và lúc nào sẽ bắt ngờ xông tới nữa...

“A... Ngươi thích ta?” Giống như nghe được một câu chuyện hết sức buồn cười, Si Ảnh liền cất tiếng cười to, “Ha ha ha ha... Thích ta ư, vậy sau khi ngươi tiếp quản Tần gia, tại sao lại không tới tìm ta? Nếu thích ta, tại sao gặp lại ta rồi còn không muốn chuộc ta ra ngoài? Thích ta, sao còn muốn đối xử với ta như vậy chứ?”

Tần Viễn cười khẩy một tiếng, tay cũng đã lấy thứ công cụ gì đó ra để ở một bên, đợi lát nữa sẽ từ từ dùng đến.

“Mặc kệ ngươi có tin hay không, ta thật sự từng thích ngươi... Nhưng bây giờ...” Hắc từ trong một cái lọ dốc ra một viên được hoàn màu đỏ, sau đó chế trụ miệng của Si Ảnh, ép nó phải mở ra, “Ta muốn cho ngươi sống không bằng chết...”

“Khụ khụ... Đây là cái gì?” Si Ảnh sớm đã có sự giác ngộ rồi, chỉ sợ cái này chính là xuân dược đi.

“Nam kỹ các ngươi thường dùng dược vật, Ảnh nhi sẽ không thể nào mà không biết đây là gì đâu nhỉ!” Thanh âm của Tần Viễn âm trầm kinh khủng, quả thật y như của ma quỷ nơi địa ngục vậy.

Quả nhiên chính là xuân dược! Bây giờ hắc thật đúng là không thể không bội phục khả năng tiên đoán của tên Vương gia kia, nhưng dường như chính là “lai giả bất thiện” a...

“Trước ta thường lui tới nơi kỹ viện, đã thu được không ít đồ tốt, Ảnh nhi, ngươi nói ngươi trước muốn chơi đùa ở chỗ nào?” Si Ảnh không nhìn thấy vẻ mặt của Tần Viễn, nhưng chỉ giọng nói kia thôi cũng đủ khiến cho tóc gáy hắc dựng hết cả lên.

Si Ảnh không trả lời, chỉ theo phản xạ mà co người lại một chút.

Lại nghe thấy Tần Viễn tự hỏi rồi tự đáp: “Không trả lời chính là ngầm thừa nhận rồi... Không sao, chúng ta cùng nhau chơi đùa, dù sao thời gian cũng còn rất, rất nhiều...”

Câu nói kia của y chính là sự khởi đầu, y làm, y thật sự sẽ làm! Y sẽ đem những thứ này từng món từng món dùng trên người Si Ảnh...

Dưới tác dụng của dược vật, trống ngực Si Ảnh đập càng thêm dồn dập, hô hấp cũng bắt đầu trở nên nặng nề, có điều so với loại dược trước đây Vương gia sử dụng thì còn kém hơn một chút, nhưng...

“A a...” Hậu đình đột nhiên bị một vật thể thật lớn, lại lạnh lẽo vô cùng khai mở, đây là cái gì chứ?

Tần Viễn đầy hứng thú mà đem đồ vật kia tại huyết khẩu của Si Ảnh cọ xát, những lời nói *** loạn cũng không ngừng tuôn ra: “Ha ha, thật là một thân thể lợi hại, chỉ là cọ xát một chút mà thôi, vậy mà đã hé ra khep vào rồi... Có phải là rất muốn rồi không?”

Rõ ràng chính y hạ dược, vậy mà cư nhiên còn ở nơi này nói những lời châm chọc, thật sự Si Ảnh rất muốn mắng chửi vài câu, nhưng ngày hôm nay, hắc một câu đầy đủ cũng không thể nói ra nổi!

Tần Viễn lật người hắc lại, đầy trêu chọc mà nhìn vật giữa hai chân hắc, “Phía trước cũng có cảm giác rồi... tác dụng của dược lực thật mạnh mẽ!” Vừa nói lại vừa gậy gậy một chút vào nơi đầy mẫn cảm kia.

“Ha ha... Dừng...” Thân thể bị kích thích nhưng do bị dược vật khống chế mà vẫn đứng thẳng như cũ.

“Dừng? Tại sao ta lại phải nghe đây?” Tần Viễn cầm cái vật thể không biết tên kia, bắt ngờ đâm thẳng nó vào hậu huyết của Si Ảnh.

“!” Sống lưng Si Ảnh cong lên, đau đớn kịch liệt làm cho hắc không thể phát ra bất cứ thanh âm nào cả.

U huyết trong thoáng chốc bị khuếch trương, tơ máu tràn ra từ nơi vật thể lạnh như băng kia đâm vào, nhưng Tần Viễn giống như còn chưa cam lòng, càng thêm dùng hết sức đẩy nó sâu hơn vào dục đạo, ngay cả đến đầu mút cũng hoàn toàn cắm ngập vào trong.

“A a...” Đây là hành hạ chứ nào phải ái tình, Si Ảnh đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai tay túm chặt lấy tấm nệm dưới thân.

“Ba ba!” Tần Viễn cười lạnh vỗ mạnh lên hai cánh mông của Si Ảnh, khiến trên da lưu lại vết tay đỏ sậm rõ ràng, “Kẹp chặt thật, thứ này sẽ làm người sung sướng đến chết đi sống lại!”

“Vì... cái gì... Ha... ha...” Trong cơ thể cùng lúc bị cảm giác lạnh như băng cùng nóng như lửa thiêu đốt, gây nên một loại cảm xúc mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

“Nói cho ta biết, Vương gia vì sao phái người tới? Hắn làm sao mà biết được? Nói!” Tần Viễn đã bắt đầu thực hiện mục đích cuối cùng của y — bức cung!

“Ha... Ha...” Chuyện gì đang xảy ra thế này? Tại sao... cái này so với thứ xuân dược của Vương gia kia lại... “Không biết... Ta... không biết...”

Dị vật trong cơ thể di động làm Si Ảnh thấy vô cùng kỳ quái, lại thêm đôi mắt không nhìn thấy gì khiến hắn càng thêm mất cảm hơn so với lúc bình thường!

Tần Viễn sớm biết rằng hắn sẽ nói như vậy, nhưng cũng không sao, không cần phải vội, bọn họ sẽ chậm rãi mà dây dưa, “Ảnh nhi một khi đã quyết tâm rồi, thì sẽ vô cùng cố chấp a... Thật sự là một thói quen rất xấu nha, ta phải giúp người uốn nắn lại mới được!”

“Cái...” Là ảo giác sao? Tại hắn dường như đã bị ù đi... “A... ư...”

Cảm giác ngứa ngáy khó chịu do đồ vật kia cắm vào không hề giảm, ngược lại càng lúc càng tăng lên, nội bích kịch liệt co rút, muốn làm giảm bớt sự khó chịu này, nhưng sao lại không được chứ? Tại sao lại như vậy?

“Phía trước đã sướng đến cực hạn rồi...” Tần Viễn từ trong túi lấy ra một sợi dây thừng rất dẻo quấn quanh Si Ảnh vài vòng, hoàn toàn trói gô hắn lại.

Mặc dù đã sớm liệu được, nhưng khi bị trói chặt, Si Ảnh vẫn hít một ngụm lãnh khí, chung quy vẫn cảm giác được so với khi ở bên tên Vương gia kia cảm giác rất bất đồng... Nhưng là bất đồng ở chỗ nào đây?

Thân người Si Ảnh có chút phát run, thân thể cuộn lại thành một khối, làm như vậy khả dĩ còn có thể chịu đựng thêm một lát...

Tần Viễn nhìn thấu ý nghĩ của hắn, liền lại gần một bên đem hai tay đã bị trói lại của Si Ảnh cố định trên nệm, một bên tách hai chân Si Ảnh ra, nhìn vật đang đứng thẳng kia tràn ra chất dịch sền sệt màu trắng, liền khẽ nở một nụ cười quỷ dị.

“Ta nói này Ảnh nhi... Người bảo vệ tên Vương gia đó như vậy... là vì người đã yêu hắn rồi sao?!” Tần Viễn vừa nói vừa quay lưng lại lục lọi trong túi như đang tìm cái gì.

“Không... biết... Ha ha... Đừng...” Si Ảnh bây giờ ngay cả thốt ra lời thôi cũng đã phải cố hết sức.

Tần Viễn cuối cùng tìm thấy một chiếc vòng vô cùng tinh xảo, y đi tới trước mặt Si Ảnh, suy nghĩ xem nên dùng cái này ở chỗ nào, “Không biết? Nói vậy... Hắn đối với người tốt lắm sao? Tốt đến mức nào? Hay là...” Y cúi xuống người Si Ảnh.

“A... Hừ... a...” Si Ảnh dứt khoát không trả lời.

Tìm được một chỗ thích hợp, Tần Viễn cầm lấy phân thân Si Ảnh, dùng ngón cái lau đi chất lỏng dư thừa phía trên, đặt chiếc vòng kia ở ngay lỗ nhỏ, “Hay là kỹ thuật của hắn khiến cho người không thể tự kiềm chế nổi?”

“A a, người... định làm gì? Ah... Không...” Si Ảnh cảm nhận được sự lạnh lẽo của kim loại trên da thịt mình, nhất thời đã rõ ý đồ của Tần Viễn! Sắc mặt hắn trắng bệch, cố liều mạng mà giãy giụa đôi chân, “Tháo ra... Đừng làm như vậy... Không... Ah!”

Tần Viễn bắt được chân hắn, khiến hắn không thể nhúc nhích, sau đó tự tìm lấy một vị trí thích hợp, tâm tình càng thêm nóng lòng muốn dùng thử thứ đồ này, “Đừng lộn xộn, sẽ làm hỏng mất, ta tặng người cái này, để xem sau này người làm sao có thể báo cáo kết quả cho tên kia... Hơn nữa một tên súc sinh như người

đeo cái này vào rồi, tên Vương gia kia nhất định sẽ không thêm người nữa, khi ấy người sẽ được tự do, đó không phải là điều người mong muốn sao? Ta rất thích người, nên đương nhiên sẽ giúp người một chút a!”

“Ồ... Không...” Đùng mà, hần là người, cũng đâu phải súc sinh, tại sao, tại sao lại tàn nhẫn với hần như vậy?

Nhưng Tần Viễn không thêm để ý, y chỉ chăm chăm chọn lấy một vị trí thích hợp, cũng không bận tâm tới cảm giác của Si Ảnh, cứ thế dùng mũi kim loại sắc nhọn xuyên qua linh khẩu!

“A A A...” Si Ảnh sợ hãi cong người lên, sự đau đớn kịch liệt từ bên trong khuếch tán ra toàn bộ cơ thể, rồi tập trung nơi phân thân nóng như lửa thật lâu không tiêu tan...

“Ha ha, rất thích hợp với người, Ảnh nhi... Thật không biết tên Vương gia kia sau khi thấy cái này sẽ nghĩ gì nhỉ... Thế nào? Có đổi ý muốn nói cho ta biết không?” Tần Viễn ghé sát mặt vào khuôn mặt đã bị nước mắt làm cho ẩm ướt của Si Ảnh mà hỏi.

“Ta... cái gì... cũng...” Thanh âm Si Ảnh càng thêm run rẩy, nhưng đáp án của hần vẫn không hề thay đổi.

Mau chấm dứt đi, làm cho tất cả những chuyện này kết thúc đi! Nương... Khi nào người mới tới đón Vận nhi của người? Con rất thống khổ... Mỗi lần bị thương, con cũng không cầu cứu, luôn âm thầm nói với mình phải sống thật tốt, nhưng lần này thì không được rồi... Con rất mệt, rất mệt rồi, cho nên van cầu người, cứu, cứu con đi, nương, van cầu người mà...

28. Chương 28

“Phụp phụp, phụp phụp...” Trong căn phòng lạnh lẽo tới cực điểm không ngừng vang lên những âm thanh *** mỹ của cơ thể va vào nhau.

Cổ tay người dưới thân đang bị một sợi dây lưng cột chặt, hai mắt cũng bị một miếng vải đen che lại, khiến cho nhìn không rõ về mặt lúc này như thế nào... Đôi môi trắng bệch hơi hé mở không ngăn nổi một đạo ngân tơ chảy ra, thân thể mặc cho đối phương tùy ý đóng đưa, hạ thân lại càng là một mảnh hỗn độn, nơi gần bắp đùi đầy những vết xanh xanh tím tím cùng những tia bầm đỏ, thiết bóng to lớn nóng như lửa tại hạ thân hần tùy tiện ra vào, nhưng kỳ quái chính là hần không hề phát ra bất cứ một âm thanh nào cả.

Ngược lại, người đang rong ruổi trên kia mang một vẻ hưng phấn đến tột cùng, khuôn mặt ửng đỏ, hơi thở dồn dập, không phân biệt nặng nhẹ mà luật động di chuyển, mồ hôi đầy trên đầu nương theo từng đường nét của gương mặt mà rơi từng giọt từng giọt xuống tấm đệm giường...

“Ha... Tuyệt quá... Ảnh nhi... Đồ vật kia trong cơ thể người... ư... càng ngày càng tiến vào sâu này... Thật đúng là chặt quá!” Miệng phun ra những lời thô tục, cốt yếu muốn khơi mào phản ứng của Si Ảnh, nhưng dường như cũng không có bao nhiêu hữu dụng.

Si Ảnh vẫn giang rộng hai chân như trước, giống như để mặc cho người ta ai cần cứ lấy, nhìn không ra đến tột cùng là đang khó chịu hay là đang khát vọng.

“Đùng...” Khi kịch liệt va chạm trôi qua, Tần Viễn liền động thân một cái, khiến cho đồ vật kia tiến vào sâu hơn, còn bản thân y cũng đã phóng xuất ra dịch thể ở trong người Si Ảnh.

“Hò!” Cao trào trôi qua, Tần Viễn liền trực tiếp ghé vào người Si Ảnh thở dốc.

Cảm nhận được một cổ chất lỏng nóng rực bắn vào trong cơ thể, Si Ảnh biết vừa chấm dứt một giai đoạn, dù vậy, hần cũng không thay đổi tư thế của mình.

Hai chân không khép lại, một dòng uế vật chậm rãi chảy ra, xen lẫn giữa màu trắng đục là màu đỏ của máu, dính dấp đầy từ bụng tới đùi, hình ảnh *** mỹ đến nhường ấy khiến cho người ta chỉ nhìn qua thôi cũng đủ dục hỏa thiêu người!

Tần Viễn ghé vào tai Si Ảnh, ngân nga mở miệng hỏi: “Ảnh nhi, từ bỏ rồi sao?”

“Ồ... Không... Không biết...” Thanh âm hần đã không còn chút khí lực nào, quả thật tựa như một người đã chết.

“Vẫn còn chưa từ bỏ sao... Thật là cố chấp!” Tần Viễn không thể kìm nén mà khẽ thở dài một tiếng, “Ai... Ta vốn cũng không muốn dùng chiêu này, nhưng người lại ương ngạnh như vậy... ta cũng không nỡ làm cho người thất vọng a...”

Si Ảnh không trả lời, cũng không phản kháng, bởi vì vô luận hần có làm gì, cũng chỉ là phí công!

Tần Viễn rút ra một con dao, sau đó bước tới gần cơ thể hần, lưỡi dao lạnh như băng khẽ áp lên nơi vết sẹo quen thuộc.

Cảm thấy địa phương kia bị đụng vào, thân thể Si Ảnh thoáng rung mình, những ngón tay mảnh dẻ bấu chặt lấy tấm chắn dưới thân, chờ đợi những điều sắp tới...

“Ừa? Sao người không kêu to lên? Ta nhớ trước đây người luôn rất ghét người khác chạm vào... vết sẹo này cơ mà...” Con dao nhỏ miết lên xuống xung quanh vết sẹo, bên tai không ngừng vang lên những lời thì thầm của Tần Viễn.

“...!” Tần Viễn hài lòng nhìn thấy thân thể Si Ảnh khẽ run lên, địa phương này quả nhiên là tử huyết của hần!

“Triển huynh từng nói với ta, y muốn tìm một nam kỹ mà trên người, ở nơi này...” Hần dùng ngón tay khẽ vuốt vết sẹo, “có một ấn ký... Người kia... là người sao?”

Hần biết rồi?! Si Ảnh lại càng hoảng sợ... Không, hần là sẽ không đầu, hần chỉ nói bừa thế mà thôi!

“Không biết... A A A A!” Chữ “không” vừa thốt ra, Tần Viễn đã một đao cắt vào da thịt nơi vết sẹo trên người Si Ảnh.

Máu tươi cuộn cuộn chảy ra, Si Ảnh ngay cả ngón chân cũng co quắp lại, toàn thân đều cảm nhận được cơn đau đớn vô cùng thống khổ!

“Vốn bị thương lại bị đả thương thêm, hần là rất đau đúng không?” Tần Viễn dường như đã hoàn toàn mất hết nhân tính, chậm chậm đưa lưỡi dao lên miệng khẽ liếm mát, “Máu của người rất ngọt, nhưng cũng chỉ có thể... Thật đáng tiếc, ta vốn định thu nhận người, nhưng người lại không biết sống chết mà phản bội ta!”

“Ta... không... A a a a a!” Ngay cả cơ hội phản bác, Tần Viễn cũng không cho hần. Y từ đồng đồ bên cạnh nhặt lên thứ gì đó, đem chúng đập nát rồi xát lên miệng vết thương.

“Hô... Cái... gì...” Hô hấp Si Ảnh càng thêm dồn dập, chỉ có thể đứt quãng hỏi.

“Cái gì à?” Tần Viễn cười ngọt ngào, “Đây chính là thứ mà tên Vương gia kia muốn tìm đó... Ảnh nhi không biết là gì sao?”

Là muối ư?! Không, phải nói là muối kết trong băng mới đúng, như vậy nơi này chính là... Tại sao hần lại quay trở lại đây...

“Đây chính là loại muối tốt nhất đấy...” Tay Tần Viễn không ngừng dùng miếng băng đã được đập vỡ vụn chà xát vào miệng vết thương.

Vết thương bị kích thích khiến cho đau đớn không ngừng, máu cũng từng giọt từng giọt thấm ướt cả tấm mền màu trắng, tựa như một đóa huyết hoa đỏ đến chói mắt. Đôi môi Si Ảnh trắng bệch, cả người cũng không ngừng run rẩy, chỉ cố hết sức gắng gượng lùi lại mong làm cho cơn đau giảm đi chút ít.

Nhìn phản ứng của hần, Tần Viễn tiếp tục lặp lại câu hỏi ban đầu: “Vẫn không biết sao?”

“Đừng... ư...” Si Ảnh cắn chặt môi, nhất quyết không hé răng nửa lời. Đây là điều hần đã đáp ứng với người kia, cứ coi như là hồi báo cuối cùng của mình với lão xử nam đi.

“Tên Vương gia cổ hủ kia đáng để cho người hy sinh như vậy sao?” Tần Viễn thật sự thấy vô cùng khó hiểu, “... Thôi, ta không hiểu, mà cũng không muốn hiểu, ta cho người một cơ hội cuối cùng!” Vừa nói, y vừa lấy ra một cái đồng hồ cát đặt bên tai Si Ảnh.

Thanh âm này là...

“Cát trong đồng hồ chảy hết một khắc... Nếu ngươi vẫn không chịu nói, cứ từng khắc trôi qua, ta sẽ đâm một nhát dao vào vết sẹo này, sau đó rắc muối đóng băng lên, để xem ngươi còn có thể mạnh miệng tới khi nào?!” Tần Viễn vung con dao nhỏ lên mà đùa giỡn, “Nếu cuối cùng ngươi vẫn không chịu nói... yên tâm, nể mối ân tình trước đây giữa chúng ta, ta nhất định sẽ hảo hảo an táng ngươi nơi bãi đá!”

Ở bãi đá sao? Nơi ấy thật sự rất hợp với mình... Cứ mặc kệ đi! Một khắc... Sinh mệnh của hắc liệu có thể có bao nhiêu lần một khắc đây...

...

“Hứa Trạ, ngươi chờ một chút, sao ngươi có thể tin lời nữ nhân đó chứ?” Thương Diễn giục ngựa phóng theo sát khoái mã của Hứa Trạ.

Theo sau bọn họ là một đội quan binh, cả đoàn người thẳng hướng tới Tần phủ vốn đã bị binh mã bao vây tứ phía.

Ánh mắt Hứa Trạ lạnh như băng, trong đôi mắt ấy không thể tìm thấy một tia ấm áp. Thanh âm hắc cũng lạnh lùng mà trả lời: “Bằng câu kia của ả ‘sự trả thù cuối cùng của một người phụ nữ đối với sự bất trung của chồng mình’! Ta nguyện ý tin theo lời ả nói... Hơn nữa nơi nguy hiểm nhất lại chính là nơi an toàn nhất, không phải thế sao?”

“Nhưng là...” Thương Diễn vẫn còn muốn nói.

“Câm miệng!” Hứa Trạ cao giọng khiển trách, “Vương gia đã giao cho ta toàn quyền quyết định chuyện này, nơi nào cho ngươi dám mở miệng xen vào, ngươi cũng sẽ không được phép bước vào trong!”

“Tại sao?” Thương Diễn hỏi đầy ngờ vực.

“Không có tại sao hết, đây là lệnh!” Hứa Trạ quay đầu lại, không để cho Thương Diễn có dịp phản kháng.

————- Tần Phủ ————

“Chính là nơi này, một nửa theo ta vào, một nửa khác lưu lại ngoài này đợi lệnh cùng Thương Diễn!” Hứa Trạ không chút úp mở mà ra lệnh.

“Tuân mệnh!”

Người đã được an bài tốt, Hứa Trạ khí thế bừng bừng dẫn theo đoàn người tiến thẳng tới hẻm băng Tần phủ.

Đây là nơi bọn họ đã lục soát tìm được rất nhiều muối tư. Tần Viễn kia thật vô cùng gian trá. Y đã đập bể một chút mặt ngoài của khối băng, sau đó đem muối trộn với một ít nước đổ vào khối băng rồi lại một lần nữa cho đóng băng lại. Làm như thế vừa thuận tiện cho việc lấy ra sau này, mà nhìn qua khối băng cũng không thấy có gì khác biệt, khó trách triều đình làm thế nào cũng không thể tra ra!

Hôm nay những khối băng này đã được mang đi, vậy căn hẻm kia chắc chỉ còn trống rỗng... Ai mà ngờ được Tần Viễn kia lại còn có thể trở về?! Nếu không phải do phụ nhân hắc – Tà tiểu thư kia đến đây mật báo, tin chắc rằng bọn hắc cũng sẽ không quay lại tra xét nơi này!

Tần Viễn, hạn chết của ngươi tới rồi!

“Ba!” một tiếng, cánh cửa bị đá văng ra, Tần Viễn ở trong phòng áo quần xộc xệch bị dọa đến điếng người vội phi ra ngoài, khi thấy ở cửa có rất nhiều quan binh triều đình thì không giấu được sự kinh ngạc.

“Bắt lấy hắc!” Hứa Trạ lập tức ra lệnh, đồng thời bản thân cũng vọt vào trong phòng, rút ra trường kiếm bên người hướng Tần Viễn vung tới.

“Đừng... mơ!” Tần Viễn giơ đoản đao lên đỡ, nhưng y thể đơn lực mỏng, sao có thể là đối thủ của cả đám quan quân triều đình? Hơn nữa việc trừng phạt Si Ảnh cũng đã tiêu hao của y không ít tinh lực rồi, khiến cho y chỉ có thể liên tiếp thoái lui, chỉ qua mấy chiêu rút cuộc cũng đành thúc thủ!

Hai người quan binh ở phía sau lưng Tần Viễn, áp giải y tới trước mặt Hứa Trạ.

“Khốn kiếp!” Tần Viễn không cam lòng chịu thua như vậy, hơn nữa y vẫn không biết cuối cùng là mình đã bị bại dưới tay ai.

Hứa Trạh nắm đầu của y bắt nhìn mình, sau đó lạnh nhạt liếc mắt một cái nói: “Đem nhốt y lại, đợi Vương gia về rồi xử lý!” Dứt lời, hấn cũng không quay đầu lại đi thẳng về phía cửa.

Tần Viễn cảm thấy thật kỳ quái, tên nam nhân này vừa vào cửa thì cũng không thèm liếc Si Ảnh lấy một cái, chẳng lẽ nói...

“Này, người chờ đã!” Y không nhịn được mà lên tiếng gọi.

Hứa Trạh chỉ dùng khước mắt mà liếc xéo y, “Thế nào? Còn gì muốn đối trá nữa sao?”

Tần Viễn nghiêng đầu hất hất về phía Si Ảnh vẫn đang bị người ta bỏ mặc, “Người không cứu hấn sao? Hấn là người của Vương gia, không mang trở về cũng được à?”

“Nói nhảm!” Hứa Trạh không thèm để ý, vẫn tiếp tục bước ra cửa, “Tên đó là ai? Vương gia sao có thể có quan hệ cùng một kẻ như thế chứ? Không cần nói dài dòng với hấn, chúng ta đi!”

Bọn quan binh tuân lệnh, cũng không ai liếc mắt nhìn lại một cái, Si Ảnh cứ như vậy bị người ta trói lại ném vào hầm băng Tần phủ...

Hấn không nhìn thấy, nhưng hấn có thể nghe được rõ ràng, tất cả mọi người đều đã bỏ đi... Như vậy là tốt nhất, sẽ không ai ở lại tra hỏi hấn, cũng sẽ chẳng kẻ nào để ý tới hấn, càng không có người đến khi dễ hấn... Nói như vậy, hấn sẽ có thể... có thể... có thể...

Thương Diễn đứng ở cửa chờ, rất lâu sau mới thấy bọn người Hứa Trạh đi ra, chưa kịp vui mừng đã cảm thấy vô cùng kỳ quái.

“A? Hứa Trạh... Vậy... người kia đâu?” Người kia... cũng không hiểu vì sao, sau khi Thương Diễn đi rồi, tâm vẫn không ngừng nhớ đến!

Hứa Trạh trực tiếp đi qua hấn, thanh âm lạnh như băng làm cho người ta không khỏi run lên, “Người nào?”

“Chính là hấn đó... Hấn...” Lòng bàn tay Thương Diễn đã đổ đầy mồ hôi lạnh nhưng vẫn cố gắng hỏi thăm.

“Hấn cái gì, đầu người có vấn đề rồi phải không?” Trong lời nói của Hứa Trạh dù là một tia gợn sóng cũng không có, Tần Viễn bị quan binh áp giải, còn hấn thì cười tuần mã, tay đã nắm lấy dây cương, “Chúng ta đi thôi, xế chiều hôm nay Vương gia sẽ trở về!”

“Nhưng là...” Si Ảnh rốt cuộc sao rồi?

“Thương Diễn!” Hứa Trạh đã mất kiên nhẫn mà lớn tiếng khiển trách.

“... Vâng!” Thương Diễn đành ngậm miệng lại.

Hai chân Hứa Trạh kẹp chặt hai bên bụng ngựa, hướng hoàng cung mà phi đi, “Đừng nói những lời dư thừa nữa, mau đi thôi!”

Thương Diễn trong lòng cảm thấy vô cùng thất vọng, nhưng cuối cùng cũng đành đưa mắt lưu luyến nhìn lại Tần phủ một cái, sau đó cũng lên ngựa rời đi.

29. Chương 29

“Bệ hạ hồi cung rồi, bệ hạ hồi cung rồi!” Một tên thái giám chạy quanh hoàng cung hô to.

Âm thanh của hấn vang vọng khắp nơi. Từ cung nhân, thị vệ cho đến các đại thần đều chạy ra nghênh đón. Trong đoàn người có cả Hứa Trạh cùng Thương Diễn, nhưng bởi vì địa vị thấp kém, hai người họ đứng ở phía sau nên không hề khiến ai chú ý...

Đám người chờ đợi không lâu, đội ngũ liền tiến nhập cung. Tể Linh Nhạc đương nhiên là người dẫn đầu, ngay sau hắn là Diêu Quang cùng Tể Linh Húc, ngoài ra còn có mã xa của hoàng đế cùng đoàn hộ tống đi theo.

Tể Linh Nhạc vừa vào cung, vẻ bề ngoài tuy bất động thanh sắc, nhưng đôi mắt vẫn một mực kiếm tìm hai thân ảnh, cuối cùng nhìn ra mãi nơi góc phía xa, hắn cũng tìm được bọn họ... Nhưng thấy rồi, trên mặt hắn vẫn không có một chút vui sướng nào, ngược lại lại càng thêm trầm trọng.

Hai người bọn họ cùng ở đây, như thế nghĩa là mọi chuyện đã kết thúc, Thương Diễn đã không còn phải nằm vùng nữa, như vậy Si Ảnh hẳn...

Ghìm cương lại, Tể Linh Nhạc, Diêu Quang cùng Tể Linh Húc cùng đồng thời xuống ngựa.

Nhạc Vương gia đi tới trước mã xa, cung kính nhắc rèm lên, hơi cúi đầu nói: “Cung nghênh bệ hạ!” Tuy vốn là huynh đệ ruột thịt, nhưng trước mặt thiên hạ thần dân, quan hệ của bọn họ cũng chỉ là quân với thần.

“Nô tài (nô tỳ) tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!!!” Mọi người theo phía sau nhất loạt quỳ xuống, nghênh đón Thánh thượng đại giá.

Trên mã xa, hoàng đế nở nụ cười đầy trêu chọc chậm rãi bước xuống, sự quý khí trời sinh của hoàng tộc hoàn toàn hiển lộ, vẻ uy nghi dù cho một thân thường phục cũng không hề bị mất đi.

Nhưng hắn từ khi bước xuống cũng không hề chú ý tới bất cứ kẻ nào, vẫn chỉ một mực để tâm tới ai đó ở trên xe ngựa. Sau đó chỉ nghe hoàng đế dùng một thanh âm vô cùng êm ái ôn hòa hướng bên trong xe nói: “Phạm, cùng với bảo bảo xuống được không?”

Phạm? Là ai? Tất cả mọi người đang quỳ đều trộm đưa mắt nhìn nhau, thầm cảm thấy vô cùng kỳ quái, chẳng lẽ lần này vị hoàng đế tiêu dao của họ lại mang về thêm một tân sủng?

“Ừm!” Bên trong xe vang lên âm thanh trả lời, liền sau đó một người xuất hiện.

Không nhìn thì thôi, nhưng đã nhìn thì... ngoài những đại thần mới nhậm chức cùng những người mới nhập cung là không biết, những người còn lại không ai là không cảm thấy kinh ngạc, vì người bước ra cư nhiên chính là tiền nhiệm hoàng hậu đã bị phế mấy năm trước – Diệp Bàn Nguyên?! Mà đứa trẻ y đang ôm trong tay cũng chính là tiền nhiệm thái tử của Hoàng đế, bọn họ sao lại cùng nhau xuất hiện tại nơi này?

Đón lấy hai người kia rồi, tầm mắt hoàng đế mới rơi xuống những người đang quỳ trước mặt, miệng y hơi cong lên, cả người toát ra một luồng tự tin cùng ngạo khí khiến người khác khó có thể bỏ qua, “Bình thân!”

“Tạ ơn bệ hạ!” Cung nhân cùng các đại thần cùng đứng lên, có điều ánh mắt bọn họ đều lộ vẻ kỳ quái, không khỏi vẫn thi thoảng liếc nhìn về phía hoàng đế cùng hai người bên cạnh.

Hoàng đế cũng phát hiện ra điều đó, hơi bất mãn mà nhíu nhíu mày, nhưng tuyệt không nói năng gì, chỉ tùy tiện dặn dò một ít sự tình rồi một đường dẫn hai người đi thẳng tới tẩm cung – Dục Oanh cung.

Diệp Bàn Nguyên mang theo hài tử đi về hướng Dục Oanh cung, Diêu Quang cùng Tể Linh Húc theo hoàng đế tới tẩm cung của ngài, còn Tể Linh Nhạc thì nhìn về phía Hứa Trạ cùng Thương Diễn mà ra ám hiệu, sau đó một mình hồi Vương phủ.

Hứa Trạ cùng Thương Diễn biết Vương gia là muốn hỏi bọn họ về việc kia tiến triển ra sao, nên sau khi kết thúc nghi lễ nghênh đón cũng vội vã về Vương phủ báo cáo.

“Tham kiến Vương gia!” Hứa Trạ, Thương Diễn quỳ xuống hành lễ.

“Miễn lễ, bốn Vương hỏi các người, người kia đâu?” Tể Linh Nhạc đi thẳng vào vấn đề, hy vọng vẫn còn chưa quá trễ.

“Hồi bẩm vương gia!” Người trả lời chính là Hứa Trạ, “Tần Viên đã bị áp giải vào đại lao, đang chờ Vương gia xử trí!”

Đã nắm được chứng cứ rồi sao? Tể Linh Nhạc quả thực lấy làm kinh hãi, tốc độ của bọn họ sao có thể nhanh như vậy?

“Bổn Vương không phải hỏi hần, Si Ảnh đâu?” Chẳng lẽ đã...

Thương Diễm bị hỏi, có chút khó xử, Hứa Trạh nhìn hần một cái, sau đó cũng thay hần trả lời: “Vương gia xin yên tâm, dựa theo ý tứ trước đây của ngài, hần nhất định sẽ không còn bất cứ dính dáng gì tới hoàng gia nữa!”

“Các người giết hần?” Tể Linh Nhạc nghe vậy thì tim như thắt lại, trong lòng lại có một cỗ lửa giận không tên thiêu đốt không ngừng.

“Không ạ, Vương gia! Nhưng là...” Thương Diễm không đành lòng nói hết câu, bởi vì chuyện của Si Ảnh, hần cũng có tham dự, bây giờ căn bản cũng không có tư cách để nói này nói kia.

Hứa Trạh tiếp lời hần nói: “Nhưng là hần cách cái chết cũng không còn xa nữa!”

“Người nói cái gì?” Tể Linh Nhạc đột nhiên đập bàn đứng dậy, khiến cho hai người đang quỳ trước mặt đều bị dọa đến ngầy ngời.

“Vương gia?” Cả hai đều chưa từng nhìn thấy Tể Linh Nhạc kích động như vậy, hơn nữa, khiến cho bọn họ càng thấy khó hiểu chính là, muốn giết Si Ảnh chính là Vương gia, vì sao lúc này hần lại giận dữ đến thế?

“Bây giờ hần đang ở đâu?” Đi về phía Hứa Trạh, ánh mắt của Tể Linh Nhạc lúc này đáng sợ như tử thần.

“Tần phủ, trong hầm băng của Tần phủ ạ!” Hứa Trạh đối với hần trung thành tận tâm, đương nhiên là có hỏi liền đáp, “Vương gia, ngài định đi đâu?”

Nghe được đáp án, Tể Linh Nhạc lập tức đập cửa, một đường băng băng bước về phía chuồng ngựa đất khoải mã ra, trước khi đi cũng không quên dặn dò hạ nhân: “Các người tới hoàng cung tìm Diêu ngự y tới đây, mau!” Dứt lời liền lên ngựa phi như điên tới Tần phủ...

—— Tần phủ – Trong hầm băng ——

“Ha... ha...” Trong căn phòng an tĩnh đến đáng sợ không ngừng truyền ra tiếng thở nặng nhọc của Si Ảnh.

Đối với một kẻ không còn chút hy vọng sinh tồn nào như hần mà nói, mặc dù hết thấy đã không có gì trọng yếu nữa, nhưng những vết thương không được xử lý, dục vọng vẫn bị trói buộc... Tất cả những khuất nhục, đau đớn, khó chịu vẫn không ngừng hành hạ hần!

Thân thể không khỏe nhưng không có sức lực mà nhúc nhích, chỉ có thể thở thật sâu hòng mong giảm bớt đau đớn, nếu được, hần thật sự hy vọng mình có thể đi tìm cái chết, sự thống khổ thể này hần không sao chịu nổi...

Mí mắt nặng quá, chắc là đã đến lúc rồi, hô hấp cũng từ từ suy yếu, thân thể thỉnh thoảng lại khẽ co quắp, nhưng ngay lúc cảm thấy mình đang dần dần mất đi tri giác, hần đột nhiên lại nghe được một âm thanh khác thường, dường như cửa đang được ai đó mở ra?!

Hầm băng rất âm u, nhưng có ai đó đã thắp sáng tất cả các ngọn nến trong phòng, sau đó bắt đầu tới gần nhuyển *** nơi Si Ảnh nằm!

Vô luận người tới là ai, Si Ảnh chỉ cần hần không bị đùa giỡn nữa, hần thật sự chịu không nổi nữa rồi, thân thể đau đớn quá! Muốn tìm nam quan thì kỹ viện cũng đâu có thiếu, hà tất phải tới tận nơi này tìm một thân thể khó lòng lọt được vào mắt làm gì? Cứ để cho mình chậm rãi đi tới cửu tuyền không được sao?

“Si Ảnh?!” Tể Linh Nhạc liếc mắt một cái đã thấy hần nằm ghé vào nhuyển ***, cơ thể đã dường như không cách nào cử động, không kịp nghĩ ngợi gì đã vội vàng bước tới bên cạnh, khẽ nâng người hần lên kiểm tra...

“A?!” Tể Linh Nhạc luôn tự nhận mình là người kinh nghiệm phong phú, nhưng khi nhìn thấy những vết thương trên người Si Ảnh, y cũng không khỏi giật mình thảng thốt.

Những vết bầm xanh tím, những dấu roi rầy rác toàn thân, hạ thân lại càng vô cùng thâm thẳm, dục vọng căng trướng không nhận được sự an ủi, trên đỉnh còn bị một chiếc vòng bằng kim loại thắt chặt, vết thương sau lưng cũng không có dấu hiệu khép miệng. Đủ loại dấu vết đập vào mắt khiến Tể Linh Nhạc không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Y lần đầu tiên có loại ý định muốn giết người, cũng là lần đầu tiên thương tiếc cùng khâm phục một người như vậy.

Cởi trói cho đôi tay đã tê cứng cùng miếng bịt mắt đã ẩm ướt trên mặt Si Ảnh ra, Tề Linh Nhạc vỗ vỗ vào gương mặt hần nhẹ giọng gọi: “Si Ảnh, Si Ảnh, ngươi có nghe được ta nói không?”

“Đừng...” Si Ảnh giấy dựa hơi mở mắt ra một chút, đôi môi khô khốc vì mất nước cũng miễn cưỡng khẽ giật giật, “...”

“Cái gì? Ngươi nói cái gì?” Thanh âm Si Ảnh quá nhỏ, Tề Linh Nhạc phải ghé tai tới rất gần mới có thể nghe được.

“Van cầu... ngươi... Ta cái gì cũng... không biết...” Si Ảnh dùng hết toàn bộ khí lực mới nói được hết câu.

“Cái gì cũng không biết” sao... Tề Linh Nhạc thật không ngờ, hần lại có một nghị lực phi thường đến thế, dù chết cũng không nguyện để lộ chuyện gì, mặc kệ thân phận hần đến tột cùng là thế nào, thì chỉ bằng những lời này thôi, y cũng muốn cứu sống hần.

“Ừ, ngươi đã làm rất tốt, bây giờ nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành rồi!” Tề Linh Nhạc cười chính ngoại y của mình ra khoác vào trên người hần, sau đó ôm hần lên ngựa, cùng nhau quay về vương phủ.

Si Ảnh cũng phân không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết thân thể của mình tựa hồ dựa vào một người nào đó, cũng loáng thoáng nghe được y đang hỏi mình gì đó, nhưng cũng không nghe ra được, nếu mình có thể giải thích vài câu thì tốt rồi... Nhưng sao người kia cứ nhất định không chịu buông mình ra? Lại còn ôm mình đi? Y muốn đưa mình tới nơi nào chứ? Lại là một nơi giam cầm mới sao? Hần không muốn nữa... Ai đó hãy tới cứu hần với... Lần này hần chỉ muốn chết mà thôi...

“Điều ngự y!” Tề Linh Nhạc ôm Si Ảnh trong lòng bước nhanh vào trong.

Điều ngự y vốn là một ngự y lâu năm trong cung, lúc này sớm đã chờ lâu, vừa nhìn thấy Vương gia trở về liền muốn hành lễ lại bị y từ chối: “Không cần để ý đến lễ tiết, mau tới giúp ta xem cho hần!”

“...?” Điều ngự y cảm thấy rất ngạc nhiên, ở trong cung có ai là không biết Nhạc Vương gia thâm nghiêm vốn chú trọng nhất chính là lễ nghi cùng quy củ, vậy mà bây giờ cứ nhiên có thể nói ra “không cần để ý lễ tiết”... Là bởi vì hần sao? Nhìn Vương gia nhẹ nhàng từ trong lòng đặt người kia xuống, xuất phát từ bản năng nghề nghiệp, hần lập tức tiến lên để xem tình trạng của Si Ảnh!

Tề Linh Nhạc đuổi tất cả những kẻ vô công rồi nghề ra bên ngoài, chỉ lưu lại mình Điều ngự y cùng tiểu đồng của ông. Nó theo lời Điều ngự y mang tới một bồn nước, cầm theo băng gạc rồi lui ra ngoài. Điều ngự y dùng hai tay ấn ấn lên người Si Ảnh, khi ấn đến bụng cùng miệng vết thương, đôi mày của Si Ảnh lập tức nhăn lại, miệng cũng khẽ phát ra âm thanh như tiếng nước nổ...

Xem kỹ rồi, Điều ngự y sắc mặt cũng trở nên rất xấu, “Vương gia, ngài có thể ra ngoài một chút không, sau đó gọi một cô nương lại đây?”

“Thân thể của hần làm sao vậy?” Tại sao muốn y phải ra ngoài? Còn muốn đưa một cô nương tới làm gì?

“Không quá lạ quan...” Điều ngự y cẩn thận lấy ra một ít dược vật, “Mặc dù không thương tổn đến nội tạng... nhưng ngoại thương lại quá nhiều, âm hành bị tra tấn đến sưng đỏ đau đớn cùng vết thương bị dao cắt sau lưng đã tiêu hao hầu hết nguyên khí của hần... Hơn nữa thần vừa rồi đã bắt mạch xác nhận, hần trúng một loại xuân dược rất mạnh, ở hậu đình dường như còn có một thứ gì đó, trước chúng ta phải giúp hần giải trừ sự trói buộc cả trước và sau, hần cũng cần một cô nương đến giúp giải dược này nữa, chuyện đó thật không được đẹp mắt lắm, nếu Vương gia ở bên thì sợ rằng...”

Nguyên nhân rốt cuộc đã rõ ràng, Tề Linh Nhạc chỉ suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên không đầu không cuối hỏi: “Đơn giản chỉ là cần một người giúp hần cởi bỏ chiếc vòng kim loại phía trước cùng dị vật phía sau, giải trừ dược tính là được đúng không?!”

“Đúng là như thế ạ, hơn nữa không được dùng lực quá mạnh để tránh đụng đến vết thương, kỹ thuật nhất định cũng phải tốt mới được!” Điều ngự y bổ sung thêm.

“Bốn vương đã rõ ràng rồi!” Tề Linh Nhạc cẩn cẩn dục dục mà ôm lấy Si Ảnh, hướng bên ngoài đi tới.

“Vương gia ngài định đi đâu?” Điều ngự y đi phía sau hai bọn họ hỏi.

“Dục thất, bốn vương sẽ giúp hần xử lý tốt, Điều ngự y mời cứ khai dược đi!”

30. Chương 30

Hài tử đúng là hài tử, ư... Kẹp chặt quá đi, buông lỏng chút nào... Nhanh lên một chút, lão tử không thể động được, này!” Nam nhân một thân quan phục nhưng lại làm ra loại hành vi mà ngay cả nô lệ cũng không bằng.

“Phụp phụp!” Thanh âm của sự va chạm kịch liệt truyền đến, hài tử đang dùng tư thế bò bằng cả bốn chân như súc vật chỉ cảm thấy một trận đau đốn ở mông, khiến cho hai chân nó không khỏi mềm nhũn.

Đau quá, phía sau đau đốn như có lửa thiêu vậy, hơn nữa người kia từ đằng sau vẫn không ngừng trườn tổng sắp nhập, mặt sau cũng đã bắt đầu trở nên tê dại. Nam hài cố nắm chặt tấm chắn mỏng dưới thân, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn phải chịu đựng hỏa nhiệt mà nam nhân phía sau liên tục cắm vào, tiền bưng ở trên tay người kia cũng không được giải phóng, điều đó khiến cho nó cảm thấy thống khổ vạn phần!

“Ôi... Đau quá, đại nhân... Tha ta đi... A!” Nước mắt đã lăn chã tuôn rơi, nam hài chỉ hy vọng được người ta thương xót, nhưng là...

“Hừ, đau à... Đau đốn cái gì? Ta thấy ngươi đang rất hưng phấn mới đúng...” Vừa nói, hắn vừa nở một nụ cười đầy ác ý, sau đó đưa tay hướng nơi yếu ớt của nam hài mà sờ loạn.

“A A!” Đôi chân non nớt lập tức như nhũn ra, bây giờ cho dù là một chút khoái cảm gì đó nó cũng không cảm thấy! “Ha... Ha...” Mồ hôi lạnh chảy xuống thành dòng, nam hài chỉ có thể vô lực ghé vào bên giường.

“Mới vậy mà đã không chịu nổi rồi sao? Thật sự là không có nghị lực mà, bất quá phía sau cảm giác lại rất tuyệt! Không hổ là lễ vật của Triển đại nhân...” Nam nhân hít sâu một hơi, sau đó lại càng ra sức luật động, cũng không thèm quan tâm thân thể của hài tử dưới thân có chịu nổi hay không.

“A a... Đau quá... Đứng... Không...” Nam hài vô lực mà giãy dụa, đôi tay run rẩy hướng về phía cửa giờ lên, không ngừng nức nở, “Nương... cứu con... ư ư... Ai đó tới cứu con với...”

“Cứu con... Đau quá... Có ai...” Trong cơn mê, Si Ảnh vẫn suy yếu mà rên rỉ.

Tễ Linh Nhạc ôm chặt lấy Si Ảnh, bước nhanh về phía dục thất, gương mặt sát vào vầng trán lạnh như băng của hắn, không ngừng nhẹ giọng trấn an: “Không đau, rất nhanh sẽ tốt thôi!”

“Đứng...” Có lẽ là nghe được thanh âm của y, tâm tình Si Ảnh dường như có chút bình ổn lại.

Tới phòng tắm rồi, Tễ Linh Nhạc đã sai người an bài tốt hết thảy, dục thất to lớn được bao phủ trong một làn hơi nước ấm áp, bên cạnh đặt một tấm đệm êm ái, ngoài ra còn có băng gạc, dược vật đều đã được chuẩn bị đầy đủ.

Tễ Linh Nhạc đặt Si Ảnh nằm ghé lưng xuống thuyền thác, sau đó dùng mấy tấm nệm êm kê dưới eo hắn, để cho hạ thân của hắn hoàn toàn hiển lộ trong tầm mắt mình.

Cảm thấy dưới thân có sự xao động, Si Ảnh có chút tỉnh lại, khẽ mở mắt, nhưng vẫn mê man không rõ nơi này rốt cuộc là nơi nào, “A...” Phía sau bị chạm vào làm cho hắn theo phản xạ hơi nâng thân người lên, nhưng lại vì vậy mà chạm tới vết thương sau lưng.

“Đứng lộn xộn!” Tễ Linh Nhạc dùng trọng lượng cơ thể đè hắn lại, sau đó đưa một ngón tay vào chạm rài dò xét hậu huyết vẫn còn tràn ngập chất lỏng màu trắng kia, “Trong cơ thể ngươi có cái gì đó, biết không?”

“Ư...” Si Ảnh nhẹ giọng trả lời, “Ngươi... là ai?” Hắn căn bản nhìn không rõ mặt người ấy.

Tễ Linh Nhạc không trả lời, mà vẫn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào nội bích, ý đồ muốn tìm được dị vật kia, “Ngươi có thể đẩy nó ra không?”

“Hừ A... Ư... A...” Những cái động chạm vô cùng ôn nhu làm Si Ảnh không kiềm chế nổi phải thốt ra tiếng rên rỉ, “Nhưng... mà... A... Đứng... chỗ đó...”

Tìm được điểm mẫn cảm bên trong Si Ảnh rồi, Tề Linh Nhạc cũng lập tức phát hiện ra vật kia, ngón tay ngẫu nhiên động một chút khiến cho Si Ảnh cảm nhận được khoái cảm còn cường liệt hơn trước, “Tốt lắm, cố đẩy vật kia ra một chút để ta với được tới nó, có được không?”

“Ân A... Đừng...” Si Ảnh hít một hơi, cố hết sức đẩy dị vật vẫn bị tắc trong cơ thể mình ra, “A... Đau quá... A... A... Ừ...” Có thể do vật kia đã đụng phải nơi bị thương, hần thoáng cái liền nhăn mặt lại, nhưng vẫn tiếp tục nỗ lực không ngừng.

Theo nội bích bắt đầu nhúc nhích, ngón tay Tề Linh Nhạc cảm thấy phía trước dường như xuất hiện thứ gì đó... “Tốt lắm, tiếp tục cố lên... Ta sắp nắm được rồi...”

“Ha... ừ...” Ngón tay Si Ảnh nắm chặt góc tấm chăn phía dưới, cắn chặt răng một lần nữa dùng toàn bộ khí lực, “Không được, a a... ta muốn...”

Xuân được trong cơ thể chưa được phóng thích dù chỉ một lần, lúc này sợi dây trói buộc tiền bưng đã được cởi ra, Si Ảnh cũng không thể chịu đựng vọng hành hạ lâu hơn được nữa, sự cọ xát ở nội bích liền trở thành thứ thuốc kích thích tốt nhất, bạch dịch bắt đầu liền bắn ra.

“Hừ... ừ... ừ...” Cao trào trôi qua, ngay cả Si Ảnh cũng không rõ chính mình vì sao lại khóc?

Cùng lúc đó Tề Linh Nhạc cũng đã chạm vào dị vật kia một chút, nhưng mà... tại sao nhiệt độ của vật đó lại kỳ quái như vậy chứ? Chẳng lẽ... Lại duỗi thêm vào một ngón tay, Tề Linh Nhạc dùng sức kéo dần dần, cuối cùng cũng đưa được vật nọ ra khỏi cơ thể Si Ảnh, đó là...

“A A A...” Chấn động mãnh liệt này làm cho Si Ảnh không sao cầm giữ được, lại tiếp tục bắn thêm một lần nữa!

Cao trào qua đi nhưng dư âm của nó vẫn khiến Si Ảnh cảm thấy cả người uể oải vô lực mà ngã ra tẩm nệm êm ái, tứ chi vẫn hơi mở ra, nhưng hần đã không còn khí lực để động nữa rồi...

Tề Linh Nhạc nhìn thứ vừa lấy ra khỏi cơ thể Si Ảnh, cư nhiên lại là một cây băng thể (phân thân làm bằng băng), đây là một loại dụng cụ ngược đãi vô cùng tàn ác, đã bị cấm sử dụng từ lâu! Bởi vì “băng thể” bình thường chỉ dùng xuân được cùng nước trộn vào nhau, sau đó được cho vào khuôn, dùng nhiệt độ trong hầm băng mà tạo thành... Khi đem nó nhét vào trong cơ thể người, người đó sẽ cảm thấy lạnh như băng nhưng lại nổi lên dục vọng như lửa nóng, khiến cho người ta tựa như vừa ở trên thiên đường, cùng vừa trầm mê trong địa ngục, mà đáng sợ nhất chính là, băng thể kia sẽ bị nhiệt độ trong cơ thể người dần dần hòa tan, không cần bất cứ một ngoại lực hay điều kiện gì tác động vào. Băng thể sau khi tan ra, mũi nhọn vô cùng sắc bén của nó rất có thể sẽ đâm thủng nội tạng hoặc trực tràng, hết sức nguy hiểm, nên thậm chí ở kỹ viện cũng không thường được sử dụng, nhưng cái tên Tần Viễn kia cư nhiên dám dùng ở trên người Si Ảnh, thật là một kẻ ghê tởm tới cực điểm!

Một cây băng thể, vì để cho ai đó trút giận mà bị đập vỡ tan thành từng mảnh nằm rải rác trên mặt đất, “Tên chó chết!”

“Đừng...” Như thể bị thanh âm kia kích thích, Si Ảnh hơi co quắp người lại một chút, “Phía trước... khó chịu...”

Vòng kim loại ở phía trước là nỗi sỉ nhục mà Si Ảnh nhớ mãi không quên, hần có thể chỉ là một nam kỹ đệ tiện, nhưng cũng không thể coi hần như loại súc sinh!

Tề Linh Nhạc cũng đang có ý này, liền xoay người hần lại, không mất bao nhiêu thời gian đã gỡ được vòng kim loại từ linh khẩu xuống, lại còn như hài tử mà ở chỗ bị thương thối thối vài ngụm khí, hy vọng có thể nhờ vậy mà giảm bớt đau đớn cho Si Ảnh.

“A ha...” Bị khí tức ấm nóng phủ vào khiến cho phân thân lại bắt đầu từ từ đứng thẳng, xem ra là do được tính của xuân được vẫn chưa giải hết.

Vương gia cũng đã sớm biết như vậy, một tay ôm lấy Si Ảnh, tay kia đỡ lấy lưng hần, nhẹ nhàng đặt hần vào trong nước. Chọn một chỗ thích hợp ngồi xuống, sau đó y đem hai chân Si Ảnh tách ra, để hần ngồi trên bụng mình, còn y cũng không ngừng dùng hai tay khẽ vuốt ve toàn thân Si Ảnh, mà nói vuốt ve, không bằng nói rằng hần đang rửa sạch các vết thương rải rác trên thân thể Si Ảnh thì đúng hơn.

“Ha... ha...” Toàn thân đều bị dục hỏa thiêu đốt, hai tay Si Ảnh không thể tự chủ được mà ôm chặt lấy cổ Tề Linh Nhạc, hai quả thực thành thực trước ngực cũng bởi vậy mà dán chặt lấy đôi môi của Vương gia.

Thuận theo ý của người trong lòng, Tề Linh Nhạc liền ngậm núm vú của Si Ảnh vào miệng mà khiêu khích, một tay cũng đưa tới ngọc hành mà trêu đùa, tay kia vòng qua ôm chặt lấy thắt lưng thanh mảnh, những ngón tay luồn tới hậu huyệt cố gắng lấy toàn bộ dịch thể còn ở bên trong ra...

“Ồ ư... Ha... A A... ưm...” Mấy chỗ đều đồng loạt bị kích thích khiến cho eo Si Ảnh cũng bắt đầu dong đưa, muốn chiếm được càng nhiều sự thỏa mãn hơn.

“Rất thoải mái đúng không...” Tề Linh Nhạc dường như biết được cảm giác của hắn, hàm răng khẽ nhẹ nhàng cọ xát, lôi kéo đầu nhũ xinh đẹp đã cương lên, khiến cho Si Ảnh lập tức cao giọng rên rỉ.

“Ha ha... ư... Rất... thoải mái... Ha...” Thành thật biểu lộ cảm thụ của mình, da thịt toàn thân cũng không ngừng cọ xát lên người Tề Linh Nhạc, như thể muốn thổi bùng lên ngọn lửa trong người y.

Tề Linh Nhạc vì thế mà có chút buồn phiền, chỉ có thể cố gắng ngăn cản sự giãy dụa của hắn, cũng không ngừng khuyên nhủ: “Chờ một chút, bây giờ không được, phía sau ngươi còn đang bị thương, người...”

“Đừng...” Si Ảnh không màng tới những lời y nói, môi vẫn dán chặt lấy y, dùng phương thức tối nguyên thủy nhất mà cầu hoan. Hắn chỉ biết phía sau mình rất khó chịu, vừa ngứa lại vừa tê dại. Hắn muốn được an ủi, mà nam nhân trước mặt này lại có thể thỏa mãn hắn! “Ta muốn... Tiến vào... Ừ a... Ha...”

Thật vất vả mới rửa sạch phía sau, Tề Linh Nhạc đương nhiên vẫn có chút do dự, nhưng Si Ảnh lúc này trở nên vô cùng chủ động. Hắn coi Tề Linh Nhạc như khách nhân của mình, dùng kinh nghiệm lão luyện của một nam kỹ mà hôn lên khuôn mặt anh tuấn của Tề Linh Nhạc, khẽ gặm cắn đầu vai hắn, một tay cũng đưa tới chỗ giữa hai chân y khẽ xoa bóp vật đã hơi cương cứng, làm cho thứ nam tính ấy càng trưởng lớn thêm trong tay mình.

“Ừ... Si Ảnh... Ngươi dừng lại cho ta!” Tề Linh Nhạc bất mãn vì bị người ta coi như những khách nhân tới phiêu kỹ thông thường, hơi bực mình mà đẩy hắn vào trong nước.

“Oa a... Khụ khụ...” Nhờ có lực nâng của nước nên hắn cũng không bị đụng tới sàn dục thất, nhưng hắn cũng bị sắc vài ngụm nước, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ cố gắng vùng vẫy ngoi lên. Hắn không rõ tên khách nhân này rốt cuộc phát điên cái gì, nhưng hắn có thể chắc chắn một điều là y không muốn làm cùng hắn!

Đẩy hắn ra rồi, chỉ một khắc sau Tề Linh Nhạc đã bắt đầu hối hận, vốn đã định đem hắn kéo trở lại, nhưng lại phát hiện người kia đang nửa nằm nửa ngồi trong dục thất tự an ủi, hai tay ở dưới nước trước sau di chuyển, muốn làm cho bản thân được dễ chịu phần nào.

“Ngươi đang làm gì?” Bị những hành động của hắn khiến cho dâng lên một cỗ lửa giận không sao hiểu nổi, Tề Linh Nhạc một tay kéo hắn lại mà chất vấn.

“Ừ... Không... còn chưa đủ... Hư a...” Vẫn còn thiếu một chút nữa mà... Tại sao lại cứ muốn hành hạ hắn như vậy?

Ngữ khí y mặc dù cường ngạnh, nhưng động tác cũng không mất đi sự ôn nhu, “Ngươi... thật sự... rất muốn sao?”

“Ân... Ta muốn...” Si Ảnh ủy khuất mà nức nở.

Thở dài, Tề Linh Nhạc chỉ có thể ôm hắn vào trong nước, “Đã như vậy... như vậy... người sau này cũng đừng có trách ta...”

31. Chương 31

“A... ư... chỗ đó... A ha...” Thanh âm kiều mỹ của Si Ảnh còn mềm nhẹ hơn tiếng nước, thân người vẫn khóa chặt trên người Tề Linh Nhạc, mặc hấn ra vào tự nhiên.

Hoàn toàn khác với lúc cùng Tần Viễn, trong vũ điệu tình cảm đầy mãnh liệt này, Si Ảnh đã cảm thụ được đầy đủ sự khoái hoạt cùng dục vọng như lửa nóng của thân thể, không có gánh nặng hay ràng buộc gì, chỉ đơn thuần là hưởng thụ.

“Hô... ân...” Tề Linh Nhạc vì lo ngại cho vết thương sau lưng hấn, nên vẫn không hề để cho lưng Si Ảnh cùng mặt đất có bất cứ tiếp xúc gì, trong lúc tiến xuất thân thể hấn vẫn không quên cẩn thận hỏi thăm, “... Có đau không?”

“Không... Ừ... a...” Hai chân mở rộng quần chặt lấy vòng eo cường tráng, Si Ảnh đem toàn bộ sức nặng cơ thể mình dồn vào nơi bộ vị hai người đang tương liên quần quít, thoáng cái khiến cho Tề Linh Nhạc tiến vào càng sâu, “A A... Sâu quá!”

Tề Linh Nhạc cũng không ngờ mình lại đi vào đến tận mức ấy, suýt nữa kích động đến nổi phóng xuất ra, “Ngô...”

Si Ảnh hít sâu mấy lần, cố gắng thích ứng vật cực đại kia, những tiếng va chạm của cơ thể càng như cổ vũ cho dục vọng dâng trào, đau đớn tê dại cùng nhất thời kéo đến, khiến cho hấn dục hỏa đốt người, “Ha ha... Di chuyển đi... Ta muốn... A ha... Cầu xin người... ư...” Hấn nóng lòng đến nỗi ngay cả kính ngữ cũng nói ra.

“Ừ...” Hít sâu một hơi, Tề Linh Nhạc liền ôm hấn lên.

Đứng trong dục thất nước cao tới ngang eo, hai tay Si Ảnh vòng quanh ôm chặt lấy Tề Linh Nhạc, cả người đều tựa vào người của Vương gia, hai đầu gối mở rộng hơi lộ trên mặt nước, dục vọng như lửa nóng cũng vì vậy mà dán chặt vào bụng dưới của Vương gia, những luật động di chuyển càng không ngừng khiến cho phân thân kia cọ xát vào tiểu phúc.

“A A... ư a... Ha ha...” Trước sau bị kích thích mãnh liệt làm cho Si Ảnh cảm nhận được cơn khoái cảm trước nay chưa từng có, kích động mà ngẩng đầu lên, vòng eo cũng điên cuồng giãy dụa theo nhịp luật động.

Hai người kịch liệt triển miên một trận, Si Ảnh sợ hãi đến mức cuống quýt kêu lên, sau đó đột nhiên mở to đôi mắt, “Ừ, nhanh quá... Ha ha... Ta không chịu nổi...”

“Không chịu nổi... ư... vậy cùng nhau tới đi... Ngô!” Một lần nữa đẩy nhanh tốc độ, ngay khoảnh khắc Tề Linh Nhạc và Si Ảnh cùng đạt cao trào, y liền kéo đầu Si Ảnh xuống hàm trụ lấy đôi môi để ngăn tiếng rên rỉ sắp thoát ra!

“Ừm...” Mơ mơ màng màng bị hôn say đắm, Si Ảnh chỉ cảm thấy những tình cảm mãnh liệt trong cơ thể mình như cùng lúc phát tiết hết ra ngoài, thân thể lập tức cũng thấy vô cùng thoải mái, không còn quan tâm tới bất cứ chuyện gì nữa, cứ thế mê man mà nhắm mắt lại, chỉ mong được ngủ một giấc thật an ổn, hết thấy chờ tỉnh lại tính sau!

“Si Ảnh, Si Ảnh?” Hai tay Si Ảnh trượt theo bả vai Tề Linh Nhạc, đầu chôn chặt vào hõm cổ y, dưới tình huống này mà cứ nhiên ngủ thiếp đi, khiến cho Tề Linh Nhạc có chút dở khóc dở cười.

Chậm rãi rời khỏi người Si Ảnh, không thể tránh được việc phải tự mình xử lý nốt những chuyện còn lại, sau khi lau qua người cả hai thì cẩn thận đắp được lên vết thương của Si Ảnh, dùng vải gạc băng lại kỹ càng, mặc lại quần áo, sau đó ôm Si Ảnh đi về phía tấm cung...

Trong cơn nửa tỉnh nửa mê, Si Ảnh chỉ cảm thấy thân thể mình vô cùng thoải mái, dường như có ai đó đối xử với mình rất cẩn thận, rất dịu dàng... Thật sự là một người ôn nhu, trong ấn tượng của hấn người đối với mình như vậy chỉ có nương mà thôi. Nương, người đã đến đón con thật rồi sao?

————— Ước chừng bảy ngày sau —————

“Điều ngự y, tình trạng của hấn thế nào rồi?” Tề Linh Nhạc nằm trên giường, hơi chống nửa thân trên hỏi.

“Không có việc gì, hần đã ổn rồi, một ít độc tố trong cơ thể cũng đã được bài trừ gần hết.” Điều ngự y bình tĩnh trả lời, cũng không còn cảm thấy kinh sợ với tình cảnh hai người trên giường kia nữa.

Tễ Linh Nhạc từ nhỏ ngoại trừ hai người đệ đệ ra thì vô cùng chán ghét việc thân cận với người khác, lại càng không nói đến việc ngủ chung. Nhưng khi hần hỏi nguyên nhân, Nhạc Vương gia chỉ đơn giản trả lời: “Khi ngủ hần thích nằm ngửa, ta ôm hần thì mới không động đến vết thương!” Xem ra lời đồn đại về việc Nhạc Vương gia yêu một nam sủng là sự thật...

Mà càng làm cho hần kinh ngạc chính là, sau khi cẩn thận chẩn đoán, phát hiện ra hài tử này ngoại trừ những vết thương trên người còn có biểu hiện như bị trúng độc, đem những điều này báo cáo cho Vương gia, thế nhưng ngài lại không có phản ứng gì nhiều, chỉ đơn giản phân phó hần khai được giải độc, cũng không nói thêm gì nữa, xem ra Vương gia vốn là biết hết nội tình!

Cứ thế vội vàng, thấm thoát đã bảy ngày trôi qua, vậy mà hài tử kia vẫn hôn mê bất tỉnh, mà lẽ ra lúc này hần nên tỉnh lại rồi mới phải... Khai được xong, Điều ngự y tự mình bốc thuốc giao cho tiểu tư đi sắc, không dám quấy rầy “thời gian ân ái” của hai người bọn họ mà thức thối lui xuống.

Hần vừa đi, Tễ Linh Nhạc lại nằm xuống. Mấy ngày nay bọn Kỳ đã hồi cung, trong cung rất nhiều sự vụ giờ cũng không cần y đảm đương nữa, thời gian trống tự nhiên cũng có rất nhiều. Vụ án của Tần Viễn cũng đã báo cáo xong rồi, còn lại cũng chỉ là chờ ngày đem ra xét xử mà thôi, chuyện đó sẽ giao cho hoàng đế tự mình quyết định, y không cần phải quản nhiều, cho nên phần lớn thời gian, Tễ Linh Nhạc sẽ giữa mùa đông lạnh giá này chui vào trong chăn ấm ôm Si Ảnh cùng nhau ngủ!

Đúng như lời Tễ Linh Nhạc nói, để Si Ảnh ngủ được ngon cần phải rất để ý cẩn thận, hài tử này luôn chỉ thích nằm ngửa ngủ, nhưng tư thế này lại không có lợi cho vết thương ở sau lưng, cho nên Tễ Linh Nhạc đã nghĩ ra một biện pháp, đó là cả đêm ôm hần nghiêng người ngủ, chỉ hy vọng thương thể người kia sớm ngày khỏi hần.

“Khụ... ư...” Si Ảnh đang say ngủ trong lòng y đột nhiên có một chút phản ứng.

“A? Làm sao vậy?” Tễ Linh Nhạc ghé tai tới bờ môi của hần, muốn nghe được rõ ràng hơn một chút.

“A... ô...” Nhưng Si Ảnh thực ra cũng không nói gì cả, chỉ là mí mắt hơi động đậy, sau đó hai tròng mắt bắt đầu chậm rãi mở ra...

Sáng quá, đây là nơi nào? Tay muốn động... nhưng tại sao lại không thể nào động nổi? Thế nhưng nơi này lại rất ấm áp, sống lưng... có chút đau đớn... Hần không phải là đã bị Tần Viễn bắt rồi sao... sau đó... Hần chả lẽ đã chết rồi?

Trong tư tưởng đã có chút mừng tượng ra tình thế hiện giờ, đột nhiên mở mắt ra đã thấy khuôn mặt tuấn tú của vị Vương gia kia ngay trước mặt, mắt Si Ảnh đang mở hé hé thoáng cái liền tròng lớn!

“Người tỉnh dậy rồi sao?” Tễ Linh Nhạc rất tự nhiên hỏi thăm.

“Người... người... người...” Si Ảnh đã hoàn toàn tỉnh táo, nhìn kỹ lại, thân thể dường như bị cái tên Vương gia này ôm lấy, khó trách lại cảm thấy không sao động đậy nổi, nhưng là... cái này...

Thời gian trôi qua một giây, hai giây, ba giây...

“Oa A A A A!!!” Si Ảnh hét toáng lên.

“... A!” Tễ Linh Nhạc đang dựa sát vào hần, hai lỗ tai suýt chút nữa bị làm cho điếc luôn, theo phản xạ liền nhích ra xa một chút, “Người kêu la cái gì? Rất đau sao?”

Thân thể từ trên giường liền bật dậy, một tay Si Ảnh nắm chặt tấm chăn, ngón trở tay kia thì khẽ run rẩy trở vào người Tễ Linh Nhạc, khóe miệng giật giật hỏi: “Người... người... cũng đã chết rồi sao?”

“... Há?” Tễ Linh Nhạc ngây ngẩn cả người, “Cái gì mà chết ở đây? Người vẫn còn chưa chết mà...”

“... Ta chưa chết?” Dường như không có khả năng a... Chờ một chút... Không có chết, vậy những chuyện phát sinh trong mộng đều là... sự thật? Cái người rất ôn nhu giống với nường kia... chẳng lẽ là...

Hồ nghi mà nhìn về phía vị Vương gia đang mặc áo ngủ... Tể Linh Nhạc bị hấn nhìn chòng chọc thì thấy không hiểu ra sao hết, một tay liền sờ lên trán hấn, thì thào tự nói: “Không phải là đã cháy hồng đầu óc rồi chứ?”

“Ba” một tiếng đập vào tay y, Si Ảnh phản bác: “Ai bị cháy hồng đầu óc?” A! Không đúng, bây giờ không phải lúc tranh cãi với hấn, “Cái kia... Khụ khụ... Lão xử nam, tại sao... ta lại ở nơi này? Lại còn...” Liếc mắt nhìn tình huống hiện giờ, cảm giác giống như mình với hấn vừa cùng nhau ngủ vậy, chẳng lẽ bọn họ lại vừa làm?!

Nghe thấy cái từ “lão xử nam” đã lâu chưa từng được gọi kia, tâm tình Tể Linh Nhạc đột nhiên vui vẻ hơn rất nhiều, lại thấy Si Ảnh dường như cũng không có việc gì, cũng xem như đã được yên tâm phần nào, hai tay liền chống sau lưng bắt đầu giải thích cho Si Ảnh về trạng huống lúc này: “Ta cứu người về, sau đó giúp người chữa thương, bây giờ đã là bảy ngày sau rồi, thế nào? Không đúng sao?”

“Bảy ngày?!” Si Ảnh kinh ngạc kêu lên, “Vậy sao người còn muốn cứu ta chứ? Còn có...” Cái người ôn nhu kia là người sao? Nhưng câu này hấn không dám hỏi ra miệng.

“... Ta đột nhiên không muốn để người chết! Chỉ đơn giản vậy thôi! Còn có cái gì?” Hấn là như vậy đi, trên đường đi cứu Kỳ, mình dường như luôn luôn lo lắng cho tình hình của hấn, vốn là không muốn hấn chết đi, nếu không nghĩ như vậy có lẽ hấn cũng đã thật sự chết rồi!

“Còn có... còn có...” Si Ảnh ngập ngừng hồi lâu, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, liền kéo chăn che khuất cơ thể mình, một tay che trước mặt Vương gia nói, “Người khoan đã, đừng nhìn lại đây!” Tay kia hấn luôn xuống dưới tấm chăn, khai mở khổ hạ của mình, nhìn vào bên trong, cái đồ vật kia liệu có còn không...

Tể Linh Nhạc vừa nhìn đã biết hấn định làm gì, dùng ngữ khí rất bình tĩnh nói với hấn: “Không cần nhìn nữa, ta đã tháo cái vòng kia ra rồi, cũng đã giúp người tẩy trừ qua!”

“Sao? Nói như vậy...” Người kia quả nhiên là hấn!

Không nên... không nên... Tại sao lại là hấn? Trong lòng như có gì đó bắt đầu nảy sinh... là thứ mà dù có cố gắng thế nào cũng không sao áp chế được... Không thể, không thể như vậy... Si Ảnh nghiêm khắc cảnh cáo chính mình, bởi vì điều ấy một khi đã thừa nhận rồi, có lẽ... sẽ phải cả đời hối hận...

“Đừng...” Hai tay che ngực, sắc mặt Si Ảnh tái nhợt, chỉ dám nhìn xuống cơ thể mình.

“Này, người không sao chứ?” Tể Linh Nhạc cảm giác có chỗ không thích hợp, liền tiến lên đỡ lấy hấn, có chút lo lắng mà dò hỏi.

Si Ảnh chỉ lẳng lặng ngẩng đầu, nhìn sâu vào đôi mắt của Vương gia, đôi con ngươi màu hổ phách sao nhìn qua lại dịu dàng đến vậy? Xin đừng dùng loại ánh mắt này mà nhìn người khác, sẽ khiến cho người ta rất dễ dàng lầm tưởng, sự ôn nhu đặt sai chỗ sẽ chỉ càng thêm tàn nhẫn mà thôi...

Hất ra đôi tay của Tể Linh Nhạc, sau đó dùng hai tay ôm chặt lấy thân thể như muốn bảo vệ chính mình, “Người... tìm ta có chuyện gì?”

“Ừm... Vốn là có chút việc muốn hỏi người...” Quả nhiên như thế, hai tay Si Ảnh không khỏi nắm chặt lại thành nắm đấm, “Có điều người ta muốn hỏi không phải là người... Ta là muốn hỏi Triển Thấm Vận!”

32. Chương 32

“Người... người đang nói cái gì?... Ta nghe không hiểu!” Tể Linh Nhạc biết mình không hề nhìn lầm, vào khoảnh khắc khi y nói ra cái tên kia, người trước mặt y lập tức giật mình run rẩy.

Càng tránh né thì càng thêm đáng nghi, Tể Linh Nhạc cũng càng khẳng định phỏng đoán của mình.

“Không biết sao?” Hai tay y nâng chiếc cầm mảnh mai của Si Ảnh lên, “Triển Thấm Vận – con trai thứ tư của Triển gia, năm nay hai mươi bốn tuổi, được sinh ra vào Đông chí... Hấn chính là người!”

“Người nói vậy! Hắn không phải là ta!” Si Ảnh cố gắng giãy dựa hông thoát ra khỏi sự khống chế của Tề Linh Nhạc, hai mắt nhắm chặt lại lớn tiếng phản bác, “Hắn đã chết rồi!”

Quả nhiên là như thế! Lời này Si Ảnh vừa nói ra, Tề Linh Nhạc liền tin chắc đến mười phần nhận định của mình, “Ta nhớ kỹ mình chưa hề nói qua rằng... hắn đã chết... Người làm sao biết được chuyện đó?” Ý như mắt liếc nhìn Si Ảnh, chờ đợi câu trả lời.

“Ta...” Không xong, trúng kế rồi! Si Ảnh thầm tự trách mình đã chủ quan sơ sẩy, trong vô thức càng đem chân bông cuộn lại chặt hơn quanh thân.

Tề Linh Nhạc thấy hắn không nói năng gì, tất cả nhẫn nại cũng đã bay biến đi đâu hết. Nhìn sống lưng Si Ảnh dựa sát vào vách tường, y liền cấp tốc cầm góc chân bông mà kéo, khiến cho Si Ảnh lăn trở lại lòng mình, sau đó nhanh như chớp ôm lấy Si Ảnh cùng nhau nằm, mặt đối mặt!

“Người định làm gì? Cái lão xử nam này?!” Si Ảnh đỏ mặt quát.

“Ta cẩn thận giúp người điều trị thương thế, chẳng ngờ thất bại trong gang tấc mà thôi, cứ thế này mà tiếp tục nói vậy...” Tề Linh Nhạc nói cũng không thêm quan tâm tới cái gì đạo lý.

Cái tên chết dẫm này... Si Ảnh nắm chặt hai tay lại thành quyền mà nghiến răng nghiến lợi. Bây giờ toàn bộ cơ thể hai người cơ hồ là dán chặt lại với nhau, còn nói chuyện cái rắm gì chứ! Huống hồ...

“Chúng ta vốn không có chuyện gì hay để nói!” Si Ảnh cúi đầu, cố hết sức không nhìn vào đôi mắt rực sáng của y, “Người cứ nên dứt khoát giết ta, để chấm dứt hoàn toàn mối quan hệ giữa hoàng tộc và một tên nam kỹ... Phải rồi, chất độc phát tác chậm mà Thương Diễn hạ không phải lúc này nên phát huy công hiệu rồi sao?” Hay là ngay cả cái chết hắn cũng không thể nào dễ dàng được ban cho như thế!

“Người đã biết...?” Tề Linh Nhạc có chút giật mình, y cứ tưởng rằng...

“Ta đã sớm nói rồi, ta không phải đứa ngốc, mỗi đêm một bao phục linh phấn... Ngẫm lại cũng thấy khả nghi!” Không ngờ lại có thể thần nhiên uống hết, Si Ảnh thật cũng có chút bội phục chính mình.

Tề Linh Nhạc giơ tay lên, những ngón tay mảnh dẻ không được tự nhiên vuốt ve lên đôi phiến môi đỏ mọng, cũng không rõ đến tột cùng là muốn làm gì, “Người hận hắn sao? Hoặc là nói... người hận ta sao?”

Si Ảnh nhìn vào đôi mắt ấy, chỉ cảm thấy mình dường như mê mị đi, tầm mắt không sao ly khai được, trong lòng lại như trút bỏ được một thứ gánh nặng vô hình, “Không hận!”

“Ồ? Tại sao?” Tề Linh Nhạc cười, không hề giống với nụ cười đầy mỉa mai chế giễu lúc thường, đây là nụ cười xuất phát từ nội tâm của y.

“Bởi vì nếu như là ta... ta cũng sẽ làm như vậy... Huống hồ chính người cũng đã sớm nói cho ta biết, cũng đáp ứng di nguyện cuối cùng của ta, ta vốn không có gì để hận cả!” Nụ cười kia thật sự đã khiến Si Ảnh xúc động từ tận đáy lòng, giống như một thứ tình cảm vốn bị đào sâu chôn chặt từ lâu bỗng nhiên được khai phá, sẽ không thể nào phong bế lại như ngày xưa nữa, cứ tiếp tục trầm mê cho đến một ngày tự tổn thương chính mình. Si Ảnh đã cảnh cáo bản thân như vậy biết bao lần, nhưng mà...

“A...thật vậy ư, vậy có muốn nghe lý do vì sao ta không định giết người không?” Tề Linh Nhạc đùa bỡn mấy sợi tóc mai vương trên trán hắn, rồi đặt xuống một nụ hôn như có như không.

“...” Là vì chuyện của “Triển Thẩm Vận”, trong lòng Si Ảnh đã sớm biết đáp án rồi!

Si Ảnh không trả lời, Tề Linh Nhạc liền nói tiếp, “Ta từng nghe người nói trong cơn mê... Vận nhi sinh ra vào Đông chí...”

Cái gì! Hắn nghe được ư?! Không thể nào...

“Cho nên ta liền phái người đi thăm dò... Kết quả phát hiện ra nam hài tên có chữ “Vận” cũng không nhiều, mà sinh ra vào Đông chí năm nay hai mươi tư tuổi lại càng ít, vốn chỉ có ba người... Hơn nữa rất khéo chính là, bọn họ đều sinh ra trong gia đình quan lại phú quý, và đều đã chết!” Hài lòng nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Si Ảnh, Tề Linh Nhạc tiếp tục nói, “Một người vốn là con thứ của đương kim Văn thái sư, bởi vì hắn thân yếu thể nhược, thầy tướng số khuyên nên lấy một cái tên dành cho nữ hài mà đặt để bảo toàn tính mệnh, vì thế nên gọi là ‘Văn Vận Trữ’, nhưng năm hắn mười ba tuổi thì bệnh tim tái phát đột ngột mà chết;

người thứ hai vốn là con trai thứ ba của Thái phó Di Lượng vẫn dạy học cho Thái tử, tên là Di Vận, nhưng hần vừa được sinh ra thì đã chết yểu rồi... Về phần người cuối cùng kia..." Y nhìn về phía Si Ảnh đang ngồi người bên cạnh.

Đầu Si Ảnh đã chảy đầy mồ hôi lạnh, thân thể cũng không ngừng run lên, phảng phất giống như một con thú nhỏ bị thương đang cố dùng hết sức để bảo vệ lãnh địa cuối cùng của mình!

"Đừng lo lắng, không có gì đáng sợ đâu!" Tể Linh Nhạc có chút không đành lòng, tay khẽ xoa nhẹ lưng hần mà an ủi, "Người thứ ba vốn là con trai út của Hàn lâm viện Chương viện học sĩ Triển đại nhân – Triển Thâm Vận!"

"VẬY... vậy người còn muốn xác minh cái gì đây?" Bàn tay của Vương gia thông thả mà êm ái, như thể vì hần xóa đi hết thấy đau xót trong quá khứ, nhưng có gì đó trong lòng khiến hần vẫn không thể nào buông bỏ để nói ra tất cả chân tướng ngọn ngành, "Ta chỉ là nhất thời nói mê thôi... Người cần gì để ở trong lòng..."

Tể Linh Nhạc sớm đã biết hần nhất định sẽ không thành thật, nhưng y vốn không để trong lòng, y biết mình luôn có phương pháp làm cho Si Ảnh nói ra: "Đúng vậy, có lẽ thật sự không quan hệ gì với người... Nhưng người con út của Triển gia này rất thần bí, ngoại trừ trong sổ hộ tịch ra thì căn bản không có bao nhiêu người từng gặp qua hần, ngay cả ta trước khi điều tra cũng không biết có người như thế từng tồn tại... Quả thật giống như một cái bóng mà thôi! Người nói có đúng vậy không?"

Cảm giác được hần đang chờ câu trả lời của mình, Si Ảnh dứt khoát bảo trì im lặng.

"Cho nên ta liền phái thêm nhiều người đi điều tra thăm dò... Kết quả thật sự rất thú vị a!" Tay y khẽ nâng đầu Si Ảnh lên, để cho tầm mắt hần ngang hàng với mình, không thể tránh đi, "Hài tử này lúc ba tuổi mới nhập tịch vào Triển gia, hơn nữa vốn là do đệ nhất danh kỹ của hoàng thành lúc đó sinh ra, người nói xem có buồn cười không? Triển gia đệ nhất thư hương thế gia lúc ấy đối với chuyện này đã giải thích rằng: danh kỹ kia vốn xuất thân trong sạch, trước từng chịu ân cứu mạng của Triển gia nên xin ở lại Triển gia làm người hầu để đền ơn, sau vì bất mãn địa vị thấp kém nên mượn tay kẻ khác để mình được hưởng ân trạch nhà họ Triển, hài tử kia cũng chính là ở khi đó hoài thai... Sau đó người của Triển gia đều vô cùng chán ghét người phụ nữ này, xua đuổi nàng đi, vì thế nàng mới đi thanh lâu làm kỹ nữ!"

Si Ảnh nghe xong cả người như thể phát điên, hai tay nắm chặt lấy vạt áo mở rộng của Tể Linh Nhạc hét to: "Nói láo, bọn họ nói láo, nương của ta vốn được sinh ra trong gia đình trong sạch, nhưng do bất đắc dĩ mà gia cảnh suy sụp, vốn là cái tên cầm thú kia đã cưỡng ngạnh bắt nương ta đi, sau đó cưỡng bạo nàng, sau đó vụng trộm đem nàng bán vào kỹ viện, cũng không biết nương đã hoài thai ta, Triển gia không có lấy một người tử tế, ai ai cũng là ma quỷ, là kẻ điên! Bọn họ... ư ư..."

Những đau đớn chua xót giấu kín trong lòng rốt cuộc nói ra hết thấy, những thống khổ bị đè ép xuống lúc này theo nước mắt từng giọt từng giọt lăn dài, không sao ngăn được! Si Ảnh khóc, như một hài tử lạc đường bất lực, không có ai giúp hần, không có ai cứu hần, chưa từng có người nào đứng về phía hần, đưa tay ra với hần, vì bọn họ, là thư hương gia tộc Triển gia, còn hần, chỉ là một người nam kỹ.

Tể Linh Nhạc vì hần lau đi nước mắt, ôm chặt hần vào trong lòng, cảm khẽ đặt lên mái tóc đen mượt mềm mại như tơ, dùng thứ ngữ khí ôn nhu đến mức chính bản thân y cũng thấy xa lạ mà nói, "Ừ, ta biết... Người đừng khóc nữa..."

"Người không biết... Người căn bản sẽ không tin ta... Ừ..." Lần đầu tiên được ai đó an ủi, nhưng nước mắt Si Ảnh lại càng tuôn dữ dội, "Người dựa vào cái gì mà đi tin tưởng một nam kỹ như ta?"

"Chuyện này và chuyện nam kỹ vốn không quan hệ, chỉ bằng cái tên 'Triển Thâm Vận' cũng đủ để người ta tin rồi..." Tể Linh Nhạc thần nhiên nói ra những suy đoán của mình, "Nương của người nhất định rất yêu người, cho nên mới không hy vọng người của Triển gia bắt người về, cho người một cái tên 'Thâm Vận' như nữ hài này, chính là muốn để Triển gia buông tha cho người! Nếu ta đoán không sai, từ bé cho đến năm ba tuổi người vẫn mặc nữ trang đúng không?!"

"A? Người sao lại...?" Mở to đôi mắt đăm lệ, Si Ảnh ngạc nhiên nhìn nam nhân trước mặt, chính mình cũng không rõ dụng ý của nương, vậy hần làm sao mà biết được?

"Có lẽ người không biết, Triển gia có điều tổ huấn, nghiêm cấm đến mức như thể gia quy của hoàng tộc, đó

chính là ‘nếu như là nam hài của Triển gia thì nhất định phải nhận tổ quy tông, không thể để lưu lạc bên ngoài’... Nếu là con gái thì có thể sẽ tránh được chuyện này! ‘Triển Thâm Vận’... nghe thế nào cũng là một cái tên con gái, từ đó có thể thấy được nường của người đã hao phí tâm sức biết bao!”

“Nhưng vậy thì sao?” Si Ảnh kích động mà hét lên, “Chúng ta đến cuối cùng vẫn bị bắt trở về, hết thấy đều vào lúc ta ba tuổi mà thay đổi, chúng ta lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt của cái đám cao cao tại thượng kia mà sống, chính thất cùng mấy đứa con đều khi dễ, bọn chúng không cho ta đọc sách viết chữ, lại còn thường xuyên cười nhạo nường ta, cuối cùng nường ở Triển gia phải tự vẫn bỏ mình, ta cũng mặc danh kỳ diệu trở thành món đồ chơi của bọn họ... Người nói cho ta biết tại sao chúng ta lại phải chịu sự vũ nhục như vậy chứ? Rõ ràng là lỗi của bọn chúng, tại sao đến bây giờ chúng vẫn không phải nhận bất cứ sự trừng phạt nào, là vì bọn chúng sinh ra đã mang mệnh quý tộc, còn ta và nường sinh ra đã là số phận phải để cho người ta ức hiếp ư?”

“... Triển Thâm Vận lúc năm tuổi đã chết... Vậy người tại sao lại đi làm nam kỹ?” Tề Linh Nhạc nhân lúc Si Ảnh đang vô cùng xúc động mà tiếp tục truy vấn.

Si Ảnh cũng bị những lời này kéo trở lại sự thật, lau đi dấu lệ ngân trên mặt, hé miệng tự giễu nói: “Ta sao lại đi làm nam kỹ à? Ha... Bởi vì ngoại trừ bị cười ra, ta cái gì cũng không biết làm a!”

Hai hàng lông mày của Tề Linh Nhạc nhíu chặt lại, hiển nhiên vốn là không tin những lời này. Hắn rốt cuộc còn đang giấu diếm chuyện gì?

“Tốt lắm, những thứ nên hỏi cũng đã hỏi xong rồi, muốn giết muốn đánh xin cứ tự nhiên!” Nước mắt đã ngừng, Si Ảnh thấy vô cùng mệt mỏi, cũng chẳng còn muốn quan tâm bất cứ chuyện gì nữa, dứt khoát nhắm mắt lại mà ngủ một giấc, không tỉnh lại cũng không sao!

Không bao lâu sau, hần cư nhiên đã ngủ thiếp đi, Tề Linh Nhạc có chút buồn cười, nhưng nhìn gương mặt say ngủ không hề phòng bị cùng với gương mặt ướt nước mắt khóc nức nở đầy oán hận khi này, y lại thấy mình như thế nào cũng cười không nổi. Triển gia... bề ngoài thoạt nhìn cũng coi như là trong sạch, nhưng đến tận cùng là đã có chuyện gì xảy ra... Có lẽ từ chỗ nam nhân kia, y sẽ thu được chút dấu vết nào đó!

33. Chương 33

Địa lao của quan phủ, một nơi ẩm ướt tăm tối đến mức không có ai muốn đặt chân tới!

Những bậc thang rêu phong dẫn lối xuống địa ngục âm u, được bao bọc bởi các vách tường mốc meo theo năm tháng, bên trên treo những cái giá với vô số loại hình cụ, những buồng giam bị vây trong những chiếc song sắt đen sì thô ráp... Tất cả, đều khiến cho người ta cảm nhận được bầu không khí âm trầm lạnh lẽo nơi đây.

Tề Linh Nhạc mang theo Hứa Trạ đi tới địa lao, theo sau là tên đầu lĩnh cai quản toàn bộ nơi này. Tới một buồng giam nằm ở trong cùng của lối đi, đầu lĩnh móc chìa khoá mở cửa lao cho bọn họ bước vào. Sau một ánh mắt ám chỉ của Hứa Trạ, đầu lĩnh kia cũng thức thời mà đi ra ngoài.

Nam tử trong phòng giam mặc một bộ đồ màu trắng của tù nhân, tóc tai bù xù ngồi xếp bằng tại một góc, cả hai tay hai chân đều bị gông xiềng khóa chặt, hần nghe tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên nhìn Tề Linh Nhạc, “Hừ, còn tưởng là ai, hóa ra là người!!”

“Hỗn lảo, người...” Hứa Trạ xông lên trước định giáo huấn cho tên kia một trận, lại bị Tề Linh Nhạc phát tay ngăn lại, “Vương gia!”

“Tần Viễn, bốn Vương lần này đến đây là có sự tình muốn hỏi người!”, Tề Linh Nhạc tỉnh táo mà thăm hỏi.

“Hừ, những gì cần biết, hần hần cũng đã nói cho người rồi... Còn có gì cần hỏi nữa chứ!” Tần Viễn hung hăng trả lời.

Tễ Linh Nhạc cũng không để tâm đến sự vô lễ của hắn, lúc này y còn có chuyện trọng yếu hơn cần hỏi, “Ta không nói đến chuyện của hắn, cái ta muốn hỏi chính là về gia sự của Triển gia!”

Triển gia?! Tần Viễn trong lòng cả kinh, mồ hôi lạnh cũng âm thầm chảy ướt áo, chẳng lẽ cái tên Vương gia này đã bới ra được những chuyện xưa cũ ấy rồi sao? Không có khả năng...

“Cái... cái gì Triển gia... Ta không biết!” Không nên tin hắn, hắn là cố ý nói bừa để thăm dò thế thôi!

Nhất cử nhất động của Tần Viễn, những sự thay đổi nhỏ nhất trên nét mặt đều được Tễ Linh Nhạc nhìn thấu không bỏ sót chút nào, xem ra đúng là y đã đoán trúng.

“Không biết ư? Không thể nào!” Tễ Linh Nhạc khẽ nâng khoe miệng, “Hoàng thành này có ai là không biết, người cùng Triển Quý Văn vốn là mạc nghịch chi giao (bạn bè tâm đầu ý hợp), bây giờ cư nhiên lại một mực phủ nhận... Từ đó có thể thấy người đứng là trong lòng có quỷ!”

“Ta không có...” Tần Viễn xông lên muốn nắm lấy vạt áo Tễ Linh Nhạc, lại bị Hứa Trạ lập tức đánh bật lại, làm lưng hắn đập vào vách tường. Tần Viễn khẽ kêu lên một tiếng đau đớn, “A... Nhạc Vương gia đã có chuẩn bị mà đến, vậy rốt cuộc là đã có chuyện gì?!”

Tễ Linh Nhạc biết hắn là kẻ thức thời, cũng rất hài lòng đáp lại, “Bổn Vương muốn hỏi chính là về chuyện tiểu công tử của Triển gia!”

“Tiểu công tử...” Chuyện này hắn cũng đã biết?

“Cụ thể mà nói, vốn là chuyện của con trai thứ năm của Triển gia – Triển Thẩm Vận, người nhất định có nghe nói qua đi?”, Tễ Linh Nhạc khôn khéo phát hiện ra, Tần Viễn thường xuyên xuất nhập kỹ viện như thế, mục đích cũng nhất định không hề đơn giản.

Nghe báo cáo của Thương Diễn cùng Hứa Trạ, cho dù là quãng thời gian hắn ở bên Si Ảnh, mỗi ngày hắn cũng sẽ đứng giờ đến chỗ nào đó báo cáo, từ đó có thể thấy được hắn đúng là đang tra xét chuyện gì đó. Mà căn cứ vào sự liên lạc thường xuyên giữa hắn và Triển Quý Văn thì, đáp án cũng chỉ có thể có một – đó là chuyện hắn đang giúp đỡ Triển Quý Văn xử lý!

“Ta... biết!” Vốn hắn còn muốn giấu diếm, nhưng thấy trong mắt Tễ Linh Nhạc ánh lên quang mang sắc bén, hắn biết lần này mình trốn không được rồi, “Về con trai thứ năm của Triển gia, Quý Văn cũng đã nói cùng ta rồi...”

“Quả nhiên là thế!” Không ngoài sở liệu của y, một nửa đáp án về thân thế của Si Ảnh có lẽ sẽ tìm được ở nơi này, “Hứa Trạ, người đi ra ngoài canh giữ cửa cho ta!”

“Nhưng...” Hứa Trạ ngần ngại đưa mắt nhìn về phía Tần Viễn, lo lắng hắn có thể gây bất lợi đối với Vương gia.

Tễ Linh Nhạc cũng hiểu rõ ý tứ của Hứa Trạ, “Không cần lo lắng cho bổn vương, hắn là người thông minh, sẽ không làm ra những chuyện bất lợi đối với chính bản thân mình!”

“... Dạ!” Hứa Trạ tuân lệnh lui ra bên ngoài.

Đợi hắn đi đến nơi không thể nghe thấy được cuộc nói chuyện rồi, Tễ Linh Nhạc mới cẩn thận mở miệng: “Tốt lắm, bây giờ có thể nói rồi! Dem những chuyện người biết toàn bộ nói ra, nếu có bất cứ điều gì giấu diếm, bổn Vương cũng sẽ không dễ dãi nữa đâu!”

“A... Si Ảnh đối với Vương gia một mảnh chân tình, Vương gia đối hắn cũng quả nhiên không tệ!” Tần Viễn được chút ghen ghét mà cười nhạo.

“Hãy bớt sàm ngôn đi!” Ngay cả Tần Viễn cũng đã nhìn ra... Như vậy...

Tần Viễn chán nản cúi đầu, “Con trai thứ năm của Triển gia – Triển Thẩm Vận, hắn chưa hề chết, mà Hàn lâm viện chương học sĩ Triển Hào Kiệt mấy chục năm trước cũng không phải đột nhiên qua đời, mà là bị hắn, chính đứa con ruột của mình giết chết... Sau đó Triển Thẩm Vận vì muốn tránh né quan phủ truy nã mà trốn vào kỹ viện lánh nạn, mà người của Triển gia cũng không thể ra vào kỹ viện, do đó chỉ có thể nhờ người hỗ trợ điều tra, mà...”

“Người kia chính là ngươi!” Tễ Linh Nhạc tiếp lời, “Ngươi tra ra được hẩn rồi?”

“Tra được rồi... Đáng tiếc là đã quá muộn, ngay cả tin tức ta cũng không kịp truyền ra, đã bị quân binh bắt vào đây!” Tần Viễn có chút tiếc nuối cảm thán, “Ngay cả ta cũng thật sự không ngờ... cư nhiên lại là hẩn...”

“... Vì sao ngươi lại chắc chắn đó là hẩn?” Đôi mắt Tễ Linh Nhạc hơi buông xuống, ngữ khí so với ngày thường càng thêm rét lạnh hơn.

“Trên người hẩn có vết sẹo, đó là để che dấu đi ấn ký từng có trên lưng, ta nhất thời đã bị hẩn mê hoặc!” Tần Viễn thật sự rất hối hận, nếu như sớm phát hiện ra một chút, có lẽ chuyện sẽ không đến nước này, “Hơn nữa khi ta nói với hẩn việc liên quan đến Triển gia thì hẩn liền có phản ứng...”

“Phải không?” Tễ Linh Nhạc cũng không cần nghe thêm nữa, nhấc chân định rời đi, những gì muốn biết hẩn cũng đã biết rồi, những chuyện khác cũng không cần lãng phí thời gian nghe nữa!

“Chờ một chút!” Không ngờ Tần Viễn lại gọi hẩn lại, ngữ khí hưng phấn mà hỏi, “Vương gia công chính nghiêm minh định sẽ xử trí kẻ sát nhân kia thế nào đây?”

Khẽ liếc mắt nhìn về phía nam nhân đáng thương một cái, Tễ Linh Nhạc dùng ngữ khí đầy khinh thường mà trả lời: “Ngươi không cần phải biết!” Sau đó liền gọi người mở cửa, tự mình rời khỏi buồng giam.

“Ha ha ha ha...” Tần Viễn nghe vậy thì cất tiếng cười to, xông tới nắm lấy song sắt nhà giam mà điên cuồng gào thét với Tễ Linh Nhạc đang từng bước đi xa, “Vương gia công chính liêm minh cái gì, ta khinh! Không phải cũng giống ta sao... Một kẻ dối trá nguy quân tử... Ha ha ha ha...” Mãi đến khi bước ra khỏi hẩn địa lao, vẫn còn có thể nghe thấy giọng Tần Viễn hung hăng chửi bới...

“Vương gia, ngài xem hẩn...” Hứa Trạ trong lòng đầy bất mãn, đang muốn lao vào ngăn lại.

Nhưng Tễ Linh Nhạc cũng không để tâm nhiều, tay khẽ phát lên, ý bảo không quan trọng, “Hứa Trạ, ngươi về vương phủ trước đi, ta muốn đi gặp Kỳ một chút!”

“Đại!” Nếu Vương gia đã không so đo với tên kia, thì người làm thuộc hạ như hẩn cũng không nhất định phải cố chấp thay đổi quyết định của chủ tử. Hứa Trạ hành lễ xong liền phóng ngựa một đường quay về Vương phủ.

Nhìn hẩn đi xa rồi, tiếng gào thét âm ỉ của Tần Viễn vẫn còn vang vọng bên tai, Tễ Linh Nhạc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong xanh thăm thẳm.

Kẻ sát nhân à... Mặc dù ai cũng không có quyền giết người, nhưng mỗi người đều có lý do để sát nhân, có thể là vì bảo vệ chính mình, cũng có thể là để bảo vệ những điều quan trọng nhất với bản thân mình.

— Ngự thư phòng —

Hồi cung chưa được bao lâu, hoàng đế Tễ Lăng Kỳ đã bị một núi tấu chương vây quanh, nhưng hẩn xử lý mỗi một tấu chương đều vô cùng ung dung cẩn thận. Nhìn thấy đệ đệ chăm chú như thế, Tễ Linh Nhạc cũng không ngăn nổi vẻ mặt mình hiện lên một chút ôn nhu.

“Kỳ...” Khẽ gọi tên đệ đệ, thấy hẩn ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn mình, trong mắt Tễ Linh Nhạc không giấu được ý cười.

“Đại ca, sao ngươi lại tới đây?” Tễ Lăng Kỳ lập tức từ sau ngọn núi nhỏ đứng lên, đi tới bên người y.

Tễ Linh Nhạc khoát tay nói: “Ngươi bề bộn nhiều việc, ta chỉ nói một chút rồi sẽ đi!”

“Được, có việc gì?” Tễ Lăng Kỳ mời y ngồi xuống, theo thói quen mà châm một chén trà cho y.

“Ừ... Về cái tên Tần Viễn buôn bán muối tư kia, ngươi định xử trí thế nào?” Đi ngay vào vấn đề chính, ánh mắt Tễ Linh Nhạc cũng nghiêm túc hẩn lên.

Tễ Lăng Kỳ ngược mặt lên, ngón trở xinh đẹp khẽ điểm điểm lên mặt nhớ lại...

“A... Đại ca chính là nói đến cái tên Tần Viễn kia ư? Tội hẩn phạm cũng không nhẹ đâu... Có điều cũng khá nhiều đại thân vì hẩn cầu tình, đại ca cũng định xin cho hẩn sao?” Tễ Lăng Kỳ thấy thật kỳ quái, vừa mới

tiếp quản lại công việc triều chính, chung quy vẫn cảm giác được có chút không thoải mái, nhưng lại không thể tìm người hấn yêu thương nhất để thổ lộ, thật sự là vừa đáng thương vừa đáng buồn a!

“Không, không phải!” Có đại thần biện hộ giúp hấn sao?

“Không phải à?” Tể Lãng Kỳ một tay chống cằm, nửa đùa nửa thật nói, “Ha ha. Chẳng lẽ đại ca đây là nhìn hấn không vừa mắt? Định bảo đệ đệ ta đây làm chút việc sao?”

“Đúng vậy, là ta muốn hấn chết!” Nói giỡn lại thành thật rồi!

“Phụt!” Tể Lãng Kỳ vừa mới nhấp một ngụm trà, nghe xong câu kia liền phun ra toàn bộ, “Không phải chứ...” Đại ca hấn một đời anh minh thần võ không ngờ cũng có ngày sẽ làm loại trò này?!

Tể Linh Nhạc hơi nhíu mày, “Không được sao?”

Tể Lãng Kỳ lau miệng, gãi gãi đầu một chút, “Cũng không phải là không được... Nhưng là... Đại ca, có thể nói cho tiểu đệ ta biết, hấn đã làm gì đắc tội người được không?”

“Hấn không có đắc tội ta... Là hấn đã biết được chuyện không nên biết...” Nhạc Vương gia bình tĩnh mà trả lời.

“Như vậy a... Ta đã hiểu rồi! Người chờ một chút đã...” Tể Lãng Kỳ nói xong liền quay lại “trái núi” nhỏ tìm kiếm cái gì đó...

Một lúc lâu sau...

“A, tìm thấy rồi!” Hưng phấn từ đầu đó rút ra một đạo tấu chương, cầm lấy một chiếc bút lông đỏ, phê lên trên một chữ “Trảm” thật to, sau đó đẩy kích động mà giơ tới trước mặt Tể Linh Nhạc, “Đại ca, người xem như vậy đã được chưa?!”

Nguyên lai đúng là tấu chương nói về việc xử lý Tần Viễn!

“Ừ!” Tể Linh Nhạc cười, “Đa tạ người, Kỳ!”

“Đừng nói thế, chúng ta là huynh đệ mà!” Tể Lãng Kỳ cũng cười vỗ vỗ lên bả vai đại ca mấy cái, “Ai... Nếu như Phạm cũng chạy tới chỗ này với ta giống như đại ca... Vậy thì tốt biết bao!”

Nhìn khuôn mặt thất vọng cùng ngữ khí đầy chờ mong của hấn, Tể Linh Nhạc không khỏi hỏi, “Kỳ, người kia... Người thật sự rất thích hấn?”

“Phải, đúng là như vậy!” Tể Lãng Kỳ đơn thuần mà trả lời.

“... Nếu như đổi lại là người khác thì sao? Biết đâu người...”

“Không có khả năng!” Tể Lãng Kỳ lập tức cướp lời y, “Thế gian rộng lớn, ta cũng chỉ yêu một người là Phạm mà thôi!”

“... Nhưng là...” Thấy đệ đệ si mê như thế, trong lòng y cũng có chút không đành lòng muốn nói ra toàn bộ sự thật, nhưng cứ cân nhắc mãi, cuối cùng y vẫn không thể nói thành lời.

“Nhưng sao?” Hoàng đế khó hiểu hỏi lại.

“Không... Không có gì... Chỉ vậy thôi, ta đi đây!” Hết thấy hãy cứ để thuận theo tự nhiên đi!

“Đại ca đi đường cẩn thận!” Tể Lãng Kỳ khẽ phát tay, mãi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng Tể Linh Nhạc nữa mới thu tay lại, buông xuống vẻ cười cợt trên nét mặt, ngược lại có chút uy nghiêm thì thầm, “Nhưng là... Nhưng là cái gì đây?”

34. Chương 34

Sáng sớm hôm nay, Tể Linh Nhạc phải vào cung. Lúc Si Ảnh tỉnh dậy, thấy bên cạnh đã không còn tăm hơi bóng dáng của người kia, hắn thấy thật may mắn đồng thời cũng không khỏi có chút xót xa, mình quả nhiên đã không còn chút giá trị lợi dụng gì nữa rồi sao.

Cương quyết ngồi dậy, sau đó thử nhẹ nhàng vuốt ve dò xét vết thương ở sau lưng và dưới hạ thân, “ừ...”. Hạ thân ở giữa hai chân vẫn còn lưu lại những vết ứ máu xanh tím, sờ lên cũng có chút đau, nhưng nói chung là không có gì đáng ngại. Sau khi xác nhận xong tình trạng bản thân, Si Ảnh chậm rãi đứng dậy đi đến tủ sập ở phía trước, từ bên trong rút ra một kiện ngoại y khoác vào, sau đó đi hài, lê từng bước chậm chạp tới đại môn vương phủ.

Nhạc Vương phủ vẫn tĩnh lặng như trong ấn tượng của Si Ảnh, chỉ có một vài người hầu đang chăm chú làm công việc của mình, khi nhìn thấy Si Ảnh đi qua cũng không ai nói một câu gì, dù sao Vương gia cũng đã dặn dò qua, Si Ảnh công tử vốn được hoạt động tự do theo ý muốn... Trên người chỉ mặc một kiện y phục mỏng manh bước đi dưới cái rét mùa đông nơi hoàng thành quả thật có chút lạnh giá, Si Ảnh vừa đi vừa đưa hai tay lên thổi khí mong có thể làm cho hàn ý giảm đi được phần nào. Kéo lê thân thể còn chưa hoàn toàn bình phục, Si Ảnh gian nan bước từng bước về phía trước, ngay lúc hắn sắp bước ra khỏi cửa, một thân ảnh liền xuất hiện trước mặt!

“Công tử...” Thương Diễm từ phía sau đỡ lấy vai hắn.

Si Ảnh quay đầu lại, nhìn thấy y, liền cười cười hỏi, “Là người à, có việc gì sao?”

Thương Diễm khẽ lắc đầu, “Không... Chỉ là, muốn cùng công tử nói một câu... xin lỗi... chuyện kia...”

“Xin lỗi? A... Người là nói chuyện hạ độc sao? Không có gì... Ta không hề trách người... Còn chuyện gì không?” Tay Si Ảnh bám vào đại môn Vương phủ, nghiêng người dựa vào bên hông cửa nghỉ một lát.

“Không... Công tử, người muốn đi đâu bây giờ?” Thương Diễm nhìn thấy hắn, trong lòng liền chậm rãi dâng lên một cỗ chua xót, thật sự y luôn hy vọng mình có thể giúp người ấy một chút gì đó, “Có muốn ta đi cùng người không?”

Si Ảnh mỉm cười tạ ơn ý tốt của y, “Không cần đâu, ta phải đi về rồi, cứ ở lại nơi này đối với Vương gia của người cũng không tốt!”

“Về? Nhưng là về đâu?” Thương Diễm nhất thời không kịp phản ứng.

“Hoa Dật Lâu a!” Si Ảnh buồn cười nói, “Nếu không thì người cho rằng là đâu?”

“Hả? Sao lại phải về nơi ấy? Vương phủ không tốt sao?” Lúc này Thương Diễm đã không phải nằm vùng, cũng không hẳn là thuộc hạ, chỉ đơn thuần là một thiếu niên.

Bộ dáng hồn nhiên của hắn làm cho Si Ảnh thoáng mỉm cười, “Khế ước bán thân của ta ở nơi nào, ta đương nhiên phải về nơi ấy, Vương phủ vốn không tệ... nhưng nơi này vốn không thuộc về ta!” Hắn đã trưởng thành, cũng là người thông minh, đối với những chuyện như thế này, hắn cũng biết mình không nên ôm ảo tưởng.

“Không, vậy...” Si Ảnh nói một điểm cũng không sai, khế ước bán thân ở nơi nào, hắn đương nhiên thuộc về nơi ấy, nhưng là... nhưng là...

Vỗ nhẹ lên đầu Thương Diễm, Si Ảnh lại tiếp tục lê bước về phía Hoa Dật Lâu, quay lưng về phía y mà vẫy vẫy tay nói: “Ta ở đây đã quá lâu rồi, nếu không quay về, ma ma nhất định sẽ chỉnh ta đến chết cho xem... Thương Diễm, hẹn gặp lại!”

“Công tử, người chờ một chút... Chờ Vương gia về rồi hãy đi cùng...” Thương Diễm tự biết mình có ngăn cản cũng không được, liền ở phía sau hô to.

“Không cần đâu...” Si Ảnh vô thức lại càng đẩy nhanh cước bộ, nếu như chờ y trở về, có lẽ... mình sẽ không hạ quyết tâm rời khỏi đây được nữa!

Dần dần, thanh âm của Thương Diễm cũng đã mất hút, Si Ảnh cũng cách Vương phủ ngày một xa. Thân ảnh cô tịch bước đi trên đường phố hoàng thành tấp nập, cứ như thể những tiếng ồn ào huyền ảo cùng với hân chẳng có chút liên quan, cả thế giới chỉ còn chìm trong tĩnh mịch.

Vẫn còn chưa kịp hồi thân thể mình sao lại bị vạch trần, nhưng lúc ấy trong đầu chỉ có một ý nghĩ là làm thế nào tránh được vị Vương gia Tể Linh Nhạc càng xa càng tốt. Ông trời đã cho y thân phận hoàng tộc tôn quý, cho y vẻ ngoài anh tuấn lại thêm trí tuệ hơn người, vô luận thế nào, mình cũng tuyệt đối không xứng với y! Dù cho bản thân đã ngày càng minh bạch cảm giác từ đáy lòng này, nhưng cái ý nghĩ không nên có ấy càng khiến cho tâm Si Ảnh thêm băng giá, ai có thể cam đoan rằng y sẽ không trở thành một ‘Tần Viễn’ thứ hai. Si Ảnh đã chịu đủ rồi, hân cũng đã thua đau không dậy nổi, cho nên nhân lúc mằm mống ái tình này chỉ mới manh nha, hãy cứ thế mà rời đi.

Khi Si Ảnh từ trong suy tư chợt tỉnh lại, đã thấy mình đứng trước đại môn của Hoa Dật lâu rồi.

Hoa phố của hoàng thành đều kinh doanh chủ yếu vào buổi tối, ban ngày thì cơ hồ cả con đường không có bóng một ai, nhưng bảo mẫu bình thường cứ giờ này lại lôi sổ sách ra tính toán, vì vậy ngay cả gõ cửa Si Ảnh cũng lười, trực tiếp bước vào Hoa Dật lâu.

“Ma ma, ta đã trở về!” Thanh âm vừa thốt ra, Si Ảnh lúc này mới cảm giác được mình vô thức mà run rẩy, là hân sợ hãi sao?

“Ôi chào, ta còn tưởng là ai, ra là người...” Có chút ngoài dự đoán của người ta, trừ tú bà ra, trong đại môn còn một nam nhân to béo xấu xí nữa, “Chúng ta vừa mới bàn bạc về người, đúng lúc người lại trở về, còn không mau lại đây!”

Si Ảnh tới gần bọn họ, nhưng vẫn cảm giác được cái nhìn của nam nhân to béo kia chằm chằm nhìn vào nơi hạ thân mình, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng vẫn tới cạnh tú bà ngồi xuống.

Chỉ thấy tú bà dùng cây quạt chỉ vào Si Ảnh, không ngừng khuyên bảo: “Đại gia, người xem xem, chính là hân đó... Từng được Vương gia đưa tới... Thế nào?”

“Hắc hắc, chính là hân sao... Tuy tuổi có chút lớn, nhưng nói về tư sắc... ừm, không tệ không tệ... Có điều người hét giá có phải có điểm cao quá rồi không? Năm trăm lượng... Tên này tới cái giá ấy sao?” Nam nhân tỉ mỉ đánh giá Si Ảnh, ánh mắt như muốn nhìn thấu toàn bộ cơ thể hân.

“Năm trăm lượng thì không tới... Nhưng ngài xem, hân cũng có thể giúp chúng ta kiếm lời không phải sao?” Bảo mẫu dùng công phu nhất đẳng của mình mà cò kè mặc cả, “Ngài thật sự nếu nghĩ chỉ muốn mua tính nô... ta cũng có thể chấp nhận... giảm giá chút... giá còn bốn trăm lượng!”

“Bốn trăm lượng a... Có thể cân nhắc...” Nam nhân suy nghĩ, “Nhưng ta nghe nói hân có số sát mệnh, đã khắc chết vài khách nhân a! Giảm giá thêm chút nữa... ba trăm năm mươi lượng thì sao?”

“Ha ha, thấy ngài thành tâm muốn mua như vậy, hảo! Ba trăm năm mươi lượng, thành giao!” Với giá cả này, nam nhân sẵn khoái mà đáp ứng, lập tức từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu nhắm tính.

Si Ảnh ở bên cạnh nghe vậy cũng đã hiểu rõ sự tình, nhưng là hân vẫn có điều thắc mắc, “Ma ma, ta... đã làm gì sai sao? Người lại muốn bán ta...”

“Làm sai cái gì à, hừ... Bởi vì người mà khách quý như Tần đại gia đã không còn, bởi vì người mà sinh ý của ta giảm đi một nửa! Si Ảnh a Si Ảnh, người có phải có tên phạm vào bất tự không? Sao những người gặp phải người đều xui xẻo đến vậy!” Tú bà nói không ngừng, vừa nói vừa dùng ngón trỏ chỉ chỉ vào trán Si Ảnh.

“Tần Viễn là tự hân phạm tội, có liên quan gì đến ta chứ?” Si Ảnh không phục nói, tại sao mỗi lần tất cả sai trái đều đổ hết lên đầu hân đây?!

Tú bà ghét nhất là bị người ta nhảy vào miệng mình, nghe Si Ảnh nói vậy cơn tức lại càng thêm bùng phát, “A, Tần gia bị tóm, ta đã không truy cứu xem bấy ngày nay người đã đi đâu, người lại còn đến chất vấn ta à? Thế nào? Mới ăn gan hùm sao? Tóm lại hôm nay người sẽ cùng Kim gia kia đi! Sau này chính là tính nô của hân, cho dù thế nào cũng sẽ không liên quan đến ta nữa!”

“Khoan đã...” Tại sao lại như thế? Hân vừa nói vừa tức giận bưng bưng, thật sự là không cam lòng mà!

Si Ảnh muốn kéo ống tay áo tú bà, lại bị nam nhân vừa bỏ ra ba trăm năm mươi lượng một tay kéo vào trong lòng, cái miệng khiến hắn buồn nôn cứ không ngừng muốn hôn lên mặt hắn, “Ha ha, tiểu mỹ nhân, đừng lo lắng... Tuy nói là tính nô, nhưng ta sẽ chiều cổ người thật tốt, ta sẽ để cho người mỗi ngày trên giường đều rên rỉ không ngừng, sau đó cả đời cũng không rời khỏi ta... Hắc hắc!” Vừa nói tay y vừa thò vào trong lớp y phục vuốt ve nơi riêng tư của Si Ảnh.

“Người chờ... đừng... Ừ... đau quá...” Bàn tay nam nhân thô lỗ lại tình cờ xoa nắn đúng chỗ vết thương, khiến cho Si Ảnh đau đến mức phải kêu lên.

“Hi hi, thanh âm cũng thật êm tai, quả nhiên đúng là hàng thượng đẳng... A ui!” Nam nhân vừa định làm tới bước tiếp theo, đột nhiên phía sau đầu truyền đến một trận đau đớn, ngay sau đó liền mất đi tri giác.

“Đừng... khụ khụ!” Si Ảnh chỉ cảm thấy lực đạo đang kìm giữ cổ mình dần dần buông lỏng, bàn tay đang náo loạn tại chốn riêng tư cũng được rút ra, thay vào đó là một vòng tay ấm áp ôm chặt lấy hắn.

Tú bà chỉ biết có một người đập cửa xông vào, hành động lỗ mãng của người kia không khỏi khiến mục tức giận mắng to: “Tên nào không có mắt thế, dám có can đảm xông vào địa bàn của lão nương... Vương... Vương gia...”

Khi thấy rõ người kia, cư nhiên lại chính là đương kim Vương gia, y sao lại tới nơi này? Tú bà lúc này bị dọa cho mất mặt, không thể thốt nổi tiếng nào...

Si Ảnh khi nhìn thấy y cũng là vô cùng kinh ngạc, khi được y dùng hai tay ôm lấy cũng quên cả giấy dũa, y tới nơi này làm gì?

Mà Tề Linh Nhạc mặt không đổi sắc, nhẹ giọng thì thầm bên tai Si Ảnh: “Thật to gan, thương thế còn chưa khỏi hẳn, cư nhiên lại dám chạy tới nơi này! Để về xem ta làm sao phạt người!” Cũng chẳng quan tâm xem Si Ảnh có hiểu hay không, liền từ trong lòng lấy ra tờ ngân phiếu một ngàn lượng đưa cho tú bà nói, “Mặc kệ người đã mua hẳn bao nhiêu tiền, bổn Vương bây giờ dùng một ngàn lượng chuộc hẳn về, khế ước bán thân của hắn ở đâu?”

“Dạ... dạ... Là ở... đây ạ!” Tú bà run run rẩy rẩy mà đem khế ước bán thân của Si Ảnh tới, “Vương gia... Vương gia tha mạng!” Lúc này mục mới ý thức được mình dường như đã đánh giá thấp tầm quan trọng của Si Ảnh trong trái tim Vương gia rồi!

Cầm lấy khế ước bán thân của Si Ảnh, Tề Linh Nhạc cẩn thận nhìn trong chốc lát, sau khi thấy không có gì sai mới ngẩng đầu lên nhìn mục nói, “Thức thời như vậy mới tốt, nếu không, đừng trách bản vương không lưu tình!”

“Dạ...” Tú bà cơ hồ toàn thân đều nằm rạp dưới đất mà trả lời.

“Hừ!” Không muốn dây dưa ở chỗ này lâu, Tề Linh Nhạc không quay đầu lại mà nắm tay Si Ảnh rời đi.

35. Chương 35

Một lần nữa bước trên con đường lớn tấp nập người qua lại, nhưng lúc này hết thảy đều không giống như quá khứ, Tề Linh Nhạc nắm tay hắn, tại sao? Si Ảnh không đoán được. Y ra giá một ngàn lượng để chuộc hẳn về, hẳn cũng không sao hiểu được. Vậy bây giờ hắn nên theo y về Vương phủ sao? Hắn vẫn mờ mịt không biết... Si Ảnh đột nhiên dừng cước bộ, Tề Linh Nhạc đi ở phía trước dường như cũng cảm giác được có gì khác lạ, liền dừng bước quay đầu lại nhìn hắn...

“Sao không đi nữa? Vết thương lại đau ư?” Giọng nói vẫn đều đều không có âm điệu như trước, nhưng tại sao hắn lại cảm nhận được trong đó có sự dịu dàng rất đối ôn nhu?

“... Ta không biết...” Không biết... Thật sự cái gì cũng không biết... “Người mua ta để làm gì đây?”

Tề Linh Nhạc đi tới trước mặt hắn, thay hắn sửa sang lại ngoại y, “Không có gì!”

“Người gạt người!” Si Ảnh dùng sức hất tay hắn đi, “Muốn chơi đùa thì đi mua một thanh quan mà chơi, đừng lấy ta ra làm trò cười?!”

“Nhưng cái này của ngươi còn đang ở trong tay ta...” Tề Linh Nhạc vừa nói vừa móc ra tờ khế ước bán thân, về mặt đùa cợt nhìn Si Ảnh.

Nhìn thấy tờ giấy kia, mặt Si Ảnh liền biến thành một trận xanh một trận tím, muốn đưa tay ra đoạt lấy rồi lại ngại hoàn cảnh cùng đám người đang dừng lại đứng chỉ trở xung quanh...

Biết Si Ảnh lúc này đang mâu thuẫn, Tề Linh Nhạc liền cười nhẹ rồi thu lại giấy bán thân nói: “Ta trong lòng nghĩ muốn đối xử với ngươi thế nào liền đối với ngươi như vậy, ngay chính bản thân ta cũng không hiểu nổi... Nhưng có một điều ta có thể nói cho ngươi, bây giờ ta không muốn để ngươi rời xa ta, muốn giữ ngươi ở lại Vương phủ, không cho phép ngươi trở thành người của kẻ khác, chỉ như thế mà thôi!”

Hừ, lão xử nam nhảm chán bây giờ cũng có dục vọng chiếm hữu rồi sao... Si Ảnh âm thầm trào phúng, “Đó chính là nói...”

“Có nghĩa là, ngươi là người ta đã bỏ tiền ra để có được, vì vậy ngươi nơi nào cũng không được đi, người nào cũng không được theo!” Không định chờ lại một chút hy vọng gì cho hắn, Tề Linh Nhạc nói chắc như đinh đóng cột!

Bá đạo, vô lại, cầm thú, đi chết đi... Si Ảnh trong lòng đem cả họ nhà Vương gia mắng đến cẩu huyết lâm đầu, nhưng hắn cũng biết rõ ràng cơ hội phản kháng của bản thân dù chỉ một điểm cũng không có, “Ta hiểu rồi, chính là khách nhân nhà ngươi đã xuống ta mua đứt tên nam kỹ như ta, có đúng không?”

“... Cũng có thể nói như vậy!” Trên cơ bản đúng là như thế.

“Ừm, ta biết rồi!” Si Ảnh chỉ có thể ôm đầu.

Không khỏi thở dài oán trách mình đã không được trời cao thương xót, khi hắn không muốn gặp ai, ông trời liền hết lần này đến lần khác khiến hắn phải gặp, có điều... so với công việc phải làm “tính nô” này, hầu hạ Vương gia có lẽ cũng tốt hơn nhiều... Nếu quyết định rồi, Si Ảnh lại một lần nữa bước đi, đang muốn theo kịp Tề Linh Nhạc, lại vì bước quá nhanh làm chậm đến vết thương chưa lành hẳn.

“Ui chao...” Lập tức khẹp chặt hai chân lại, mong làm giảm bớt cơn đau đớn.

Nhìn về mặt của hắn, Tề Linh Nhạc cũng không nói gì, mặt không đổi sắc mà bước tới đưa lưng cho hắn rồi ngồi xổm xuống, hai tay đưa ra phía sau huơ huơ.

Si Ảnh hai tay chống đầu gối hơi khom người, sống lưng Tề Linh Nhạc liền rơi vào tầm mắt, làm cho hắn ứng phó không kịp, mang về mặt cảnh giác mà lùi lại phía sau mấy bước, “Ngươi muốn làm gì?”

Tề Linh Nhạc quay đầu lại, về mặt thúc giục phát phát tay, “Ngươi có định về hay không? Mau lên đây!”

Đi lên? Chẳng lẽ...

“Oa oa!” Si Ảnh vẫn còn chưa kịp nghĩ thông, đã bị Vương gia nóng ruột ôm lên lưng y, hai tay nâng lên hai chân Si Ảnh, Tề Linh Nhạc cứ thế đứng thẳng dậy.

“Ôm cổ ta chặt vào, nếu không té ngã thì mặc kệ ngươi!” Tề Linh Nhạc vỗ vỗ lưng hắn dặn dò, Si Ảnh nghe vậy cũng cuống quýt lấy tay ôm chặt cổ Vương gia, nhưng vì vậy, khoảng cách của bọn họ lại càng thêm gần gũi, “Vết thương còn đau đến vậy sao?”

Ở vị trí này, Si Ảnh không cách nào nhìn rõ mặt Tề Linh Nhạc, nhưng hắn biết mặt mình chắc chắn rất hồng, “Không... không đau...” Vô cùng kỳ quái, hắn cùng Vương gia chuyện gì cũng đã làm rồi, tại sao lại vì một động tác đơn giản nhường này mà khiến cho mặt mình ửng đỏ đây?

“Ừm, không đau là tốt rồi... Đi thôi!” Ngực khí vẫn giống hệt bình thường, Tề Linh Nhạc công Si Ảnh trên lưng, cứ thế đi về phía phủ đệ của mình...

Này một nam nhân lại công trên lưng một nam nhân khác đi trên đường, đương nhiên gây nên một sự náo động không nhỏ, mọi người hai bên đường đều đưa tay chỉ trỏ, phỏng đoán xem quan hệ giữa hai người,

thậm chí có người còn nhận ra thân phận Vương gia của Tề Linh Nhạc, nhưng vì thấy sắc mặt y khó coi mà không dám hó hé gì!

Bị người ta dùng ánh mắt tò mò nhìn chăm chú, khiến cho hai tay Si Ảnh vô thức càng ôm chặt lấy cổ Tề Linh Nhạc, cơ hồ đem cả khuôn mặt mình dán chặt lấy lưng y, là xấu hổ thay cho y sao? Hay là vì chính bản thân mình đây?

Cảm giác được hân hân tự nhiên, Tề Linh Nhạc cũng chỉ quay đầu sang khẽ liếc mắt một cái, sau đó dùng ngữ khí đậm nhạt hỏi thăm, “Hôm nay dậy sớm như vậy, người có mệt không?”

“Hả?” Si Ảnh bị câu hỏi của y làm cho càng thêm mờ mịt.

“Nếu mệt thì cứ ngủ một giấc đi, khi tỉnh lại sẽ về đến vương phủ rồi!” Lại giống như đã nhìn thấu hết tâm tư của Si Ảnh, y bổ sung thêm, “Yên tâm, ta tạm thời không hề có ý định bán người đâu, ngủ đi!”

“... Phụt!” Si Ảnh ghé vào trên vai y lúc này mới nhất thời hiểu được, không khỏi giũ cọt mà cười ra tiếng, tâm tình cũng theo đó buông lỏng đi không ít.

Tề Linh Nhạc nhìn thẳng phía trước, hơi bất mãn nhíu nhíu mày, “Này thì có gì buồn cười chứ? Người có định ngủ hay không?”

“Ha ha...” Si Ảnh còn đang cười không ngừng, “Ngủ, ta sẽ ngủ... Cơ hội hiếm có, được ngủ trên lưng của Vương gia vinh dự đến vậy, sao ta có thể bỏ qua được a!” Vừa nói vừa làm ra vẻ mặt hết sức say mê.

“Bớt sàm ngôn đi, muốn ngủ thì ngủ nhanh lên một chút!” Nghe giọng điệu của hân, Tề Linh Nhạc đã có chút tức giận.

Si Ảnh lại cười khẽ vài tiếng, đoạn nghiêng mặt áp vào lưng Tề Linh Nhạc, lẳng lặng nhắm mắt lại... Thật thần kỳ, bóng tối liền phủ xuống trong tích tắc, không có nổi bất an cùng sợ hãi như trong dĩ vãng, chỉ có cơ thể ấm áp kia như khắc vào tâm khảm mình... Chung quanh hết thảy mọi thứ đều tựa như không tồn tại, bên tai chỉ còn truyền đến tiếng tim đập đều đều hữu lực của người kia... Tâm cũng từ từ theo gió tung bay, trong đầu bắt chợt hiện lên một cảnh tượng hoàn toàn khác...

Chính mình dường như đang đắm chìm ở một nơi bùn lầy vô cùng tối tăm hắc ám, không có bất kỳ một ai xung quanh, vươn tay nghĩ muốn nắm lấy thứ gì đó, nhưng cái gì cũng không thấy, “Cứu ta, cứu ta!” Hân muốn hét to lên như vậy, nhưng vô luận thế nào cũng không thốt được nên lời. Ngay khoảnh khắc tưởng chừng như sắp bị bùn đen nuốt lấy, một đôi tay liền kéo hân lại, sau đó mạnh mẽ ôm cả thân mình hân vào lòng... Khi rời khỏi vũng lầy nhớp nhúa kia, hân liền cố mở mắt ra, trước mặt là người ấy đang được một vầng ánh sáng vây quanh, vốn là chói mắt như thế, đó là...

36. Chương 36

“Lão xử nam... Tại sao muốn ta học cái này?” Nhìn một chồng sách nặng trĩu trên bàn, Si Ảnh chỉ biết thờ người ra.

Hôm nay lúc vừa dùng cơm tối xong, vốn tưởng được hân hân ở trong phòng, hân là có thể xem như đang chờ đợi Vương gia sung hạnh đi... Ai biết được Vương gia không tới, nhưng lại sai người đưa tới một đồng sách, Si Ảnh biết nhất định không hay ho rồi...

Tùy tiện lật lật vài trang, bên trong là hàng hàng lớp lớp những con chữ trông như bùa chú, chỉ nhìn thôi thật sự cũng khiến đầu hân phát đau! Kết quả là, Si Ảnh liền dứt khoát coi như không phát hiện, uể oải mà về giường nằm, bày ra một bộ dáng mặc nhiên tùy người hưởng dụng, muốn mượn chuyện này mà để y qua quýt cho xong, ai ngờ tên Vương gia kia giống như đã quyết tâm, một tay túm hân đến ngồi trước đồng sách trên bàn, kiên trì ép buộc Si Ảnh phải đối mặt với mớ chữ khó hiểu ấy...

Tễ Linh Nhạc ngồi xuống bên cạnh hắn, rút ra một quyển sách xem như là đơn giản dễ hiểu nhất, đưa tới trước mặt Si Ảnh, “Đêm nay trước khi đi ngủ phải chép lại cho xong quyển sách này, ngày mai ta sẽ dạy người đọc!”

Số chữ trong quyển sách đó có thể nói là đã rất ít rồi, nhưng là... “Chờ một chút, người đã mua ta, tại sao còn muốn ta dạy sách?”

“Người rất muốn đọc sách có phải không?” Nếu y nhớ không nhầm, trong mộng đích xác hắn từng có nói qua như vậy... “Huống chi học xong, biết chữ rồi, ở trước mặt người Triền gia người cũng có thể che dấu thân phận tốt hơn, không phải sao? Triền Thâm Vận... vốn là không biết chữ mà!”

“Đùa hả?!” Tại sao hắn biết là mình muốn đọc sách? Tại sao hắn biết người Triền gia đang tìm mình, chẳng lẽ là... “Người đã đi hỏi Tần Viễn rồi?”

“Là người nói...” Tễ Linh Nhạc không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn, đem sách vở xếp đặt xong xuôi, sau đó đưa cho Si Ảnh một chiếc bút lông, còn mình thì bắt đầu ở bên mài mực, “Bút lông người biết cầm chứ? Có muốn ta dạy người một chút không?”

Si Ảnh có chút xấu hổ mà tránh được tay y, “Không... Không cần đâu, Thương Diễm đã dạy ta rồi...” Vừa nói còn vừa tự mình cầm lấy bút hương y hươu, “Vốn là thế này đi... Mà ta nói người, cuốn sách này có phải quá dài rồi không?”

“Quá dài? Chỉ có một ngàn chữ thôi!” Nhớ lại mình lúc đầu tập viết chữ, chính là phải chép lại một cuốn sách ba vạn từ a!

“Này, người không nên đánh đồng ta với người chứ hả!” Si Ảnh khó chịu dùng vẻ mặt bất mãn trừng hắn, “Ta là nam kỹ, người là Vương gia, khác biệt cũng là chuyện bình thường!”

Hắn nói hình như cũng đúng... Nhưng là... “Người nếu chép xong hết rồi, ta sẽ có thưởng cho người!”

Thưởng ư? Không phải là gạt người chứ? “Thưởng cho ta cái gì?”

“... Người viết xong sẽ biết!” Tễ Linh Nhạc ra vẻ thần bí nói.

Lừa gạt! Si Ảnh trừng mắt, nhấc bút lông chấm vào trong nghiên mực một chút, nhưng ngay trước khi xuống bút lại đột nhiên dừng lại, “Cái kia... Tần Viễn... người định xử trí thế nào?”

“Cuối tháng vẫn trăm!” Tễ Linh Nhạc dường như sớm đoán được hắn sẽ hỏi như thế, một chút kinh ngạc cũng không có, tiếp tục giúp Si Ảnh mài mực, “Muốn đi gặp hắn sao?”

Si Ảnh ngừng lại trong chốc lát, tự hỏi một chút rồi lắc đầu cười khổ, “Quên đi, hắn thật là đáng sợ... Mỗi lần gặp hắn chung quy đều không có chuyện tốt... Nghe nói người tiết lộ hành tung của Tần Viễn cho Hứa Trạm chính là phu nhân của hắn đúng không?”

“Đúng là như vậy!” Tễ Linh Nhạc cũng không hề có ý định lừa gạt Si Ảnh.

“Ai... Này cũng có thể xem như báo ứng đi... Hắn cứ nhiên lại thua trên tay phu nhân của chính mình, trên tay của tiểu thư họ Tạ ấy!” Si Ảnh cảm khái nói.

“Đại khái là như vậy đi!” Tễ Linh Nhạc cũng không có đa sầu đa cảm như vậy, chỉ là thần nhiên đáp lại, “Được rồi, người hãy viết đi... Nếu không, phần thưởng sẽ không kịp mất!”

“Hả?” Thưởng cho cái gì? Lại còn có thể không kịp nữa?

Si Ảnh vẻ mặt mờ mịt không hiểu, không biết Tễ Linh Nhạc vốn là ý ở ngoài lời, mặt mang nghi vấn mà cúi đầu, bắt đầu nghiêm túc vẽ phông theo từng con chữ...

Nhưng Si Ảnh không biết rằng, khi hắn cúi đầu xuống, Tễ Linh Nhạc ngược lại, ngẩng đầu lên, mặt mang ý cười, dùng ánh mắt ôn nhu người ta khó có thể tưởng tượng được mà nhìn hắn...

... ..

... ..

... ..

...

A Phúc – một gã sai vặt không ai biết đến trong Vương phủ, nguyên lai công việc của gã chỉ là tưới hoa, cắt tỉa cây cối trong vườn..., nhưng từ khi Vương gia mang Si Ảnh công tử về, công việc của hắn liền biến thành hầu hạ bên người Si Ảnh công tử, tuy nói chỉ cần mỗi ngày mang đồ ăn cùng một chén thuốc tới, nhưng là... công việc này cũng quá...

Cũng giống như lúc này, hắn bê mâm, mặt đầy hắc tuyến mà đứng ở cửa, đang âm thầm đánh giá... mình liệu có nên đi vào hay không...

“Choang!” Tiếng chén vỡ rồi đến tiếng đập bàn đập ghế... Sau đó chính là thanh âm của Si Ảnh công tử, “Ta phi, tên hỗn đản nhà ngươi, có lầm hay không!”

“Không hề lầm!” Vương gia cũng không hề tức giận, thanh âm vẫn vững vàng chưa từng thay đổi, “Chỉ là bảo ngươi họa theo bút tích này mà thôi...”

“Đi chết đi!” Công tử liền lập tức cho Vương gia ăn một trận mắng ngạt đầu, “Ta mới học được bao lâu mà ngươi lại bắt ta làm cái này, là ngươi muốn khi dễ người khác!”

“Ta không có!” Tính nhẫn nại của Vương gia vô cùng tốt, sao lúc thường hắn không hề phát hiện ra? “Khó có ai được trời phú cho năng lực học tập thiên bẩm như ngươi vậy, những bài tập này đương nhiên cũng sẽ không thể làm khó được ngươi...”

“Bình!” Lại thêm một tiếng nữa, “Nói nghe nhẹ nhàng vậy, sao ngươi không đi mà làm?”

“Ta đã làm rồi!”

“Ngươi già mồm không chịu nói lý!”

“Ta không có!”

“Ngươi có!”

“Không có!”

“Có!”

“Ngươi thật phiền toái...”

“Ta phiền toái? Ta thấy ngươi mới là phiền toái... Đừng...”

“... Xem ra tính lực của ngươi quá dư thừa rồi, không sao, ta có thể giúp ngươi giảm bớt!”

“Dư cái đầu ngươi... Đây, ngươi... ư...”

“...” Rốt cuộc... Cơm tối này nên làm sao đây?

“Sao vậy?” Một thanh âm già nua đột nhiên vang lên, quả thực dọa A Phúc giật mình.

“Oa... An bá? Ngươi thế nào lại...”

“Hừ, chúng ta cứ lui xuống trước đã, Vương gia bọn họ khi nào đói bụng sẽ gọi chúng ta!” An bá liếc mắt nhìn cửa phòng một cái, sau đó vội vã lôi A Phúc đi.

“Ồi chào... Nhưng mà...” Cứ như vậy không cần quan tâm sao?

An bá lôi kéo hắn vừa đi vừa trả lời, “Ừm, không có vấn đề gì đâu, Vương gia tạm thời không đói!”

... ..

“Đừng, không... A ha...”

Bên ngoài vốn đang là mùa đông rét lạnh, nhưng bên trong lại một mảnh xuân ý dạt dào, một cảnh tượng nhiệt tình như lửa! Si Ảnh nằm trên giường, toàn bộ cổ, ngực, thắt lưng mảnh khảnh lần hạ thận đều rơi vào trong tay người kia, đã phân không rõ là thống khổ hay là vui thích...

“Ừm... Thế nào?” Không ngừng tiến xuất ở nơi tư mật đang tương liên giữa hai người, Tề Linh Nhạc còn ghé vào bên tai Si Ảnh thì thầm.

“Ừ... ừ... Không... A...” Chỉ cảm thấy ngứa ngứa bên tai, Si Ảnh cũng không nghe rõ y nói gì nữa, một mực muốn tránh ra xa.

“Không? A...” Tề Linh Nhạc khẽ nâng khóe miệng, thoáng cái đem phân thân từ trong thân thể Si Ảnh rút ra, ở tại huyệt khẩu mà cọ xát, “Như vậy hôm nay dừng ở đây thì thế nào?”

“A hử... Dừng mà...” Hậu đình đột nhiên trống rỗng khiến Si Ảnh không ứng phó nổi, khó chịu mà giãy dụa hạ thân tiến sát vào hạ thể Tề Linh Nhạc, muốn mượn chút cọ xát nhỏ bé này để dập tắt dục hỏa của chính mình, “Ha ha ha...”

Tề Linh Nhạc không nhanh không chậm khẽ nâng một lọn tóc đen mượt của hắn lên hôn, “Thơm quá... Là chính người nói không mà... Người đến tới cùng là muốn thế nào?” Thái độ trêu đùa cợt nhả, quả thật là cố ý chọc ghẹo hắn.

Si Ảnh hai mắt nhắm lẹ, quay đầu lại, nhẹ ngẩng đầu hôn lên đôi môi Tề Linh Nhạc, bộ dáng kiêu kỳ đủ để hấp dẫn tất cả nam nhân, “Dừng có ngừng mà... Tiến vào... ta muốn a... Ha ha...”

Không đợi hắn nói xong, Tề Linh Nhạc đã không thể kiềm chế được nữa, lập tức xâm nhập cơ thể hắn, “A... thế này thì sao?”

“Ha ha... Không... Sâu hơn nữa...” Thoáng cái liền xâm nhập vào sâu hơn so với tưởng tượng của Si Ảnh rất nhiều, “Động a... Dừng sức...”

Hài lòng nhìn Si Ảnh ngoan ngoãn phục vụ mình, tâm tình Tề Linh Nhạc vô cùng tốt, một tay chế trụ tiền đoạn của hắn, tay kia an ủi hai khối hồng anh xinh đẹp trước ngực, đoạn không ngừng gia tăng cường độ luật động của mình, “Như vậy... ừ... thế nào hử?”

“Thích a... Ha ha... Ô... Nhanh... Còn muốn nữa... ừ...” Thân thể bị trùng kích kịch liệt, khiến cho Si Ảnh cảm nhận được cơn cực khoái tột bậc, đột nhiên trước mắt là một mảnh trắng xóa, dục hỏa ở dưới hạ phúc bắn ra, “Ha ha ha...”

“Ừ a...” Ngay khoảnh khắc Si Ảnh phóng thích, Tề Linh Nhạc cũng luật động càng thêm mãnh liệt, sau đó đem mầm mống ái tình phun sâu vào trong cơ thể hắn.

Lúc cơn kích tình chấm dứt đã là bình minh, hai người mệt đến mức ôm lấy nhau ngủ. Từ sau khi Tề Linh Nhạc mua hắn về, Vương phủ tựa hồ như đã có một sự thay đổi kỳ diệu...

Tề Linh Nhạc mỗi đêm đều ngủ bên cạnh Si Ảnh, cho dù sáng sớm hôm sau cũng không vì bận công việc mà rời đi, Si Ảnh cũng dường như không quá để tâm chuyện đó, chỉ là liễu mạng thâm nhủ bản thân mình không nên suy đoán điều gì, quan hệ của hai người có thể duy trì như thế này trong bao lâu hắn cũng không biết được, nhưng hết thấy cũng quyết không thể chấm dứt tốt đẹp, bởi vì trên lưng hắn còn đeo tội nghiệt nặng nề kia...

37. Chương 37

Hôm nay sáng sớm, An bá cứ theo lệ thường ở tiền viện phủ đệ quét sân. Vào giờ này Vương gia và Si Ảnh thường cũng tỉnh lại rồi. Vương gia nếu không có công việc gì thì hắn là đang dạy Si Ảnh đọc sách, sau đó cứ thế thẳng đến giờ dùng bữa buổi trưa, nhưng không ngờ lúc này lại có hai vị khách bất ngờ tới nhà bá phủ.

“Bệ hạ, nương nương?!” An bá kinh ngạc nhìn hai người mới tới, thậm chí còn lùi lại phía sau mấy bước.

Trước mắt ông không phải ai khác, đúng là hoàng đế bệ hạ mới cùng Tề Linh Nhạc hồi cung không lâu, mà bên người y chính là người được hoàng đế tự mình đỡ từ trên xe ngựa xuống...

Hoàng đế khi nhìn thấy ông vẻ mặt cũng tràn ngập ý cười, không hề giống như ngày trước, “A, người khỏe chứ, cái kia... đại ca của ta có nhà không?”

Đúng rồi, nghe Vương gia nói hoàng đế bệ hạ đã bị mất trí nhớ, cho nên ngài không nhận ra mình cũng là bình thường... Ý thức được điều ấy, An bá liền vội vàng hô: “A! Có ạ có ạ, để thần đi thông cáo cho Vương gia! Xin mời bệ hạ cùng nương nương đến đại sảnh chờ ạ...” Nói xong liền nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi.

—— Trong phòng ——

“Được rồi, lấy đi!” Si Ảnh thô lỗ mà đem xấp chữ vừa chép lại nhét vào tay Tề Linh Nhạc.

“Ừm... để ta xem xem...” Tề Linh Nhạc cầm xấp giấy lên, đang định sẽ xem xét kỹ càng thì An bá đột nhiên xông vào.

An bá thở không ra hơi vội vàng vàng nói: “Vương gia, bệ hạ cùng... cùng nương nương... đến... đây!”

“Gi?” Si Ảnh kinh ngạc kêu lên, nếu như hắn đoán không sai, bệ hạ cùng nương nương... kia hẳn là hai người nơi khách *** ngày ấy... Nhưng là... Hắn dùng ánh mắt hồ nghi phiêu về phía Tề Linh Nhạc.

Tại sao Tề Linh Nhạc không hề nói cho hắn biết, bọn họ vốn là cùng nhau trở về? Tại sao...

Mà Tề Linh Nhạc khi nghe thấy An bá nói vậy thì sắc mặt thoáng trầm xuống, dường như có chút không vui, “Ừm, ta biết rồi, ta sẽ ra ngay, Si Ảnh người...”

“Ta cũng muốn đi!” Si Ảnh lập tức cướp lời.

“... Ta không cho phép!” Sắc mặt y càng trở nên kém cỏi, “Người phải ở yên chỗ này!”

“Ta không...” Nhưng Tề Linh Nhạc đã không cho hắn cơ hội cự tuyệt nữa lời.

Y lập tức xoay người đi về phía cửa, cũng không quên phân phó: “An bá hãy trông chừng hắn, ta sẽ tới đại sảnh!”

“Này, người chờ một chút... Người... quay lại cho ta!” Nhưng vô luận Si Ảnh có la hét thế nào, Tề Linh Nhạc cũng vẫn đem hắn nhốt ở trong phòng.

“Mẹ kiếp, lão xử nam!” Si Ảnh phẫn hận mà tặng cho cánh cửa một cước.

An bá bị động tác kịch liệt của hắn khiến cho trong lòng run sợ, đành phải bước lên một bước trấn an: “Cái kia... Si Ảnh công tử, Vương gia ngài...”

Bọn hạ nhân trong Vương phủ sau khi Vương gia đón Si Ảnh quay về, đối với Si Ảnh thường dùng hai loại thái độ, một vẫn dùng vẻ lạnh nhạt đối xử với hắn như trước, còn một số thì nhận ra Vương gia đối với Si Ảnh có một loại tình cảm hết sức kỳ lạ, có thể nói là thật sự đang chung sống cùng Si Ảnh, chú ý đến điểm này nên những hạ nhân đó đều đối với Si Ảnh tốt hơn rất nhiều...

“Này, An bá, chúng ta cùng đi xem một chút đi!” Si Ảnh đột nhiên có một ý tưởng hay!

“Ân... hả?” An bá thực hoài nghi có phải lão đã hồ đồ rồi không, “Công tử, nhưng Vương gia ngài...”

Si Ảnh mới mặc kệ chuyện của cái tên Vương gia vô lý đó, “Không cần để ý đến hắn, đi thôi! Ta rất muốn gặp lão bản... A, lão bản của ta chính là Hoàng hậu nương nương đó!”

“A? Người quen nương nương sao?” Vị công tử này rốt cuộc có lai lịch như thế nào chứ?!

“Đương nhiên, đi thôi nào!”

Nửa lời nửa kéo, Si Ảnh cùng An bá đã lặng lẽ đi tới đại sảnh nghe lén người bên trong nói chuyện với nhau, nhưng do thời gian chậm trễ, khi hai người tới thì câu chuyện đã đàm được một nửa...

“Nói bậy bạ gì đó! Ta sao có thể đem lòng yêu một nam kỹ đệ tiện được! Hắn ngay cả làm một nam sủng cũng là đã tèo cao rồi!” Từ trong đại sảnh truyền ra tiếng gào to của Tề Linh Nhạc.

“!” An bá cùng Si Ảnh đều bị dọa cho hoảng sợ.

Đây là cảm giác gì? Si Ảnh cố đưa tay lên xoa xoa ngực mình... Rất đau, loại cảm giác này... Quả nhiên là vậy, rõ ràng đã chuẩn bị tâm lý rất lâu rồi, nhưng sao những lời nói kia vẫn làm cho hắn đau đớn thế...

“Vậy cứ đem hắn đuổi ra khỏi Vương phủ, tránh cho ngứa mắt Vương gia, vậy không phải tốt hơn sao? Vương gia tại sao lại muốn cực lực phản đối chứ?” Phạm thần nhiên nói, nhưng ý chính là ở trên lời.

“Chuyện này...” Tề Linh Nhạc không biết phải trả lời thế nào.

“Công tử, công tử...” An bá lo lắng bị phát hiện, đành cố hết sức kéo kéo ống tay áo Si Ảnh, ý bảo hắn lui lại, “Chúng ta đi thôi... Bị phát hiện sẽ không tốt đâu!”

“Hả? A... Đúng, cứ như vậy đi, lão bản nhất định cũng sẽ tới tìm ta... Chúng ta đi thôi!” Si Ảnh mạnh mẽ cố nở nụ cười, sau đó cuống quýt rời khỏi cái nơi thị phi này.

An bá cảm giác được hắn có chỗ kỳ quái, nhưng là không biết phải nói kỳ quái ở chỗ nào, có điều nếu hắn đã tự nguyện trở về, như vậy hắn là sẽ không có chuyện gì to tát, nghĩ như vậy, ông cũng không hề cố kỵ mà làm đúng phận sự của mình...

Lão đảo chạy về sương phòng phía nam trong viện tử, vừa nhìn thấy chiếc xích đu, không rõ là do chân không chống đỡ nổi nữa hay là sao, thoáng cái định thần thì người đã an vị ở trên!

Thất tình vốn là chuyện vô cùng thống khổ, hắn biết, hơn nữa cũng từng ném thử hai lần... Nhưng sao lão thiên gia vẫn không chịu buông tha cho hắn... Mỗi lần sau khi bị thất tình, Si Ảnh lại hận đến chết tính cách của mình! Có lẽ do kinh nghiệm tình ái của hắn không nhiều, nên mỗi khi hắn gặp khó khăn, nếu có người hảo tâm giúp đỡ một tay, hắn lại rất dễ dàng sinh lòng ái mộ... Tần Viễn cũng thế, Phạm lão bản cũng thế mà Tề Linh Nhạc cũng là như thế, nhưng vô luận bọn họ có đối xử với mình thế nào đi chăng nữa, Si Ảnh cũng tự nhận đã đối với bọn họ hết lòng...

Cúi đầu ử rử mà dung đưa xích đu, đá đá hai chân mấy cái, Si Ảnh hoàn toàn không chú ý có người đang đi tới...

“Si Ảnh!”

Thanh âm này là... Si Ảnh ngẩng đầu lên, trong mắt không biết từ khi nào đã ngân ngấn lệ, “Lão bản?!”

Phạm mỉm cười đi tới bên cạnh hắn, nhưng lại phát hiện... “A? Người khóc sao?”

“Hả?” Si Ảnh theo phản xạ đưa tay lên lau lau nước mắt, “A, không có gì... Là cát bay vào mắt thôi, lão bản... đã lâu không gặp!”

“Ừ...” Phạm cảm thấy kỳ quái, cũng có chút không biết nên làm thế nào cho phải, “Vậy... người đã biết rồi, thân phận của ta...”

Si Ảnh gật đầu, nói có chút xấu hổ: “Trước kia cái người tên là Kỳ Oát Tuyền... chính là hoàng đế, người từng nói qua... sau đó ta liền đoán được... Người chính là Hoàng hậu nương nương tiền nhiệm.”

Phạm cũng không hề phủ nhận, “Đúng vậy, cho nên ta lần này tới là vì muốn nói với người một câu ‘xin lỗi!’”

“A, không cần đâu, lão bản cũng không hề làm gì có lỗi với ta cả... Không cần làm vậy!” Đúng thế, y cái gì cũng không hề làm, chỉ có mình đơn phương luyến ái mà thôi.

“Nhưng là...” Phạm có chút áy náy nói, “Người đã vì ta làm rất nhiều việc, xử lý sự vụ trong ***, lại còn tiếp đãi khách nhân, vì ta mà nhảy múa... hết thấy trước kia ta đều làm như không thấy, nhưng hôm nay ta muốn nói lời cảm tạ người!”

Si Ảnh có chút ngây dại, mất một lúc sau mới phản ứng lại, “À... Lão bản, người không cần như vậy, hết thấy đều là chính ta muốn làm thôi... Những việc này...” Đúng vậy, đều là chính mình một sương tình nguyện.

Vì tiền đồ của Tần Viễn mà tình nguyện bị bán ra biên cảnh, vì lão bản mà không chối từ bất cứ công việc vất vả nào, vì Tề Linh Nhạc mà cam nguyện đi làm một tên gian tế có kết cục nhất định là cái chết... Tất cả đều là do hắn tự nguyện mà thôi!

“Vậy người có muốn rời đi nơi này không?” Phạm đột nhiên hỏi.

Rời đi? Rồi đi nơi này? Vậy hẳn phải đi đâu?

“Đúng vậy! Ta có thể nhờ Tuyền thả người đi, đi làm những việc mà người thích, hoặc là mở hiệu buôn bán, sau đó cưới vợ sinh con cũng được, người có nguyện ý không?” Đây có lẽ là điều duy nhất để hẳn trả ơn Si Ảnh, món nợ ân tình mà Si Ảnh đã vì hẳn làm tất cả những việc trước đây.

Đúng vậy, rời đi nơi khiến cho người ta thương tâm này, sau đó làm những gì mình thích, như vậy cũng tốt lắm, nhưng mà... mình liệu còn có chuyện gì muốn làm đây?

“Ha ha... Lão bản, cảm ơn hảo ý của người, nhưng ta nghĩ mình vẫn là không nên làm hại bất kỳ cô nương nào hết... Thân thể này ngay cả chính bản thân ta còn thấy chán ghét, ta lại càng không kỳ vọng bất cứ ai có thể yêu!” Si Ảnh tự giễu, cự tuyệt lời đề nghị của Phạm.

“... Si Ảnh, người thích Vương gia đúng không?” Phạm nhìn vẻ mặt của hẳn, trong tiềm thức liền nảy ra một ý nghĩ.

“Cái gì?!” Si Ảnh lập tức từ trên xích đu nhảy dựng lên, kịch liệt phản bác, “Ai... Kẻ nào nói vậy, tên hỗn đản kia đâu có gì tốt, vừa lạnh như băng, ngang ngạnh lại thần kinh, ta sao có thể thích hẳn chứ?!”

Phạm có chút bị dọa, “A... Là vậy sao?” Mình đã đoán sai ư? Nhưng ánh mắt của Si Ảnh lúc này rõ ràng là...

“Đúng là như thế!” Si Ảnh thở hổn hển mà nghiêng chặt quai hàm, không biết tại sao mình lại tức giận đến vậy, “Ta ở lại đây, chỉ là vì hẳn đối xử với ta không tệ, chỉ như thế mà thôi! Những thứ khác cái gì cũng không có...”

Nhìn bộ dáng hẳn sinh long hoạt hổ (hùng hùng hổ hổ) như vậy, xem ra cũng có một chút sức thuyết phục, sự lo lắng trong lòng Phạm cũng giảm bớt ít nhiều, “Nếu vậy thì tốt rồi... Hôm nay ta đến chủ yếu là muốn gặp người, một lát nữa ta còn phải đi gặp Diệu Quang nữa... Nếu có sự tình gì nhất định phải nói với ta đấy!”

Si Ảnh mỉm cười trả lời: “Được, lão bản, ta tiễn người ra ngoài!” Vừa nói hai người vừa đi đến tiền sảnh.

Mặc dù chỉ nhìn bộ dáng cũng biết, Phạm giờ đây sống rất tốt, chứng tỏ hoàng đế kia nhất định rất thương hẳn, nhưng trên đường Si Ảnh vẫn nhin không được hỏi thăm: “Cái kia... Lão bản... Hẳn đối với người có tốt không?”

Hoàng thành này có ai là không biết, tiền nhiệm hoàng hậu là bị hoàng đế phế bỏ, mọi người đều cho rằng hoàng đế là bởi vì không thương hoàng hậu nên mới làm như vậy, Si Ảnh nghĩ nghĩ một chút, trong lòng liền có chút phát lạnh...

Nhắc tới Tuyền, trên mặt Phạm liền tự nhiên hiện lộ một nụ cười sáng lạn, “Hẳn là một tên ngốc, nhưng đối với ta thật sự rất tốt!”

“... Thật sự...” Như vậy hẳn cũng an tâm rồi, “Nếu như... Ta là nói nếu như... Vạn nhất hẳn không sủng người nữa... Người nhất định phải tới tìm ta đấy?!”

“A?” Phạm dừng cước bộ, kinh ngạc nhìn hẳn, “Tại sao? Đối phương chính là hoàng đế, Si Ảnh người rốt cuộc muốn làm gì chứ?”

“Cái này người không cần lo cho ta, tóm lại nhất định phải tới tìm ta! Ta sẽ giúp người!” Si Ảnh kiên định trả lời.

Giúp? Si Ảnh có cách để chống lại hoàng đế sao? Nghi vấn trong lòng Phạm càng lúc càng nhiều...

38. Chương 38

Trở lại tiền thính, trước mặt chính là hình ảnh chói mắt của hai huynh đệ Tề Linh Nhạc đang kề vai sát cánh, Phạm không có phản ứng gì, dù sao Tuyền vốn ‘khác người’ nên đương nhiên có thể chịu được. Nhưng Si Ảnh vốn không giống y, những lời nói vô tình của Tề Linh Nhạc lúc này khiến cho hắn nhất thời nổi trận lôi đình!

Một câu rất có ý tứ hàm xúc trêu chọc “Ai, nhìn không ra cái lão nam nhân như ngươi thật đúng là mị lực vô biên a!” lần nữa khơi mào ngọn lửa chiến tranh giữa hai người.

Mà Tề Linh Nhạc vừa thấy hắn, tức thì liền quên đi sự tồn tại của hoàng đế đệ đệ cùng hoàng hậu của y, hứng thú bừng bừng mà cùng Si Ảnh “đấu chiến”...

“A... Đâu có đâu có, so với ngươi, ta chỉ là mị lực lớn hơn một chút mà thôi!”

“Ta phi! Ngươi là đồ lão xử nam khốn kiếp!”

“Lời ấy thật đáng ngạc nhiên nha, ta không phải xử nam, hôm qua không phải hai chúng ta mới vừa hoan ái tới hừng đông sao!”

“Chó má! Đó là ngươi bức ép ta!”

“Không phải chứ? Ngươi khi đó cũng rất thoải mái mà! Lại còn không ngừng khóc lóc rên rỉ kêu “Không đủ”, “Còn muốn nữa”, “Đừng có ngừng...!”

“Ngươi cái đồ... hỗn đản!!”

“Choang!”

“Vô công của ta không tệ, một cái chén không đập chết được đâu!”

“Choang choang loảng xoảng...”

“... ”

“Ha ha... Bị ta đánh trúng rồi đúng không! Lão nam nhân ngươi phục chưa? Đã già cả như vậy rồi còn không mau lên giường nghỉ ngơi đi! Ha ha ha ha...”

“Ngươi tiểu tử này! Xem chiêu!”

“Ngươi buông ra... ư...”

“... ”

Hai người chơi đùa đến bất diệc nhạc hồ, ngay cả hoàng đế cùng hoàng hậu đi lúc nào cũng không hay biết! Si Ảnh chỉ biết là, ngay lúc mình bị hôn, lão xử nam liền ôm lấy hắn đi về phòng ngủ...

Một trận phiên vân phúc vũ trôi qua đã là tới nửa đêm, hai người ở trên giường mờ mờ hồ hồ, Si Ảnh nằm ghé vào người Tề Linh Nhạc, đầu gối lên tay y, một mỗi đến độ ngay cả một ngón tay cũng không muốn nhúc nhích, nghiêng mặt đi liền cứ vậy ngơ ngác nhìn chăm chăm khuôn mặt an dật khi ngủ của Tề Linh Nhạc, sự trầm mặc dị thường khiến cho Vương gia đang nhắm mắt nghỉ ngơi chú ý...

“Hôm nay sao lại không nói lời nào?” Tề Linh Nhạc chậm rãi mở mắt ra, nghiêng người sang nhìn thẳng hắn.

Si Ảnh cũng đáp lại cái nhìn kia, môi khẽ mấp máy, sau đó nhắm mắt lại trả lời: “Không có gì, chỉ là cảm khái... Nhân sinh vốn vô thường... mà tương lai của ta... rất cuộc ở đâu đây?”

Tề Linh Nhạc vừa nghe, đôi mày liền nhíu chặt lại, khẩu khí hơi uy hiếp hỏi: “Hắn là tới khuyên ngươi, mà ngươi bởi vì thích hắn nên muốn rời đi nơi này?”

“Hắn” đương nhiên là chỉ Phạm, khó trách Tề Linh Nhạc đa tâm, hết thấy những lời y nói này đều là sự thực!

“Đúng vậy, lão bản có khuyên qua ta!” Si Ảnh không chút giấu diếm, “Nhưng là ta không đáp ứng hắn...”

Lúc này không phải Tề Linh Nhạc cảm thấy lỗi giác, y đúng là sau khi nghe câu trả lời của Si Ảnh thì khẽ thở phào nhẹ nhõm, thay vào đó là một cỗ hưng phấn khó nén trong lòng.

Tay y giống như bị tâm tư chi phối không nhin được mà vòng qua ôm chặt lấy thân thể Si Ảnh, mang theo nồng đậm ý cười hỏi: “Người không đáp ứng? Tại sao?”

“Ừm...” Si Ảnh lập tức tiến vào trong lòng y mong cảm nhận được một chút ấm áp, “Bởi vì ta không biết mình nên đi đâu... Thiên hạ rộng lớn nhưng không có nơi nào là nhà của ta cả... Cũng không có một người chân chính thuộc về ta, như vậy... ở nơi đâu cũng nào có gì khác biệt!”

“Nhà? Người... đó là thứ người muốn sao?” Si Ảnh nhắm mắt lại, hoàn toàn không biết lúc này Tề Linh Nhạc đang có vẻ mặt thế nào, hẳn là đang cười nhạo mình đi...

“Ừm... Ta muốn thứ này đó... Ta cũng không tham lam... ừ...” Thật là một mối, Si Ảnh được bao bọc trong cái ôm ấm áp dần dần cảm thấy buồn ngủ, hai mắt cũng liền khép lại.

Bộ dáng ngốc nghếch đáng yêu của Si Ảnh khiến Tề Linh Nhạc khẽ bật cười, sau đó đưa tay đắp chăn kĩ càng cho hắn, đoạn vỗ vỗ nhẹ lên người Si Ảnh mấy cái như dỗ dành hài tử.

Dưới sự vỗ về như thôi miên ấy, Si Ảnh như ý nguyện mà lập tức tiến vào giấc mộng, khuôn mặt khi ngủ lộ ra vẻ hồn nhiên như hài tử. Nhìn Si Ảnh như vậy, Tề Linh Nhạc đột nhiên nhớ tới lời người kia đã nói với mình — Nhạc Vương gia yêu Si Ảnh sao?

Yêu hắn rồi? Mình yêu Si Ảnh ư? Một Vương gia đem lòng yêu một nam kỹ? Điều đó có thể sao... Nhưng tại sao lại không thể? Đúng vậy... Yêu hắn... cũng không phải là không có khả năng!

“Cái gì?!” Tề Linh Nhạc bị ý nghĩ của mình dọa cho hoảng sợ, lực tay liền không khống chế được, khẽ ôm chặt lấy thân thể Si Ảnh!

“Ừ...” Trong giấc ngủ mơ màng, Si Ảnh bị ép chặt, bộ dáng liền lộ ra một chút bất an.

Hiển nhiên Tề Linh Nhạc đã làm hắn bị kinh động rồi. Y ý thức được điều đó, liền vội vàng khe khẽ trấn an, tay ve vuốt những sợi tóc mềm mại như đồ dành Si Ảnh một lần nữa yên giấc ngủ...

“Yêu người hay không... Chính ta cũng không biết rõ...” Vừa nói, Tề Linh Nhạc vừa khẽ đặt một nụ hôn lên trán Si Ảnh.

Có lẽ cảm nhận được sự khác thường, Si Ảnh cũng từ từ trầm tĩnh lại, càng thêm ghé sát vào lòng Tề Linh Nhạc mong tìm kiếm một tia an ủi.

Nhìn hắn ỷ lại vào mình như vậy, tâm Tề Linh Nhạc bỗng trào dâng một cảm giác thoải mãn trước nay chưa từng có, loại cảm giác này...

“Nhưng là, nếu đó là nguyện vọng của người... Ta sẽ làm cho chúng trở thành sự thật... Quyết không nuốt lời!” Cuối cùng giống như một lời thề, y cúi xuống đặt một nụ hôn lên đôi môi hồng anh đỏ mọng như đóng dấu...

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: tội dân Tần Viễn, lén lút buôn bán tư diêm, tội không thể tha, phán quyết vắn trảm vào cuối tháng, khâm thủ!” Công công cầm thánh chỉ trong tay đến nhà lao tuyên đọc.

Vừa đứng lúc Triển Quý Văn đang đến thăm Tần Viễn, hai người cùng nhau nghe thánh chỉ... sau khi nghe xong đều cảm giác choáng váng toàn thân, không ai trong số họ có thể ngờ kết quả sẽ thế này!

“Điều dân lớn mật!” Công công tuyên đọc xong, thấy hai người bọn họ không có phản ứng gì, lập tức giận dữ, “Ý chỉ của Thánh thượng, còn không mau tạ ơn?!”

“... Thảo dân, khấu tạ hoàng ân...” Tần Viễn tâm không cam lòng không nguyện mà khấu đầu tiếp chỉ.

“Hừ, mau nhận lấy đi! Thừa dịp còn thời gian, hãy hảo hảo hưởng thụ cuộc sống còn lại!” Công công khinh miệt hừ lạnh, “Chúng ta đi! Ít tới cái nơi không may này một chút!” Đoạn mang theo một đám tiểu thái giám không quay đầu lại mà rời đi.

Bọn họ đi rồi, Triển Quý Văn lập tức đến gần Tần Viễn đã chờ người ra, khẽ gọi hắn: “Tần huynh, Tần huynh, huynh có khoẻ không?!”

Tần Viễn tay nhận thánh chỉ, những ngón tay đã tiêm nhiễm màu vàng của lụa, chỉ nghe y cắn răng phần hận nói: “Là hắn... Cái tên vong ân phụ nghĩa kia... Nhất định là hắn giở trò quỷ!”

“Hắn?” Triển Quý Văn cũng không hiểu y đang nói cái gì, “Tần huynh, ngươi đừng sợ, từ giờ tới cuối tháng vẫn còn nhiều thời gian, có lẽ chúng ta vẫn còn cơ hội...”

“Đã không có rồi! Là hắn... Nhất định là hắn... Bệ hạ không nghe lời chúng thần cầu tình như vậy, nhất định là bị cái tên đáng ghét kia mê hoặc, hắn có năng lực có thể làm cho nam nhân điên cuồng vì mình... Triển huynh, chính là cái tên nhà các người kia...” Những lời của Tần Viễn đã không còn mạch lạc nữa, y điên cuồng nắm lấy song sắt nhà lao gào thét.

Triển Quý Văn cố gắng lôi y ra khỏi trạng thái điên cuồng, thử dò xét hỏi thăm: “Triển gia chúng ta cái gì? Hắn là sao? Hắn là kẻ nào? Chẳng lẽ ngươi tìm được kẻ kia rồi?” Sự tình có ảnh hưởng tới hưng vong của gia tộc, Triển Quý Văn không thể không hỏi cho rõ ràng.

“Đúng, chính là hắn, tên nam kỹ đáng chết kia...” Tần Viễn hai tay ôm đầu, hai tròng mắt trợn ngược lên như chuông đồng, “Hắn đã hại ta thê thảm bị tống vào đây, nhưng hắn lại đang ở hoàng thành này... Triển huynh, giết hắn, huynh phải giúp ta giết hắn!”

“... Hắn ở đâu? Bây giờ tên là gì?” Không cần Tần Viễn phân phó, y cũng nhất định sẽ giết hắn!

“Si Ảnh... Giết chết hắn!” Tần Viễn không trả lời vấn đề của y, chỉ dùng ánh mắt đầy cừu hận nhìn chăm chăm vào khoảng không trước cửa buồng giam, “Không tha cho người... Ta dù chết cũng nhất định không buông tha cho người... Ha ha ha ha!!!”

39. Chương 39

Trời sáng. Từ đêm qua mưa đã bắt đầu rả rích không ngừng, làm ướt mái hiên cửa sổ, đánh thức hai người trong phòng khỏi giấc ngủ say...

Phụ nhân hơi nhồm dấy, mở cửa sổ, vẽ mặt ngưng trọng nhìn đình viện bên ngoài, ngẫu nhiên bị một vài hạt mưa hắt vào mặt, phảng phất giống như nước mắt của trời cao! Tiểu cô nương ngủ bên cạnh nàng, vì mẫu thân hơi động mà bất mãn, khẽ giẫy dụa thân thể nhỏ bé chui vào trong chiếc chăn ấm áp...

“Đừng ư... Nương, lạnh quá!” Giọng bé gái nũng nịu mà đầy hờn giận.

Phụ nhân xoay người, mỉm cười vuốt ve đầu nữ nhi, “Tiểu Y, nương hôm nay muốn ra ngoài một chút, con ngoan ngoan ở lại chỗ này đợi nương có được không?”

Tiểu cô nương hơi lộ đầu ra, vẽ mặt nghi hoặc, “Nương muốn đi đâu? Còn có, chúng ta lúc nào có thể trở về? Bao giờ phụ thân sẽ về chơi đùa cùng tiểu Y đây?”

Hài tử ngây thơ không biết gì cứ hồn nhiên đặt câu hỏi, nó không rõ, vì sao mẫu thân có nhà lại không trở về, lại còn dẫn nàng đến ở nhà ông bà ngoại, nó cũng không hiểu vì sao mấy ngày nay không nhìn thấy phụ thân, người rốt cuộc đi đâu rồi chứ...

“Ng Sloan, nương có việc phải làm, tiểu Y nghe lời, phụ thân còn bề bộn công việc, lúc này không có ở hoàng thành, đợi vài ngày nữa có được không?” Phụ nhân kiên nhẫn trấn an hài tử.

“Hừ...” Tiểu cô nương cong môi lên vẽ bất mãn, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý, “Được ạ... Nhưng mà, nương, khi về có thể mua bao đường cao cho tiểu Y được không?”

“Ha ha... Được rồi!” Thuyết phục nữ nhi xong, phụ nhân liền xuống giường mặc y phục.

Nàng quay lưng đi, bởi vậy tiểu Y không nhìn thấy, ánh mắt nàng lúc này lạnh giá đến nhường nào...

Hôm nay trên đường phố hoàng thành, từ đầu hẻm đến cuối ngõ đều truyền đi duy nhất một đại tin tức: Tần Viễn bị xử trảm. Tuy là giữa trưa mới hành hình, trời lại lâm thâm mưa bụi, nhưng tại pháp trường đã tụ tập rất đông dân chúng, ít nhất cũng phải mấy trăm người. Bọn họ vây quanh đài hành hình, người một lời ta một ngữ, tha hồ chuyện trò bàn tán...

“Này này, nhanh đi mà xem... Có người bị chém đầu đó!”

“Ai nha, chính là Tần lão bản đó, thật sự là không thể nhìn bề ngoài mà đoán a, không ngờ người như hắn lại đi buôn bán tư diêm!”

“Chính thế a, ai...”

Phụ nhân cao quý khép tán ô bước vào một gian khách *** gần với nơi hành quyết. Hai gian phòng thượng hạng đối diện với hình đài của khách *** này đã bị người khác bao hạ, bắt đắc dĩ, nàng chỉ có thể lựa chọn một gian hơi chệch so với hình đài, gọi một ấm trà, sau đó an tĩnh mà ngồi xuống nhìn ra ngoài cửa sổ đợi thời khắc hành hình tới...

Từ thật lâu trước kia, ngay thời khắc được gả cho nam nhân ấy, nàng đã biết, nam nhân này, tương lai sẽ tự tay đưa mình vào tử lộ không lối quay về... Hắn quá phận, lại ích kỷ, giống như toàn bộ thế gian này đều vì hắn mà tồn tại, hắn có thể muốn làm gì thì làm, cũng bất chấp cái giá phải trả có lớn đến đâu... Hắn rất tự đại! Mà chính mình kỳ thật cũng là một người lòng dạ hẹp hòi, không bao giờ cam lòng chia sẻ trọng phụ của mình cùng người khác, vô luận có yêu hay không, nàng cũng quyết không thể dễ dàng tha thứ, càng huống chi hắn lại...

Vì vậy, hai người có tính cách không hợp nhau, cuối cùng đã định kiếp này phải nhận lấy nghiệt duyên... Hôm nay ai là ai cũng không còn trọng yếu nữa, là đúng hay sai thì thế nào, bây giờ mình bất quá chỉ là làm nốt nghĩa vụ cuối cùng của người thê tử, tự mình tống tiễn trọng phụ một đoạn đường cuối, vì hắn mà lo an táng chu toàn!

... ..

“A, tới tới!” Ngay lúc giữa trưa, đột nhiên có tiếng người kêu to.

Mọi người nhìn theo phương hướng chỉ, nguyên lai là vị quan trông coi nhà lao mang theo nha dịch.

Vị đại nhân kia ngồi trên ghế thẩm hình, nhìn sắc trời một chút, sau đó hướng một gã nha dịch tướng mạo tương đối khôi ngô mà ra lệnh: “Người đâu, đưa phạm nhân Tần Viễn lên pháp trường!”

“Tuân mệnh!” Nha dịch nhận lệnh, liền trực tiếp đi về phía nhà lao tạm thời giam giữ Tần Viễn... Không bao lâu sau Tần Viễn bị lao dịch dẫn tới nơi.

Tạ gia tiểu thư vừa thấy hắn đi ra, liền vội vàng đến bên cửa sổ, hai tay bám vào khung cửa, gấp gáp đến nỗi ngay cả ghế cũng đá ngã mà không hay!

Là hắn, đúng là hắn! Nhưng là...

Hai tay hai chân Tần Viễn đều bị xiềng xích bằng sắt trói buộc, nhìn qua vô cùng tiều tụy, hai mắt vô thần, sắc mặt vàng vọt, râu ria mọc lởm chởm, tóc tai tán loạn, trên tù phục cũng dính đầy những vệt màu đen như bùn, bộ dáng lúc này không còn giống chút nào với một người từng đường đường là thủ phủ hoàng thành nữa, có thể thấy được hắn đã phải nhận rất nhiều sự tra tấn cả về thể xác lẫn tinh thần.

Tại sao lại là bộ dáng thế này? Kia đúng là trọng phụ của mình sao? Hai tay không khỏi bùm chặt miệng lại, phụ nhân hoảng sợ mà lùi lại vài bước, hé ra sắc mặt vặn vẹo tới cực điểm, quả thực không thể tin được những gì nàng đang thấy trước mắt.

Ngoài cửa sổ, phán quan đại nhân bắt đầu tuyên đọc tội trạng của Tần Viễn: “Phạm nhân Tần Viễn, lén lút buôn bán tư diêm, tội không thể tha, phán xử trảm hình!”

“Ha ha ha ha...” Không nghĩ tới án vừa tuyên xong, Tần Viễn đang quỳ gối trên hình đài cứ nhiên cất tiếng cười to.

“Láo xược!” Phán quan thấy hắn coi thường mình như vậy, phẫn nộ mà đập bàn quát.

“Ha ha ha ha!” Tần Viễn ngừng cười, ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo như độc xà nhìn chăm chăm về phía khách ***, “Tối... cũng tối... Ha ha ha ha!”

“... !” Chẳng lẽ hắn nhìn thấy mình rồi? Tà gia tiểu thư lại lùi về phía sau thêm mấy bước.

Nhưng tầm mắt Tần Viễn cũng không hề dời đi, hắn lớn tiếng hét: “Tần Viễn hôm nay chết không hối tiếc, ta sẽ ở trên đường xuống hoàng tuyền đợi các người, đợi các người... Ha ha ha ha!”

Các người? Là có ý gì? Tà gia tiểu thư mặt mờ không hiểu... Chẳng lẽ là...

“Đỉnh...” Ngay sau tiếng cười phóng đặng của Tần Viễn, nàng rõ ràng nghe thấy từ căn phòng cách vách truyền ra một tiếng đàn...

“Ha ha...” Tiếng cười của Tần Viễn cuối cùng cũng ngừng lại, mọi người xung quanh thoáng cái cũng nhất tề an tĩnh hẳn, lắng lắng nghe thanh âm kia.

Từ trong gian khách phòng ấy, tiếng đàn êm tai phối cùng một thanh âm nam tử u nhã chậm rãi truyền ra, chỉ nghe được mơ mơ hồ hồ, nhưng cũng nhận ra đó là một bản tống biệt khúc đầy mê lương sầu thảm:

“Sơn nhất trình thủy nhất trình

Liều ngoại lâu cao không đoạn hồn

Mã tiêu tiêu xa lân lân

Lạc hoa hòa nê triển tác trần

Phong khinh khinh thủy doanh doanh

Nhân sinh tụ tán như phù bình

Mộng nan tầm mộng nan bình

Đân kiến trường đình liên đoản đình. . .

Ca thanh tại tửu bôi khuynh

Vãng sự du du tiểu ngữ tần

Nghênh thái hà tống hoàng hôn

Thả ký tây hồ nguyệt nhất luân. . .”

(Núi một dải nước một đường,

Lầu cao liễu rũ không gian vô hồn,

Ngựa hí vang, xe lộc cộc,

Lạc hoa vùi dập bụi trần gian,

Gió vi vu, nước lấp lánh,

Đời người hợp tan như bèo dạt,

Mộng khó tìm, mộng nào bình yên,

Bỗng thấy trường đình nối đoản đình...

Tiếng ca bên chén rượu cạn,

Tiếng cười vội vã, chuyện xưa day dứt,

Thấy áng mây màu đưa tiễn hoàng hôn,

Lại nhớ Tây Hồ, trăng một vầng...)

Chỉ một khúc thôi, nhưng khiến cho tất cả mọi người nơi đây đều không ai có thể phản ứng, “Tí tách... Tí tách...” Hòa cùng tiếng mưa rơi đậm đậm, lại khiến cho khúc nhạc càng như khóc như than, mà thanh âm kia, bất quá cũng là thanh âm mà Tần Viễn vô cùng quen thuộc.

“Là hấn?!” Tạ gia tiểu thư vô cùng kinh ngạc, Tần Viễn đã đối xử với hấn như vậy, tại sao...

Thân thể phản ứng nhanh hơn suy nghĩ một bước, lúc nàng thanh tỉnh lại đã thấy mình đứng trước cửa gian phòng cách vách, khẽ nâng đôi tay run rẩy đẩy cửa ra, cánh cửa không khóa liền dễ dàng mở rộng...

Trong phòng chỉ có hai người, một người vẻ ngoài tuấn lãng vận bạch y, quanh thân bao phủ bởi một bầu khí tức băng lãnh đang nhắm mắt tựa vào giường, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác hấn có thể nhìn thấu hết thấy. Một cây cổ tranh đặt trên án thượng, thanh niên vận lam y đang ngồi bên án nâng đôi tay thon dài ve vuốt phím đàn, đôi mắt lại nhìn chăm chăm vào Tần Viễn sắp bị hành hình. Trong con người sâu thẳm kia không hề có oán hận, cũng không có thương xót, chỉ có ánh nhìn tĩnh lặng yên bình.

“Quả nhiên là người!” Tạ gia tiểu thư bước vào phòng, trực tiếp đi tới trước mặt hấn, “Người... không hận hấn sao?” Đôi mắt cũng theo tầm nhìn phiêu lãng ra bên ngoài khung cửa sổ, đồ phụ nhận nhiệm vụ hành quyết đã rút tội bài sau lưng Tần Viễn ra.

Thanh niên vận lam y đứng lên, đi tới bên cửa sổ, thấp giọng trả lời: “Hận? Hấn cùng ta đã có cái gì mà hận... Vậy còn người?” Si Ảnh cười nhìn Tạ gia tiểu thư.

“Giờ Ngọ ba khắc đã tới, lập tức hành hình!” Phán quan rút ra lệnh bài bên trên dùng bút phê một chữ “Trảm” đỏ thắm!

“...” Tạ gia tiểu thư khẽ mấp máy môi, “Ta hận hấn... từ ngay giây phút đầu tiên nhìn thấy hấn!”

“Trảm!” Ra lệnh một tiếng!

Đồ phụ gơ tay chém xuống, chỉ nghe dân chúng xung quanh phát ra tiếng hét: “Oa A!”

Si Ảnh nhìn hết thấy cảnh tượng bên ngoài cửa sổ, nhìn vào nơi mà Tần Viễn vừa bị hành hình, hơi đau thương nhắm mắt lại. Trái ngược với hấn, Tể Linh Nhạc trên giường vào lúc này lại mở mắt ra, đi tới bên người Si Ảnh, đẩy bá đạo ôm lấy thân hình mảnh dẻ.

“Đã kết thúc rồi, trở về thôi!” Một câu trao đổi, nhưng lại giống ra lệnh hơn.

“Ừ!” Si Ảnh thở dài, “Trở về thôi!”

Hấn trước khi rời đi cũng không quên đi tới trước mặt Tạ gia tiểu thư, lấy ra khăn tay của mình đưa cho nàng, “Ta phải đi rồi, người nhận lấy mà lau đi!”

“!” Tạ gia tiểu thư lúc này mới nhận ra, trước mắt mình đã là một mảnh mơ hồ!

Dùng hai tay xoa xoa gương mặt, loại độ ẩm này, loại xúc cảm này, “Ta khóc... Tại sao ta lại muốn khóc chứ? Ta hận hấn! Hận đến mức đã bán đứng hấn... Ta sớm biết rằng hấn sẽ chết, là chính tay ta tiễn hấn lên đường, vậy sao bây giờ trước mặt người ta lại khóc vì hấn?!”

Si Ảnh nhìn người phụ nữ đang kích động đứng trước mặt mình, không khỏi than khẽ: “Người hận hấn... bởi vì người vẫn còn yêu hấn...”

“Người nói láo! Ta hận hấn, hận hấn, hận hấn!” Tạ gia tiểu thư khóc không thành tiếng, thoáng cái liền quỳ sụp xuống đất.

Nhìn bộ dáng của nàng như vậy, Si Ảnh vươn tay muốn giúp, nhưng lại bị một đôi tay ngăn trở, “Chúng ta đi thôi, có một số việc vốn là chính nàng ta phải tự rõ ràng!” Nói xong cũng không màng đến ý kiến của Si Ảnh, Tể Linh Nhạc trực tiếp kéo hấn đi.

Nhưng Si Ảnh trên mặt vẫn đượm vẻ lo lắng, ra khỏi phòng rồi vẫn còn cố nhìn lại vài lần...

“Không cần nhìn nữa! Nàng sẽ không sao đâu!” Tể Linh Nhạc đi phía trước nói.

“Có lẽ vậy... Nàng còn có hài tử cần chiếu cố!” Si Ảnh ngẫm lại thấy cũng đúng, hài tử kia còn đang chờ mẫu thân của nó.

Tễ Linh Nhạc đi phía trước đột nhiên dừng bước, Si Ảnh bị bất ngờ không phản ứng kịp liền đụng vào lưng hắn, “Ôi chao, người làm gì vậy hả?”

“Si Ảnh, nếu có một ngày ta đối xử với người giống như Tần Viễn vậy, thì người có hận ta không?” Y đột nhiên hỏi một câu không đầu không cuối.

“... Lão xử nam, tại sao lại hỏi như vậy?” Si Ảnh nghe không hiểu.

“... Không có gì, chỉ đột nhiên muốn nghe câu trả lời thôi!” Tễ Linh Nhạc tiếp tục bước đi...

Si Ảnh khó hiểu theo sát bước chân y, vẫn còn cố dây dưa không ngớt hỏi, “Này, người đứng lại, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người...”

Cước bộ bọn họ xa dần, cánh cửa gian phòng thứ ba nằm đối diện pháp trường lúc này mới mở ra, người bên trong lộ ra nụ cười tàn khốc... “Triển Thâm Vận, ta rốt cuộc cũng tìm được người rồi!”

40. Chương 40

Tử hình Tần Viễn xong xuôi, vụ án buôn bán tư diêm coi như đã bị bỏ lại phía sau, nhưng Tễ Linh Nhạc biết rõ việc này vẫn chưa thể nào kết thúc...

Lai lịch số quan ngân kia, cái tên Trần Tri phủ đã dùng quan ngân mua bán tư diêm kia nữa, cùng với đó là số quan ngân mất tích mấy chục năm trước đây... Những cái này đều không có đầu mối, lại còn... Đôi mắt Tễ Linh Nhạc trong vô thức lại hướng về phía Si Ảnh bên cạnh.

“Hử? Nhìn ta làm gì?” Si Ảnh cảm nhận được ánh mắt của hắn, kỳ quái hỏi.

Si Ảnh vốn là Triển Thâm Vận, hắn biết bí mật của Triển gia sao? Tại sao hắn lại ở thanh lâu làm nam kỹ? Còn những lời trước khi chết của tên Tần Viễn kia nữa... Triển Hào Kiệt, thật là do hắn giết sao? Những bí ẩn chồng chất này làm cho vị Vương gia luôn luôn tự phụ như y cũng phải cảm thấy nặng nề, mệt mỏi vô cùng, nhưng...

“Vương gia, Vương gia, ngài rốt cuộc đã trở về!” Vừa bước vào cánh cửa phủ đệ đã thấy An bá vội vàng ra nghênh đón.

Tễ Linh Nhạc nhú nhú mi, thông thường có thể khiến cho An bá kinh hoàng như thế nhất định phải là sự kiện gì vô cùng nghiêm trọng!

“Làm sao vậy?” Tễ Linh Nhạc bước lên trước hỏi.

“Bệ hạ, bệ hạ cùng Húc Vương gia tới!” An bá bối rối mà báo cáo.

“Kỳ với Húc?” Sao bọn họ lại đến? Bọn họ lẽ ra phải ở trong cung chuẩn bị cho đại hôn điển lễ mới đúng chứ... Chẳng lẽ Diệu Quang hắn... “Nhanh, vào xem! Si Ảnh, người cũng tới đây!”

“... Được!” Si Ảnh cũng vội vã đi theo.

Nhìn vẻ mặt lo lắng khác thường của Tễ Linh Nhạc, Si Ảnh đột nhiên có chút tò mò... Trong lòng Tễ Linh Nhạc, người đệ đệ này tựa hồ có vị trí vô cùng quan trọng, nhưng tại sao? Là vì hắn vốn là hoàng đế ư?

“Kỳ, Húc!”

Cửa phòng vừa được mở ra, hai người bọn họ chính là đang nhàn nhã mà ngồi ở ghế chơi cờ.

“Hà?!” Đột nhiên Tễ Lăng Kỳ cứ như thể phát hiện ra châu lục mới, hưng phấn hét to, “Tìm được nước rồi, Húc, ta thắng!”

“Ôi chao? Nói dối, sao có thể...” Húc cũng đang toàn tâm toàn ý đặt vào ván cờ, một chút cũng không chú ý có người tới, “Ồ, nước này cũng có thể tìm được... Nhị hoàng huynh thật giỏi!”

“Ha ha, đâu có đâu có!” Tề Lăng Kỳ nâng chén trà lên, vừa nhấp một ngụm, liếc mắt liền thấy Tề Linh Nhạc cùng Si Ảnh đang đứng ở cửa, liền lập tức buông chén trà, thân thiện mà chào hỏi, “Đại ca, Si Ảnh, đã lâu không gặp, các người vẫn thế a!”

Thấy hần tâm tình dường như không có gì thay đổi, Tề Linh Nhạc thoáng cái như buông được tảng đá đang đè nặng trong tâm, kéo Si Ảnh đi tới ngồi xuống bên cạnh bọn họ, mà Si Ảnh ngược lại cũng rất nghe lời, bởi vì hần thật sự cũng muốn biết tình hình gần đây của lão bản.

“Kỳ, Húc, lần này đến đây là...” Nếu như Diệu Quang thật sự hành động, vậy người kia đã...

“Ừm... Đại ca, ta muốn đổi lại hoàng hậu rồi!” Đáp lại hần chính là vẻ mặt cười khổ của Tề Lăng Kỳ, “Hắc hắc, đến vốn là để thông báo cho người một tiếng! Thông báo xong... Được rồi, chúng ta về thôi, Húc...” Giống như đang tận lực tránh né cái gì, Tề Lăng Kỳ nói xong liền vội vã muốn rời đi.

“Chờ một chút!” Ngoài dự đoán của mọi người chính là, ngăn cản bọn họ không phải Tề Linh Nhạc, mà là Si Ảnh!

Hai tay hần giang ra đứng chắn trước cửa, chặn đường không cho hai người họ đi, “Kỳ Oát Tuyền, người nói rõ cho ta, cái gì gọi là đổi lại hoàng hậu? Phạm lão bản đâu? Người đem hần đi đâu rồi?”

Nhìn khắp thiên hạ chắc chỉ có người này cư nhiên dám dùng tay chỉ thẳng vào mặt hoàng đế mà chất vấn, Húc đối với nam sủng của đại ca này quả thật có cảm giác vô cùng bội phục, hơn nữa càng ngạc nhiên hơn chính là... vị đại ca lúc nào cũng che chở cho nhị hoàng huynh, lần này cư nhiên lại tỏ vẻ không chút bực mình... Lợi hại! Xem ra mị lực của hần đúng là khôn cùng a...

“Ai... Không có gì, chỉ là Phạm nói muốn bỏ đi theo người khác, nên ta liền thả hần đi!” Tề Lăng Kỳ gạt tay hần ra, ngữ khí giống như nói chuyện với người trong nhà vậy.

“Người nói láo!” Chưa nói tới tên hoàng đế này có hảo tâm như vậy hay không, chỉ dựa vào tính cách của Phạm lão bản, Si Ảnh hần dám đảm bảo, Phạm lão bản quyết không bao giờ có khả năng “bỏ đi theo người khác”!

“Ta không hề nói bậy!” Bộ dáng cùng thanh âm của hoàng đế rất là vô tội, nhưng thái độ lại vô cùng chăm chú, “Phạm cùng Lê Tĩnh Hi bỏ đi, đây cũng là ý nguyện của hần, cho nên...”

Si Ảnh hoàn toàn không tin một từ nào y nói, một tay túm lấy vạt áo y kích động bác bỏ: “Nói dối, lão bản một khi đã nhận định rồi thì quyết không có khả năng dễ dàng thay đổi, người cùng hần ở chung lâu như vậy, ngay cả cái này cũng không biết sao?”

Tề Lăng Kỳ tựa hồ bị đâm cho một đao thật đau, sắc mặt nhất thời trầm xuống, ngôn từ cũng trở nên kịch liệt, “Đúng vậy! Ta không biết! Chuyện của hần hết thảy ta đều không muốn có công giải thích! Hần phát sinh chuyện tình như vậy, ta cũng đã khẩn cầu hần lưu lại, nhưng chính hần lại không muốn, hần thậm chí còn nói cho ta biết hần là vì trả thù nên mới tiếp cận ta... Người muốn ta phải làm thế nào hả? Dem hần giết cho hả giận sao?!”

“... Không thể nào... Không thể nào!” Si Ảnh nghe vậy, khó có thể tin mà lùi lại phía sau mấy bước, cuối cùng dán chặt vào thân thể Tề Linh Nhạc.

Dùng vẻ mặt mờ mịt quay đầu lại nhìn Tề Linh Nhạc, trong mắt Si Ảnh là nỗi đau thương không nói nên lời, “Lão xử nam... Lão bản cũng... bỏ đi rồi...”

“A!” Tề Linh Nhạc nhìn người trong lòng trong nháy mắt như co quắp lại, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của hần, sau đó hỏi đệ đệ, “Kỳ, tân hoàng hậu của người sau này sẽ là...”

“Tỷ tỷ của Diệu Quang – Diệu Ngân!” Tề Lăng Kỳ khôi phục bình tĩnh, nhưng trong giọng nói không nén được nỗi tịch mịch, “Được rồi, tiểu bánh mặt còn chưa biết Phạm bỏ đi, hy vọng mọi người có thể giúp ta giấu nó!”

“Lão bản ngay cả con mình cũng bỏ lại?!” Si Ảnh lại càng kinh hoàng.

Tề Lăng Kỳ lúc này đã xoay người đi đến cửa, từ góc độ này nhìn không rõ khuôn mặt y, nhưng từ những lời nói đầy bi thương cũng có thể dễ dàng đoán ra vẻ mặt y lúc này, “Ừ... Tiểu bánh mặt cũng bị hần bỏ

lại... Mà sai lầm duy nhất của nó, đại khái chính là làm con ta! Được rồi... Không cần nói nữa, ta muốn đi xem bảo bảo thế nào, đại ca, Si Ảnh, các người hảo hảo bảo trọng!” Nói rồi đưa lưng về phía họ phất phất tay, cứ thế thẳng hướng đại môn không quay đầu lại.

Húc hướng bọn họ gật đầu, sau đó cũng đi theo Tề Lăng Kỳ, để lại hai người trơ trọi đứng trong đại sảnh...

41. Chương 41

Lại mấy ngày nữa trôi qua, sau cuộc hôn nhân thuận lợi, cuộc sống của hoàng đế rốt cuộc cũng đã trở lại bình thường. Tân hoàng hậu vốn là trưởng nữ nhà họ Diêu, thân phận cao quý, dung mạo đoan trang, rất có phong thái của bậc mẫu nghi thiên hạ. Từ ngày đại hôn được nhìn thấy tân hoàng hậu, nàng liền trở thành tiêu điểm trong các cuộc bàn luận của dân chúng hoàng thành, đồng thời cũng có rất nhiều người bắt đầu tò mò suy đoán, liệu vị hoàng hậu này so với vị nam hoàng hậu trước đây có thể hơn được bao lâu...

Trong hoàng thành có lẽ cũng chỉ có Si Ảnh thờ ơ không thèm quan tâm tới những chuyện này, hắn trở nên vô cùng lãnh đạm, không âm ỉ cũng không nháo loạn, cả ngày chỉ ở trong Vương phủ, ngày ngày đều lặp lại trước sau như một: rời giường, học bài, dùng bữa, qua đêm cùng Tề Linh Nhạc, những lúc rảnh rỗi không có việc gì cũng sẽ ngẫu nhiên cắt tỉa một vài bồn hoa trong Vương phủ, hoặc có đôi khi sẽ xuống bếp trở tài trù nghệ một phen...

Nhưng Tề Linh Nhạc lại cảm thấy, từ sau khi Tề Lăng Kỳ đến đây, Si Ảnh đã có chút thay đổi, nhưng ngay bản thân y cũng không thể diễn tả nổi, rất khó hình dung những biến hóa đó là sao! Rốt cuộc hắn đang suy nghĩ điều gì, Tề Linh Nhạc không biết, có điều y hiểu sẽ không thể như thế này mãi, nếu còn tiếp tục như vậy... Si Ảnh nhất định sẽ xa lánh mình! Không có căn cứ, cũng không có lý do gì, chỉ đơn thuần là dự cảm mà thôi, cho nên...

“A...” Vẫn giống như bình thường, buổi tối hôm nay, từ trong phòng Tề Linh Nhạc truyền ra tiếng hai người đang thở dốc.

Tình cảm mãnh liệt vừa xong, Si Ảnh người đầy mồ hôi lười biếng ngã vào lòng Tề Linh Nhạc, thân thể mới vừa trải qua cao trào vẫn còn phập phồng lên xuống, Tề Linh Nhạc đầy yêu thương cầm những lọn tóc đang áp vào ngực mình mà chơi đùa, hai người cũng chỉ có khoảng thời gian này là có thể “chung sống hòa bình”, nhưng thời gian như vậy bình thường cũng sẽ không dài!

“Hô...” Quả nhiên không ngoài dự đoán, hô hấp vừa bình ổn lại một chút, Si Ảnh liền theo lệ thường hỏi, “Đêm nay muốn ta về hay ngủ lại đây?”

“Ta không phải đã nói qua sao, khi nào ta chưa chán thì chưa cho phép người về.” Thanh âm Tề Linh Nhạc có chút trầm thấp, ngón tay cũng dừng lại ở nơi nào đó.

“Biết rồi.” Vừa nói Si Ảnh vừa quay mặt vào tường, ở bên người y nói khẽ, “Ta muốn ngủ...”

Không ngờ Tề Linh Nhạc lại xoay người hắn lại, cưỡng ép hắn phải quay sang nhìn mình, Si Ảnh bị nắm chặt có chút đau đớn, nhưng cũng không thể không quay lại nhìn y, “Đau quá... Nay, lão xử nam, người định làm gì?!”

“Nhìn ta!” Tề Linh Nhạc đề lên người hắn lạnh lùng nói.

“!” Thanh âm vừa gần vừa vang như vậy quả thực làm cho Si Ảnh có chút cả kinh.

Tề Linh Nhạc thấy hắn hơi hoảng sợ, theo tiềm thức thanh âm cũng nhu hòa hẳn lại, một tay vén mấy sợi tóc tán loạn của hắn ra sau tai, “Si Ảnh... Người rốt cuộc muốn làm gì?”

“... Ta không hề muốn làm gì cả...” Si Ảnh bình thản trả lời, nhưng Tề Linh Nhạc nhìn ra, trong ánh mắt vốn luôn luôn kiên định của người kia, y lại thấy sự mông lung mê vông, “Tại sao lại hỏi như vậy?”

Tễ Linh Nhạc không trả lời, chỉ là kinh ngạc mà nhìn Si Ảnh, đột nhiên y nhưn mảy, trán cũng nhăn lại, như thể đang suy nghĩ chăm chú về điều gì đó...

“Hắn rời đi mang đến cho ngươi sự đả kích lớn đến vậy sao?” Là hắn, nhất định là hắn!

“... Ngươi là nói lão bản sao... Đúng vậy, việc hắn bỏ đi khiến ta bị đả kích rất lớn, cũng khiến ta bị lừa gạt một cách triệt để rồi... Ta một mực nghĩ lại, từ trước đến giờ ta rốt cuộc đã làm gì? Tương lai... ta lại nên đi về đâu đây?” Si Ảnh không phủ nhận, cũng đem những câu hỏi tự vấn bản thân nhất nhất nói ra.

Nghe thấy sự thật từ trong miệng hắn, Tễ Linh Nhạc rõ ràng hơi tức giận, y mạnh mẽ giáng một đấm xuống chiếc gối bên cạnh Si Ảnh, khẩu khí nghiêm khắc mà uy hiếp nói: “Câm miệng, ai cho phép ngươi nói những lời này, nghĩ muốn bỏ đi ư, khế ước bán thân của ngươi vẫn còn ở nơi này, ngươi bây giờ là thuộc về ta, ta không cho phép ngươi đi theo kẻ khác!”

Si Ảnh cũng không hề phản kháng kịch liệt như trước, chỉ đơn giản nhận mệnh mà nhắm hai mắt lại, thần nhiên trả lời, “Ta biết... Nếu ngươi không chán ghét trước, ta cũng sẽ không bỏ đi đâu hết, ở đây cảm y ngọc thực cơm áo không lo... Nhưng là đến lúc ta già đi, bị ngươi vứt bỏ, vậy sau này ta phải làm sao? Ta cái gì cũng không có, việc gì cũng không biết, khi ấy ta biết phải đi đâu? Lão xử nam, ngươi có thể nói cho ta biết hay không?”

“Ta có thể dưỡng ngươi cả đời!” Đúng vậy, chỉ cần hắn nguyện ý, Vương gia dưỡng một nam sủng cả đời thì sao, quá dễ dàng!

“A...” Si Ảnh hơi nâng khóe miệng, mở mắt cười nhạo nói, “Loại chuyện tốt nhường này, ta cũng không ôm hy vọng quá xa vời... Con người ý mà, đều là có mới nới cũ, càng huống chi là một Vương gia như ngươi? Chờ ngươi thành thân sinh con rồi, thế thiếp thành đàn... cuối cùng sẽ có một ngày thấy ta chỉ là kẻ dư thừa, đến khi ấy vội vàng xử lý ta còn không kịp ấy chứ!”

Tễ Linh Nhạc nhất thời nghẹn lời, Si Ảnh chỉ đơn thuần nói một câu vui đùa, nhưng viễn cảnh ấy rất có khả năng tương lai sẽ thành sự thực.

“Cho nên a, tốt nhất là không hứa hẹn!” Thấy y như vậy, Si Ảnh cũng liền ngừng lại, tâm tình như đang ở dưới đáy vực, nhưng biểu lộ ra ngoài vẫn là nụ cười xán lạn như xưa, hai tay đặt lên vai Tễ Linh Nhạc, khẽ mượn lực để nhắc thân ngồi dậy, “Lão xử nam, ta thấy chúng ta vẫn là ngủ riêng thì tốt hơn, hảo tự thì hảo tán (dễ hợp dễ tan), ngươi nói có đúng không?”

Trước khi bị vây hãm quá sâu trong mối tình tuyệt vọng này, hãy cứ chặt đứt hết thảy ràng buộc đi, đó chắc hẳn là lựa chọn tốt nhất, cứ tiếp tục ngủ cùng nhau như vậy sẽ khiến cho Si Ảnh hận sinh ra ảo giác: Có thể Tễ Linh Nhạc cũng có điểm thích mình... Cứ ảo tưởng như vậy chỉ bằng sớm đập vỡ còn hơn, hoàng tộc cùng nam kỹ vốn là khác nhau một trời một vực, lão bản nhất định cũng là có cảm giác như vậy... cho nên mới bỏ đi.

“Câm miệng!” Tễ Linh Nhạc nắm chặt lấy tay Si Ảnh đang muốn rời đi, “Ta muốn ngươi bây giờ phải ở yên đây cho ta!” Khẩu khí y vô cùng lạnh liệt, cũng không biết là đang tức giận chuyện gì.

Nhưng Si Ảnh mặt không đổi sắc quay trở lại, dùng sức gạt tay Tễ Linh Nhạc đi, “Xin ngươi buông ta ra, nếu không thể trao cho ta cái gì thì đừng miễn cưỡng, Si Ảnh không cần sự thương xót, cũng không cần ai đồng cảm!”

Lần này hắn vô cùng nghiêm túc, sống lưng Tễ Linh Nhạc bỗng nhiên lạnh toát, nhìn Si Ảnh cách mình ngày một xa, miệng không nhin được thốt thành lời: “Ngươi đứng lại đó cho ra, Si Ảnh ngươi đã là của bản Vương rồi, nếu như đêm nay ngươi dám bước chân ra khỏi căn phòng này một bước, thì hãy cắt ra khỏi Vương phủ cho ta!”

A, trò chơi ân ái đã đến hồi kết thúc rồi sao... Si Ảnh nhặt lên vài kiện quần áo đang vứt vương vãi trên mặt đất tùy tiện phủ lên người, đẩy cửa phòng ra cười khổ, “Ta biết rồi, Si Ảnh đêm nay nhất định sẽ đi! Ngủ ngon, Nhạc Vương gia!”

Cánh cửa bị đóng lại, Tễ Linh Nhạc liền tức giận dậm liên tục vào bức tường, “Ghê tởm, ngươi vì hắn... liền nghĩ muốn bỏ nơi này đi?”

Si Ảnh đứng ngoài cửa, quần áo cũng chỉ mặc qua loa, cứ thế yên lặng bước đi giữa Vương phủ tĩnh lặng, trên bầu trời vàng trắng vàng vạc tỏa sáng phảng phất cũng như đang cười nhạo sự cô độc của hắn... Một thân quần áo đơn bạc, trực tiếp đi tới đại môn Vương phủ, cước bộ có chút lảo đảo không vững, rốt cuộc muốn đi đâu chính hắn cũng không biết, trong đầu hắn lúc này chỉ có một ý niệm: mình giờ đây chẳng còn gì nữa cả...

Vô luận trong cuộc sống có phát sinh đại sự kinh thiên động địa thế nào, ngày mai vàng dương cũng vẫn sẽ chiếu rọi, quy luật này vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Chỉ trong chớp mắt, ánh dương tươi đẹp lại lên cao, mọi người lại bắt đầu bận rộn với những công việc của mình khi một ngày mới bắt đầu...

Hôm nay trên đường lớn hoàng thành xuất hiện một đôi phụ tử, hai người nói nói cười cười, quan hệ vô cùng hòa hợp, mà nhìn bộ dáng bọn họ rõ là đang đi chơi đùa du ngoạn.

Tiểu oa nhi phấn điều ngọc mài một tay cầm đường hồ lô(1), tay kia cầm lê cao đường(2), ngồi ở trên vai nam tử, tò mò nhìn những đoàn tạp kỹ đang nhảy múa xung quanh; nam tử hai tay đỡ lấy bắp chân của con, trong miệng cũng ngậm một chuỗi đường hồ lô, thần thái cực kỳ giống nhi tử!

“A, ba ba, bên trong ngô nhỏ kia... hình như có thật nhiều người nha!” Ngô nhỏ kia rất khuất, nhưng tiểu oa nhi ở trên cao nhìn xuống nên có thể thấy rất rõ ràng.

“A? Ở đâu ở đâu?” Tuyền trong miệng vẫn ngậm kẹo hồ lô, cũng đi vào trong ngô nhỏ, “Này, các người đang làm gì thế?”

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn đã dọa hắn giật mình! Giữa ban ngày ban mặt, dưới chân thiên tử, cư nhiên có nam nhân dám khi dễ cô nương nhà người ta? Hơn nữa còn là một đám? Thật sự là không có thiên lý rồi! Hắc hắc, bị hoàng đế hắn bắt gặp, bọn chúng cũng coi như xui xẻo!

“Tiểu bánh mật, xuống đi!” Tuyền để con mình tạm thời đứng một bên, phát phát hai ống tay áo, đường hoàng đi về phía đám nam nhân nọ, “Này, một đám đại nam nhân, vậy mà đi ức hiếp người ta như vậy, không thấy xấu hổ sao?”

“Không... ư...” Đám nam nhân kia liền dừng lại động tác *** ô, cả đám hung thần ác sát mà trừng mắt nhìn Tuyền.

Một tên dường như là đại ca đang ngồi chồm hổm ở một bên quan sát liền đứng lên mở miệng hỏi: “Đừng có nhiều chuyện! Dám đến quấy nhiễu của Hồ gia chúng ta sao?”

“Hồ gia ư? Ta còn là Hoàng gia gia của người đấy!” Không sai, lời nói của Tuyền đúng là mười phần xác thực!

“Ha ha ha!” Đám nam nhân nghe vậy liền không ngừng cười to, “Nực cười, tiểu tử, đại gia ta phụng mệnh Triển đại gia đến hầu hạ cái tên tiểu tiện hóa này, nếu thông minh thì nhanh cuốn xéo đi!” Vừa nói, hắn còn dùng mũi chân đá đá vị “cô nương” vừa bị ức hiếp, quần áo không chỉnh đang té ngã nằm trên mặt đất!

Triển đại gia? Tuyền chưa nghe được rõ ràng, nhưng từ nhỏ đến lớn đã được giáo dục rằng không thể thấy chết mà không cứu, cho nên... “Hừ, các người biến, việc này để ta lo là được rồi!”

“Đúng là không biết tốt xấu! Các huynh đệ, lên!” Đàm phán thất bại, đám lưu manh kia liền đồng loạt xông lên, nhắm vào Tuyền mà trở hết bản lĩnh của mình.

Nhưng trong cơ thể Tuyền có nội lực mà Phạm đã truyền cho, đối phó với mấy tên tiểu nhân vật này vốn là dễ như trở bàn tay, chẳng được bao lâu, đám lưu manh kiêu ngạo kia đảo mắt đã biến thành một đồng người nằm ngổn ngang, mà tên Hồ gia kia cũng đã biến thành “miêu gia” rồi!

“Đại... đại hiệp... Tiểu... tiểu nhân có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn, xin hãy tha... tha cho ta!” Đặt mông ngồi phịch trên mặt đất, hắn suýt nữa sợ đến mức không nhìn được mà tè ra quần.

“Ha ha... Được rồi, chỉ cần người nói cho ta biết, các người vì sao khi dễ vị cô nương kia, còn nữa Triển đại gia là ai? Như vậy ta có thể xem xét bỏ qua cho người...” Tuyền cười cười từ chỗ đám người đang nằm ngổn ngang cầm lên một thanh đoản đao uy hiếp.

“Đó là...” Vừa mở miệng, sắc mặt tên kia tức thì trở nên tái nhợt, đồng tử trũng lớn, té về phía trước, nhìn kỹ lại thì, ra là sau lưng hắn đã trúng một đao.

“Kẻ nào?!” Tuyền cảnh giác mà nhìn quanh ngó nhỏ, nhưng vẫn không thấy một bóng người, “Thật sự là... rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra chứ?”

Tiểu bánh mật thấy người xấu đã đi rồi, liền nhanh chân chạy đến trước mặt người đang nằm trên mặt đất, sau đó hô lên với Tuyền: “Ba ba, mau tới đi!”

Tuyền nghe tiếng gọi liền đi đến, ngồi xổm xuống xem tình hình, ai ngờ vừa lật thân thể người kia lại, cư nhiên lại là...

“Si Ảnh?!”

42. Chương 42

“Thịch thịch thịch...” Trên hành lang bên ngoài khách phòng, Tuyền không ngừng đi đi lại lại.

Bên cạnh hắn, tiểu bánh mật ngồi trên chiếc ghế dài do ba ba nó cố tình cho người chuẩn bị, đưa chiếc lưới hồng mềm mềm nhỏ nhắn ra liếm liếm kẹo đường hồ lô, đôi mắt đen to tròn không ngừng di động theo bước chân ba ba nó.

Rốt cuộc áng chừng một khắc sau, nó cũng không nhịn được mà đưa hai tay lên dụi dụi mắt kêu: “Ba ba, đừng có đi đi lại lại nữa, con chóng mặt lắm rồi...”

“Hả?” Tuyền lúc này mới dừng lại dòng suy nghĩ, vẻ mặt biết lỗi mà ngồi xổm xuống trước mặt con mình, thay nó thổi thổi đôi mắt vừa bị dụi không ngừng, “A, mới vừa rồi ba ba nhập thần quá, không để ý tới bảo bối, đúng là vô ý quá!”

“Không sao ạ, ba ba chỉ là lo lắng cho Si Ảnh thúc thúc mà thôi...” Tiểu bánh mật vốn là một hảo hán tử rất thấu tình đạt lý.

Trong lúc bọn họ còn đang nói chuyện, cửa khách phòng liền được mở ra, một vị đại phu bước ra ngoài, mặt mang theo chút lo lắng, sau đó ông nhẹ nhàng khép cửa lại.

Tuyền thấy đại phu đi ra rồi, vội vàng ôm lấy con mình hỏi thăm, “Đại phu, hắn không sao chứ?”

Đại phu dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hắn, sau đó nhìn tới tiểu bánh mật một chút, cuối cùng vuốt vuốt ria mép không khỏi thốt lên một câu cảm thán: “Ai... Người tuổi trẻ, người đừng nên quá nóng vội!”

“Hả?” Tuyền cùng tiểu bánh mật cùng đưa mắt nhìn nhau một cái, đều mông mông lung lung không hiểu chuyện gì.

“Khụ khụ! Công tử, lão phu khuyên ngươi một câu, ngươi đã có hài tử rồi, hà tất còn phải quẩn quít lấy người ta không tha như vậy?!” Vị đại phu kia hoàn toàn hiểu lầm mối quan hệ giữa Tuyền và Si Ảnh.

“Hả, cái kia... đại phu à, ngài hiểu lầm rồi... Kỳ thật.. ” Tuyền lần này đúng là tự dưng lại mặc danh kỳ diệu phải gánh lấy cái tội này.

Mà đại phu căn bản là không hề nghe hắn giải thích, tiếp tục thao thao bất tuyệt, “Vị công tử kia trên người thương thể vừa lành không lâu, chuyện chăn gối không nên làm quá thường xuyên, còn nữa, nếu ngẫu nhiên có làm cũng không được quá mức kịch liệt, thân thể hắn chính là do chịu không nổi mà gât xiu, lão phu đã khai chút được, cứ dùng theo định kỳ là được rồi! Công tử cũng phải kiềm chế dục vọng mới được!”

“... ?” Tiểu bánh mật chuyên tâm gặm đường hồ lô, nghe không hiểu mấy thuật ngữ chuyên nghiệp này.

Mà Tuyền thì, trên mặt đã một trận xanh một trận tím, khóe miệng cũng cứng đơ lại, “Đại phu, người mau đi khai dược đi, ta sẽ đi bốc thuốc... Tiểu bánh mật, con vào phòng trông thúc thúc!” Để phòng ngừa tên đại phu này sẽ tiếp tục đầu độc trẻ con, Tuyền quyết định lập tức cách y lão với con mình.

“Dạ!” Bảo bảo nghe lời liền chạy vào phòng, còn hấn thì theo đại phu đi bốc thuốc...

Trong phòng, Si Ảnh ngủ rất không an ổn. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, miệng cũng không ngừng nói mớ. Nhưng bởi vì thanh âm quá nhỏ nên tiểu bánh mật nghe không thấy, có điều nó biết thúc thúc nhất định rất khó chịu. Trước đây phụ thân cũng từng bị như vậy, những lúc ấy ba ba làm thế nào nhỉ?

Đúng rồi... hình như là dùng khăn lông... Khăn lông đâu? Tiểu bánh mật ở trong phòng loay hoay tìm kiếm khăn lông... A, có rồi, sau đó lau lau... Tiểu bánh mật tìm một cái ghế nhỏ đặt bên cạnh giường, cầm lấy khăn, rồi nhanh tay lẹ chân lau đi những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Si Ảnh, lại còn học bộ dáng của ba ba nó một bên nhẹ giọng trấn an: “Ngoan, không sao đâu... Rất nhanh sẽ khỏi thôi... Không có việc gì...”

“Ừ... !” Si Ảnh bị người khác chạm vào, khẽ rung động rồi đột nhiên tỉnh lại.

“Oa a!” Tiểu bánh mật không nghĩ tới hấn sẽ tỉnh nhanh như thế, sợ đến mức suýt nữa ngã từ trên ghế xuống, nhưng nó cố giữ thăng bằng, sau đó đi tới bên giường quan tâm hỏi, “Si Ảnh thúc thúc, người tỉnh rồi sao?”

“Người là của lão bản...” Si Ảnh nhìn sang thấy hài tử này rất giống hài tử của lão bản, cũng có chút kinh ngạc, sao nó lại ở đây với hấn? Tại sao?

Si Ảnh cố gắng gượng nâng người ngồi dậy, khẽ ho khan vài tiếng, sau đó nghĩ muốn rời giường... Không thể ở lại được, bọn chúng đã biết thân phận của mình rồi, cứ ở đây sẽ mang phiền toái đến cho hài tử kia!

Tiểu bánh mật đương nhiên không thể biết được suy nghĩ của hấn, thấy hấn muốn đi, thân thể nhỏ bé lập tức chạy ra chặn trước cửa, “Không được, ba ba đang đi bốc thuốc cho thúc thúc, thân thể thúc thúc không khỏe, không thể bỏ đi được!”

“Bé con, tránh ra!” Si Ảnh không biết nên xưng hô với hài tử này như thế nào, nhưng nó coi như cũng là người một nhà với Tể Linh Nhạc, cho nên không thể gây rắc rối cho nó, “Chuyện của ta không cần người nhà các người quan tâm!”

“Người nghĩ rằng ta muốn thế sao?” Thanh âm Tuyên từ ngoài cửa truyền vào, “Ba” một tiếng, cửa phòng cũng lập tức mở ra!

“Ba ba!” Tiểu bánh mật thở phào nhẹ nhõm, liền chạy tới nhào vào lòng ba nó.

“Người...” Si Ảnh nhìn thấy Tuyên, không khỏi giật mình một phen, “Là người mang ta tới đây sao?”

Tuyên ậm ừ một tiếng, đặt thuốc vừa bốc lên trên bàn, sau đó ôm lấy bảo bảo đặt lên ghế, cuối cùng cũng không quên đóng cửa lại cẩn thận, “Là ta, người bây giờ không thể xuống giường được!” Vừa nói, y đã đi đến trước mặt Si Ảnh, một tay ôm lấy hấn.

“Này, người làm gì thế?” Tuyên nhìn như rất vô lực yếu ớt, nhưng lại có thể dễ dàng nhắc bổng Si Ảnh lên, sau đó đem hấn đặt trên giường.

Đã làm thì làm cho trót, Tuyên còn giúp Si Ảnh kéo chăn đắp cẩn thận, sau đó mới vỗ vỗ vài cái nói: “Nghỉ ngơi cho tốt đi, ta đã phái người đi báo đại ca tới đón người rồi!”

“Bào người kia trở về đi, đại ca người, hấn sẽ không tới đâu...” Si Ảnh rúc đầu vào trong chăn trả lời.

“Không? Tại sao lại không? Các người cãi nhau sao?” Lần trước lúc bọn hấn tới không phải vẫn còn rất tốt sao?

Si Ảnh hơi lộ đầu ra ngoài, mặt mang nụ cười chế nhạo nói: “Ha ha... Người còn hỏi ta tại sao... Có mới nói cũ không phải vốn là truyền thống của hoàng tộc ư? Hấn nói muốn ta biến, ta còn mặt dày lưu lại đó làm gì?”

“Người có phải đã hiểu lầm gì rồi không?” Tuyên không tin vị đại ca lúc nào cũng băng lãnh kia lại là người bạc tình bạc nghĩa như vậy, “Đại ca không phải loại người ấy...”

“Loại người ấy? Vậy hấn là loại đa tình bác ái sao?” Si Ảnh ngửa mặt nhìn lên trần, “Hừ... Thật là người may mắn, hoàng đế bệ hạ a, người cảm thấy giữa một vị Vương gia cao quý cùng một tên nam kỹ đệ tiện có thể có thứ gọi là chân tình sao?”

Tuyền bắt mắt khoanh tay, lớn tiếng phản bác: “Tại sao lại không? Phạt viết: chúng sinh là bình đẳng! Đừng có dùng cái lý do mạt danh kỳ diệu như thân phận khác biệt mà trốn tránh tình cảm của mình như thế!”

Si Ảnh có chút kỳ quái quay sang nhìn y, “Người dường như rất tức giận? Tại sao? Chúng ta thế nào cũng đâu liên quan gì tới người?”

“Đương nhiên là có!” Có lẽ từ bọn họ, Tuyền có thể nhìn thấy đoạn tình cảm mà y và Phạm đã đánh rơi, cho nên y trở nên đặc biệt kích động, “Rõ ràng có thể ở bên nhau rất hạnh phúc, tại sao lại cố gắng tìm lý do để ra đi? Các người... các người...”

“... Ba ba?” Tiểu bánh mật kéo kéo góc áo y để khê trấn an.

Quay đầu lại nhìn con mình, Tuyền mới ý thức được mình vừa rồi đã thất thố, “A... Tiểu bánh mật, vừa rồi khiến con sợ sao?”

“Không ạ!” Tiểu bánh mật vươn hai tay, ý bảo muốn y ôm một cái.

Tuyền theo mong muốn của nó, đầy sủng nịch mà ôm lấy con mình chơi đùa...

Nhìn đôi phụ tử toát ra một loại khí tức vô cùng ấm áp, Si Ảnh thấy trong lòng dâng lên một tia hâm mộ như có như không.

“Si Ảnh, Kỳ!” Bỗng nhiên ở phía sau, Tề Linh Nhạc đập cửa mà vào, đánh vỡ bầu không khí tĩnh lặng trong phòng!

“... !” Si Ảnh vô cùng kinh ngạc vì sự xuất hiện của Tề Linh Nhạc, lập tức từ trên giường ngồi dậy.

“A, đại ca tới rồi, thật là nhanh nha!” Tuyền lại không chút bất ngờ, bởi vì y dám khẳng định, đại ca của mình đã không cách nào ngăn bản thân bị Si Ảnh hấp dẫn rồi.

“Đại bá!” Tiểu bánh mật cũng ngoan ngoãn chào Tề Linh Nhạc.

“Ừ...” Không thèm để tâm đến bọn họ chút nào, vừa nhìn thấy Si Ảnh, y đã lập tức đi tới bên giường ngồi xuống, về mặt âm lãnh nhìn Si Ảnh nói, “Người rút cuộc chạy trốn thật nhanh... Trên người không mang theo lấy một đồng, vậy mà chỉ một buổi tối đã chạy được đến đây, khó trách ta tìm khắp nơi cũng không thấy tăm tích...”

Hắn có đi tìm mình? Tại sao chứ? Tối hôm qua người bảo mình rút... không phải chính là hắn sao? Chẳng lẽ hắn còn muốn lợi dụng mình... Nghĩ tới đây, Si Ảnh không khỏi siết chặt tấm chăn đang đắp.

Thấy hắn không nói gì, Tề Linh Nhạc liền vươn tay khê xoa lên gương mặt tái nhợt của hắn, “Làm sao vậy? Tối hôm qua không nghỉ ngơi cẩn thận nên mệt mỏi sao?”

“Không phải mệt mỏi, mà là bị một tên Triển đại gia nào đó phất người ức hiếp!” Tuyền thay hắn trả lời, bởi vì y cũng rất muốn biết cái tên Triển đại gia kia rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Tề Linh Nhạc nghe vậy liền bỗng ngẩn người, về mặt cũng trở nên dữ tợn, “Tên kia phất người tới?!” Lời này vốn là hỏi Si Ảnh.

“Ừm!” Si Ảnh cúi đầu buồn bực.

“Bọn chúng động vào người rồi?” Tề Linh Nhạc mày nhíu chặt lại mà đánh giá người trên giường.

“Có đụng rồi, nhưng nói chung cơ bản hắn vẫn còn nguyên vẹn!” Tuyền trả lời xong, liền ôm lấy con mình chạy biến ra ngoài, nơi này đã không còn lưu lại cho bọn họ đường sống nào nữa rồi, “Đại ca, được để trên bàn, phải dùng định kỳ, còn có, chuyện chăn gối không nên làm quá mức thường xuyên, Si Ảnh sẽ không chịu nổi, ta cũng bảo bảo về cung trước, nếu có thể, hy vọng ngày mai sẽ được nghe một chút chuyện tình về tên Triển đại gia kia!” Ngụ ý chính là y rất muốn quần mây chuyện nhàn rồi, “Được rồi, đi thôi!”

Vừa dứt lời liền không chút chậm trễ ôm lấy bảo bối rồi đi...

“Ba ba!” Cửa vừa khép lại sau lưng, tiểu bánh mật dùng thanh âm mềm mại nói.

“Sao vậy? Bảo bối?” Tuyền mỉm cười hỏi.

“Con nhìn ra được, đại bá rất thích Si Ảnh thúc thúc nha, bọn họ sau này sẽ thành thân phải không?” Tiểu bánh mật khờ dại hỏi.

“... Có lẽ vậy! Có điều muốn thành thân cũng phải một thời gian nữa...” Tuyền cứ theo đúng sự thật mà nói. Mà qua việc hôm nay thì xem ra, tình cảm giữa hai người bọn họ có lẽ sẽ còn phải trải qua nhiều chông gai...

“Cũng đúng!” Bảo bảo suy nghĩ một chút, sau đó lộ ra vẻ tươi cười, “Ít nhất bọn họ cũng phải chờ phụ thân về đã chứ, ba ba, có đúng vậy không? Có điều... nói đến trở về, thế phụ thân lúc nào mới có thể về chứ? Lắm nhi thật sự rất nhớ người!”

Con trẻ vốn ngây thơ vô tội, nhưng vô tình lại chạm vào nỗi đau của Tuyền, y dừng cước bộ, bất đắc dĩ cười đáp: “Đúng vậy, chờ phụ thân về, bọn họ mới có thể thành thân... Phụ thân cũng rất nhanh sẽ trở về thôi!”

“A, chờ phụ thân về rồi, Lắm nhi muốn bảo người sau này không nên đi ra ngoài làm việc một mình nữa! Ba ba cùng Lắm nhi đều sẽ rất nhớ người...” Tiểu oa nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, như muốn thể hiện sự bất mãn của mình.

“...” Tuyền cũng không trả lời con, bởi vì y biết có lẽ sẽ không còn cơ hội như vậy nữa... Chỉ là, nếu như thôi...

— Trong phòng —

Hai người đều im lặng nhìn đối phương, Tề Linh Nhạc đứng thẳng trừng mắt với Si Ảnh, như là muốn đem hấn trừng đến xuyên thủng một cái lỗ trên người, mà Si Ảnh vẫn cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào y, hoặc là nên nói không biết làm sao đối mặt...

“Người...” Tề Linh Nhạc thình lình lên tiếng trước.

“Ta không sao cả!” Si Ảnh chặn lời y, sau đó giành lời nói, “Người không cần thương hại ta, muốn mua muốn bỏ là tùy người, không cần bố thí cho ta chút thương hại rẻ tiền ấy!”

Tề Linh Nhạc nhìn hấn một hồi lâu, rồi bất ngờ bước tới gần Si Ảnh, một tay thoát hạ toàn bộ y phục trên người hấn, khiến cho hấn toàn thân xích lửa trước mặt mình...

“Người làm gì thế?” Si Ảnh không thể tin nổi trừng mắt nhìn y, kéo tấm chăn lên muốn che đi thân thể mình, lại bị Tề Linh Nhạc nhanh hơn một bước đoạt lấy tấm chăn của hấn!

43. Chương 43

Bất động thanh sắc mà chế trụ Si Ảnh trên giường, đôi tay hữu lực ôm chặt lấy eo hấn, khiến cho lưng Si Ảnh dán chặt lấy nệm, hậu đình rõ ràng hiển lộ trước mặt y.

“Người...” Thanh âm Si Ảnh có chút run rẩy.

Tư thế chật vật thế này, lại bị người ta nhìn thẳng vào nơi tư mật làm cho hấn cảm thấy khuất nhục đến mức muốn khóc, tay không thể tự khống chế mà đưa ra sau, ý đồ muốn che dấu huyết khẩu đã sưng đỏ của mình...

“Đừng cử động!” Tề Linh Nhạc nhanh tay lẹ mắt bắt được tay hấn, sau đó dùng một ngón tay đâm vào thân thể Si Ảnh...

“A!” Kích thích bất ngờ làm cho Si Ảnh hít một ngụm khí lạnh, nội bích cũng vì khẩn trương mà nhanh chóng co rút lại, “Đừng...”

Huyết khẩu vì mới bị xâm phạm nên hơi mở ra, từng dòng dịch trắng từ trong chảy ra ngoài, không cần nghĩ cũng biết đó là gì, Tề Linh Nhạc cau mặt lại nhưng ngón tay vẫn không ngừng hướng phía trong tìm kiếm.

Hai tay Si Ảnh nắm chặt lấy tám chân ở dưới thân, cắn chặt môi cố không phát ra thanh âm khiến cho mình hổ thẹn, lệ cũng đọng đầy nơi khóe mắt, nhưng hấn cố ngăn không cho rơi xuống!

Không muốn để người này nhìn thấy bộ dáng vô sỉ thể này của mình, không muốn ở trước mặt y để lộ ra sự mềm yếu, lại càng không muốn có bất cứ ý niệm gì với y, bây giờ nhất định phải cố gắng nhẫn nại... Si Ảnh cứ như thế tự cổ vũ bản thân.

Nhưng thân thể mãi cảm lại phản bội ý chí của chủ nhân, theo sự xâm nhập không ngừng của Tề Linh Nhạc, còn có dịch trắng đang không ngừng chảy ra kia khiến cho hấn vô cùng kích thích khó chịu, tiền đoạn cũng không tự giác mà đã có chút cương lên... Có lẽ là không cam lòng với chính mình, có thể là khinh bỉ với thân thể *** đang, hoặc cũng có lẽ là căm hận cả hai, nước mắt Si Ảnh đã không ngăn nổi mà rơi lã chã!

“Ư...” Si Ảnh chôn mặt vào trong chăn, từ bên trong truyền ra những tiếng khóc nức nở khe khẽ.

Tề Linh Nhạc nghe tiếng liền ngừng đầu, vươn người đề lên thân thể Si Ảnh... Sắc mặt hấn có chút tái nhợt, trên mặt vẫn còn vương những dòng lệ ngân, lúc Tề Linh Nhạc nhìn thấy, ánh mắt nhất thời hiện lên một tia tức giận.

Hấn hận mình, là mình đã quá phận sao? Những lời nói lúc trước đã đã kích hấn đến vậy sao? Tề Linh Nhạc không ngừng chất vấn chính mình.

Toàn bộ thân thể bị Tề Linh Nhạc thu hết vào tầm mắt, Si Ảnh cảm thấy khó mà chịu nổi. Hấn nghiêng mặt đi, hai tay cũng cố che dấu phần thân đã gắng gượng đứng thẳng, cố gắng dùng thanh âm vững vàng nói: “Xin Vương gia hãy buông ta ra, nếu Vương gia muốn có thể đi tìm một thanh quan hầu hạ. Thân thể nhơ bẩn đến không chịu nổi thể này sợ rằng sẽ làm ô uế mắt của Vương gia!”

Tề Linh Nhạc không trả lời, thật sự từ trên người hấn rời đi.

Động tác ấy lại càng làm tổn thương trái tim đã vỡ nát của Si Ảnh, thế nhưng có lẽ đó mới là kết cục tốt nhất... Si Ảnh thầm nhủ chính mình, cứ thế nằm trên giường không muốn nhúc nhích chút nào.

Mà Tề Linh Nhạc lại chuyển hướng sang chậu nước nằm bên cạnh, đem khăn lông nhúng vào nước nóng rồi vắt khô, sau đó quay lại nhìn gương mặt Si Ảnh, đoạn lại ngồi xuống bên cạnh hấn...

“A... !” Cảm nhận được hạ thể có sự khác thường, Si Ảnh kinh hách đến độ suýt nữa nhảy dựng lên, khi hấn thấy rõ động tác của Tề Linh Nhạc thì lại càng thêm sợ hãi, chỉ cố gắng liều mạng thối lui về phía sau, “Người muốn làm cái gì? Đây... Đừng!”

Vương gia dùng khăn lông hướng về phía hậu đình Si Ảnh, chỉ là muốn lau sạch sẽ cái vết bẩn màu trắng kia đi, nhưng Si Ảnh kịch liệt giãy giụa làm cho công việc trở nên khó khăn hơn rất nhiều, “Đây, người đừng cử động nữa được không?!”

Khẩu khí vô cùng nghiêm khắc khiến toàn thân Si Ảnh run rẩy không ngừng, tiền đoạn mới hơi ngừng đầu do những kích thích vừa rồi giờ cũng đã mềm xuống. Hấn dùng đôi mắt tràn ngập hoảng sợ nhìn Tề Linh Nhạc, “Đừng... Cha, đừng như vậy... Đừng đối với ta như vậy...”

Khăn lông ẩm áp bao trùm hạ thể, đạo quang lãnh liệt trước mắt không ngừng lóe ra, hai tay thô bạo của nam nhân, *** ngôn uế ngữ không ngừng bên tai luẩn quẩn, cơn ác mộng vẫn đeo bám hấn hàng đêm lại bắt đầu tái diễn...

“Hắc hắc, tiểu tử, ngoan nào... Nếu không khiến người bị thương hoặc bị tàn phế thì cái được chẳng thể nào bù nổi cái mất rồi!”

Mũi nhọn sắc bén của con dao nhỏ dí sát vào nơi hạ thân mãi cảm của nam hài, khiến nó sợ đến nỗi cả người toát mồ hôi lạnh, “Đừng... Phụ thân... đừng mà...”

“Ng ngoan, như vậy người mới có thể nhìn không bẩn ra sớm, ta cũng không muốn đưa người vào cung làm tiểu thái giám đâu!” Nam nhân như thế đang nói giỡn, từ trên nhìn xuống nam hài như nhìn một thứ sâu bọ mà cười nhạo.

“Không... Oa oa, phụ thân, đau quá... Tha cho ta đi... Van cầu người... buông tha ta đi... Ô ô...” Thứ to lớn tượng trưng cho nam tính đã lập tức tiến vào dùng đạo, cơn đau đớn như chết đi sống lại khiến cho nam hài

khóc thét lên.

“Ôi, thật là chặt!” Nam nhân trên thân thể non nớt không ngừng trều động, rồi đột nhiên y lùi lại, mũi dao cũng đưa ra xa, “Ai nha, nguyên lai người còn có vết bớt bẩm sinh này... Thật sự rất xinh đẹp, rất giống một con rồng a... Có điều nó không xứng với người... Ha ha, không xứng hay cũng có thể nói là không nên giữ lại...”

“Cái... A A A!” Còn chưa kịp phản ứng, nam hài đã cảm nhận được một cơn đau đớn kịch liệt ở phía sau.

Trong khoảnh khắc, huyết hoa văng khắp nơi, bắn tung tóe lên chiếc chăn đơn tuyết trắng, cũng nhuộm đỏ cả đôi mắt của nam hài...

“Không nên...” Si Ảnh sợ hãi kêu to, “Van cầu người, buông tha cho ta... Cha, ta không phải cố ý... A A... Buông tha cho ta đi mà...”

Tễ Linh Nhạc cũng từng một lần thấy tình trạng hấn mất đi lý trí như vậy, lần trước là bởi vì nhìn thấy người của Triển gia, nhưng lần này y đã chạm tới nỗi đau nào của hấn chứ? Thật đau đầu...

“Si Ảnh, tỉnh táo lại! Si Ảnh!” Tễ Linh Nhạc ôm chặt lấy hấn, chỉ sợ hấn dưới tình thế cấp bách mà làm thương tổn chính mình, đành cố gắng chế trụ hai tay đang không ngừng vùng vẫy của người trong lòng, dùng sức nặng thân thể y để trói buộc toàn thân Si Ảnh, “Cái tên đáng chết kia...” Chỉ có những lúc thế này, y mới chân chính cảm giác được tên Triển Hào Kiệt kia đã chết quá sớm, nếu không y sẽ đem hấn ra lăng trì tới chết mới thôi!

“Ô a... đừng... Lưng đau quá, đừng tìm nữa... Ta không có vết bớt hình rồng nào... Cha, tha cho ta...” Si Ảnh lúc này căn bản không nghe được bất cứ điều gì, vẫn điên cuồng xin tha như trước, chỉ kém có nước quỳ xuống dập đầu nữa mà thôi.

Lưng ư? Vốn là vết thương kia sao... Tễ Linh Nhạc tựa hồ đã hiểu ra, y nhẹ nhàng lấy tay vỗ về vuốt ve sống lưng Si Ảnh, sau đó áp mặt lên đó, thỉnh thoảng lại thì thầm những lời an ủi: “Không ai có thể thương tổn người, đừng sợ, nhìn kỹ bốn phía xem... Cái gì cũng không có, tỉnh táo lại đi, không có việc gì đâu!”

“A, không phải đâu... Máu, khắp nơi đều là máu... Trên tay... ... trên người... Tất cả đều là...” Si Ảnh ngẩng đầu, hai mắt vô thần nhìn thẳng vào mắt Tễ Linh Nhạc, “Hong hong đen đen... Thật bẩn... Đừng tới gần ta... ta rất bẩn thỉu...” Nói rồi lại bắt đầu liều mạng né tránh sự đụng chạm của Tễ Linh Nhạc.

“Chúng ta rất giống nhau...” Ngỡ khi Tễ Linh Nhạc vẫn vững vàng mà đưa tay về phía hấn, mười ngón tay đan vào nhau đặt ở trước mặt Si Ảnh, “Người xem, cũng hồng... cũng đen... Chúng ta đều thế! Cho nên không cần sợ hãi ta... cũng không cần rời bỏ ta.”

Si Ảnh cúi đầu nhìn đôi tay, ánh mắt lần nữa mê vông mà ngẩn đầu, “Giống nhau ư? Không có khả năng...”

“Cái gì không có khả năng...” Hai tay Tễ Linh Nhạc ôm chặt lấy hấn, ánh mắt ôn nhu tới gần Si Ảnh, “Chúng ta rất giống nhau... đều là đao phủ hai tay nhiễm đầy máu tươi, ta đã nói rồi!” Vừa nói vừa mang theo nụ cười, dùng đôi môi phong trụ cái miệng nhỏ nhắn vẫn đang hé mở...

... ..

“Ừ...” Không biết vì cái gì, Si Ảnh đột nhiên cảm thấy nửa bên mặt của mình lạnh lạnh, một cổ hàn ý này đã lôi hấn từ trong mộng mà tỉnh lại, “Ngô... Nơi này... Ta xảy ra chuyện gì?”

Đúng như sở liệu của Tễ Linh Nhạc, Si Ảnh đã hoàn toàn quên mất sự tình vừa rồi của chính mình, có phải vì cái dạng này nên hấn mới mở lòng đem bí mật của mình báo cho y biết hay không? Hay là...

“Người tỉnh rồi?” Tễ Linh Nhạc như không có việc gì, vẫn tiếp tục công hấn đi trên đường lớn.

“Là người?!” Vừa nhìn thấy gương mặt của Tễ Linh Nhạc, cơn buồn ngủ của Si Ảnh nhất thời tiêu thất hoàn toàn, kinh ngạc mà thẳng người dậy, “Này... Người muốn mang ta đi đâu hả?”

Nhìn y đang công mình trên lưng thế này, không hiểu sao Si Ảnh lại có một tia cảm động, nhưng lý trí lại bảo hấn phải cự tuyệt Tễ Linh Nhạc! “Người thả ta xuống đi, ta sẽ đi thật xa, sẽ không tiết lộ rằng hoàng tộc các người từng có quan hệ với một nam kỹ như ta, người cứ yên tâm!”

“Nguyện vọng của người... là điều gì?” Tề Linh Nhạc không đầu không cuối hỏi, “Một mái nhà? Một người? Hay là... tình yêu?”

Si Ảnh hơi mấp máy môi, nhưng liền quật cường đáp lại, “Đây không phải chuyện của người!”

“Ta có thể giúp người thực hiện... Ta là Vương gia, người muốn một mái nhà, muốn có người yêu người... ta đều có thể giúp người làm được... Người không khát vọng sao?” Tề Linh Nhạc mang theo hân hướng về phía Vương phủ.

“Người mà ta thích, hẳn cả đời cũng không có khả năng yêu ta... cần gì phải hao tổn tâm tư cơ chứ?” Si Ảnh tự giễu, “Ta đích xác cũng từng mơ ước một mái nhà, có ái nhân, có hài tử... Nhưng hôm nay những thứ này với ta mà nói cũng là mơ ước viễn vông, nhân sinh cho đến lúc này, chỉ trừ việc bình bình đạm đạm sống cho đến khi nhắm mắt xuôi tay ra, Si Ảnh cũng không còn viện cầu gì nữa!”

“... Là vậy sao, như vậy nguyện vọng này ta cũng có thể thay người thực hiện, cùng ta quay về vương phủ đi! Hãy cùng trải qua những ngày tháng sau này ở nơi đó...” Nói rồi, Tề Linh Nhạc lại bắt đầu đẩy nhanh cước bộ.

“Chuyện này ta nghĩ lúc trước hai chúng ta đã nói rất rõ ràng rồi, không phải sao? ” Si Ảnh thật sự hoài nghi vị Vương gia này rốt cuộc có cần thận nghe những gì hắn nói không.

“Ừm, ta cũng đã rất rõ ràng rồi, vô luận như thế nào, ta tuyệt đối cũng sẽ không để ai thay thế vị trí của người!” Hoặc cũng có thể nói, không thể có cái ngày y sẽ có tân hoan tân sung được. Như vậy là được rồi đúng không?

“... Người vì cái gì mà dám khẳng định như vậy?” Người này thật là vương gia sao? Sao hắn lại tự tin như vậy chứ?

“Không vì cái gì cả! Là ta dám khẳng định...” Không sai, ý nghĩ chính là như vậy liền tự nhiên thốt ra thôi.

“... Lão xử nam, người có biết hay không, có đôi khi người nói những lời rất vô trách nhiệm!” Si Ảnh bật cười mà khôi phục cách xưng hô.

“Có sao? Bản thân ta cảm thấy khi nói chuyện với người rất bị lép vế!” Vương gia vẫn như thường phản bác.

“... Lão xử nam chết tiệt, tương lai người nhất định tìm không được lão bà!”

“Tiểu tử thôi, tương lai nếu ta thật sự tìm không được, ta nhất định sẽ tới tìm người!”

“Thật sao?”

“Thật!”

“...”

“Sao không mắng nữa?”

“Lão xử nam...”

“Ừ?”

“Nếu như người không phải là Vương gia thì tốt biết bao...”

“... Có lẽ vậy...”

Nếu như người không phải là Vương gia, mà ta cũng không phải là nam kỹ, vậy người có thể yêu ta không? Nếu như thân thể của ta là trong sạch, người sẽ lấy ta chứ? Nếu như tương lai ta già đi, người liệu có còn liếc mắt tới ta một cái? Nếu như... Ha ha... Nghĩ có nhiều hơn đi chẳng nữa, nhân sinh cũng không thể có được mấy chữ “nếu như”...

Si Ảnh yếu ớt một lần nữa nằm yên trên lưng Tề Linh Nhạc, áp chặt tai vào sống lưng y, để nghe được tiếng tim đập đều đều, lúc nào cũng hữu lực như vậy, tràn đầy sức sống như vậy, cả hai không ai nói thêm bất cứ điều gì, rồi cứ thế cùng nhau bước đi dưới ánh hoàng hôn, cùng tiến về Vương phủ...

44. Chương 44

“Tam ca, người cứ như vậy buông tha cho hần sao?” Triển Quý Văn tức giận đến mức thở hổn hển.

Khó có được lúc nào thiên thời địa lợi nhân hòa như vậy, hần thực sự không hiểu, tam ca sao lại có thể dễ dàng buông tha cho tên nam kỹ kia.

“Người thì biết cái gì!” Triển Thúc Văn cũng vô cùng tức giận, “Đương nhiên ta cũng muốn giải quyết hần và cả tên nam nhân cùng tiểu quý lạ mặt kia nữa, nhưng lúc này đã có quá nhiều chuyện âm ỉ rồi, người chả lẽ còn sợ chúng ta chưa đủ gây chú ý hay sao?!”

“Nhưng mà...” Triển Quý Văn vẫn còn muốn phản bác.

Lão đại vẫn là người sáng suốt nhất, hần lập tức ngăn không cho đệ đệ nói tiếp, “Quý Văn, câm miệng! Ta biết người muốn báo thù cho Tần Viễn, nhưng cũng không nên quá mức vội vàng... Nếu không cả nhà chúng ta cũng sẽ bị liên lụy!”

“Dạ... đại ca!” Triển Quý Văn luôn rất e sợ vị đại ca đang nắm quyền gia chủ này.

“Thúc Văn, người có biết tên nam nhân cùng hài tử cứu hần là ai không?” Khuyến nhủ tứ đệ xong, hần quay sang tam đệ hỏi.

Triển Thúc Văn cũng vô cùng khó hiểu, “Ta ở hoàng thành lâu thế này, cũng không biết nơi đây lại có người như vậy, nhưng nhìn quần áo bọn họ cũng không giống dân chúng bình thường... Có thể là khách nhân đến thăm người thân ở hoàng thành hay gì đó!”

“Thế nghĩa là bọn chúng sẽ không nhận ra tên nam kỹ kia là ai?!” Triển Trọng Văn dựa theo đó hỏi.

“Ừm, có lẽ vậy!” Triển Thúc Văn gật đầu, “Bởi vì thấy người nọ luôn miệng gọi hần là ‘cô nương’, hần là không nhận ra...”

“Bình thủy tương phùng (bèo nước gặp nhau, ý chỉ quen biết sơ sơ)... Như vậy cũng dễ xử lý...” Triển Bá Văn bắt đầu lên kế hoạch của mình, “Ngày mai ta muốn thượng tấu vụ việc quan ngân của mười sáu năm về trước... Các người lại đây, chúng ta thống nhất với nhau một chút, để tránh hoàng tộc sinh nghi!”

“Thượng tấu? Đại ca, người điên rồi hả?!” Triển Quý Văn hô to.

“Điên... Ha ha, không phải theo như lời đồn thì bây giờ hần đã quay về Vương phủ rồi sao? Như vậy tên Vương gia kia rõ ràng là muốn che chở cho hần! Ta đây là muốn đem hần bắt về!” Triển Bá Văn cười đến vô cùng gian trá.

Triển Trọng Văn cũng còn chút mơ hồ, “Đại ca, người cũng nói, Vương gia đang che chở cho hần... Vậy chúng ta phải làm thế nào mới bắt được hần đây?”

“Hoàng tử phạm pháp đồng tội với thứ dân... Ta ngược lại muốn Vương gia chính tay giao hần ra!”

— Hoàng cung đại nội —

Bên trong ngự thư phòng, hàng đồng tấu chương lớn nhỏ đã chất cao như núi, long bào màu vàng kim trông cũng như sắp bị chúng nuốt chửng đến nơi, người ngồi trước đồng tấu chương vẫn đang chuyên tâm vùi đầu vào phê duyệt. Hết một quyển lại tới một quyển, ngay cả có người bước vào phòng hần cũng không hay biết.

Tễ Linh Nhạc lặng lẽ khép cửa phòng lại, sau đó đi tới thư trác trước mặt, đại khái là vì không muốn lên tiếng quấy rầy, Tễ Linh Nhạc liền cứ an tĩnh đứng yên ở đó, đôi mắt dừng trên người đệ đệ mình...

Hần đã thay đổi rồi... Không phải sau khi bị mất trí nhớ mà tính cách thay đổi thành như vậy, mà là sau khi người kia bỏ đi, nơi nào đó trong hần đã triệt để thay đổi... Về tươi cười hạnh phúc khi đệ đệ bên cạnh người kia giờ đã không còn nữa, chỉ còn vẻ lo lắng thản nhiên cùng sự sung sướng giả vờ, cả ngày nhốt mình trong ngự thư phòng vùi đầu vào công việc, đối với thế giới phồn hoa bên ngoài dường như chẳng chút để tâm, chỉ khi nhìn tiểu thái tử mới ngẫu nhiên để lộ ra vẻ từ ái cùng niềm khát vọng trong nháy mắt, hần là

từ trên người hài tử của mình nhìn thấy được thân ảnh người kia đi... Người ấy đối với hắn quan trọng đến vậy sao?

Ở phía sau thư trác, Tề Lăng Kỳ lơ đãng ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Tề Linh Nhạc đang đứng trước mặt mình, “A? Đại ca?”

Lại là như thế, cái loại tươi cười gương gạo này, Tề Linh Nhạc không khỏi nhú mày, “Kỳ, ngươi cứ suốt ngày gương ép bản nhân như vậy sao?”

“Ân? Hả... Không có vấn đề gì, thân thể ta rất tuyệt! Đại ca không cần lo lắng đâu!” Tề Lăng Kỳ có chút hiểu lầm lời nói của y, “Nhưng thật ra đại ca, Si Ảnh đâu rồi, sẽ không phải là xảy ra chuyện gì chứ?”

Nếu như hắn cùng Phạm không thể thiên trường địa cửu, như vậy ít nhất hắn cũng hy vọng người khác sẽ có một kết cục hoàn mỹ, yêu cầu như vậy chắc cũng không tính là quá phận đi?!

“Ừm...” Nói đến Si Ảnh, thanh âm Tề Linh Nhạc đột nhiên thấp xuống.

“‘Ừm’ cái gì hả?” Tề Lăng Kỳ trợn trắng mắt nhìn, sau đó kéo y đi tới bàn trà ngồi xuống, “Đại ca chớ có trách ta nhiều chuyện, nếu như thích người ta thì phải cố gắng theo đuổi đi! Nếu không đến lúc nào đó người hối không kịp khằng định sẽ là chính mình đấy!” Hắn vốn mang tư tưởng hiện đại nên cũng không quan tâm đến mấy thứ như cấp bậc hay địa vị gì hết.

Tề Linh Nhạc nhấp một ngụm trà, “Chuyện của hắn rất phức tạp... Kỳ, trước mắt có thể đừng quan tâm chuyện này vội, đợi ta tra rõ sự tình rồi sẽ bẩm báo được chứ?” Lần này y chính là vì thế mà đến.

“Đương nhiên là có thể, nhưng bất quá đại ca có thể nói cho ta biết, cái tên ‘Triển đại gia’ kia đến tột cùng là ai được không?” Hắn thật sự rất tò mò mà.

“Triển đại gia... còn không phải vốn là bốn vị thư hương môn đệ của Triển gia sao!” Giọng nói Tề Linh Nhạc tràn đầy khinh bỉ.

“Sao? Ra là bọn họ à?” Mấy ngày nay hắn đối với những sự việc triều chính coi như cũng hiểu biết thêm không ít, “Thật sự thì, nếu đại ca không nói cho ta biết cũng không sao... Nhưng là nghe danh của gia tộc đó vốn cũng không hề tệ... Ai, quả nhiên đúng là không thể tin vào những lời đồn đại được!” Mãi cho đến ngày hôm nay, hắn xem như mới biết thế nào là “quan trường hiểm ác”!

Tề Linh Nhạc về điểm này đương nhiên là có thái độ hoàn toàn đồng ý với hắn, “Lần này đến, còn một việc nữa chính là muốn cùng người thảo luận về vụ án quan ngân của Hàn Lâm viện vô cơ mất tích mười sáu năm về trước...”

“Chờ một chút, án tử kia... Đại ca, ngươi chờ ta một chút nhé!” Tề Lăng Kỳ dường như nghĩ đến chuyện gì, liền chạy như bay đến đồng tấu chương đã chất thành núi trên bàn đồng lục tây tìm một lúc, rốt cục... “A, có có!”

Hắn rút ra một quyển tấu chương đưa tới trước mặt Tề Linh Nhạc, “Cái này vốn là do cái tên Triển Bá gì đó thượng tấu, ta xem liền cảm giác nó có chút vấn đề, nhưng lại không nhớ được chút gì chuyện trước kia cả, cũng không muốn uống phí tâm tư nhớ lại làm gì, nên đại ca ngươi xem thử đi!”

“Hắn trình lên ư...” Một cỗ dự cảm không rõ nảy lên trong lòng, nhưng Tề Linh Nhạc vẫn miễn cưỡng mở ra.

“Nội dung hình như là nói hắn hoài nghi quan ngân bị người từng là tiểu di nương lấy trộm... bảo chúng ta phải tăng cường phái người đi điều tra rõ việc này!” Hắn đơn giản trần thuật lại nội dung của tấu chương, muốn từ phản ứng của Tề Linh Nhạc để tìm ra một chút đầu mối.

“Súc sinh! Cư nhiên dám tiên hạ thủ vi cường!” Nhưng mà... bọn chúng làm vậy đến tột cùng là vì mục đích gì chứ?

Tề Lăng Kỳ nhìn vẻ mặt bất bình của y, có chút buồn cười hỏi thăm: “Tiên hạ thủ vi cường là sao? Đại ca đã biết được tin tức gì rồi phải không?”

“Đây là...” Lời Tề Linh Nhạc mới nói được một nửa, lại bị một tiểu thái giám đột nhiên xông vào cắt đứt.

“Bệ hạ, bệ hạ!” Tiểu thái giám xông thẳng vào, vừa nhìn thấy đôi mắt lạnh như băng của Tể Linh Nhạc thì liền nơm nớp lo sợ quỳ xuống nhận sai, “Nô tài thất lễ, nhưng là vì Hoàng hậu nương nương người...”

“Hoàng hậu nương nương làm sao?” Tể Linh Nhạc lạnh lùng hỏi.

Hai mắt tiểu thái giám hơi sáng lên nhìn hoàng đế bệ hạ bầm báo: “Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, nương nương có tin vui rồi!”

“Cái gì?” Tể Linh Nhạc có chút khó tin nhìn về phía Tể Lăng Kỳ.

Trái ngược lại, phản ứng của Tể Lăng Kỳ lại rất bình thường, hắn ôn hòa cười phân phó: “Vậy sao, vậy thật sự là chuyện tốt a... Nhanh đi hỏi nương nương một chút xem nàng muốn gì, cũng nhớ đem tất cả đồ bổ dưỡng nhất trong cung ban cho nàng!”

“Dạ, nô tài tuân mệnh!” Tiểu thái giám nghe lệnh rồi lui ra.

Chỉ còn lại Tể Linh Nhạc khuôn mặt tràn đầy lo lắng, nhìn hoàng đế bệ hạ lại vẫn bình tĩnh như thường, y chung quy cảm giác được có chỗ nào đó không thích hợp, “Kỳ, hài tử kia... thật sự là người muốn có sao?”

“A? Đại ca nói vậy là có ý tứ gì?” Tể Lăng Kỳ hỏi ngược lại, chẳng lẽ hắn đã lộ chân tướng chỗ nào đó rồi sao?

“... Người đến bây giờ vẫn còn yêu hắn phải không?” Mặc dù “hắn” có thể nói vốn là một từ cấm kỵ, nhưng bây giờ y cũng không quan trọng nhiều như vậy, “Người đến giờ vẫn còn yêu hắn, người căn bản không thương Diệu Ngân, cho nên người vốn muốn đem tất cả tình yêu của mình đặt trên người Hồng Lãm, mà Diệu Ngân chỉ như một sự nguy trang để người thoả mãn thiên hạ thần dân của mình thôi, không phải sao?”

Kinh ngạc vì sự nhạy cảm của Tể Linh Nhạc, nhưng hắn vẫn muốn tiếp tục che dấu, “Ừm... đích xác là như thế... Nhưng ta muốn sự nguy trang này thật đầy đủ, nên đương nhiên ta phải nỗ lực trả giá hết thảy, đại ca thấy có đúng không?”

“Trả giá chính là... hài tử trong bụng Diệu Ngân kia?” Loại trả giá này thật sự quá liều lĩnh rồi, “Như vậy hài tử có được tính là sự ‘trả giá’ hay không?”

“Không có!” Thật sự là như vậy!

“... Như vậy cũng có thể sao?” Chưa người nào so với Tể Linh Nhạc rõ ràng hơn điểm ấy, “Mẫu thân đều luôn vì hài tử của mình tranh đoạt những gì các nàng cho là tốt nhất, để đến một lúc có thể các nàng sẽ trở thành mãnh thú ma quỷ, đó là những thứ người thường không thể nào tưởng tượng nổi...”

Tể Lăng Kỳ nhìn lại vị đại ca bên cạnh, đột nhiên cảm nhận được một loại cảm giác vô cùng xa lạ, “Đại ca, người là đang nói tới ai? Phi tử của phụ hoàng sao?”

“... !” Ý thức được mình đã lỡ lời, Tể Linh Nhạc vội vàng xuôi dòng đẩy thuyền mà giảng hòa, “Đúng vậy, phi tử của phụ hoàng đích xác có mấy người như vậy... Kỳ, ta còn có việc, ta đi trước!”

“Ừm, đại ca đi thông thả! Thay ta hỏi thăm Si Ảnh một câu!” Tể Lăng Kỳ biết trong việc này có gì đó khuất tất, nhưng hôm nay hắn cũng không có nổi một tia hưng trí nào để hỏi cho rõ ngọn nguồn...

Rời hoàng cung, Tể Linh Nhạc không chần chờ, lập tức quay về phủ đệ, mở cửa phòng liền nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đang ở đó...

“An bá, người xem như vậy có đúng không?” Si Ảnh tay cầm cây kéo nhỏ, chỉ chỉ vào bồn hoa ý bảo An bá kiểm tra.

An bá hơi kinh ngạc mà nhìn bồn hoa kia, “Thật lợi hại, công tử, người đúng là cái gì cũng học rất nhanh, khó trách Vương gia lại nguyện ý dạy người đọc sách!”

“Thôi đi, câu sau kia không cần thêm vào cũng được!” Si Ảnh đem bồn hoa kia đặt lại chỗ cũ, “Được rồi, bây giờ phải làm gì đây?”

“Bây giờ nên trở về đọc sách rồi!” Tể Linh Nhạc vừa nói vừa bước vào, một tay ôm chặt lấy Si Ảnh kéo vào phòng trong.

“Này...” Si Ảnh còn chưa kịp phản ứng, đã bị Tề Linh Nhạc bế bổng lên, “Người có bệnh hả, thả ta xuống mau!”

“Ta thích thế đấy, người quản được sao?” Tề Linh Nhạc vừa ôm hần vừa nói, “Ngoan chút nào, sau khi vào phòng ta có việc muốn hỏi người!”

“A?”

45. Chương 45

Trở lại phòng, Tề Linh Nhạc để Si Ảnh ngồi trên giường, tự mình đi ra khóa trái cửa lại, sau đó thông thả bước tới trước mặt hần, kéo ghế ngồi xuống.

“Si Ảnh, ta có việc muốn hỏi người!”

Thái độ thận trọng của hần không khỏi làm cho thần sắc Si Ảnh có một chút thay đổi. Hần liền cười hài, ngồi ngay ngắn lại, hai tay cũng thành thật đặt trên đầu gối, “Người muốn hỏi gì?”

“Người...” Như thể muốn đánh giá kỹ Si Ảnh một phen, Tề Linh Nhạc không chần chừ hỏi, “Vì cái gì mà Triển gia lại nói người đã chết rồi? Hãy đem những chuyện vướng mắc giữa người và Triển gia ra nói hết cho ta biết đi!”

Si Ảnh đột nhiên ngẩng đầu lên, khó tin mà nhìn Tề Linh Nhạc, “Vì... vì sao lại muốn hỏi chuyện này...” Thân thể có chút run rẩy, những ký ức kinh hoàng hồi bé dường như lại chậm chậm hiện ra...

Thấy hần tỏ ra khác thường, Tề Linh Nhạc liền bước tới nắm lấy đôi tay lạnh như băng, “Bình tĩnh, bây giờ sẽ không ai dám động vào người cả, có điều nếu như hôm nay người không đem tất cả ra nói rõ ràng thì ta cũng không thể đoán chắc được!”

“Thế là có ý gì?” Rất kỳ lạ, khi chạm vào Tề Linh Nhạc, cơ thể hần đồng thời như có một luồng nhiệt lưu ấm áp tuôn chảy vào trong lòng, cái loại cảm giác này thật sự rất thoải mái.

“Triển Bá Văn đã thượng tấu... nói hần hoài nghi số quan ngân mất tích bị nường của người lấy đi... Nhưng chuyện đó căn bản là không có khả năng!” Tề Linh Nhạc chính là không rõ điểm ấy, “Dựa theo lời người nói, nường của người ở trong phủ đệ Triển gia đã tự vẫn bỏ mình... Nhưng vì sao bọn chúng còn muốn giá họa cho nàng? Lại còn muốn bệ hạ phái người đi điều tra việc này nữa? Chẳng lẽ chúng không sợ việc xấu của gia tộc mình bị vạch trần hay sao?”

“Một lũ khốn nạn vô sỉ!” Si Ảnh cắn chặt môi dưới, nói đầy phẫn hận, “Sợ ư? Bọn chúng còn sợ cái gì... Tất cả đều là cá mè một lứa!”

“Cá mè một lứa? Người là nói người của Triển gia ư?” Tề Linh Nhạc phỏng đoán, nhưng trong lòng y rất rõ ràng, chuyện chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy.

“...” Quả nhiên, Si Ảnh lại im lặng không hề trả lời vấn đề y vừa hỏi.

“Ai...” Tề Linh Nhạc không nhịn được thở dài, thuận thế ngồi xuống bên cạnh Si Ảnh, “Ta thật sự không hiểu nổi người nữa... Sự tình đã tới nước này rồi, người còn muốn giấu diếm cái gì?”

Hai tay Si Ảnh vặn xoắn lại với nhau, hần nhắm mắt lại, ý vị thâm trường nói: “Quan trường a... vốn là sẽ liên lụy tới rất nhiều người... Lão xử nam, người hần là sẽ không hy vọng đệ đệ của mình gặp chuyện không may đúng không?”

Bây giờ hoàng đế bệ hạ cũng có thể có khả năng bị chuyện này tác động mạnh mẽ đến vậy sao? Mà ánh mắt kia của Si Ảnh cũng vô cùng quen thuộc, chính mình không phải cách đây chưa lâu cũng là có ánh mắt như vậy sao... loại ánh mắt như bị người ta vứt bỏ...

“... Người là nói, chuyện này có thể liên lụy tới Kỳ?” Nếu vậy thì sẽ là một chuyện vô cùng nghiêm trọng.

“Chính mình hãy tự suy đoán đi, ta không có ý định nói toàn bộ chuyện này cho người biết!” Bây giờ nói với người cũng không có lợi một chút nào, vẫn là chờ một thời gian đã...

Si Ảnh duỗi hai tay, sau đó nằm ngả về phía sau, đôi mắt cũng khẽ nhắm lại như thể muốn thiếp đi, cũng giống như chỉ đang nằm suy ngẫm.

Tễ Linh Nhạc thấy bộ dáng của hắn, cũng tới nằm xuống bên cạnh, theo thói quen mà ôm hắn vào trong lòng, hai mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt mà dù nhìn bao lâu cũng không thấy chán.

“Ta nói này lão xử nam, nếu ta bị hủy dung rồi thì sao? Lúc ấy người còn muốn nhìn ta không?” Nói rồi mở cặp mắt sâu thẳm thăm mê hoặc lòng người nhìn Tễ Linh Nhạc.

“A...” Tễ Linh Nhạc cũng không trả lời, ngược lại chỉ xoay người đặt Si Ảnh xuống dưới thân, “Cái miệng lợi hại này của người có thể im lặng trong chốc lát được không?”

“Xin lỗi, không được!” Si Ảnh trở mình tròng mắt.

Ngôn ngữ cử chỉ vô lễ của hắn Tễ Linh Nhạc sớm đã quen rồi, y cúi xuống tại đôi môi anh đào của Si Ảnh khẽ đặt một nụ hôn, tay cũng dịu dàng vuốt ve vầng trán của Si Ảnh hỏi: “Tương lai nếu như có xảy ra bất cứ chuyện gì... vậy người có nguyện ý chỉ làm ‘Si Ảnh’... mà buông tha cho ‘Thẩm Vận’ được không?”

“Không thể!” Đôi mắt Si Ảnh trong veo như nước, nhưng khẩu khí lại kiên định đoạn tuyệt, “Đó là thứ duy nhất do nương ta lưu lại... Vô luận như thế nào, ta cũng không thể để cho ‘Thẩm Vận’ biến mất khỏi cuộc sống của ta!”

“A... Là như vậy sao!” Đáp án này y vốn đã biết trước rồi, “Vậy sau khi hết thấy mọi việc qua đi, người chắc sẽ có những dự định riêng rồi?” Tương lai có lẽ sẽ hết sức gian khổ chưa biết chừng...

“Đây là đương nhiên!” Si Ảnh lại nhắm mắt lại, lộ ra nét tươi cười, “Ta vẫn luôn chuẩn bị kỹ càng!”

Vẻ bình thản tươi cười của Si Ảnh như vậy không ngờ lại dễ dàng khơi lên dục hỏa trong lòng Tễ Linh Nhạc, y lập tức hàm trụ lấy đôi môi mềm mại của Si Ảnh, tinh thể mà thưởng thức hương vị ngọt ngào.

“Đừng... ư...” Tễ Linh Nhạc hôn rất bá đạo nhưng cũng không mất đi sự ôn nhu, mỗi lần y hôn hắn, Si Ảnh luôn cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

Hai tay không tự chủ được mà ôm lấy hai vai y, hạ thân cũng dần dần dán chặt vào người Tễ Linh Nhạc, mà từ sau khi y cứu hắn, đối với hắn dung túng bằng lòng hết thảy, cuộc sống như vậy Si Ảnh thỏa mãn vô cùng, tựa như đang chìm trong mộng ảo, thậm chí hắn có thể tự lừa gạt mà nói với bản thân mình: “hắn đang được yêu”...

“A...” Bàn tay to lớn của Tễ Linh Nhạc đã bắt đầu tiến vào trong y phục của Si Ảnh dò xét, nhẹ nhàng vuốt ve từng tác da thịt, làm cho Si Ảnh không nhịn được phải rên rỉ thành lời.

“Nếu như...” Tễ Linh Nhạc ghé vào tai hắn thì thầm.

Nhưng thanh âm rất mơ hồ, Si Ảnh căn bản nghe không rõ, “Gì? Người... ư...”

Tễ Linh Nhạc cũng không chịu buông tha, trực tiếp giải khai toàn bộ y phục của Si Ảnh, muốn nhanh chóng đưa hắn tới thiên đường...

46. Chương 46

“Hôm nay các khanh gia có chuyện gì muốn khai tấu không?” Thượng triều, hoàng đế ngồi trên long ỷ hỏi.

“...” Các đại thần phía dưới đều nhất loạt cúi đầu, một mảnh yên tĩnh.

Tuyền có chút nghi hoặc, vài người nhìn như có việc muốn bẩm báo, nhưng không hiểu vì sao tất cả lại đều bảo trì trầm mặc... Người khác không chịu nói, cũng không có khả năng cầm đao kẻ cổ bọn họ mà ép, kết quả là...

Hắn đứng dậy, dợm bước ra ngoài, “Nếu không có sự tình gì...”

“Bệ hạ...” Triển Bá Văn bỗng nhiên mở miệng cắt đứt lời hắn.

“Ái khanh có chuyện gì bẩm báo sao?” Dừng lại cước bộ, Tuyền bên ngoài giả bộ như không có việc gì, nhưng trong lòng đã đem điều “ái khanh” này định nói ra tưng cả ngàn lần.

Triển Bá Văn... là tên Triển đại gia đã phái người ức hiếp Sĩ Ảnh sao... Hắn đến tột cùng là muốn làm gì?

Triển Bá Văn hai tay hất tà áo, sau đó quỳ rạp xuống đất, cái trán cơ hồ cũng dán chặt xuống sàn, dùng ngữ khí tự trách cao giọng nói: “Bệ hạ! Vì thần có tội, xin bệ hạ trị tội!”

“Người có tội gì?” Hắn giả vờ cũng không tệ a, trong lòng Tuyền âm thầm đánh giá.

“Trong nhà vi thần quyến dương kẻ trộm, chính là kẻ đã trộm một vạn lượng quan ngân mười sáu năm về trước... Thần xin bệ hạ giáng tội!” Đây hẳn chính là việc hắn đã nhắc đến trong nội dung tấu chương.

Lão hồ ly này đến tột cùng là muốn giở trò gì đây? Tuyền cân nhắc mãi, quyết định lấy bất biến để ứng vạn biến!

“Ái khanh là nói đến vụ việc quan ngân của Hàn Lâm viện bị mất tích một cách khó hiểu mười sáu năm về trước sao? Kẻ trộm thật sự là người trong phủ người?”

“Dạ!” Triển Bá Văn cúi đầu trả lời, “Gia phụ vốn từng là Hàn Lâm chương viện học sĩ, mười sáu năm trước ông phụ trách cất giữ một vạn lượng quan ngân... Mà số quan ngân kia cũng là bị mất tích vào lúc ấy... Theo vi thần điều tra được, ngay lúc đó có người chứng minh được số quan ngân là bị tiểu di nương của vi thần lấy trộm đi!”

“Tiểu di nương? Sau khi ả trộm ngân lượng thì đã làm gì? ả hiện giờ ở đâu?” Người này lại có quan hệ gì đó với Sĩ Ảnh sao?

Tuyền tò mò nhìn Nhạc Vương gia đang đứng phía bên kia, ai nha... Thật không hổ là vị đại ca thấy biến không sợ hãi, vẻ mặt hắn vẫn nghiêm túc mà đứng thẳng, cũng không cho Triển Bá Văn lấy một cái liếc mắt!

Triển Bá Văn ngẩng đầu mà trả lời: “Vi thần bắt tài... vẫn chưa điều tra ra được hành tung của ả!”

“Ồ?” Đầu của Tuyền ngả hẳn vào long ý, khẽ hừ nhẹ một tiếng không có hảo ý.

“Có điều xin bệ hạ yên tâm, vi thần có dốc hết sức cũng sẽ tra ra bằng được tung tích của di nương!” Triển Bá Văn bị hắn trừng mắt thì trong lòng cũng hơi sợ hãi.

Tuyền hơi nhô người về phía trước, hai tay vịn trên long ý khẽ gõ gõ nói: “Vụ việc này trầm giao cho người tiếp tục làm, chờ người tìm được vị di nương kia rồi tạ tội cũng không muộn... Có điều trẫm thấy hết sức kỳ lạ, người nói người nhân chứng kia là kẻ nào? Còn nữa, di nương kia của người vì sao lại phải mạo hiểm trộm đi số quan ngân này kia chứ?”

“Khởi tấu bệ hạ, nhân chứng chính là lão thần!” Lúc này, một lão già bên cạnh Tể Linh Nhạc bỗng nhiên đứng dậy.

Việc này khiến cho mọi người đều hết sức bất ngờ, cư nhiên lại chính là Nội các đại học sỹ rất có danh vọng – Mẫn Chi Thiện. Lão năm nay đã sáu mươi một tuổi, khi còn trẻ mới ra ứng thí đã đỗ Trạng nguyên, rất được tiên hoàng xem trọng, sự nghiệp công danh theo thời gian cũng ngày càng thăng tiến, khi ba mươi mấy tuổi đã giữ chức đại học sỹ quan hàm nhất phẩm, làm quan trong triều không ai là không kính ngưỡng.

Nhưng từ khi Tuyền tiến cung tới nay vẫn nghe nói hắn là người không thích liên quan tới người khác, sao lần này lại tích cực như thế chứ?

Không đợi Tuyền suy nghĩ nhiều, Mẫn Chi Thiện liền đem nguyên do nói ra toàn bộ: “Lão thần cùng Triển Hào Kiệt đại nhân vốn là mạc nghịch chi giao (bạn tri kỷ), nghe hiền chất vì tra án mà phiền não nên thần

đến hỏi han tỏ ý quan tâm, ai ngờ khi nghe hiền chất kể lại xong, vì thần liền nhớ tới chuyện tình vị tiểu thiếp của Triển gia kia từng khuyên nhủ thần!”

“Khuyên nhủ chuyện gì?” Không phải chứ... Mười mấy năm trước Mẫn Chi Thiện cũng là một lão nhân gần năm mươi tuổi, chẳng lẽ...

“À nói ả có một món của cải, hỏi lão thần có nguyện cùng ả ‘chia sẻ’ hay không!” Lời nói của lão hơi mập mờ, nhưng người ta vừa nghe xong cũng đều có thể đoán ra ý tứ trong đó.

Nhất thời toàn bộ triều đình như nổ tung sôi sục, các vị đại thần trước sau thảo luận không ngừng, cũng cơ hồ không ai hoài nghi sự thực câu chuyện có đáng tin hay không, dù sao phẩm hạnh của ả tiểu thiếp Triển gia kia xấu xa thế nào mọi người trong lòng sớm đã quá rõ ràng.

Lại liếc nhìn Tề Linh Nhạc thêm lần nữa, thấy phản ứng của y cũng không có gì mạnh mẽ, vẫn chỉ như trước đứng yên không lên tiếng... Đại ca, người rốt cuộc đang suy nghĩ chuyện gì?

“Cho nên các người hoài nghi món của cải kia chính là một vạn lượng quan ngân nọ, mà bởi vì nàng không tìm được đối tượng cùng chia sẻ cho nên đã một mình đào tẩu, rồi cuối cùng mất tích?” Tuyền tổng hợp một chút, cuối cùng nói một câu kết luận.

“Không phải đào tẩu, mà vốn là có mưu tính trước!” Triển Bá Văn sửa lại, “Đó là âm mưu mà di nương cùng đệ đệ đã sớm vạch ra!”

“Đệ đệ?” Tề Linh Nhạc rốt cục cũng chịu mở miệng, “Nếu bốn vương nhớ không nhầm... các đệ đệ của người đều đang hảo hảo tại Triển phủ mà?!”

Triển Bá Văn cười lạnh nói: “Vương gia hiểu lầm rồi, người ta muốn nói vốn là Ngũ đệ của ta – Triển Thẩm Vận!”

“Sao cơ sao cơ?” Ở trên thượng vị Tuyền không khỏi vuốt vuốt mũi hỏi lại, “Trẫm bị các người làm cho hồ đồ rồi, Triển gia người không phải chỉ có tổng cộng bốn huynh đệ hay sao? Lại còn ngũ đệ nào nữa?”

Có lẽ không bận tâm đến sự thắc mắc của nhiều người, Tề Linh Nhạc chỉ một mực muốn triệt đường sống của Triển Bá Văn, tiếp tục nắm lấy chỗ sơ hở của y mà hỏi: “Bốn vương còn nhớ rõ, vị ngũ đệ kia của người đã qua đời rồi, bởi vậy trên sổ hộ tịch đã gạch tên, chẳng lẽ vốn là Triển gia các người lừa trên gạt dưới, thực sự có ẩn tình gì khác không thể nói ra sao?”

“Vi thần không dám!” Triển Bá Văn âm thầm cắn răng, cái tên Vương gia này thật đúng là không dễ ứng phó, “Vi thần chỉ là suy đoán mà thôi... Bệ hạ cùng Vương gia có điều không biết, tin ngũ đệ qua đời cũng là do chính di nương nói cho chúng ta, ả bảo mang ngũ đệ lên núi thấp hương, ngũ đệ tính nghịch nên bất hạnh ngã từ trên vách núi xuống, bởi vậy mắt thấy ngũ đệ gặp nạn cũng chỉ có một mình ả, cho nên...”

“Cho nên các người hoài nghi là di nương của người trước đó lén che giấu hài tử, sau đó đi ăn trộm quan ngân, rồi hai người cùng nhau bỏ trốn?” Nghe ra cũng khá hợp tình hợp lý.

“Hoang đường!” Tề Linh Nhạc khinh thường quát, “Ngũ đệ người khi đó bất quá cũng chỉ mới vài tuổi, một hài tử lại có khả năng cùng nương của nó vạch ra một âm mưu như vậy? Thật sự nực cười!” Cái này nói cũng không sai.

“Vương gia chưa từng gặp qua ngũ đệ nên đương nhiên không hiểu được!” Khẩu khí Triển Bá Văn không hề ngạo cũng không siểm nịnh, nhìn qua cũng là bộ dáng chính trực đường hoàng, “Hài tử kia từ nhỏ tâm cơ thâm hậu, hơn nữa thông tuệ dị thường, đã học thì sẽ không quên... Nó vẫn luôn để ý đến xuất thân của mình, cho nên vô cùng căm hận chúng thần...”

Thật đúng là nói dối không ngượng mồm... Tề Linh Nhạc trong đời cũng chưa từng khinh bỉ kẻ nào như vậy... Tham lam, giả hoạt, dối trá, tất cả những thói xấu đáng ghê tởm của thế gian cơ hồ như đều tập trung trên người hắn...

Nhìn vẻ mặt của chúng thần tử, có thể rõ ràng bọn họ đều đồng ý với ý kiến của Triển Bá Văn, lại đưa mắt khắp lượt một hồi cũng không thấy ai muốn vì “mẫu tử Triển Thẩm Vận” nói được một lời biện giải, đây chính là sự “hủ bại” trong lời nói của Sĩ Ảnh sao? Tề Linh Nhạc mặc dù không nói, nhưng cán cân trong

lòng đã sớm thiên lệch về Si Ảnh rất nhiều, một cách vô điều kiện, không có lý do, y chỉ biết mình muốn đứng về phía Si Ảnh!

“Có thông tuệ thế nào cũng không có khả năng nghĩ ra biện pháp như vậy, huống chi số quan ngân lớn như thế, vì sao không có đồn đãi trong dân gian, đến nay một thời cũng không tìm được chứ?”

Triển Bá Văn ở góc độ mọi người không nhìn được nở một nụ cười vô cùng âm hiểm, “Nhạc Vương gia dường như đặc biệt bảo vệ ngũ đệ... Có phải hay không là...”

“Bổn vương chỉ căn cứ theo thực tế mà nói thôi!” Tể Linh Nhạc không chút bối rối phản bác.

Lần này trái lại Tuyền vô cùng tức giận mà đập mạnh xuống bàn, “Láo xược, tâm tư của Vương gia mà người cũng dám tùy tiện phỏng đoán sao?”

“Bệ hạ thứ tội!” Hần kinh sợ mà quỳ xuống chờ lệnh.

“Biết tội là tốt rồi, nhớ kỹ không được phép tái phạm!” Tuyền uy hiếp nói thêm, “Nếu tái phạm, trẫm sẽ tru di cửu tộc người!”

“Dạ...”

“Được rồi! Những gì các người muốn nói, trẫm đại khái đã hiểu rõ.” Tuyền chậm rãi đứng dậy, “Sự tình từ nay về sau, trẫm tiếp tục giao cho người làm, người nhất định phải điều tra rõ chân tướng, nếu không trẫm sẽ xử người tội vu khống người khác!” Lời này đương nhiên là nói với Triển Bá Văn.

“Vi thần lĩnh mệnh!” Hần âm thầm khẽ nâng khóe miệng, mục đích đã đạt được rồi, điều hần muốn chính là những lời này của Hoàng đế.

... ..

Sau buổi lâm triều, Tuyền không đi ăn tảo thiện cùng hài tử, mà gọi Tể Linh Nhạc tới ngự thư phòng nói chuyện... Tể Linh Nhạc vừa vào thư phòng, đã vô cùng ngạc nhiên phát hiện Diêu Quang cũng đang chờ ở đó!

“Kỳ, tìm ta có chuyện gì vậy?” Ngữ khí y vẫn rất vững vàng, làm cho Tuyền không nhìn ra được một chút manh mối nào cả, “Còn Diêu Quang nữa, cũng là gọi đến vì ta đúng không?”

“Ha ha... Đúng là như thế!” Diêu Quang cười trừ, “Mục đích à, đương nhiên là vì chuyện của Si Ảnh! Tính ra ta và hần cũng có thể coi như bằng hữu, tới hỏi chút chuyện cũng không tính là quá đáng chứ?”

Tể Linh Nhạc khẽ liếc nhìn hần một cái, cuối cùng ánh mắt lại dừng lại trên người Tuyền, “Kỳ cũng là muốn biết chuyện tình của Si Ảnh sao?”

“Không, ta không vội!” Tuyền vô tội mà nhún nhún vai, “Chỉ là muốn biết đại ca đối với quyết định hôm nay của ta có ý kiến hay ý tưởng gì không thôi... Có thể phương hại đến người và Si Ảnh không?”

“Không có gì... Việc này tự ta sẽ có đối sách, chỉ hy vọng đến lúc đó người có thể nhìn sắc mặt mà hiểu vấn đề một chút...” Y đã bắt đầu hình dung ra những việc có thể phát sinh sau này.

“Nhìn sắc mặt?” Diêu Quang suýt nữa bật cười.

Hần không có nghe lắm chứ? Từ này cư nhiên cũng có thể phát ra từ miệng của Tể Linh Nhạc ư? Đây chính là vị Vương gia chính trực, nghiêm cẩn đó sao?

Tuyền đương nhiên biết rõ ý nghĩ của Diêu Quang, một bên âm thầm kéo Diêu Quang vào góc nhỏ giọng nói: “Đừng có cười... Phải giữ sĩ diện cho người ta chứ!”

“...” Nhìn hai người đang âm thầm cười trộm, Tể Linh Nhạc cũng không hề giận dữ, chỉ là bước vài bước đi đến cửa, “Diêu Quang muốn hỏi chuyện Si Ảnh, vậy tự đến Vương phủ đi, nhưng ta thấy người vẫn là nên xử lý tốt chuyện của bản thân với Húc trước đã... Ta còn có việc, cáo từ trước!” Nói rồi, y đi ra khỏi phòng khép cửa lại sau lưng.

“Ai... Xem gia Vương gia lần này đúng là đã hăm sâu không thể gượng dậy nổi nữa rồi!” Diêu Quang đuổi thất lực bình luận.

“Ai... Ta không hiểu, tướng mạo của Si Ảnh cũng không tính là xuất chúng, nếu so với những mỹ nhân muốn bám lấy đại ca thì có chút thua kém ít nhiều... Nhưng tại sao đại ca lại thích hẳn như vậy chứ?” Tuyền vô cùng khó hiểu.

Diệu Quang hạ tay xuống, đến gần thư trác, dùng ngón trở gõ gõ mặt bàn nói: “Tuyền a, người luôn miệng nói thích mỹ nhân... Nhưng chỉ là nói miệng thôi, người lịch lãm (trải nghiệm) không sâu, nên căn bản không rõ “mỹ nhân” là như thế nào!”

“Ai nói, nhà ta...” Từ kia đã tới miệng rồi mà làm sao cũng không nói ra được!

“A... Không lừa gạt người, ta nói thật cho người biết!” Diệu Quang cũng rất nhạy cảm, liền vội vàng đổi đề tài, “Si Ảnh không ‘đẹp’, nhưng lại rất ‘mị’!”

“Mị?”

“Đúng, chính là sự mê hoặc phát ra từ bên trong con người... đủ để cho bất cứ nam nhân nào cũng phải trầm luân vì hắn!” Diệu Quang cười tùm tùm giải thích, “Mà Nhạc Vương gia cũng là một nam nhân, hơn nữa hẳn có thể đã biết được bí mật gì đó của Si Ảnh, thương tiếc, lại thêm cả động tâm, liền cứ như vậy ‘bỏ mình’ rồi!”

“Ồ, thì ra là thế!” Tuyền vỗ tay tán thưởng, làm ra một bộ thụ giáo, “Vậy xin hỏi Húc cùng người thì là xảy ra chuyện gì?”

“...”

“Diệu Quang?”

“Không có gì... Chỉ là đệ đệ của người tin một lời vui đùa khi còn bé mà thôi!”

47. Chương 47

“Này, người! Lại đây!” Một quan binh cầm bức họa trong tay, túm lấy một người đi đường mà bắt đầu so sánh.

“Quan gia... Có... có chuyện gì sao?” Nam tử cầm bao quần áo trong tay, có chút hoảng sợ hỏi.

Quan binh nhìn xuống bức họa rồi nhìn lên, “Người năm nay bao nhiêu tuổi? Vốn là người hoàng thành này sao?”

Nam tử kia liếc mạng lác đầu, “Tiểu nhân năm nay mười tám, đến hoàng thành... tìm người thân...”

“Tìm người thân?” Quan binh kia có chút hoài nghi, nhưng có thể thấy được hắn còn quá nhỏ, so với người trong tranh cũng có chút sai biệt liền thả hắn ra, “Thôi, lần sau vào những lúc như thế này đừng có cầm một bao quần áo mà chạy loạn xung quanh nữa, hoàng thành mấy ngày nay đang lục soát tìm người đấy!”

“Dạ dạ!” Nam tử kia nghe vậy liền lập tức rời đi.

Hắn ôm bao quần áo đi vào một khách ***, hỏi thuê một gian phòng, đem bao quần áo đặt trên giường, sau đó đi ra mở cửa sổ vươn vai một cái!

Bên ngoài khung cửa sổ là cảnh đêm thanh bình, nhưng khung cảnh ấy bị đội quan binh đi qua phá vỡ, hẳn thật sự thấy vô cùng khó hiểu, “Nhiều quan binh như vậy... rốt cuộc là muốn tìm ai?”

“Tần công tử!” Lúc này tiểu nhị bưng khay thức ăn vào phòng, “Ngài muốn ăn trước, hay là tiểu nhân chuẩn bị nước nóng để ngài hảo hảo tẩy trần trước?”

“A... Cảm ơn người!” Nam tử kia chính là Tần Nghi khẽ gật đầu tạ ơn, đồng thời mở miệng hỏi, “Xin hỏi tiểu nhị ca, hoàng thành mấy ngày nay sao lại nhiều quan binh như vậy? Là đang lục soát để truy tìm giang dương đại đạo sao?”

Tiểu nhị đem khăn lau đang vắt trên vai mình phủ phúi mấy cái rồi trả lời, “A, ngài có điều không biết rồi, đương kim Thánh thượng đang tra xét việc một vạn lượng quan ngân bị tiểu thiếp Triển gia đánh cắp vài chục năm về trước, hôm nay Triển đại nhân chính là chịu trách nhiệm đi truy lùng!”

“Ôi chào? Vậy vị tiểu thiếp kia là nữ, nhưng sao quan binh ngay cả nam nhân cũng tra xét chứ?” Tấn Nghi thật sự mặc danh kỳ diệu, chẳng lẽ nghi ngờ hắc chính là nữ nhân sao?!

“Ha ha... Thấy khách quan bức xúc như vậy, chắc là đã bị tra hỏi qua rồi đúng không?” Tiểu nhị vẻ thông cảm nói tiếp, “Đó là bởi vì Triển đại nhân không chỉ muốn tìm người tiểu thiếp kia, mà còn muốn tìm người ngũ đệ đã chết vài chục năm về trước! Nghe nói ngũ đệ của ngài cùng người tiểu thiếp kia rất giống nhau, cho nên chỉ cần là người hơi có điểm giống với bức họa kia thì đều bị ngăn lại tra xét!”

“Không phải đã chết rồi sao?” Như vậy còn tra làm cái gì kia chứ?

“Ai... Chuyện tình của các vị quan viên quý tộc tiểu dân chúng ta làm sao hiểu nổi. Khách quan ngài cũng không nên suy nghĩ nhiều!” Tiểu nhị dùng khăn lau chiếc bàn trong phòng đến sạch như li như lau, sau đó mới cười xòa đi tới cửa, “Khách quan xin cứ tự nhiên, có việc gì cứ gọi ta là được.”

“Ừm...” Tấn Nghi ậm ừ đáp ứng, đôi mắt vẫn tiếp tục nhìn ra cảnh đêm bên ngoài khung cửa sổ.

Đột nhiên, một thân ảnh quen thuộc lọt vào tầm mắt hắn, Tấn Nghi dụi dụi hai mắt như không tin vào mắt mình, hắn không có nhìn lầm chứ?!

Người kia cước bộ liêu xiêu, như thể đang cố gắng lê bước vào trong một con hẻm nhỏ, trên người hình như còn có vài vết máu, nhưng do trời quá tối, Tấn Nghi cũng không dám khẳng định, nhưng trong lòng hắn dâng lên một cổ dự cảm bất hảo khiến cho hắn cũng di chuyển cước bộ của mình.

“Khách quan, ngài muốn đi đâu?” Xuống lầu vừa vặn gặp tiểu nhị khi này.

Tấn Nghi cũng không dừng lại, tiếp tục chạy về phía cửa, vừa chạy vừa dặn dò, “Người trước cứ đem nước nóng lên phòng cho ta, ta đi ra ngoài một lát sẽ quay lại!”

Lao ra khỏi khách ***, Tấn Nghi nhìn quanh bốn phía, xác định vị trí cửa sổ phòng mình, sau đó dựa vào trí nhớ mà đi theo phương hướng người nọ đã đi vào.

Cuối cùng rốt cuộc tại một bức tường đá đổ nát xiêu vẹo, quả nhiên hắn không có nhìn lầm, người kia vốn là...

“Lão bản!!!” Tấn Nghi vội vàng chạy lại...

...

Hôm nay, trước cửa Vương phủ vẫn yên ắng như thường, nhưng từ trong đại môn đóng chặt lại truyền ra một chút ồn ào kỳ quái...

“Ta muốn!” Si Ảnh khẩu khí kiên quyết mà đứng trước mặt Tề Linh Nhạc.

“Ta không cho phép!” Tề Linh Nhạc cầm thư quyền trong tay, nhàn nhả ngồi trên ghế bành trả lời.

Bọn hạ nhân đều đã sớm thức thời mà lui ra làm việc của mình, từ kinh nghiệm mấy ngày nay cũng đã đủ nói rõ tất cả: người thông minh, đối với những chuyện giữa Vương gia và công tử, tốt hơn hết vẫn là nên giữ mồm giữ miệng của mình!

“Tại sao không cho phép?” Si Ảnh thất vọng mà cúi đầu, bĩu môi thể hiện một bộ dạng ai oán, “Ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi...”

Tề Linh Nhạc buông quyền sách trên tay xuống, cẩn thận đánh giá Si Ảnh, chỉ thấy hắn một tay đang cầm con điều mới vừa làm xong hôm qua, tay kia cầm cuộn dây, quần áo cũng không nhếch nhác giống ngày xưa mà vô cùng gọn gàng sạch sẽ.

Y hít sâu vào một hơi hỏi: “Đừng có ở đó mà giả bộ đáng thương... Nếu như hôm nay ta không đến nhìn người, có phải người sẽ cứ thế tiền trăm hậu tấu, bỏ ra ngoài chơi đùa đến hết ngày mới trở lại báo cáo ta không?”

“Đúng vậy!” Trả lời vô cùng đồng dạng.

Tễ Linh Nhạc đau đầu mà xoa xoa huyệt Thái Dương, “Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, không cho phép người tự tiện ra khỏi phủ, người tại sao cứ không nghe?!”

Si Ảnh to mồm giải thích, “Hừ, người không cho ta ra ngoài, ta lại càng muốn ra! Chỉ bất quá là đến một nơi trống trải để thả diều mà thôi... Sẽ không để cho ai thấy!”

“Người có thể cam đoan sao?” Tễ Linh Nhạc thật muốn dùng thiết liên khóa chặt hẳn lại, “Không phải đã nói sẽ không gây thêm phiền toái cho ta ư?”

“Người... Tại sao không cho phép ta ra ngoài chứ?” Si Ảnh buông con diều ra rồi ngồi xuống bên cạnh Tễ Linh Nhạc hỏi.

Tễ Linh Nhạc cũng rất tự giác mà ngồi dịch sang bên cạnh một chút, nhưng cũng không trả lời thẳng vào vấn đề hẳn hoi.

Si Ảnh cũng sớm biết sẽ như thế, đành thở dài nói: “Có phải người của Triển gia đã bắt đầu tìm ta rồi không?”

Có chút kinh ngạc vì sự miễn cảm của hắn, Tễ Linh Nhạc cũng không nói dối để che dấu, chỉ là yên lặng một lần nữa cầm thư quyển lên.

“Ta nói người đó!” Si Ảnh thật sự muốn khóc không được, muốn cười cũng không xong, “Người không thể nói dối một câu để lừa gạt ta sao?!”

“Không thể!” Những lời này cũng nói ra thật là nhanh.

“...” Người này là sao vậy chứ? Si Ảnh liếc mắt một cái xem thường, “Muốn từ trong miệng của ta để lấy được bí mật Triển gia sao? Cho nên mới không muốn giao ta ra?”

“Không... Bí mật của Triển gia thì ta sẽ tự tra, người không cần phải xen vào việc này!” Vừa nói y vừa nghiêng người để lấy chén trà.

Nhưng Si Ảnh đã nhanh hơn y một bước, đoạt lấy cái chén, lắc lắc khiến cho nước trà sóng sánh rồi nói đầy uy hiếp: “Muốn uống nước thì nói thật đi! Tại sao không đem ta giao ra?”

Tễ Linh Nhạc nhẹ liếc liếc mắt một cái, sau đó dứt khoát không cần chén trà đó, mà đi tới bàn trà bên cạnh lấy thêm một chén nữa, nhưng Si Ảnh nhìn ra được, động tác của y không nghi ngờ gì chính là nói lên sáu chữ: “Ta không thêm nói cho người!”

“Tên hỗn đản này!” Tay run run cầm lấy cái chén, “Lão xử nam chết tiệt, ta bóp chết ngươi!” Buông chén ra, hắn thoáng cái liền nhào tới!

Vì vậy, một hồi đại chiến lại bắt đầu.

Ngẫu nhiên có một vài tên sai vặt đi qua, hết thấy đều tâm niệm trong lòng ‘phi lễ chó nghe phi lễ chó nghe’, vì vậy dùng hai tay bịt kín tai mình, cước bộ đi như chạy, muốn nhanh một chút rời khỏi chỗ không nên ở lại này, mà lão quản gia An bá lại vì công việc mà không ngừng phải đi lại qua hành lang, hôm nay lại càng bởi vì Vương phủ có một gã sai vặt mới tới, cần dẫn hắn đi khắp Vương phủ cho quen, cho nên bọn họ không thể không dừng lại nơi cửa ‘lắng nghe’ những tiếng ồn ào ấy!

“Cái này... An bá, Vương gia cùng công tử tính tình đều nóng nảy vậy sao?” Gã sai vặt nghe những tiếng vang kinh tâm động phách kia, không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh.

“Ha ha, người muốn làm việc ở đây thì nhất định phải tập cho quen dần đi!” An bá lại tỏ ra vô cùng thoải mái tự nhiên, “Đánh vốn là tình, mắng vốn là yêu a!”

“Hả?” Cầm cửa gã sai vặt chỉ thiếu điều muốn rút ra.

Lúc này, một tên tiểu tư khác lại vội vã chạy tới, một tay chỉ về phía đại môn hô to: “An bá, không xong rồi, bệ hạ... bệ hạ người...”

“Sao?” Mọi người đều lập tức nhìn về phía đại môn...

48. Chương 48

Hoàng đế bệ hạ ôm một người trong lòng, người kia được một chiếc áo choàng phủ kín, An bá cùng mọi người căn bản không thấy rõ là ai, nhưng từ vẻ mặt nghiêm trọng của hoàng đế cũng có thể thấy được, đó chắc chắn là một người vô cùng trọng yếu với ngài...

“Bệ hạ, ngài sao lại...” An bá tiến lên muốn bắt chuyện.

Lại bị Tuyền lạnh như băng cự tuyệt, “Đại ca đâu?”

“A... Dạ, Vương gia đang ở trong phòng...” Không giống lần trước, lần này tới trên người bệ hạ mang theo một thân hàn khí, khiến cho người ta không dám tự tiện tới gần... An bá từ đáy lòng dâng lên một cảm giác như vậy.

“Chúng ta tự mình đi, không nhờ người dẫn đường!” Vừa nói, Tuyền liền tự bước về phía phòng Tể Linh Nhạc.

An bá cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không ngờ theo sau bệ hạ còn có ba người nam nhân, trong đó có hai người mà ông biết là Diêu Quang công tử cùng Diêu ngự y, nhưng còn một người nữa, người đó là ai đây?

... ..

Trong phòng hai người đang nháo đến bắt diệt nhạc hồ, Si Ảnh bỏ nhào lên lưng Tể Linh Nhạc, hai tay hung hăng bóp cổ y, hai chân quấn lên thắt lưng hữu lực, liều mạng muốn ghìm người y xuống, mà Tể Linh Nhạc lại bất vi sở động, vẻ mặt bình tĩnh mà dùng hai tay chế trụ chân Si Ảnh, mặc cho hắn bải bỗ.

“Tử tử nam, ta thấy người đứng là luôn giả bộ thâm trầm... Xem ta có bóp chết người được không?!” Si Ảnh vừa mắng vừa thít cổ y.

“Muốn bóp thì bóp nhanh lên, lực đạo của người yếu như vậy, muốn bóp chết con kiến còn không được!” Tể Linh Nhạc thần nhiên trên chọc.

“Đại ca!” Thanh âm Tuyền bỗng nhiên vang lên, cùng lúc thu hút sự chú ý của cả hai người.

Si Ảnh cùng Tể Linh Nhạc đồng thời nhìn ra cửa, nhưng phản ứng lại bất đồng...

“Lão bản!! Tấn Nghi?” Si Ảnh ngốc lăng từ trên lưng Vương gia nhảy xuống, kinh ngạc mà nhìn mấy người bọn họ.

“!” Mà Tể Linh Nhạc lại...

“Đại ca!” Giọng nói của Tuyền không mang theo bất cứ một tia cảm tình gì, “Ta cần một gian phòng để cho Phạm nghỉ ngơi!!!”

Tể Linh Nhạc không nói gì thêm, chỉ là hướng An bá vừa vội vã chạy tới sau ám chỉ một chút, để ông dẫn đường cho Tuyền.

Tuyền ôm Phạm đi theo An bá, trước khi đi còn dùng ngữ điệu như ra lệnh nói: “Tấn Nghi cùng Diêu ngự y phụ trách được cho Phạm! Si Ảnh chút nữa tới chiếu cố cho Phạm! Đại ca cùng Diêu Quang... đến phòng khách chờ ta! Ta có việc muốn hỏi hai người!!!”

Thánh chỉ của bệ hạ không ai dám cãi lời, mọi người sau khi nghe rõ ràng, mỗi người đều theo vị trí và cương vị của mình liền đi làm nhiệm vụ được giao...

Tuyền sau khi an trí cho Phạm xong, giao hắn cho Si Ảnh chiếu cố, còn mình thì đi tới phòng khách nói chuyện cùng bọn Tể Linh Nhạc, trước khi đi còn cẩn thận dặn dò Si Ảnh, nếu như Phạm tỉnh lại xảy ra chuyện gì, nhất định phải lập tức đi thông báo cho y.

Y vừa rời đi, Tấn Nghi cùng Diêu ngự y liền cùng tới hậu viện sắc thuốc, còn lại Si Ảnh cầm khăn lông ngồi bên giường không ngừng lau đi mồ hôi lạnh cho Phạm.

Hắn có thể nhìn ra Phạm ngủ rất không an ổn, ngẫu nhiên trong mộng còn nói mớ những từ rời rạc Si Ảnh nghe không hiểu. Si Ảnh muốn nói gì đó để an ủi người đang mê man trên giường, nhưng khi định mở miệng lại phát hiện ra cái gì cũng không nói nên lời...

“Sư phụ...” Bàn tay gầy guộc chỉ còn da bọc xương của Phạm nắm chặt lấy tấm chăn, toàn thân không nhin được mà run rẩy, đôi mày nhíu chặt lại như đang chịu một loại áp lực thật lớn, thống khổ vô cùng.

“Lão bản, lão bản?” Không đành lòng nhìn y đau đớn như vậy, Si Ảnh cố gắng lay lay, mong có thể đánh thức y từ trong cơn ác mộng.

Tiếng gọi của hắn lập tức có hiệu quả, Phạm chậm chậm mở mắt ra, mang theo chút nghi hoặc xen lẫn chút mờ mịt, lẳng lặng mà đánh giá bốn phía, “Nơi này...”

“Lão bản, người tỉnh dậy rồi!” Si Ảnh mừng rỡ kêu lên, theo tiềm thức muốn vươn tay thử xem nhiệt độ cơ thể y, nhưng là....

“A A A!!!” Trong khoảng khắc khi Si Ảnh chạm vào, da thịt vừa tiếp xúc với nhau, những khuất nhục trong quá khứ lập tức ủa về, khiến cho Phạm hét lên sợ hãi, vội vàng dùng chăn trùm kín lấy đầu.

Si Ảnh cũng giật mình thu tay lại, chỉ ngồi trên giường khẽ trấn an, “Lão bản, là ta... Si Ảnh, người không nhận ra ta sao?”

Phạm từ trong chăn lén lén nhìn Si Ảnh một cái, sau đó lập tức kinh hoàng mà rút trở về, “Đừng... Đừng đụng vào ta... Ta không phải... không phải!”

“Sao cơ...” Nhìn Phạm trước mắt, Si Ảnh có chút không biết phải làm sao.

Tại sao lại biến thành như vậy? Lão bản vốn luôn cao ngạo kiên cường, tại sao lại trở thành thế này? Si Ảnh chán chường ngồi phịch xuống đất, đây không phải người mà hắn muốn gặp, hắn muốn thấy lão bản có một cuộc sống vui sướng hạnh phúc, cho nên hắn mới làm những việc kia, nhưng vì sao sự tình lại đến nước này?

“Lão bản, tại sao không tới tìm ta?” Si Ảnh thất thần mà tự hỏi, “Ta đã nói rồi, nếu như người ở bên hoàng đế có xảy ra việc gì, người có thể đến tìm ta... Nhưng tại sao người không làm thế? Ta thật sự không đáng tin tới vậy sao?”

Phạm một chút phản ứng cũng không có, chỉ đem chăn càng quấn chặt lấy mình mà run rẩy, cố gắng lúi sút vào tường như muốn tránh Si Ảnh càng xa càng tốt.

“Đây là làm sao?” Đúng lúc này, Diêu ngự y cùng Tấn Nghi sau khi sắc thuốc xong chạy tới liền thấy một màn như vậy.

Si Ảnh chậm rãi quay đầu lại, “Ta cũng không biết... Tấn Nghi, lão bản tại sao lại biến thành như vậy?”

Tấn Nghi dùng vẻ mặt bình tĩnh lắc đầu, “Không biết nữa, mới đầu lão bản chỉ là không muốn ở chung cùng người khác... Nhưng mấy ngày gần đây liền biến thành như vậy...”

“Đây có lẽ là do chương ngại tâm lý tạo thành.” Diêu ngự y có hiểu biết sâu rộng, phỏng đoán nói, “Chúng ta chỉ có thể nghĩ cách để hắn uống hết thuốc, như vậy mới có cơ may cứu được.”

Si Ảnh nghe vậy lập tức tiến lên, tiếp nhận lấy bát được, “Ta sẽ thử xem!”

Vừa nói hắn vừa bưng bát được chậm rãi bò lên giường tới gần Phạm, “Lão bản, không cần sợ hãi, ta sẽ không thương tổn người...”

Nhìn thấy Phạm cũng không làm ra phản ứng kịch liệt gì, Si Ảnh tiến lên một chút nữa nói: “Cho nên bây giờ tới uống thuốc, được không?” Giống như đang dỗ dành hài tử, Si Ảnh kiên nhẫn khuyên bảo.

Phạm vẫn không hề đáp lại, nhưng khi tay Si Ảnh vừa đưa ra, Phạm lại la hoảng lên lần nữa, “A!!! Đừng đụng vào ta... Ta không phải, ta không phải loại nam kỹ *** đáng!”

“... !” Si Ảnh thoáng cái liền thu tay lại, kinh ngạc nhìn y.

Mặc dù biết Phạm không có ác ý, mặc dù biết đó chỉ là sự phản kháng trong vô thức mà thôi, mặc dù biết thế... Nhưng là...

“Đúng vậy... Lão bản đương nhiên không phải...” Si Ảnh chậm rãi rời giường, ánh mắt có chút bi thương, nhưng vẫn kiên định hữu thần như vậy, hắn nở nụ cười sầm khỗ nói, “Nam kỹ *** đang là ta mới đúng... Cho nên lão bản, uống thuốc đi được không?”

“Si Ảnh người...” Tần Nghi cảm thấy không thích hợp, muốn nói gì đó, nhưng lại bị Si Ảnh cướp lời.

“Tần Nghi, đi tìm bệ hạ, gọi ngài tới đây!” Si Ảnh lấy lại bình tĩnh, “Nhanh đi!”

Tần Nghi sửng sốt, nhưng liền lập tức phản ứng lại chạy tới phòng khách, “Ừm! Các người chờ, ta lập tức quay lại!”

Si Ảnh cùng Diêu ngự y tiếp tục khuyên bảo, nhưng dường như không có chút tác dụng nào, mãi đến khi Tần Nghi cùng Tuyền chạy tới, Tuyền liền bảo tất cả bọn họ đi ra ngoài... Si Ảnh bị nhốt ngoài cửa, ngay cả mặt Tề Linh Nhạc cũng không thêm liếc một cái, trực tiếp bỏ ra ngoài.

“Si Ảnh!” Tần Nghi đang muốn hỏi rõ ràng, lại bị Tề Linh Nhạc một tay cản lại!

“Không được đi!” Tề Linh Nhạc quay đầu lại nói với An bá, “Dẫn hắn xuống nghỉ ngơi.”

“Dạ!” An bá đi tới trước mặt Tần Nghi, “Công tử, bên này xin mời.”

Tần Nghi tự biết thân biết phận, hiểu rõ ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, đành phải mang vẻ mặt lo lắng theo An bá rời đi.

Diệu Quang dùng ngữ điệu bàng quan hỏi thăm, “Vương gia, Si Ảnh như vậy không cần lo lắng sao?”

“...” Tề Linh Nhạc vẫn im lặng không nói, chỉ đưa mắt dõi theo bóng Si Ảnh đã dần xa...

49. Chương 49

Gió lạnh như cắt da cắt thịt thổi bên tai, nhưng Si Ảnh chỉ biến cảm đầu lao về phía trước. Hắn không biết mình đã chạy bao lâu, cũng không biết đã chạy bao xa... Mãi đến khi đi không nổi nữa, vừa hay nhìn thấy một gốc cây đại thụ, vì vậy liền bước lại gần, đang muốn ghé xuống nghỉ ngơi chốc lát, lại phát hiện ra cảnh sắc xung quanh lạ lẫm vô cùng...

“Nơi này là...” Si Ảnh thở hổn hển đánh giá bốn phía.

Vương phủ so với hoàng cung thì không lớn bằng, nhưng ai không phải người của Vương phủ vẫn rất dễ lạc đường. Khi ở sương phòng phía nam, Si Ảnh cũng chỉ lui tới ba nơi là tiền viện, đại sảnh cùng phòng của chính mình, bởi vậy dù đã ở đây lâu như vậy, có những nơi hắn chưa từng đặt chân đến cũng là điều hết sức bình thường, nhưng làm cho Si Ảnh cảm thấy giật mình chính là bởi phong cảnh cùng sự bố trí của nơi này.

Chinh thể của Nhạc Vương phủ luôn lấy sự đơn giản tao nhã làm trọng, mà viện tử này lại được xây dựng hết sức mỹ lệ xa hoa, tráng lệ đường hoàng, có dáng dấp tương tự cung điện trong hoàng cung, cùng những viện tử khác của Vương phủ thật sự không có chút nào phù hợp, giống như hoàn toàn độc lập với nhau vậy!

Si Ảnh nhìn xung quanh, trong lòng là cả một bụng nghi vấn, nơi này đến tột cùng là nơi nào? Mặc dù không có lấy một hạ nhân, nhưng từ tiểu đạo sạch sẽ tới cây cối được cắt tỉa thường xuyên cũng có thể thấy được, nơi này hẳn sẽ thường lệ có người tới quét dọn, mà bên trong gian phòng được bày trí xa hoa, rõ rệt cuộc ẩn chứa điều gì?

Không nén nổi tò mò, Si Ảnh đẩy ra cửa lớn của gian phòng. Cũng vẫn giống hệt như bên ngoài, bên trong phòng bày trí vô cùng xa hoa như cung vàng điện ngọc... Bàn gỗ lim được trạm chỗ hình rồng, đĩa vàng chén bạc, bình ngọc pha lê, lại thêm một viên khỏa dạ minh châu cỡ lớn vạm vỡ kim cương cầu dùng để thay thế đèn

nén vào buổi tối, nếu không phải hiểu rõ tính cách của Vương gia, Si Ảnh rất có thể cho rằng đây là bảo khổ của một tên tham quan nào đó.

Trên bàn trang điểm được bày vô số kim trâm diềm sai đủ các loại kiểu dáng, nhìn sơ, nơi này vốn là một căn phòng thuộc về nữ nhân, hơn nữa thân phận còn cực kỳ cao quý... Là phòng của ai đây? Người tình cũ trước đây của Tề Linh Nhạc sao? Nhưng giờ nàng đâu rồi? Đã rời đi? Hay là...

“A?” Đi sâu vào bên trong, hần ngạc nhiên phát hiện, trên bức tường chính giữa cứ nhiên treo một bức họa nữ tử, mà dưới chân bức họa này còn đặt một bài vị cùng một quyển sách mở ra, “Người này là...”

Y phục trên thân nữ tử thoát nhìn vô cùng tinh xảo, dường như được may từ gấm lẩy màu lam sáng làm chủ đạo, bên trên được thêu tay bằng chỉ nhiều màu, lớp lụa bên trong được thêu một đóa mẫu đơn, nhan sắc vô cùng diễm lệ mà u nhã, màu sắc biến hóa vô cùng duy diệu, vô cùng đậm nét, hồng lục đối lập nhau cực kỳ mãnh liệt... Mà Si Ảnh biết, đó chính là phượng bào!

“Vốn là hoàng hậu nương nương sao?!” Lại nhìn vào tên trên bài vị — Hiên Nhã Thuần Vũ, quả nhiên là mẫu thân của Tề Linh Nhạc, kia cũng là danh tự của tiên hậu khi xưa! “Xem ra lão xử nam thật đúng là một hiểu tử... Nhưng tại sao không thấy bài vị của tiên hoàng?” Nếu nói là muốn để cúng bái, vậy bình thường không phải đều đặt bài vị của phụ mẫu cùng nhau sao?

Sau khi nhìn xung quanh một lượt, Si Ảnh cũng phát hiện ra thư quyển trên thần đàn cũng có gì đó không đúng, vốn tưởng rằng là kinh văn viết tay, nhưng vừa nhìn vào, lại phát hiện ra chữ viết trên thư quyển kia có chút quen thuộc, mà chính xác thì đó là chữ của Tề Linh Nhạc.

Có lẽ hần nên cảm tạ Tề Linh Nhạc đã dạy hần đọc sách viết chữ, như vậy bây giờ Si Ảnh đã có thể nhận thức được khá nhiều từ đủ để đọc những điều cơ bản. Thích gì làm nấy, Si Ảnh liền nhẹ nhàng lẩm nhẩm quyển sách kia, lật lật xem qua vài trang... Nội dung kỳ thật rất đơn giản, trên cơ bản giống như một quyển bút ký sinh hoạt, ghi lại những sự tình nhỏ nhặt xảy ra khi còn bé...

Không nghĩ tới lão xử nam không hiểu phong tình kia còn có một thói quen như vậy... Si Ảnh âm thầm bình luận, một chút cũng không hợp mà!

Nhưng ngay khi lật tới một tờ, Si Ảnh liền sợ đến ngây người. Hai tròng mắt mở lớn trừng trừng nhìn vào trang mình ngẫu nhiên vừa lật tới, Tề Linh Nhạc dùng mực đỏ viết ra một chữ “sát” rất đậm, trước sau không ngừng xuất hiện những chữ “Ta”, “Mẫu hậu”, “Kỳ”, “Phụ hoàng”, “Húc”... càng làm cho Si Ảnh thêm khiếp sợ.

“Sao lại... có thể...” Khó có thể tin mà chống hai tay xuống thần đàn, mồ hôi lạnh không biết từ bao giờ đã rơi lã chã xuống.

“Kéo kẹt!” Lúc này cửa bỗng được mở ra...

Si Ảnh nhất thời bừng tỉnh, hoảng sợ quay đầu nhìn người tới, quả nhiên không ngoài những gì hần dự đoán, đúng là Tề Linh Nhạc.

Y chậm rãi bước tới trước mặt Si Ảnh, thần nhiên liếc qua thứ Si Ảnh đang cầm trên tay, lại nhìn lên bức họa trên tường một chút, dường như đã hiểu ra hết ngọn ngành, y vươn hai tay về phía Si Ảnh!

“Hần muốn giết mình sao?!” Trong đầu Si Ảnh hiện lên ý nghĩ này, nhưng hần cũng chỉ nhắm mắt lại mà nhận mệnh, chờ đợi sự phán xét cuối cùng...

Nhưng ngoài dự đoán chính là, điều mà hần nghĩ không hề phát sinh, Tề Linh Nhạc chỉ đơn thuần đưa hai tay lên vuốt ve gò má hần, còn vô cùng dịu dàng hỏi: “Sao lại đổ nhiều mồ hôi như vậy? Ta... đáng sợ đến thế sao?”

“...!” Kinh ngạc mà mở mắt, ngẩng đầu lên.

Tề Linh Nhạc rút ra thư quyển kia từ trong tay hần rồi đặt lại vào chỗ cũ, đoạn hướng bài vị của mẫu hậu bái lạy một lạy, sau đó mới nắm tay Si Ảnh nói: “Bọn Kỳ đã hồi cung rồi, nơi này không nên ở lâu, có việc gì muốn hỏi thì ra ngoài hãy hỏi!”

“... Ừm!” Si Ảnh cứng ngắc mà đáp lời.

Hai người cùng nhau đi về tới phòng Si Ảnh, Tề Linh Nhạc vẫy tay ý bảo hạ nhân lui xuống, sau đó mới rót cho Si Ảnh một chén trà.

“Uống đi!” Đặt cái chén vào trong tay Si Ảnh, nhìn hần giật mình như vậy, Tề Linh Nhạc không nhịn được mà trêu chọc, “Người kinh ngạc như vậy làm gì? Ta không phải đã sớm nói với ngươi rằng... chúng ta rất giống nhau sao?”

Không sai, lúc hần vừa vào phủ, y đích xác có nói qua điều đó, nhưng lúc ấy... hần hoàn toàn coi những lời kia chỉ là vui đùa... Thật không ngờ... chuyện lại là như vậy... Thật sự không ngờ...

“Ta... ngươi định xử trí thế nào?” Si Ảnh chậm rãi thu lại vẻ kinh sợ, hỏi vào chủ đề chính, “Giết người diệt khẩu ư? Hay là... giam lỏng cả đời?”

Nếu như có thể, hần thật hy vọng được lựa chọn vận mệnh của mình... Nếu như có thể, hần đương nhiên sẽ lựa chọn cái thứ hai... Si Ảnh đột nhiên vì ý nghĩ của chính bản thân mình mà thấy bi ai... Thứ tình yêu này, quả nhiên vốn là cầu không được, rõ ràng đã biết thế rồi!

Tề Linh Nhạc khó khăn quay người lại, “Ngươi đã biết tất cả rồi?”

“Đúng vậy... Ngươi... hần cũng biết hết rồi mà... Chuyện của ta...” Chúng ta chính là giống nhau như thế... Đúng vậy, cùng là giấy dựa trong bóng tối không tìm thấy lỗi ra!

“Đúng vậy!” Y cũng không hề phủ nhận, “Chúng ta... hãy xem như là hòa nhau đi!”

“Ý là định kiếm chế lợi dụng lẫn nhau sao?” Cũng coi như là một lựa chọn không tệ.

“Không, không phải ‘kiềm chế lợi dụng’, mà là ‘hỗ trợ giúp đỡ’!” Câu này của Nhạc Vương gia đúng là cường từ đoạt lý, “Mỗi người khi làm ra một chuyện tình không thể vấn hồi nào đó, đều là sự lựa chọn vô ý hoặc cố ý của bản thân, nhưng nếu chúng ta đã lựa chọn làm như vậy thì cũng phải chấp nhận gánh chịu hậu quả... Ta nghĩ chính ngươi cũng không hối hận, Si Ảnh, đúng không?”

Si Ảnh nhìn Tề Linh Nhạc bằng đôi mắt trong veo không vương chút tạp trần, rồi cúi đầu cười khẽ, “Ta không có bất cứ sự lựa chọn nào hết, chỉ đơn giản là chịu không được mà phản kháng thôi... Nhưng mà, ta không hề hối hận! Hần đáng chết!”

Một đôi tay đưa lên xoa đầu Si Ảnh, Tề Linh Nhạc sủng nịch vỗ về, “A... Chúng ta, quả nhiên rất giống nhau!”

“Này, lão xử nam... Đừng có lộn xộn! Ngươi...” Si Ảnh hơi dao động, nghĩ muốn ngăn cản hần, đang tiếc tất cả đều vô dụng.

Tề Linh Nhạc bất ngờ phát hiện mình thì ra rất thích cảm giác khi sủng ái người này, muốn khiến cho hần trầm mê trong sự ôn nhu không lối thoát. Mà có lẽ ngay cả Si Ảnh cũng không tự phát hiện ra, khi hần hiện lên vẻ tươi cười vốn là động lòng người như thế...

... ..

“Ư... Đừng... Không được... A...”

“Ha... Một lúc nữa sẽ qua thôi... Ngô...”

“Ha ha... Ha ha...”

Từ trong phòng truyền ra tiếng thở dốc cùng những âm thanh nức nở, làm cho gã sai vặt mới tới nhin không được mà mặt đỏ tai hồng, hần cuống quýt chạy tới tiền viện, nhìn thấy An bá đang quét dọn ở đó, lập tức chạy tới...

“An bá, An bá!” Thanh âm vội vã liền khiến cho An bá chú ý.

“Là người à, vừa gặp chuyện gì sao? Sao lại vội vàng như vậy?” An bá thuận khí giúp hần hỏi.

Gã sai vặt tùy tiện lau mồ hôi trên trán, dứt quãng hỏi, “Vương... Vương gia cùng vị... công tử kia là...”

“Ha ha... Ngươi nghe được rồi hả?!” An bá khẳng định chắc chắn.

“...” Mặt y nhất thời liền đỏ như quả cà chua, “Ừ... Vậy ra vốn là... nam sủng...”

“Không, mặc dù Vương gia nói là nam sủng, nhưng đối với người có lẽ không giống!” An bá vuốt vuốt chòm râu, bộ dáng cực kỳ thần bí.

“Ô? Không phải nam sủng ư? Vậy là...”

“Ái nhân!” An bá vừa nói vừa gật gù, “Ta đi theo Vương gia nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy ngài đối xử với ai tốt đến thế! Hơn nữa lại không vì mục đích gì... Có thể thấy được trong lòng Vương gia, hẳn có một vị trí không hề tầm thường.”

“A? Là vậy sao?” Gã sai vặt có chút khó tin, có điều... “Vậy An bá, người có cảm thấy vị công tử kia nhìn rất quen mắt không?”

“Hả? Nhìn quen mắt sao? Không có a!” An bá có chút kỳ quái, “Tại sao người lại hỏi như vậy?”

Gã sai vặt suy nghĩ một chút, “Có thể là ta nhận lầm rồi... A, suýt nữa quên mất, ta còn phải đi chợ buổi chiều nữa! An bá, ta đi trước!” Y phát phát tay, đi về phía cửa.

“Được, trên đường cẩn thận!” An bá cũng phát tay từ biệt.

50. Chương 50

Sau khi Phạm hồi cung, dưới sự chiếu cố của Tuyên, tình hình của hắn có vẻ khá lên rất nhiều... Mặc dù biết rõ sẽ như vậy, nhưng Si Ảnh vẫn không thể yên lòng, vừa hay mấy ngày nay Tề Linh Nhạc thường xuyên xuất nhập hoàng cung, khó có được lúc nào cũng thân thiết mà luôn mang theo Si Ảnh bên người... Có điều vẫn có chút chuyện làm Si Ảnh nghi hoặc, hoàng cung và vương phủ gần nhau như vậy, nhưng Tề Linh Nhạc lại thuê một cỗ xe kín đáo, muốn hai người ngồi xe ngựa cả lúc đi về.

Si Ảnh có hỏi y nguyên do, nhưng Tề Linh Nhạc chỉ lạnh nhạt trả lời rằng để cho tiện, không nói lộ ra việc Triển gia đang kết hợp cùng quan phủ nâng phần thưởng lên để tìm Si Ảnh, khắp nơi đều là quan binh truy lùng rất gắt gao... Không có được đáp án, Si Ảnh liền dứt khoát không thêm hỏi nữa, mỗi ngày đều đi theo Tề Linh Nhạc tiến cung, y vào triều làm việc công, còn mình thì dưới tình huống được cho phép, lặng lẽ tới hậu cung Phạm ở, từ một chỗ bí mật gần đó quan sát người kia.

Tuyên thấy vô cùng kỳ quái, hỏi qua Si Ảnh, tại sao không đường hoàng đi ra gặp Phạm, nhưng Si Ảnh chỉ cười, im lặng, ngậy ngốc đứng đó nhìn lão bản đang ôm hải tử cách đó không xa, đôi mắt vẫn là một mảnh ôn nhu như vậy... Mà một màn này cũng vừa hay rơi vào tầm mắt Tề Linh Nhạc vừa mới tới.

Ngồi trong xe ngựa hồi phủ, Tề Linh Nhạc có vẻ càng thêm trầm mặc hơn so với ngày thường. Y nhìn thẳng vào Si Ảnh, tựa hồ như muốn tìm ra đáp án gì đó từ trên người hắn.

“Lão xử nam, người nhìn ta như vậy làm gì?” Si Ảnh bị hắn nhìn chằm chằm rồi cuộc không nhịn được mà hỏi.

“... Người rất thích hắn sao?” Tề Linh Nhạc phỏng đoán.

“A?” Câu hỏi không đầu không cuối, khiến cho Si Ảnh không rõ rốt cuộc y đang hỏi về người nào, “Người là nói ai?”

Tề Linh Nhạc cúi đầu, hai tay khoanh lại trước ngực nói: “Đừng có giả bộ ngây ngốc trước mặt ta, người vẫn rất thích lão bản của người đúng không... Hắn tốt đến vậy sao?”

“Thích!” Si Ảnh trả lời mà không hề cảm thấy một chút tội lỗi nào, “Lão bản đối với ta rất tốt, ta đương nhiên là thích!”

Những lời này nghe vào, sao lại thấy khó chịu đến vậy! Tề Linh Nhạc trừng mắt nhìn, nhưng cũng không nói thêm câu gì.

Si Ảnh cảm thấy người bên cạnh có chút không vui, cười tủm tỉm ngồi xuống bên cạnh y, “Thế nào? Lão xử nam rất để ý việc ta thích người nào sao?”

Tễ Linh Nhạc liếc hẩn một cái, rồi nhắm mắt lại, “Không, chỉ là cảm thấy người đối với người mình thích thật đúng là tận tâm tận trách (tận tình, làm hết trách nhiệm)... Với Tần Viễn cũng thế, mà với Phạm cũng vậy!”

“A... Người đây là đang khích lệ ta sao?” Si Ảnh không dám chắc lắm, vì trong giọng nói của y lại tràn ngập ý vị chế nhạo.

“Có lẽ vậy... Người là vì không muốn kích động hẩn, nên mới tình nguyện trốn ở một góc mà nhìn hẩn?!” Lời nói chắc như đinh đóng cột khiến cho Si Ảnh không cách nào phản bác.

Mà Si Ảnh cũng thừa nhận thẳng thắn, “Ừm... Có điều còn có một chút nguyên nhân khác, nhìn loại tình huống bây giờ không phải tốt lắm sao? Bệ hạ rất yêu thương trân trọng lão bản, ta tin hẩn sẽ vì lão bản báo thù, hơn nữa tương lai về sau, thân phận của lão bản hẩn cũng sẽ có sự biến hoá vô cùng lớn... Vào lúc thế này, vẫn là nên để cho lão bản cùng loại ‘***’ đăng nam kỹ’ như ta vạch ra quan hệ rõ ràng, dù sao ta cũng là kẻ cứ dính vào ai là người đó liền gặp điều xui xẻo!”

Nhìn hẩn như vậy, Tễ Linh Nhạc đột nhiên mở miệng, “Còn ta đây...”

Biết Tễ Linh Nhạc dường như muốn nói điều gì đó, Si Ảnh lập tức hỏi: “A, người cũng sợ gặp xui xẻo sao? Vậy có muốn mang ta giao nộp không?”

“... Không!” Một câu liền đuổi khách.

“Hừ... Đúng là tên không sợ chết!” Si Ảnh phát phát tay giả bộ đoan trang.

“Nếu ta...”

“Người làm sao?”

“Nếu như ta gặp chuyện gì không vừa ý, người có phân ưu giúp ta không?”

“... Cái này sao, để tới lúc đó rồi tính!” Si Ảnh nói cho có lệ.

Nhưng hẩn tuyệt đối không ngờ, “lúc đó” cứ nhiên lại tới nhanh như vậy...

Xác nhận tình huống của Phạm đã ổn định rồi, Si Ảnh cũng không tiếp tục theo Tễ Linh Nhạc tiến cung thăm nữa, vốn tưởng rằng cuộc sống sẽ cứ như vậy bình bình đạm đạm trôi qua, ai ngờ vào một xế chiều nọ, Tễ Linh Nhạc chẳng những về sớm hơn bình thường, sau khi hồi phủ lại còn nhốt mình trong phòng.

An bá cảm thấy có chuyện xảy ra, liền vội vàng gọi Si Ảnh tới, muốn hẩn giúp vào trong xem tình hình Vương gia. Cứ nửa đi nửa đẩy như vậy, Si Ảnh rốt cuộc cũng tới trước cửa phòng Tễ Linh Nhạc...

“Lão... Vương gia, ta vào được chứ?” Có lẽ cảm giác được tình huống vô cùng bất thường, Si Ảnh ngay cả cách xưng hô cũng trở nên cẩn trọng hơn.

Trong phòng không có tiếng đáp lại, Si Ảnh liền mặc nhiên cho rằng y đồng ý, cứ thế ‘chi nha’ một tiếng đẩy cửa ra, chỉ thấy Tễ Linh Nhạc một mình ngồi trên giường, cúi đầu ủ rũ, đôi mắt nhìn chăm chăm vào hai tay mình, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Y như vậy Si Ảnh chưa bao giờ thấy qua, nhất thời trong lòng lại thêm vài phần lo lắng... Đi tới trước mặt Tễ Linh Nhạc, Si Ảnh chậm rãi ngồi xổm xuống, từ dưới ngược lên nhìn khuôn mặt đang cúi thấp của y...

Khuôn mặt anh tuấn lúc nào cũng lạnh như băng, giờ đây lại hẩn lên nỗi sầu lo vô tận cùng mất mát, còn vương một chút tiếc nuối, đôi mắt sâu thẳm thăm thẳm đọng đầy buồn thương, nếu như không phải chính mắt nhìn thấy, Si Ảnh nhất định cho rằng y đang khóc...

Không khỏi nhẹ nhàng hỏi: “Người đang suy nghĩ điều gì?” Ngữ khí ôn nhu trước nay chưa từng có.

“...” Qua đôi mắt Tễ Linh Nhạc, Si Ảnh có thể nhìn rõ ràng hình bóng phản chiếu của chính mình, nhưng y vẫn lặng im bất động.

“Này, đừng có dọa người như thế chứ!” Si Ảnh có chút bối rối, không khỏi vươn hai tay ôm lấy mặt y, “Người làm sao vậy?”

Có lẽ nhiệt độ cơ thể người khiến Tề Linh Nhạc có chút phản ứng, y cũng vươn tay ra cầm lấy bàn tay Si Ảnh, tiếp tục áp chặt vào gương mặt lạnh lẽo của mình, nhắm mắt lại để có thể hoàn toàn cảm thụ được sự ấm áp mềm mại ấy, “Kỳ đã thay đổi rồi...”

“... !” Vậy ra là có liên quan tới hần? Si Ảnh quỳ trên mặt đất, thân thể tựa sát vào người Tề Linh Nhạc, thanh âm êm ái như đang ngâm khe khẽ, “Là người đương nhiên sẽ thay đổi... Cho dù hần là đệ đệ của người thì hần cũng không thể nào vĩnh viễn hành động theo suy nghĩ của người, đúng không?”

“Kỳ đối với ta rất đặc biệt... Bây giờ hần đã quên đi hết thấy, đứng ở bên cạnh một người nam nhân khác... Có lẽ đây là lúc ta nên buông tay rồi...” Tề Linh Nhạc nói rất khẽ, từng đó cũng đủ thấy trong lòng y khó dứt bỏ đến thế nào.

Si Ảnh rất rõ ràng cảm thụ của y, nhưng cứ suy sụp thế này cũng không được! Lập tức rút bàn tay mình ra, Si Ảnh lập tức tung cửa xông ra ngoài, cũng không thêm quản Tề Linh Nhạc ở trong phòng như thế nào nữa.

“Si Ảnh công tử, vương gia thế nào rồi?” Ngoài cửa An bá thấy hần đi ra, mặt đầy vẻ lo lắng vội vàng tiến lên hỏi.

“An bá, ta muốn vào cung!” Si Ảnh dặn dò, “Ta đi một lúc thì người phải đi nói với hần, nói rằng... Si Ảnh tiến cung để tìm phiền toái!”

“A? Này, công tử chờ đã... Công tử!” Không nghe An bá khuyên can, Si Ảnh nhanh chóng xông ra ngoài.

...

Trong hoàng cung, tiểu bánh mật đã đến học đường rồi, Tuyền cùng Phạm chỉ có thể đánh cờ chờ nó tan học. Si Ảnh dựa vào kim bài Tuyền ban cho rất thuận lợi mà đi tới trước mặt bọn họ.

“Này, họ Kỳ kia!” Si Ảnh mở miệng mắng to, không một chút nào kiêng dè vị hoàng đế cao cao tại thượng.

“Lớn mật!” Một tiểu thái giám lập tức quát, “Sao người dám hét lên trước mặt bệ hạ?!”

“Toàn bộ các người lui ra đi!” Tuyền không hề tức giận, chỉ đơn giản ra lệnh, “Si Ảnh, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây a? Đại ca cũng không có ở đây, hần đi về rồi mà.”

Si Ảnh hai tay chống nạnh, bộ dáng cực kỳ giống mấy ả đàn bà đánh đá trên đường, “Kỳ Oát Tuyền, hôm nay người đã nói với lão xử nam cái gì?”

Tuyền cùng Phạm rất ăn ý mà đưa mắt liếc nhìn nhau một cái, nguyên lai chính là việc này, Tuyền liền đại diện đứng ra trả lời: “Không có gì a, chỉ là nói về việc muốn tìm cách để Phạm bình phục như trước mà thôi... Đại ca làm sao vậy?”

“Người không biết xấu hổ hay sao mà còn hỏi?!” Si Ảnh thật sự thấy bất bình thay cho Tề Linh Nhạc, cái tên đệ đệ này thật sự hoàn toàn không hiểu tâm ý của hần một chút nào, “Người chẳng lẽ không hề bận tâm một chút đến cảm thụ của đại ca người sao?”

“Đại ca?” Tuyền nhìn Phạm một chút, “Người là muốn ám chỉ việc gì chứ?”

“Ít ỏi đó giả ngu đi, mặc dù ta không biết các người đã nói gì, nhưng người đã làm hần tổn thương rất nhiều, người có biết hay không?” Si Ảnh nhìn thái độ làm như không có chuyện gì của Tuyền lại càng thêm phát hỏa.

Hai hàng lông mày Tuyền khẽ nhíu lại, đưa tay ngăn lại Phạm đang muốn biện hộ cho hần, nở nụ cười đầy quỷ dị, “Si Ảnh a, người là nói ta thương tổn đại ca sao?”

“Nếu không phải người thì là ai?” Si Ảnh tức đến mức thở hổn hển, không hề để ý mình đã từng bước rơi vào bẫy.

“A? Là đại ca chính miệng nói cho người?” Tuyền vẫn bất động thanh sắc mà dẫn dụ.

“Hắn như người chết rồi như vậy, chỉ có kẻ ngu ngốc mới không nhìn ra!” Nhớ lại Tề Linh Nhạc lúc vừa rồi, cơn giận lại càng ùn ùn kéo đến, “Đừng tưởng rằng hắn thương người sùng người thì người có thể khi dễ hắn thế nào cũng được, hắn đồng ý thì ta cũng sẽ không chịu...”

“A? Người không chịu? Xin hỏi người cùng đại ca có quan hệ gì chứ?” Tuyền buồn cười hỏi, nếu không phải Phạm đang đứng bên cạnh nháy mắt thì cũng không biết hắn sẽ nói ra những lời kinh thiên động địa đến mức nào.

Si Ảnh trong lòng vẫn không hề để ý lớn tiếng trả lời: “Quan hệ gì à? Chúng ta không hề có bất cứ quan hệ gì, nhưng ta không chịu được việc người khi dễ hắn như vậy!”

“Ta khi dễ hắn?” Tuyền chỉ chỉ ngón tay về phía mình, phảng phất như hắn đã nghe được một chuyện đáng buồn cười nhất trên đời, “Ha ha... Sao dám sao dám, đại ca còn không hề nói không chịu được, người dựa vào cái gì mà lại chịu không nổi?”

“Nói nhảm, chỉ dựa vào việc ta thích hắn đấy, thì sao?!” Si Ảnh vừa nói ra, mới phát hiện mình đã lỡ lời rồi.

Không xong! Hắn lập tức dùng hai tay bịt chặt miệng mình lại, vẻ mặt cũng mang theo một chút hoảng sợ... Sao lại có thể bất cẩn nói ra như vậy chứ...

“Ồ... Nguyên lai là như vậy a!” Tuyền hài lòng gật gật đầu, “Phạm, người cũng nghe được rồi đúng không, Si Ảnh là thích đại ca a!”

“Đúng, nghe thấy được!” Phạm cũng che miệng cười khẽ, nhưng Si Ảnh không hề phát hiện ra.

“Chờ... chờ một chút...” Sắc mặt Si Ảnh lúc này quả thật rất buồn cười, lúc xanh lúc tím, vô cùng lúng túng.

Tuyền liền đưa tay khoác vai hắn, giống hệt như một người huynh đệ ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Người thích đại ca thì cứ việc nói thẳng a! Có muốn ta hỗ trợ không? Ta có thể cho người mượn thủy tinh đục làm dùng một lát nha... Sớm sinh một bảo bảo, tiền trăm hậu tấu... Người thấy thế nào?”

“Thần... thần kinh...” Si Ảnh đẩy hắn ra, nhưng trong lòng lại vô cùng ảm áp.

Hắn không phản đối... Đương kim Thánh thượng cư nhiên lại không hề phản đối?! Hắn có phải nên nắm chắc lấy cơ hội này để thay đổi vận mệnh của chính mình không?

“Ai, đừng vô tình như vậy chứ, người ta nói rất thật lòng mà.” Tuyền vẫn tỏ thái độ vô cùng đồng dạng, nói không biết ngượng.

Sắc mặt Si Ảnh đỏ bừng, chỉ có thể lắp bắp mà thối lui về sau từng bước: “Các người... Các người... Không cho phép các người nói với lão nhân kia... ta nói... thích... Chuyện này... Có nghe thấy không?”

“A, nghe thấy nghe thấy!” Tuyền liếc mắt đáp, Phạm cũng cười gật gật đầu.

Nghe được lời hứa hẹn xong, Si Ảnh cũng không dám đứng lại dù chỉ một giây, ngã trái ngã phải mà chạy ra khỏi hoàng cung... để lại hoàng đế cùng lão bản vẫn mang vẻ mặt xem kịch vui đứng đó.

51. Chương 51

Si Ảnh đi như bay. Vừa ra tới cửa cung, đã gặp Tề Linh Nhạc một mình cưỡi ngựa tới, còn chưa kịp dừng lại để thở đã bị Vương gia ôm lên ngựa, giữ chặt lấy hắn trong lòng.

“Người thật to gan, cư nhiên có dũng khí tới hoàng cung mà giường oai!” Tề Linh Nhạc ngồi phía sau nói đầy uy hiếp, nhưng có lẽ là Si Ảnh gặp ảo giác, vì hắn cảm nhận được đôi tay đang ôm chặt mình cư nhiên lại hơi run lên nhẹ nhẹ.

“Sao? Tinh thần khôi phục rồi à?” Đúng như Si Ảnh sở liệu, chỉ cần hắn làm như vậy, Tề Linh Nhạc nhất định sẽ đến.

Tễ Linh Nhạc ngạc nhiên, rồi nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, “Người đây là cố ý?!”

“Nhìn bộ dáng của người hần là đã gặp Kỳ rồi... Đã nói gì với hần?” Tễ Linh Nhạc nắm dây cương, đi vào một con đường khác.

“Không có gì.” Chuyện kia nói ra với ai cũng không có lợi, Si Ảnh chỉ có thể lựa chọn giấu diếm, “Bây giờ đi đâu đây? Chúng ta không quay về sao?”

Tễ Linh Nhạc nhìn bốn phía một chút, xác nhận trên đường không có ai, mới thả chậm cước bộ để ngựa đi thông dong... “Không quay về, đưa người tới nơi này!”

Si Ảnh thấy rất kỳ quái, nhưng cũng không cự tuyệt, nhìn bốn phía càng ngày càng hoang vu, hần cũng đã rõ ràng — Tễ Linh Nhạc rốt cuộc muốn dẫn hần đi vào trong đó?

“Kỳ kém ta sáu tuổi, cho nên từ khi còn bé, ta vốn luôn bị mẫu hậu bồi dưỡng để trở thành người kế thừa ngôi vị...” Tễ Linh Nhạc cứ nhiên vô duyên vô cớ kể cho Si Ảnh nghe về quá khứ của mình, mà Si Ảnh cũng cẩn thận lắng nghe, không hề có chút ý định nào muốn cắt đứt câu chuyện ấy.

“Mẫu hậu trời sinh tính tình gian xảo, lại kiêu ngạo ngang ngược, mặc dù thân phận là công chúa nước láng giềng, nhưng trừ thân phận đặc biệt ấy ra, bà một chút cũng không chiếm được tâm của phụ hoàng! Bởi vậy hậu cung của phụ hoàng mỹ nữ nhiều vô số...” Tễ Linh Nhạc trong mắt đầy ý vị giễu cợt, “Nhưng châm chọc chính là, nhiều phi tần như vậy, cũng chỉ có mẫu hậu có bản lĩnh sinh hạ long thai, ước mơ có hài tử đối với những phi tử còn lại, căn bản vốn là hy vọng xa vời!”

“A? Tại sao?!” Si Ảnh cũng từng vì việc hoàng tộc có quá ít con nối dõi mà nghi hoặc, hôm nay nghe được chuyện này, hần càng cảm thấy kỳ quái.

Tễ Linh Nhạc hừ lạnh một tiếng: “Bởi vì hài tử của các phi tử còn lại, các đệ đệ muội muội của ta, đều bị mẫu hậu hạ sát từ khi còn trong nôi hoặc thậm chí là trong bụng!”

Si Ảnh ngẩn người ra, hai tay không khỏi ôm chặt chính mình, “Ân oán của những người phụ nữ nơi hậu cung... thật sự là đáng sợ... Mẫu hậu người yêu phụ hoàng người đến vậy sao?”

“Không, mẫu hậu ta không thương phụ hoàng... Bà chính miệng nói cho ta biết...” Ngữ khí Tễ Linh Nhạc nghe càng thêm sâu thẳm, “Bà ở đất nước mình có yêu một nam nhân, nhưng phụ hoàng vì ngôi vị hoàng đế của mình đã phá hủy tất cả tình yêu và cuộc sống của bà, cho nên bà muốn người phải vì bà mà trả giá đại giới!”

“Đại giới kia chính là...”

“Phụ hoàng có thể có được người phụ nữ mà người yêu nhất, nhưng người sẽ vĩnh viễn không bao giờ có thể có hài tử của nữ nhân ấy, mẫu hậu muốn con của chính mình kế thừa ngôi vị hoàng đế này!” Nói đến đây, Si Ảnh đại khái cũng đã hiểu sự tình.

“Phụ hoàng cũng từng thử làm cho phi tử khác mang thai, nhưng các nàng cũng không một ai may mắn thoát khỏi...” Tễ Linh Nhạc tựa khuôn mặt mỗi mét vào vai Si Ảnh, giống như muốn tìm kiếm sự an ủi.

Si Ảnh để yên cho y dựa vào, người cũng hơi ngả ra sau, hai thân thể dựa sát vào nhau như vậy thật sự vô cùng ấm áp...

“Bọn họ như vậy thật sự rất quá đáng, nhưng bọn đệ đệ của người vốn là...” Tiên hoàng không thích tiên hậu, vậy sao lại nguyện ý lần nữa cùng bà kết hợp chứ?

“Nguyên nhân rất nực cười, khi ta được sáu tuổi, các đại thần lấy lý do ‘hậu cung con nối dõi không đủ’, liền liên hợp thượng tấu. Cuối cùng phụ hoàng không thể không bước vào tẩm cung của mẫu hậu một lần nữa...” Tễ Linh Nhạc càng nói càng nhỏ giọng, cuối cùng cơ hồ không còn chút âm thanh nào.

Một lúc sau, hai người vẫn bảo trì trầm mặc, Si Ảnh căn bản vô cùng khó xử, không biết phải an ủi y thế nào, hài tử này cũng đã bị cha mẹ thương tổn quá sâu...

Nhưng qua một lúc, Tễ Linh Nhạc điều chỉnh tâm tình của mình, lại tiếp tục mở miệng, “Kỳ sinh ra, không thể nghi ngờ gì đã khiến cuộc sống của ta hoàn toàn thay đổi, mẫu hậu chỉ luôn tâm tâm niệm niệm người thừa kế vương vị tương lai sẽ là ta nên căn bản mặc kệ đứa con dư thừa như hần. Vì vậy từ khi còn bé,

người bầu bạn với hắn duy nhất chính là ta... Ta cứ ở bên nhìn đệ đệ lớn lên, lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác thế nào là thân tình... Sau đó Húc cũng được sinh ra...”

Nhớ tới sự tình mình từng vô tình phát hiện được, lúc này có lẽ mới là khi cơn ác mộng chính thức bắt đầu... Si Ảnh nhủ chặt mày, đôi môi cũng mím chặt lại.

“Ba người hoàng tử... Phụ hoàng cảm thấy như vậy đã đủ rồi, vì vậy không hề bước chân vào tẩm cung của mẫu hậu dù chỉ nửa bước... Nhưng hết thấy chuyện tồi tệ lại phát sinh vào năm Húc vừa tròn hai tuổi...”

Năm ấy, tiên hoàng từ quan ngoại trở về mang theo một nam hài. Sự xuất hiện của nam hài này làm cho tiên hậu bất an, hậu cung cũng bắt đầu dậy sóng. Mặc dù tiên hoàng an trí hắn ở Vu Thiên điện, mặc dù người chưa từng cùng hắn qua đêm, nhưng trực giác của phụ nữ rất cuộc cũng phát hiện ra có chỗ nào đó không thích hợp...

Cuối cùng vào lúc tiên hoàng bị trúng độc, tiên hậu phát hiện ra quan hệ mờ ám giữa hai người. Nam hài kia vì cứu tiên hoàng một mạng, đã xông vào Thủy tinh dực lâm, sau đó đã hoài thai hài tử...

“... Sau đó thì sao?” Si Ảnh hỏi.

“Sau đó... không biết phụ hoàng dùng phương pháp gì, mẫu hậu rốt cuộc không tìm được nam hài kia... Nhưng mẫu hậu cảm nhận được sự uy hiếp, vạn nhất người nọ sinh được một nam hài nữa, địa vị của con bà có thể sẽ không giữ được... Cho nên, bà đã nghĩ ra một biện pháp kinh thế hãi tục!”

Là biện pháp gì, mà có thể khiến cho một thiếu niên mười tuổi không thể không chính tay giết chết mẹ mình?! Si Ảnh kiên nhẫn chờ đợi đáp án từ Tề Linh Nhạc.

“Si Ảnh à... Người nói xem, nếu như một người tượng phu vì kẻ khác mà bỏ bê thế nhi, làm cho ấu tử chết yểu... hắn sẽ thế nào?” Tề Linh Nhạc hỏi ngược lại.

“Sao cơ?” Si Ảnh trừng mắt quay đầu lại, “Chẳng lẽ...”

Tề Linh Nhạc cười đầy sâu thẳm, “Tượng phu đương nhiên là sẽ vô cùng áy náy... Thậm chí dùng thứ trọng yếu nhất để đền bù lỗi lầm của mình...” Y nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Si Ảnh liền nói bổ sung giúp: “Mẫu hậu người vì muốn người được kế thừa ngôi vị, nên định giết chết Húc sao?”

Y không thừa nhận, nhưng Si Ảnh biết mình đã đoán đúng rồi, Tề Linh Nhạc bỏ qua chuyện này nói tiếp, “Kỳ lúc ấy bốn tuổi cũng tận mắt thấy ta đánh ngã mẫu hậu, gáy bà đập xuống đất, cứ thế lia đời... Khi phụ hoàng tới thì mọi chuyện đã kết thúc!”

“Lúc ấy hắn mọi người đều vô cùng đau khổ!” Si Ảnh nắm lấy bàn tay đang cầm cương của y.

“Phải... Nhưng phụ hoàng và Kỳ không hề trách cứ ta chút nào... Phụ hoàng là có tư tâm, còn Kỳ thì từ đầu tới cuối đều đứng ở phía ta...” Đúng vậy, cho nên hắn mới có thể đối với đệ đệ ruột thịt của mình ôm ấp một tình cảm khác thường.

“Nhưng đệ đệ ngươi bây giờ không còn đứng ở bên người nữa, cho nên ngươi cảm thấy rất bất bình đúng không?” Si Ảnh rốt cuộc đã tìm được điểm mấu chốt.

“Chúng ta tới rồi!” Không hề trả lời câu hỏi của hắn, Tề Linh Nhạc liền nhảy xuống ngựa trước.

“Nơi này là...” Si Ảnh nhìn quanh bốn phía, có chút mơ hồ, hắn đã bị mang tới một ngọn núi nhỏ vô danh, “Chúng ta tới đây làm gì?”

Tề Linh Nhạc giúp hắn xuống ngựa, chỉ chỉ ánh dương đã sắp lặn xuống phía chân trời, “Ta đưa ngươi tới để xem cái này!”

“Chỉ là trời chiều mà thôi...” Nói vậy nhưng Si Ảnh bất giác đã nhìn ngắm tới mức thất thần.

Ráng chiều đỏ rực lấp lánh những ánh ngũ sắc, vàng dương sắp tắt phía chân trời nhưng vẫn không mất đi sắc đỏ tươi ấm áp, đó là màu đỏ của sinh mệnh, màu đỏ của khát khao, ngẫu nhiên có một vài chú chim bay ngang qua, vươn mình lướt đi theo gió, quang cảnh xinh đẹp tới vô cùng...

“Nơi này... vốn trong một lần du ngoạn ta cùng Kỳ phát hiện được...” Tề Linh Nhạc từ phía sau ôm lấy hần nói, “Nhưng hôm nay Kỳ đã quên nơi này rồi!”

Si Ảnh vốn đã hoàn toàn mê say với mỹ cảnh thế gian, hoàn toàn không nghe được bất cứ lời nào y nói. Nhìn vầng dương phía xa xa, hần thốt ra lời tán thưởng từ đáy lòng, “Thật xinh đẹp...”

Nghe những lời nói đơn thuần ấy, nhìn bộ dáng say mê kia, Tề Linh Nhạc lúc đầu vốn hơi sửng sốt, nhưng chợt lộ ra vẻ tươi cười, “Rất đẹp đúng không?”

Si Ảnh quay đầu lại nhìn y, mỉm cười ngọt ngào mà gật đầu, “Đúng vậy... Mà mới vừa rồi người đã nói gì?”

“Không có gì...” Tay Tề Linh Nhạc đỡ lấy gáy Si Ảnh, kéo hần tới trước mặt mình, “Ta còn gặp qua thứ so với cái này còn đẹp hơn nhiều.”

“Đẹp hơn ư? Là cái gì?” Lòng hiếu kỳ của Si Ảnh lập tức bị gợi lên.

“Bí mật!” Vừa nói, y vừa cúi xuống đặt một nụ hôn lên đôi môi xinh đẹp mê người.

Kỳ vốn là đệ đệ của ta, một ngày nào đó nhất định sẽ rời xa ta, ta vốn luôn rõ ràng điều ấy. Kỳ thật ta vẫn một mực tìm kiếm, tìm kiếm một người có thể vĩnh viễn bên cạnh mình. Ta nghĩ, ta đã tìm được rồi, cái người thả hồn phiêu du theo cảnh trời chiều nơi này, nhưng so với cảnh đẹp nơi đây còn mỹ lệ hơn gấp bội...

52. Chương 52

Lão bản đã trở về, Diệu Quang vì cứu hần, xông vào thủy tinh đục lăm, cuối cùng đã hoài thương hải tử của Húc vương gia, hoàng đế bệ hạ cuối cùng cũng có thể hồi phục tinh thần, một lòng một dạ chuyên tâm vào chính vụ, Si Ảnh rốt cuộc cũng có thể tin tưởng hết thảy mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp.

Mà Si Ảnh vẫn đang chờ đợi, chờ đợi thời khắc có thể đem tất cả mọi chuyện xưa giải bày, sau đó vô luận dù kết quả thế nào, dù có phải chết hần cũng yên lòng nhắm mắt... Nhưng hết lần này đến lần khác ông trời đều không chiều theo ý hần, đúng lúc này hoàng đế bệ hạ lại bị kẻ gian hạ kịch độc.

“Cái gì?!” Si Ảnh kích động đứng lên, không cẩn thận hất đổ cả nghiên mực từ trên bàn xuống đất, “Người nói bệ hạ bị trúng độc, còn lão bản đi về chỗ sư phụ hần lấy giải được sao?! Bây giờ lão bản bị giam giữ nên các người muốn đi cứu hần?” Tại sao lại có thể như vậy?

Tề Linh Nhạc nhặt lên nghiên mực vừa bị đổ, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, chuyện này y đã cố gắng che giấu một thời gian, nếu không phải chính mình muốn theo chân bọn họ đi, tin chắc rằng tới bây giờ Si Ảnh cũng không hay biết chút gì.

“Ừ, đúng là như thế, ngày mai sẽ xuất phát...” Cầm lấy thư quyền trên tay đưa cho Si Ảnh, Tề Linh Nhạc dặn dò, “Người hãy hảo hảo ở trong phủ, khi nào trở về ta sẽ kiểm tra việc học của người.”

“... Ta không thèm!” Si Ảnh ném quyển sách sang bên cạnh, “Ta cũng muốn đi cùng các người!”

“Người không có võ công, đi làm gì?” Không phải chê hần phiền toái, chỉ là thấy khó hiểu, “Hơn nữa không ai có thể cam đoan trên đường đi sẽ an toàn!”

Si Ảnh nghe vậy, trong lòng càng thêm kiên quyết, “Như vậy ta lại càng muốn đi, lão gia hỏa người nói muốn dưỡng ta, nếu như vạn nhất có bề gì, ta đây cần phải đòi người một chút gì đó làm tin, để người lưu một chút tài sản cho ta!” Lời này nói ra, nghe như thế nào cũng giống như vợ chồng cãi nhau đòi chia tài sản.

Tề Linh Nhạc nhìn hần một hồi lâu, nhưng vẫn im lặng không lên tiếng.

“Thế nào, từ lão đầu, người hối hận rồi sao?” Si Ảnh hai tay ôm lấy khuôn mặt y kéo kéo.

“... Ta sẽ không chết! Ta có thể cam đoan!” Đáp lại bằng một lời thề son sắt, sau đó xoay người đặt lại thư quyền vào giá sách.

Si Ảnh vẫn tiếp tục kiên trì, “Ta không tin cam đoan của người, ta chỉ tin tưởng vào mắt mình, ta muốn đi cùng người!”

“... Vậy tùy người!” Tề Linh Nhạc ngập ngừng trong chốc lát, sau đó tiếp tục vuốt ve thư quyển.

Thấy y sáng khoái đáp ứng như vậy, Si Ảnh liền khắp khởi vui mừng chạy tới bên cạnh, cầm lấy sách trên bàn, hảo tâm mà đưa cho Tề Linh Nhạc, “Ta giúp người.”

“Ừm.” Không hề cự tuyệt, hai người trước khi đi khó có được một đêm an tĩnh hoà bình như vậy.

Xuất phát vào ngày hôm sau, ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng vì sự xuất hiện của hai người bọn họ mà giật mình kinh ngạc, càng chưa nói đến những người khác đi cùng!

Si Ảnh lúc này mới hiểu được, nguyên lai Tề Linh Nhạc cũng là loại người ‘tùy thời quyết định’, suy nghĩ vừa chuyển, con người liền không nhận được hung hăng trừng mắt liếc y một cái, có điều đối phương cũng chẳng thêm để ý.

Trong đoàn có hai người Si Ảnh không nhận ra, nhưng nghe nói bọn họ là võ lâm minh chủ hay gì gì đó, hẳn cũng không buồn hỏi nhiều, hết thấy đều nghe theo sự an bài của mọi người thẳng tiến.

“Ta nói này... chúng ta thật sự phải đi ‘Âm Vụ Lâm’ sao?” Thanh âm Si Ảnh mang theo chút run rẩy.

“Đúng vậy!” Tuyền thờ ơ trả lời, “Nếu đi theo con đường mà vị minh chủ kia đã vạch ra, chúng ta tối thiểu cũng phải mất hơn một tháng, trong khi thời gian lại cấp bách! Còn nếu chọn đi qua ‘Âm Vụ Lâm’, có thể chưa đầy một tháng đã tới nơi...”

“Âm Vụ Lâm”, Si Ảnh cũng từng nghe nói qua, đó là rừng ma trong truyền thuyết, tất cả mọi người đi vào đều sẽ gặp thứ gì đó rất đáng sợ, mà Si Ảnh sợ hãi nhất là loại này, mặc kệ sự thật đến tột cùng là như thế nào, hẳn cũng hy vọng có thể tránh xa cái nơi kia...

Vừa nghĩ như vậy, đột nhiên một đôi bàn tay đưa tới ôm chặt lấy hắn, người kia dùng thanh âm trầm ổn nói: “Đừng sợ hãi, chúng ta sẽ cùng nhau đi!”

“... !” Si Ảnh ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt đối phương cơ hồ có thể làm cho chính mình tăng thêm dũng khí, cùng nhau đi a... “Được!” Những lời này vừa thốt ra, đối lấy khuôn mặt tươi cười tán thưởng của người kia.

“Kỳ, ta cũng đi cùng các người!” Tới lúc Si Ảnh đồng ý rồi, Tề Linh Nhạc lập tức nói.

Tuyền an bài tất cả một cách thỏa đáng, sau đó đoàn người tiến thẳng vào rừng ma.

Vừa bước vào cánh rừng, sự yên tĩnh đến mức quỷ dị xung quanh làm cho Si Ảnh cảm thấy sợ hãi. Hắn đối với mỗi một động tĩnh nhỏ nhất đều trở nên dễ dàng hoảng hốt giật mình, một cơn gió thổi cỏ lay cơ hồ cũng dọa hắn sợ đến suýt ngã.

Trên đường tiểu thái tử đột nhiên xuất hiện gây cho hắn dả kích không nhỏ, lúc sau lại thấy những ngọn lửa ma trời lúc ẩn lúc hiện, càng như một kích trí mạng đánh vào tâm trí hắn. Tề Linh Nhạc mặc dù một mực bên cạnh khuyên bảo hắn hãy cố giữ tỉnh táo, nhưng ngay lúc vừa rời khỏi cánh rừng, dưới một loạt những kích thích, Si Ảnh rốt cuộc không chịu nổi, rơi vào tầng tầng những cơn ác mộng...

Từ tầng gác đỡ rực nhìn xuống phía dưới, tiếng nam nhân thở dốc, tiếng nữ nhân thét chói tai, tiếng hài đồng khóc la, tiếng lão nhân trách mắng, từng đợt từng đợt như thác lũ đập vào màng nhĩ Si Ảnh... Hắc ám hỗn loạn, khiến cho một cơn khủng hoảng vô tận ập tới...

“A A A...” Hắn ở giữa đoàn người như một kẻ điên hét to, “Đại nương... nương... Ta không phải cố ý giết hắn... Phụ thân, không phải ta cố ý... Phụ thân là do ta vô tình đẩy ngã xuống... nhưng ta không muốn giết hắn...”

May mắn Tề Linh Nhạc kịp thời phản ứng, hôn lên môi hắn, nuốt lấy những tiếng thét cùng nước nử vào trong, một tay ôm chặt hắn vào lòng an ủi: “Đừng sợ hãi... Ở đây không ai trách người cả... Đây là lỗi của hắn... Không phải người... Bình tĩnh... bình tĩnh lại...”

“... Không phải ta sai... Không phải ta...” Phảng phất nghe được những lời này, Si Ảnh dần từ từ an tĩnh lại, cuối cùng ở trong lòng Tế Linh Nhạc im lặng thiếp đi...

... ..

Khi Si Ảnh lần nữa hồi phục thần trí, đã là sáng sớm của ngày hôm sau.

Hắn chậm rãi từ trong lòng Tế Linh Nhạc khẽ động, nhắm mắt cố hồi tưởng lại mọi việc, bản thân đối với những chuyện ngày hôm qua căn bản không hề nhớ chút nào, chỉ mơ hồ cảm thấy rất thống khổ, sau đó... sau đó...

“Tỉnh rồi à? Người không sao chứ?” Tế Linh Nhạc cũng vừa tỉnh lại hỏi.

“Ừm...” Nhưng sắc mặt Si Ảnh vẫn không khỏe lắm, “Ngày hôm qua... thật sự rất xin lỗi... ta có phải... đã rất thất thố không?”

Tế Linh Nhạc lại ôm lấy hắn, chỉ chỉ Tuyền đang ngủ say bên cạnh nói, “Không có gì, Kỳ cũng không hỏi nhiều, người cứ yên tâm đi!”

Si Ảnh không nói gì chỉ cúi đầu, có thể thấy được hắn đang nhớ lại sự tình ngày hôm qua.

“Các người tỉnh rồi à, Si Ảnh thế nào?” Diệu Quang đi tới bên người bọn họ chào hỏi.

“Ta ổn!” Si Ảnh theo phản xạ mà rất nhanh đứng dậy, một thân quần áo đơn bạc không ngừng run run rẩy rẩy.

Diệu Quang cười cười, “Bộ dáng cứ như ông cụ non!”

Tế Linh Nhạc cũng đứng dậy theo, “Diệu Quang, ta cùng hắn đi hái chút hoa quả, các người ở lại đây chờ!”

“Được!” Diệu Quang thuận ý đáp ứng.

Bọn họ đi rồi, Húc đi tới bên người Diệu Quang, nhìn theo bóng lưng hai người hỏi: “Đại ca định đi đâu?”

“Trên danh nghĩa là đi tìm hoa quả, còn thực sự là đi dạo!” Diệu Quang trả lời, “Không nghĩ tới tiểu tử Si Ảnh này lại có thể hấp dẫn Vương gia như vậy, ha ha...”

“Hả?” Húc có chút mơ hồ, cái gì mà hấp dẫn với không hấp dẫn, hắn vốn là nam sủng của đại ca, không phải sao?

Diệu Quang làm ra bộ dạng ‘trẻ nhỏ không dễ dạy’ nhìn Húc cảm thán: “Ai, cùng là huynh đệ như nhau, mà sao lại khác xa như vậy chứ?”

... ..

Tế Linh Nhạc mang theo Si Ảnh đi tới một nơi cách đó không xa, nhặt lên một hòn đá nhỏ từ trên mặt đất, ném vài cái để đập rụng ít quả trên cây. Si Ảnh không kêu ca nửa lời, im lặng nhặt trái cây rơi xuống, chỉ tốn một chút thời gian, bọn họ đã có thu hoạch lớn mang về.

Trên đường về, Si Ảnh vẫn an tĩnh như vậy, nhưng thanh âm của Tế Linh Nhạc lại khiến cho hắn chú ý, “Ta sẽ nói ra suy nghĩ của mình, nếu như không muốn trả lời, người có thể tiếp tục bảo trì im lặng!”

“Ta...” Tựa hồ như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng Si Ảnh vẫn không nói ra.

Tế Linh Nhạc cũng không để ý, bản thân lại như thể thì thầm với chính mình: “Chuyện của người vốn là Tần Viễn nói cho ta biết, hắn bảo người là vì giết Triển Hào Kiệt mới chạy trốn vào kỹ viện...”

“Chân tướng sự việc ra sao thật sự ta không rõ, nhưng ta tin rằng người không phải loại người như vậy... Chuyện của ta, ta cũng đã nói rồi, ta đây chưa từng lo lắng mẫu hậu sẽ đến tìm ta, vậy người cần lo lắng cái gì chứ?” Y nói ra thật rất dễ dàng...

“Không phải!” Si Ảnh lập tức dừng cước bộ lớn tiếng phản bác, “Người không biết gì cả! Ta chính tay giết chết cha mình... Tất cả mọi người đều nói đó là lỗi của ta! Đại nương, huynh đệ, ngay cả hạ nhân đều nói vậy, ta đã giết cha, đã hủy diệt tiền đồ chói lọi của Triển gia, cho nên bọn chúng đối xử với súc sinh còn tốt hơn đối với ta! Bọn chúng đều nói như vậy... Ta...”

Tễ Linh Nhạc dùng tay che miệng hắt lại, “Bọn chúng thì thế nào? Ta là Vương gia, lời nói của ta đương nhiên là có đạo lý hơn so với bọn chúng!”

“...” Một tay nắm lấy tay Tễ Linh Nhạc, Si Ảnh bỗng nhiên cảm thấy thoải mái vô cùng, như thể có một người đã thay mình biện minh tất cả... Đây là lần đầu tiên hắn có được sự che chở như vậy...

Khi bọn họ về tới nơi, Tuyền cũng đã tỉnh lại, y cười tủm tỉm mà nhìn Si Ảnh, câu thứ nhất nói chính là “Đồ ngốc! Quý cũng sẽ không tìm tới người!”

Si Ảnh lại càng hoảng sợ, nhưng lại bị lời nói của “Quý cụ nhân” (Người đáng sợ) đi phía sau chọc cho á khẩu không nói được nên lời.

“Đều không phải lỗi của hắn!” — Mặc dù chuyện tối hôm qua không hề nhớ chút gì, nhưng những lời này của Tễ Linh Nhạc thật sự đã khắc sâu vào lòng hắn, không bao giờ phai...

53. Chương 53

Hết thấy đều đột nhiên bắt đầu như thế, mà chấm dứt cũng là bất đắc dĩ như vậy...

Bọn họ đã vượt qua được ‘Âm Vụ Lâm’ đầy khó khăn thử thách, tới được Tiêu Dao trang cách đó hơn mười dặm... Mà cuối cùng ‘địch nhân’ kia, bất quá cũng chỉ là một nam tử điên cuồng si mê vì tình ái, vì ‘trả thù’, chỉ có điều do không cam lòng mà sinh ra thù hận.

Nam tử mà mới vài ngày trước Tễ Linh Nhạc đã nhắc tới, giờ đây đang điên cuồng đứng trước mặt Si Ảnh, trên nét mặt là vô hạn bi ai...

Nhưng bây giờ người nên bi ai nhất, không cam lòng nhất hẳn phải là hoàng đế cùng lão bản đi! Hết thấy ân oán đều không có quan hệ tới hai người, nhưng lại chỉ vì bọn họ yêu nhau mà rơi vào kết cục hôm nay, một người thân mang kịch độc, một kẻ bị phé toàn bộ võ công... Tại sao lại như vậy chứ? Nếu như bọn họ sớm biết sẽ có ngày này... liệu còn có thể yêu nhau không?

Cùng tiểu Thái tử ngồi trên xe ngựa, Si Ảnh không khỏi liếc nhìn về phía Tễ Linh Nhạc đang ngồi một bên nhắm mắt dưỡng thần, nếu như...

“Đang nhìn gì thế?” Tễ Linh Nhạc tuy nhắm mắt nhưng vẫn có thể hoàn mỹ tiếp được tầm mắt của Si Ảnh.

Si Ảnh hơi kinh hoàng mà ngơ ngậy người, “Không... Không có gì... Chỉ là đang suy nghĩ, người định xử trí người kia thế nào?”

Người kia... Đôi mắt Tễ Linh Nhạc phiêu về phía một thân ảnh đang cuộn mình trong góc, người đó đang ôm chặt gối mà say sưa ngủ, chính hắn là kẻ đã đẩy Tễ Lăng Kỳ vào tuyệt cảnh hôm nay!

“Đem hắn giao cho...”

“Vương gia, hãy đưa hắn cho ta xử lý đi! Ta muốn mang hắn về nhà, để cho thê tử cùng nhau trông coi hắn.” Đổng Hình đi cùng bỗng tiếp lời.

Thê tử của hắn ư? Si Ảnh chưa nghe được rõ ràng.

“... Được rồi, phụ hoàng cũng từng nói qua không cần làm khó hắn, để hắn ở bên người nữ nhi có lẽ là lựa chọn tốt nhất!” Tễ Linh Nhạc bình thản đồng ý.

Nữ nhi... Như vậy nàng vốn là... Si Ảnh kinh ngạc mà nhìn bọn họ, nhưng ngược lại Diệu Quang bên kia lại không thèm để ý, tiếp tục nghỉ ngơi, Húc ở bên ngoài điều khiển xe ngựa đương nhiên lại càng không nghe thấy cuộc nói chuyện vừa rồi.

“Đó chính là nói...” Si Ảnh vừa muốn mở miệng.

Nhưng Diệu Quang đã kịp thời ngăn hắn lại, “Suyt... Hãy để cho bí mật này vĩnh viễn là bí mật đi!”

“...” Có lẽ dự liệu được hẳn không phải người nhiều chuyện, cho nên bọn họ mới lớn mật như thế, “Đúng vậy... Bây giờ điều chúng ta nên lo lắng chính là... khi tiểu thái tử tỉnh lại, chúng ta phải làm sao nói với nó đây?”

Câu chuyện rốt cuộc lại xoay quanh vị tiểu thái tử kia. Đúng vậy... nên nói như thế nào đây?

... ..

Hoàn toàn không như người ta dự đoán, sau khi hồi cung, tiểu thái tử luôn luôn thông minh lanh lợi chẳng những không chịu dựa theo thánh chỉ bệ hạ lưu lại mà đặng cơ, ngược lại thái độ hết sức khác thường, làm ra rất nhiều chuyện hoang đường nhằm nhí!

Nó ở khắp nơi trêu chọc thái giám cung nữ, kéo hủy tấu chương, thậm chí còn ở tẩm cung nói ra những lời đại nghịch bất đạo như muốn nhường ngôi cho người khác.

Thái giám trong cung sau khi nghe được, sợ tới mức lập tức đến Vương phủ bẩm báo, Tể Linh Nhạc nghe xong, tức giận đem theo Si Ảnh nửa đêm tiến cung, vừa vào cửa đã thấy thái tử diên hạ ở trên giường loạn thành một đoàn!

“Oa a... Ta không muốn ngôi vị, ta không cần lên làm Hoàng đế! Các người ai muốn làm không?” Tiểu oa nhi vừa nhảy nhót vừa hỏi một nô tài bên cạnh.

Mà các nô tài đã sợ đến mức tay chân run rẩy, chỉ lo vị tiểu chủ tử này có chuyện gì, “Ôi, tiểu tổ tông của ta, tổ gia gia, xin người đừng có nháo loạn nữa...”

“Hong Lãm!” Thanh âm uy nghiêm của Tể Linh Nhạc thoáng cái trấn an tất cả mọi người, “Các người đều đi ra hết, không có lệnh của bốn vương thì không được vào!”

“Dạ!” Chúng nô tài đều như trút được một gánh nặng, vội vàng lui cả ra.

Si Ảnh vừa tiến vào, Tể Linh Nhạc liền phân phó hẳn khóa cửa phòng lại.

“Đại bá, Si Ảnh thúc thúc...” Tiểu thái tử ngừng làm xằng làm bậy, ngược lại ngoan ngoãn ngồi trên giường gọi.

Đóng cửa phòng xong, Si Ảnh xoay người, nhưng lại kinh ngạc phát hiện ra Tể Linh Nhạc đã giơ một tay lên, hướng mặt đưa nhỏ giáng xuống.

“Này, có chuyện gì thì từ từ nói!” Mặc dù hẳn không phải là người rất thích hài tử, nhưng trước mặt bọn trẻ vẫn không nỡ nhẫn tâm đánh mắng được.

Mà ngoài dự đoán của mọi người chính là, cái tát kia của Tể Linh Nhạc cũng không có đánh vào mặt Hồng Lãm, mà chỉ khe vuốt ve khuôn mặt non nớt của hài tử, “Hong Lãm, người có biết mình là ai hay không?”

“...” Hồng Lãm cắn cắn môi dưới, nhưng không trả lời.

“Người là thái tử!” Tể Linh Nhạc trả lời thay nó, “Thậm chí người sau này sẽ trở thành hoàng đế, phụ hoàng của người đã đem nhiệm vụ trọng đại này giao lại cho người, người sao có thể ngang bướng cứng đầu như thế chứ?!”

Hồng Lãm đột nhiên ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn chăm chăm vào vị trưởng bối trước mặt, giọng nói mang theo âm nức nở: “Ồ... Con mới không cần làm hoàng đế! Nếu con không làm hoàng đế, con không nghe lời, con đi khắp nơi làm chuyện xấu... ba ba sẽ cùng phụ thân trở về ngăn con lại, sẽ dạy con đạo lý làm người... Con... ô ư...” Nói đến đây đã khóc đến không thành tiếng.

Thật khó tưởng tượng, đây từng là hài tử bị mình coi như đứa ngốc, ở Căng Uyên lâu nơi biên cảnh trêu chọc suốt ngày, nhưng giờ đây vẫn là nó đang ngồi trên long sàng, nhìn vẫn cô độc như thế, nhưng thân thể nhỏ bé yếu đuối này lại đang gánh vác cả xã tắc giang sơn...

Một cổ thương cảm bỗng dưng nảy sinh trong lòng Si Ảnh, thân thể cũng lập tức bước tới mà ôm lấy oa nhi vào lòng, mùi thơm con trẻ khuếch tán trong không gian, bên miệng cũng không tự chủ được mà khe khẽ ngâm nga một khúc hát ru đã thuộc từ khi còn bé...

Hành động nhẹ nhàng như đang thôi miên, không lâu sau, thân thể mềm nhũn kia truyền đến tiếng hít thở vững vàng, mặt dù trên mặt vẫn còn vương lại nước mắt chưa khô, mặc dù trong miệng hài tử vẫn còn gọi “ba ba” khe khẽ...

“... Nó ngủ rồi?” Tễ Linh Nhạc chuẩn bị chặn mền cẩn thận cho bảo bảo hỏi.

“Ừm!” Si Ảnh rất hợp tác ôm nó tới ổ chăn, đắp chăn cẩn thận rồi nói, “Chúng ta đi ra ngoài đi!”

Đi dạo lúc nửa đêm giữa hoàng cung, Si Ảnh cảm thấy cũng có một phong vị khác lạ, ngay cả thanh âm cước bộ giẫm trên lá cây cũng có thể nghe được rõ ràng...

Đột nhiên Tễ Linh Nhạc đưa hân tới một cung điện phía trước, “Si Ảnh, đêm nay chúng ta ngủ lại nơi này đi!”

“A? Nơi này ư?” Si Ảnh cũng theo Tễ Linh Nhạc đi vào.

Trong phòng những vật dụng cần thiết đều đủ cả, xem ra cũng thường xuyên có người tới quét dọn, chẳng lẽ là...

“Nơi này từng là tẩm cung của ta...” Quả nhiên như thế! “Kỳ thường cho người tới quét dọn, để ta có thể tùy thời tùy lúc trở về.”

Si Ảnh bước tới vài bước ngã xuống giường, “Một mỏi quá... Người gần đây đều ở chỗ này sao?”

“Ừ, để cho Hồng Lãm có thể thuận lợi kế thừa vương vị, ta gần đây đều ở chỗ này, người có muốn ở lại không?” Người Triền gia đã tận dụng thế lực của mình mở rộng phạm vi tìm kiếm, Tễ Linh Nhạc cũng không dám cam đoan vương phủ vẫn an toàn, nhưng hoàng cung thì khác, nơi này là an toàn tuyệt đối!

“Được!” Lần này hân không muốn cãi lại y, “Hơn nữa... tiểu hài tử kia rất đáng thương.”

“Đáng thương? Theo như ta nhớ thì người vốn không thích hài tử mà?” Tễ Linh Nhạc trêu ghẹo nói.

“Không thích là một chuyện!” Si Ảnh ngồi dậy, “Bây giờ nó đang muốn tìm kiếm sự an ủi của người thân, đại bá của nó như người không phát giác ra sao?”

Tễ Linh Nhạc cũng nằm xuống bên cạnh hân, “Ta đương nhiên biết chứ, nhưng ta cũng không thể cho nó điều gì cả, bởi vì để nó có thể trở thành hoàng đế, nó nhất định phải là một người có thể đảm đương gánh vác trọng trách trên vai! Nó không thể ỷ lại vào ta!”

“Cho nên người lựa chọn im lặng?”

“Không, ta lựa chọn tại thời điểm thích hợp để người giúp nó một chút! Hãy chờ xem, ngày mai, Hồng Lãm sẽ...”

... ..

Đúng như lời Tễ Linh Nhạc nói, ngày hôm sau tiểu thái tử ngược lại rất ngoan ngoãn bắt đầu chuẩn bị các công việc cho đại điển đăng cơ, hơn nữa mỗi ngày sau khi công việc kết thúc, nó đều đứng giờ đến báo cáo với Si Ảnh!

“Si Ảnh thúc thúc, hôm nay người cùng Lãm nhi nói một chút chuyện xưa đi!” Tiểu thái tử vừa ăn tiểu điểm tâm vừa đề nghị.

Có lẽ do muốn tìm lại cảm giác như khi phụ hoàng cùng phụ thân còn ở trong cung, nó rất thích quẩn quýt lấy Si Ảnh cùng trò chuyện!

“Chuyện xưa thì miễn đi, hôm nay ta sẽ xướng một khúc thi từ cho người nghe, người cứ nhớ kỹ là được!” Rất ngạc nhiên chính là, Si Ảnh bây giờ không còn bài xích hài tử này nữa, có thể do lúc trước đã vốn quen thuộc nên vậy chăng...

“Thi từ? Thúc thúc không phải vừa mới học chữ sao?” Hồng Lãm nhớ rõ có người từng nói với nó như vậy.

“Đúng thế, ta gần đây rảnh rỗi, nên ngẫu nhiên có làm một khúc thi từ, không được sao? Người không thích?” Hắc, cứ nhiên nổi lên ý định muốn uy hiếp hoàng đế tương lai!

“... Không dám ạ!”

“Người hãy nghe cho kỹ, nhất định phải nhớ kỹ đấy!”

“Dạ dạ!”

“Thanh thiên khai nhan thăng long hồi, vũ dư sơn sắc hồn như thụ. Mạc đẳng nhật lạc cận hoàng hôn, ngân xuyên ánh sắc thủy diệp hồn.” (Trời xanh rực rỡ rồng bay về, mưa trên sắc núi tựa như say ngủ. Đường chờ vầng dương lặn lúc hoàng hôn, ánh bạc xuyên qua sắc nước đều là hư ảo). Si Ảnh từng câu từng chữ đều rất rõ ràng.

Hồng Lãm yên lặng ngẫm lại, đột nhiên bật cười ha ha, “Ha ha... Thúc thúc à, ‘thanh thiên khai nhan’ sao lại đối cùng ‘vũ dư sơn sắc’ được?”

“...”

“Ha ha ha ha...”

54. Chương 54

“Đang cười gì thế?” Tễ Linh Nhạc theo tiếng cười vui đi đến.

“Đại bá!” Hồng Lãm thấy y trở về, liền nhảy xuống khỏi ghế, chạy vội ra cửa nhìn nhìn trời, “A, đã muộn như vậy rồi, ta cũng phải về thôi!”

“Nô tài cung tiễn tiểu chủ tử!” Thái giám đứng một bên vừa nghe, liền bước lên một bước để tùy thị (chờ hầu hạ).

“Chờ một chút, Hồng Lãm, bốn câu kia nhớ kỹ chưa?” Si Ảnh vội vàng hỏi.

“Dạ, đã nhớ kỹ! Đại bá, thúc thúc, gặp lại sau!” Đơn giản nói vài câu từ biệt, Hồng Lãm đi đem không gian trả lại cho hai người bọn họ.

Nhìn bóng lưng nho nhỏ kia, Si Ảnh không khỏi cảm khái, thế sự quả thật biến đổi khó lường, ai có thể nghĩ rằng một hài tử còn chưa trưởng thành sắp trở thành người đứng đầu một quốc gia chứ...

“Si Ảnh!” Tiếng gọi của Tễ Linh Nhạc đã đem thần trí hắn quay về, “Người bảo Hồng Lãm nhớ kỹ cái gì?”

“Không có gì...” Si Ảnh xoay người, “Oa a! Người làm gì chứ?” Nhưng đã bị Tễ Linh Nhạc nhanh chóng ôm lấy.

Tễ Linh Nhạc đặt hắn trên giường lớn, ánh mắt nghiêm túc nhưng vẫn chứa nhu tình.

Về mặt y như vậy rơi vào trong mắt Si Ảnh lại có chút không được tự nhiên, cái loại cảm giác này hắn không gọi tên ra được, nhưng có thể cảm nhận hết sức rõ ràng...

Nuốt nuốt nước miếng, Si Ảnh chau mày xê dịch người ra một chút hỏi: “Người... muốn làm gì?”

“Nếu như Kỳ không về, lão bản của ngươi có thể trở về không?” Tễ Linh Nhạc dựa sát vào bên người hắn.

“... Có thể!” Si Ảnh tự ngẫm nghĩ một chút rồi trả lời, “Bảo bảo ở đây... hơn nữa theo cá tính của hoàng đế đệ hạ đương nhiên cũng không muốn hắn bị chôn cùng...” Khi nói ra những lời này, giọng Si Ảnh không giấu được sự hâm mộ.

Tễ Linh Nhạc nhắm lại đôi mắt sâu thăm thẳm, nằm bên cạnh Si Ảnh, hai tay gối sau đầu, Si Ảnh xoay người, tay trái đỡ lấy cằm, chuyên chú nhìn dung nhan khi ngủ của y, cũng tựa hồ như đang suy tư gì đó...

Mấy ngày nay Tễ Linh Nhạc suy nghĩ rất nhiều, chuyện tình của Kỳ khiến cho y rất băn khoăn, cũng là dạy cho y một bài học!

Nhân sinh trên đời, sinh tử khó lường, ai cũng không thể biết được sau này sẽ phát sinh chuyện gì, khi nào thì phát sinh và kết quả sẽ ra sao... Dân chúng cũng thế, hoàng đế cũng vậy, mọi người đứng trước vận mệnh của mình đều giống nhau không có ai ngoại lệ. Mà những gì con người ta có thể làm, bất quá chỉ là tận dụng từng ngày trên nhân thế cùng ái nhân sống một cuộc sống hạnh phúc an bình!

Cho nên, y quyết định rồi! Hạnh phúc của bản thân phải do chính tay mình nắm chặt, để cho người mình yêu được hạnh phúc, cũng là hạnh phúc của chính mình... Nếu như chuyện này có thể dễ dàng nói ra...

“Si Ảnh.” Vẫn đang nhắm mắt, y đột nhiên mở miệng.

Tay Si Ảnh đang định vuốt ve vàng trán của Tề Linh Nhạc liền thoáng giật mình, lập tức thu hồi lại hỏi, “Có chuyện gì?”

“Nếu như...”

“Nếu như sao?”

“Nếu như chuyện lần này...”

“Hả?”

“... Không, không có gì, ngủ thôi!”

“A?”

Tề Linh Nhạc cũng không nói thêm gì, chỉ xoay người ôm hắn vào lòng trực tiếp đi ngủ.

“Có chuyện gì chứ?” Bị ai đó ôm chặt trong lòng, Si Ảnh vẫn còn chưa kịp hiểu đầu của tai nheo ra sao cả.

Nhưng tất cả mọi người đều không ngờ, ngày hôm sau chuyện tình đã có sự biến chuyển thật lớn...

Sáng sớm, Tề Linh Nhạc gọi tất cả mọi người tới cùng nhau thảo luận. Tiểu thái tử ngồi trên thượng vị, hoàng hậu nương nương ngồi ở phía sau.

Nhìn phía dưới các thúc thúc thảo luận về chuyện đại lễ đăng cơ của mình, nó cái hiểu cái không, chỉ có thể vừa cắn cắn ngón tay, an tĩnh tự hỏi, tự học tập... Đột nhiên...

“Các vị, chúng ta đã trở về!” Đại môn vừa mở ra, một thanh âm sang sảng truyền đến.

“...” Mọi người đều nhìn ra phía cửa, mỗi người đều trưng ra vẻ mặt khó có thể tin được, văn kiện trong tay cũng thoáng cái bị Tề Linh Nhạc ném lên mặt đất.

“Này! Các người đang làm gì vậy? Chơi trò chơi sao?” Tuyền nắm tay Phạm đi đến.

“... Bệ hạ?” Diêu Quang là người có phản ứng đầu tiên, lập tức tiến tới hỏi.

“Đúng vậy! Là ta!” Tuyền cười tủm tỉm trả lời.

“Ồ... Oa oa...” Tiểu thái tử ngồi trên thượng vị lúc này cũng không thể tự chống chế mà khóc òa lên.

Việc mà vị hoàng đế mới tìm được đường sống trong chỗ chết không muốn thấy nhất chính là nhìn con mình khóc, liền vội vàng bước lên phía trước an ủi, ôm chặt thân hình nho nhỏ của nó vào lòng mà vỗ về, những người thân yêu đều bên cạnh, trong lòng hắn thấy thỏa mãn không gì sánh được!

Phạm hướng mọi người đơn giản tự thuật một chút chuyện về quá trình giải độc, sau khi nghe xong, Diêu Quang cảm thán nói một câu: “Người tốt không dài mạng, tai họa di ngàn năm” đã chiếm được sự nhất trí đồng tình của tất cả mọi người!

Tề Linh Nhạc cũng không thềm để ý đến vẻ mặt không cam lòng của đệ đệ, thẳng hướng tới trước mặt Si Ảnh, “Si Ảnh!”

“Gì chứ?” Si Ảnh vừa định nói gì liền bị y gián đoạn, cảm thấy vô cùng khó chịu, ngữ khí cũng đã có chút bốc hỏa, “Lại muốn âm ỉ cái gì chứ?”

Tề Linh Nhạc đi từng bước về phía trước, quần áo theo mỗi bước đi khe tung bay, “Ta từng đánh cuộc với chính bản thân mình! Nếu như lần này mọi người có thể bình yên vượt qua kiếp nạn, như vậy...”

Si Ảnh nghe khẩu khí của y, tóc gáy không hiểu sao dựng cả lên, không tự giác mà lui về sau từng bước, “Người muốn đánh nhau sao? Đến a!”

Không nghĩ tới vị kia vẫn luôn cho mình là Vương gia cao cao tại thượng cứ nhiên lại buông xuống tôn nghiêm của mình, quỳ một gối xuống sàn trước mặt Si Ảnh, “Hôm nay không có hoa tươi, trước chỉ dành như vậy, ta rất thích người, hãy gả cho ta nhé!”

“...”

Mới vừa rồi... mọi người hình như... vừa nghe được một chuyện hết sức hoang đường...

Si Ảnh căn bản chưa từng nghĩ qua có một ngày sẽ gặp phải loại chuyện này, cả đầu liền ong ong lên, tâm trí cũng mơ mơ hồ hồ, nhưng ý thức được ánh mắt nóng bỏng của mọi người đang nhìn mình, mặt bỗng nhiên đỏ lên như cà chua chín, “Người... người... có bệnh hả? Đứng lên mau, lão xử nam muốn thành thân ư, đúng là chuyện điên rồi... Đứng lên đi!”

Tuyền bên cạnh dường như nhớ ra chuyện gì hô to: “Ha ha... Phạm... Bọn họ... bọn họ ăn trộm kịch bản!!”

Đây chính là chiêu cầu hôn trước đây của vị hoàng đế xuyên không khi theo đuổi người yêu đã dùng, ở thời hiện đại chính là trăm trận trăm thắng a!

“Người có đáp ứng không? Ta thấy người lẽ ra phải rất thích cách cầu hôn này của Kỳ mới đúng chứ!” Không để ý tới sự kinh ngạc của mọi người, Tề Linh Nhạc lại cau mày hỏi.

Si Ảnh thật sự lo lắng y sẽ cứ quỳ mãi ở đó không đứng dậy, liền mặc kệ mọi việc, tiến lên kéo kéo cánh tay y nói: “Được rồi, được rồi! Ta đáp ứng, người đứng lên đi!”

Vừa nghe hắn nói đồng ý, Tề Linh Nhạc lúc này mới đứng dậy, mà việc đầu tiên y làm chính là nhắm ngay đôi môi đỏ mọng của Si Ảnh mà hôn xuống...

Trong hoàng cung náo nhiệt vui sướng như vậy, nhưng tại Triển gia, một hồi âm mưu sắp được diễn ra...

“Mẫn thúc thúc, ngài xem chuyện này làm như vậy có thể thành không?” Triển Bá Văn có chút nghi ngờ.

Nội các đại học sĩ Mẫn Chi Thiện ngồi ở thượng vị, bình tĩnh mà bưng chén trà nhấp một ngụm thông thả trả lời: “Đại chất tử yên tâm, lão phu đã chuẩn bị ổn thỏa tất cả rồi, tiên hoàng đã nói ‘khẩu dụ’ này, mấy vị nghị sự đại thần cũng đã thương lượng thỏa đáng!”

“Nhưng Mẫn thúc thúc này, làm như vậy thật sự có thể sao?” Triển Trọng Văn vẫn có chút bán tín bán nghi, “Hắn dù gì vẫn là Vương gia quyền cao chức trọng, ta chỉ sợ đến lúc đó...”

“Đúng vậy! Mẫn thúc thúc, người còn chưa biết đó thôi, cái tên kia được Vương gia hắn vô cùng xem trọng!” Triển Quý Văn tiếp lời, “Vạn nhất không thành công, mà Vương gia lại nghe lời hắn, đến lúc đó chúng ta tất cả sẽ đi đời nhà ma!”

Mẫn Chi Thiện cũng không tức giận, ngược lại mang vẻ mặt tươi cười của một lão hồ ly, “Ha ha... Yên tâm, ta đã nhìn Vương gia lớn lên, cá tính của hắn thế nào ta đây thừa sức hiểu, chúng ta sẽ bình tĩnh dùng khẩu dụ kia của tiên hoàng để đánh bại hắn, mà đến lúc đó... chỉ cần mọi người phối hợp cùng nhau, chúng ta nhất định có thể thành công!”

“Bây giờ tiến hành luôn không được sao? Để tránh đêm dài lắm mộng!” Triển Thúc Văn thật sự thấy khó hiểu, vì sao không thừa dịp mà sớm giải quyết đi?

“Bây giờ còn chưa đến lúc, Vương gia vẫn chưa bình tĩnh lại... Chúng ta vẫn phải chờ!” Mẫn Chi Thiện kiên nhẫn trả lời, “Được rồi, các người tìm được ‘nhân chứng’ chưa?”

“Đã tìm được rồi! Tiểu tử kia vừa mới vào phủ, tư lịch (tư cách và sự từng trải) không sâu, mới hai ba câu đã bị chúng ta nắm được, bây giờ người nhà của hắn cũng nằm trong tay ta! Còn có tú bà kia nữa...” Triển Quý Văn lập tức đáp lại, “Nhưng chúng ta cần chúng làm gì?”

“Ha ha... Đương nhiên là để chừa cho Vương gia một đường lui rồi!”

(YY : chẹp chẹp, đang sẵn sàng oánh nhau bị phang ngay câu ấy vào mặt, khổ thân bé Ảnh, =)))))

55. Chương 55

— Hơn một tháng sau —

“Này, người không phải nói giỡn chứ?” Si Ảnh ôm gối ngồi trên giường, nghi hoặc hỏi.

Tễ Linh Nhạc hai chân vắt chéo, tay đặt hờ hững trên tay vịn, tiêu sái nửa nằm nửa ngồi trên ghế bành, “Vấn đề này người đã hỏi đi hỏi lại hơn một tháng rồi, người không thấy phiền sao?”

Vốn tưởng rằng sau khi cầu hôn thì có thể thấy hôn lễ, ai ngờ hai người sắp thành thân này làm cho người ta thật là xấu hổ vô cùng!

Một người cho đến tận lúc này cũng không nguyện tin tưởng đây là sự thật, cứ hết ngâm rồi nga, cũng đã kéo dài hơn một tháng rồi, trong một tháng này sự tình cứ lặp đi lặp lại hỏi rồi xác nhận, thật sự là phiền toái chết đi được, mà một người thì cứ hết lần này đến lần khác không muốn “Bá Vương ngành thượng cung” (cưỡng ép), nên cứ đành chờ a chờ a, cũng đã chờ hơn một tháng, chính là muốn đợi cho đối phương có thể cam tâm tình nguyện gả cho mình.

Nhưng thật sự không ngờ, trong khoảng thời gian này, dân chúng liền có dịp rêu rao đủ chuyện, mà vừa hay cũng cho Triển gia thời gian để tiến hành kế hoạch của mình.

Lại qua mấy ngày sau, một gã sai vặt tới Vương phủ, chỉ đích danh người y muốn tìm là Si Ảnh công tử.

“Si Ảnh công tử, Diệu Quang đại nhân trước khi đi đã phân phó tiểu nhân mang cái này cùng một phong thư đưa cho ngài... nói rằng đây coi như hạ lễ!” Nguyên lai đây là gã tiểu tư trong phủ Diệu Quang, y đưa tới một hộp lễ vật màu đỏ, phía trên còn có một phong thư.

“A...” Si Ảnh nhận lấy cái hộp, rất nhẹ, cũng không rõ là cái gì, “Diệu Quang đi sao? Hắn đi đâu?”

Diệu Ngân cùng Tấn Nghi mang theo hài tử của bọn họ đi chưa được bao lâu, thế nào bây giờ ngay cả Diệu Quang cũng...

“Diệu Quang đi lo chút việc, đi tới Căng Uyên lâu ở biên cảnh rồi!” Tễ Linh Nhạc nghe tin liền tới xem, tặng cho gã sai vặt một cái liếc mắt, hắn liền tự động biết ý mà lui ra.

Tầm mắt Si Ảnh quay lại cái hộp, tò mò hỏi: “Hắn ôm theo cái bụng to như vậy đi biên cảnh làm gì? Thế còn Húc thì sao?”

“Húc cũng đi rồi, đi vào xem lễ vật đi!” Tễ Linh Nhạc cảnh giác bảo hắn mang về phòng, sợ để cho người ta thấy được.

“Là cái gì chứ? Lão đầu, giúp ta bóc thư đọc đi!” Si Ảnh không chút nghi ngờ đi theo y bước vào nhà, tay vẫn còn cầm cái hộp bí ẩn.

Tễ Linh Nhạc thuận tay cầm lấy phong thư mở ra đọc cho Si Ảnh nghe... Nội dung rất đơn giản, chính là chúc mừng hai người bọn họ sắp thành hôn, sau đó nói rõ có một chút lễ vật chỉ có thể mở ra vào đêm tân hôn, nếu không sẽ có điềm xấu!

“Tên kia lại cố làm ra vẻ huyền bí cái gì chứ!” Ngoài miệng mặc dù nói vậy, nhưng trên mặt hắn lại tràn ngập ý cười đầy hạnh phúc.

“Ừm... Vậy người bao giờ mới chịu gả cho ta đây? Nếu để một thời gian nữa... chỉ sợ lão bản của người sẽ không tiện!” Tễ Linh Nhạc rất nghiêm túc hỏi.

“A? Không tiện ư... Lão bản xảy ra chuyện gì rồi?” Si Ảnh có chút lo lắng hỏi.

“Hôm nay lúc lâm triều, các lão thần bắt đầu khuyên bảo Kỳ nên nạp phi! Nói là hậu cung con nòi dồi dào không đủ... cho nên...”

“... Người sẽ không phải muốn nói, lão bản còn muốn sinh nữa chứ?” Sao có thể?

“Sự thật chính là như thế!”

“...”

Chuyện sau đó quả nhiên đúng như lời Tể Linh Nhạc, trong hoàng cung không lâu sau truyền ra tin tức tốt — Hoàng hậu nương nương mang thai rồi!

Dựa theo quy củ của hoàng gia, muốn mở đại tiệc chúc mừng, Tể Linh Nhạc muốn cho Si Ảnh tham gia, nhưng hần đương nhiên không thể, không phải chỉ bởi vì thân phận, mà còn vì trong yến hội có người hần không muốn gặp.

“Nhạc Vương gia, hoàng gia lại vừa có thêm long tử, thật sự là rất đáng mừng!” Triển Bá Văn nâng chén rượu đi tới trước mặt Tể Linh Nhạc chúc mừng.

Tể Linh Nhạc khẽ gật đầu, ân cần nói: “Triển đại nhân chúc mừng, bổn Vương sẽ nhận giùm bệ hạ!”

“Hạ quan đa tạ Vương gia!” Triển Bá Văn cúi đầu tạ ơn, “Đúng rồi Vương gia, hạ quan nghe nói ngài cũng sắp thành thân rồi, không biết là thật hay giả?”

“Thật thì sao? Mà giả thì sao?” Vấn đề này Tể Linh Nhạc không thêm cho hần biết.

“Vương gia đừng hiểu lầm, chỉ là...” Hần ngập ngừng như thể có điều gì bí ẩn khó nói ra, chủ tâm muốn khơi gợi hứng thú cho người khác.

“Chỉ là?” Bọn chúng lại định làm cái quỷ gì đây?

Lúc này, thanh âm của Mẫn Chi Thiện đột nhiên truyền tới hai người, “Vương gia, cung hỉ cung hỉ!”

Mẫn Chi Thiện là nguyên lão hai triều, Tể Linh Nhạc đối với lão cũng có vài phần cung kính, khẽ vuốt cằm nói, “Mẫn đại nhân, đã lâu không gặp, thân thể dạo này có khoẻ không?”

“Ha hã, nhờ hồng phúc của Vương gia, vi thần thân thể rất tốt!” Lão tới trước mặt Tể Linh Nhạc hướng Triển Bá Văn ám chỉ một chút, sau đó giải thích, “Vương gia chớ trách, Triển đại nhân cũng không có ý gì, năm nay Vương gia cũng đã hai mươi bảy rồi... Bệ hạ bây giờ đã có đủ hậu cung, không biết Vương gia đến khi nào mới thành gia lập thất... Chúng ta cũng chỉ hảo tâm hỏi han một chút mà thôi!”

“Đây vốn là việc riêng của bổn vương, không nhọc các vị phiền lòng!” Tể Linh Nhạc nói qua loa, xong liền lập tức đứng dậy rời đi.

Mẫn Chi Thiện cũng để tránh bị nghi ngờ, đi tới chỗ đám quần thần đang vui vẻ ăn uống thưởng nhạc, chỉ lưu lại một Triển Bá Văn tươi cười đầy âm hiểm, thầm nghĩ trò hay cũng sắp sửa mở màn rồi!

Cùng lúc đó trong Vương phủ, Si Ảnh nhàn nhã đến phát chán, đông đi một chút, tây nhìn một cái, cuối cùng thật sự nhàm chán đến cực điểm, đành hướng mục tiêu sang lễ vật Diệu Quang đã tặng cho mình cùng Tể Linh Nhạc...

“Đây rốt cuộc là cái vật gì chứ?” Hần ở trong phòng mà lăm bằm lâu bầu một mình.

Đem cái hộp màu đỏ đặt ở trên giường, hần ngồi lên giường khoanh chân lại, hai tay đan chéo trước ngực, vẻ mặt mạc danh kỳ diệu nhìn chăm chăm vật kia.

Lòng hiếu kỳ hại chết miêu, những lời này quả nhiên rất đúng! Si Ảnh càng xem càng tâm động, càng lúc càng muốn biết bên trong đến tột cùng có vật gì...

Hai tay tạo thành chữ thập, hai mắt nhắm chặt, Si Ảnh mặc niệm trong lòng: “Phi lễ chớ nhìn... Phi lễ chớ nhìn... Phi lễ chớ nhìn...”

Nhưng là... hơi ti hí mắt, nhìn màu đỏ đến chói mắt kia, hần cuối cùng chấp nhận buông khí giới đầu hàng, sờ sờ lên mặt lễ hạ tự hỏi: “Diệu Quang a, bây giờ ta xem một chút chắc cũng không chết chứ?”

Xung quanh là một mảnh yên tĩnh, vì vậy hần lại tự mình trả lời: “Không nói gì chính là đồng ý...”

“...”

“Ta mở ra rồi!”

Cho nên, trong lòng Si Ảnh âm thầm tự ám thị, hẳn không hề có chút mặc cảm tội lỗi nào mà mở hộp ra, nhưng mà...

“Đây là cái gì chứ?”

Cả cái hộp lớn nhưng bên trong chỉ có một viên đá thủy tinh được bọc trong miếng vải trắng.

“Sao? Cái này...” Si Ảnh dường như hoa mắt rồi, hẳn không tự chủ được mà lấy ra khối thủy tinh vừa phát ra quang hoa lấp lánh.

Quả nhiên đúng là nhìn lầm rồi, thủy tinh trong suốt sao có thể phát ra quang hoa! Si Ảnh thầm cười nhạo chính mình, xem ra đúng là thần hồn nát thần tính!

“Tiểu tử Diệu Quang kia, đúng là đồ lừa gạt!” Nói thật, hẳn đúng là có chút thất vọng.

Nhìn ngấm tằm một canh giờ, Si Ảnh đem vải trắng bọc khối thủy tinh lại bỏ vào trong hộp, thoát nhìn giống như chưa từng bị chạm qua, sau đó đặt trở lại trên giá, còn mình thì cởi giày trèo lên giường đi ngủ...

Tiệc rượu trong cung đang bước vào hồi náo nhiệt, nhưng Tể Linh Nhạc đã về đến Vương phủ. Mở cánh cửa phòng Si Ảnh, theo thói quen mà nhìn ngấm người kia, nhưng lại bất ngờ nghe được một ít động tĩnh kỳ quái...

“Ừ... a... ưm... ân...” Trong căn phòng tối đen truyền đến từng tiếng thở dốc đứt quãng.

Chuyện gì xảy ra? Tể Linh Nhạc nhẹ nhàng đi vào, thấp lên một ngọn nến.

Si ảnh cả người quần trong chăn, nhưng vẫn có thể thấy hẳn hơi run rẩy, Tể Linh Nhạc tiến lên giật xuống chăn mền đang vây lấy hẳn, lại phát hiện ra khuôn mặt của người trong chăn ửng đỏ khác thường, đầu đầy mồ hôi giống như đang cố ẩn nhẫn cái gì...

Bàn tay chạm đến da thịt hẳn, nhiệt độ cơ thể cao đến dọa người, mà Tể Linh Nhạc vừa định rời tay đi, Si Ảnh liền lập tức tiến sát lại nơi lạnh lẽo ấy.

“Ừ... Mát quá... Rất thoải mái...” Hẳn trong miệng thì thào tự nói.

Nhưng Tể Linh Nhạc lại thấy thất kinh: “Người trúng xuân dược ư?”

56. Chương 56

“Ừ...” Cũng không biết Si Ảnh đã giãy dụa như vậy bao lâu, quần áo trên người hẳn đã hoàn toàn bị xé rách.

Bên trong chiếc chăn đang quần chặt lấy một cơ thể xích lôa, lại còn có chút phiểm hồng, chỉ cần Tể Linh Nhạc tới gần, hẳn sẽ liều mạng dính chặt lấy, mong tìm kiếm sự mát lành để dập tắt cỗ dục hỏa kia.

“Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?” Tể Linh Nhạc cau mày.

Trong vương phủ hẳn là không có kẻ nào có đủ dũng khí dám tùy tiện hạ xuân dược, vậy Si ảnh sao lại...

“Ừ a...” Bất mãn với sự lạnh lùng của y, đôi tay của Si Ảnh nhanh chóng vươn vào trong quần áo y dò xét, mà đôi môi mềm mại cũng muốn dâng lên.

Động tác này rốt cuộc cũng kéo thần trí Tể Linh Nhạc quay về, hai tay y ôm lấy thân thể Si Ảnh, cảm thụ được nhiệt độ như lửa nóng, đầu lưỡi cũng vươn tới cái nơi làm say lòng người kia mà hút lấy tân dịch ngọt ngào.

Bây giờ không phải lúc nghĩ này nghĩ nọ... Đêm xuân một khắc giá ngàn vàng, không phải thế sao?

Thong thả buông thân thể Si Ảnh ra, Tể Linh Nhạc thoát hạ hết y phục dư thừa cùng mũ sa, dưới ánh nến yếu ớt, tư thái nhu mì mị hoặc của đối phương bị nhìn thấy không sót chút nào, trong nháy mắt liền làm cho hạ phúc của y một trận căng thẳng.

Hai cánh tay chống xuống hai bên Si Ảnh, không làm động tác gì tiếp theo, chỉ đơn giản như đang thưởng thức, ngắm nhìn bảo vật đẹp nhất thế gian...

Si Ảnh bị hãm sâu trong ***, nhưng cũng cảm nhận được ánh mắt như lửa nóng của người kia, có chút bất lực mở mắt ra, hai tay vươn tới kéo Tề Linh Nhạc xuống, khiến cho cơ thể hai người dán chặt vào nhau, “Đừng... Nhanh lên một chút...”

“A... Nhanh lên một chút thì có thể bị thương...” Tề Linh Nhạc buồn cười hôn hôn lên gương mặt hắn, “Không cần cấp bách như vậy... Ta sẽ cho người thật thoải mái...”

“A...” Mặc dù không biết y muốn làm gì, nhưng Si Ảnh cảm thấy rất an tâm.

Tin tưởng y sẽ không thương tổn mình, tin tưởng y sẽ không phản bội mình, tin tưởng y yêu chính bản thân mình... Yêu sao... Chẳng biết từ bao giờ mình đã tâm tâm niệm niệm chữ đó trong lòng? Từ khi nào mình lại học được cách tin tưởng vào tình yêu như vậy?

Không cho hắn thừa thời gian để tự hỏi, Tề Linh Nhạc nhẹ nhàng gặm cắn cần cần cổ thon gầy, xương quai xanh tinh tế, tiểu nhũ trước ngực, cuối cùng đi tới địa phương đã đứng thẳng kia... Hai đầu ngón tay dừng lại trên ngực hắn khe vuốt ve, nhưng trong lúc đó đầu lại cúi xuống nơi giữa hai chân hắn...

“Ngứa quá...” Những sợi tóc tán loạn của Tề Linh Nhạc chạm vào bắp đùi mẫn cảm, cảm giác ngứa ngáy từ sống lưng khuếch tán khắp toàn thân, Si Ảnh chỉ cảm thấy dường như lông tóc cả người cũng dựng cả lên.

Tề Linh Nhạc khe vươn đầu lưỡi, tại nơi lửa nóng kia khe liếm một chút, Si Ảnh chưa từng chịu qua kích thích mãnh liệt như thế, thân thể ưỡn cong lên như cá ra khỏi nước, “A... ư... Không cần... Người...”

Cảm giác không tẻ, Tề Linh Nhạc vừa liếm vừa khiêu khích lỗ nhỏ trên đỉnh, như ý nguyện mà thấy được Si Ảnh ý loạn tình mê, “Đừng... Ừ a... Buông ra... A a...”

Thân thể Si Ảnh cố gắng kháng cự lại Tề Linh Nhạc, khoái cảm quá lớn làm cho hắn cảm thấy sợ hãi, trước kia chỉ có người khác ép buộc hắn làm như vậy, hắn không ngờ có ngày sẽ có người nguyện ý hầu hạ mình, mà đối phương lại còn là Vương gia nắm trong tay quyền khuynh thiên hạ. Chỉ riêng điều này thôi cũng đủ làm cho hắn hạnh phúc đến muốn khóc...

“Ngoan... Không cần sợ...” Những lời an ủi như vậy, trước đây hắn cũng từng nghe qua, đó là những lời lần ấy khi hành hạ hắn Tần Viễn đã từng nói... Quả nhiên là y sao...

“Ôi ư...” Si Ảnh thử buông lỏng thân thể của mình, Tề Linh Nhạc liền nhân cơ hội này ngậm lấy dục vọng đứng thẳng vào miệng, “A A...”

Độ ẩm của khoang miệng mang đến kích thích cùng hưởng thụ vô hạn, đó là sự phấn khích không nói nên lời, trong đầu Si Ảnh là một mảnh trống rỗng, lý trí hoàn toàn bị hãm trong hoan ái.

Tề Linh Nhạc trên dưới vừa liếm hôn, vừa ngậm lấy phân thân hắn, khi thì hút, khi thì khiêu khích, khi thì an ủi, lúc lại kích tình, làm cho Si Ảnh rên rỉ không ngừng... Thừa dịp hắn còn đang trầm mê, y liền đưa một ngón tay vào xâm nhập huyết động phía sau, khuếch trương dững dạo.

Nhưng rất kỳ quái, hậu đình không hề chặt chẽ như lúc thường, ngược lại như đã được bôi trơn, rất dễ dàng mà dung nạp đầu ngón tay Tề Linh Nhạc... Sao lại có thể như thế? Y có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại cảm thử thêm vào ngón thứ hai, vẫn thấy rất dễ dàng...

“Không... A...” Si Ảnh khó chịu mà kêu rên, sự vuốt ve phía trước đình chỉ, phía sau lại bị dị vật xâm lấn, toàn thân dục hỏa đốt người, tư vị này thật không hề dễ chịu!

“Si Ảnh...” Có lẽ là do có liên quan tới xuân dược đi... Tề Linh Nhạc rút ra kết luận như vậy, sau đó nâng lên thứ cực đại dưới hạ thân mình đặt tại lối vào, nhẹ nhàng đâm vào một chút, sau đó rất lưu manh hỏi, “Người muốn chứ... Nói ra đi...”

“Muốn... Ta muốn của người...” Si Ảnh đã muốn khóc, tay khe vuốt ve thứ cương cứng nóng bỏng kia, “Cái này... Mau tiến vào...”

“Ta là ai?” Như thể muốn xác nhận địa vị của chính mình, Tề Linh Nhạc cố gắng chịu đựng hỏi tiếp.

Si Ảnh mở mắt ra, lệ nóng lưng trông mơ hồ trả lời: “Vương gia... Nhạc Vương gia... A A...”

Tễ Linh Nhạc rất hài lòng, liếm đi nước mắt trên đôi gò má hần cười nói: “Không phải Vương gia... gọi ta Nhạc...”

“Nhạc ư? A A...” Hần còn chưa thích ứng được với cách xưng hô này, Tễ Linh Nhạc đã đột nhiên xông vào.

“A...” Nhiệt độ trong cơ thể Si Ảnh tựa hồ như càng cao hơn so với lúc thường, cổ hít sâu một cái, nâng hai chân của hần lên, Tễ Linh Nhạc bắt đầu kịch liệt liệt động...

Cọ xát khi nông khi sâu làm cho cả hai đều cảm nhận được sự thỏa mãn trước nay chưa từng có, giống như hai thân thể đang hòa vào nhau làm một, thân phận, địa vị, hết thảy đều bị quăng lên chín tầng mây, ngay lúc này chỉ cần có được nhau, chỉ thế thôi là đủ...

Một màn mây mưa ân ái trôi qua, sắc trời cũng dần dần hửng sáng, không ai biết đêm ấy, một sinh mạng mới đã nảy mầm, cũng không người nào hay, hết thảy tội ác cũng lặng yên bắt đầu từ đó...

Tễ Linh Nhạc dựa theo thói quen ngày thường đã tỉnh lại. Sáng nay y còn muốn lâm triều, vì vậy rất nhẹ nhàng rời giường, mặc vào triều phục, cố gắng không đánh thức Si Ảnh, lại còn vì hần dèm lại chăn mền, cuối cùng nhìn thoáng qua một lần rồi mới rời đi.

Vừa ra cửa tình cờ gặp gỡ tên tiểu tư mới tới, hần hoảng loạn bối rối mà đi đi lại lại, nghe thấy Tễ Linh Nhạc gọi mình lại càng thêm kinh hoàng thất sắc!

“Người làm sao vậy?” Tễ Linh Nhạc tò mò hỏi.

“Không... Không có gì... Trong nhà tiểu nhân xảy ra chút chuyện... Vương... Vương gia tìm nô tài có gì phân phó ạ?” Hần ấp úng trả lời.

Tễ Linh Nhạc thấy hần không muốn nói, cũng không ép buộc, y sửa sang lại triều phục rồi bảo: “Công tử tại sương phòng đang ngủ, đừng có quấy rầy hần, sau khi hần tỉnh lại thì chuẩn bị cho hần quần áo cùng nước ấm để hần tắm rửa!”

“... Dạ!” Gã sai vặt kia cúi đầu đáp lại.

Hết thảy chuẩn bị xong, Tễ Linh Nhạc ngồi lên kiệu vào triều!

Mà gã sai vặt kia nhìn Vương gia rời đi, răng liền nghiến chặt lại đi về phòng, từ trong rương của mình lấy ra một bộ quần áo người hầu, sau đó đi vào phòng Si Ảnh.

Nhìn Si Ảnh đang ngủ, khuôn mặt an tường không hề phòng bị, một cảm giác tội lỗi đột nhiên nảy sinh... Nhưng vì người nhà của mình, hần cố áp chế sự yếu đuối, giật ra tấm chăn của Si Ảnh...

“Công tử, xin lỗi người!”

... ..

Đi tới nơi các đại thần đang tụ tập trước Càn Dương điện để chuẩn bị cho buổi triều, Tễ Linh Nhạc lại mặc danh kỳ diệu nhận được lời chúc mừng từ đám quan viên...

“Nhạc Vương gia, cung hỉ cung hỉ!”

“Ha ha, việc vui lớn như vậy, Vương gia thật là có phúc!”

“Vương gia cũng đã đến tuổi rồi, tin rằng tiên hoàng trên trời có linh thiêng cũng sẽ thấy được an ủi phần nào!”

Tễ Linh Nhạc nghe một câu rồi một câu, trong lòng dự cảm bất hảo càng thêm mãnh liệt, đến tột cùng là bọn họ đang nói chuyện gì đây?!

Rốt cuộc tới lúc lâm triều, Tuyên trên điện vui vẻ vì sắp có thêm nhi tử, khuôn mặt tràn ngập ý cười ngồi ở thượng vị, các vị đại thần đều từng nhóm tiến vào, Mẫn Chi Thiện cùng Tễ Linh Nhạc là những người đi trước nhất...

“Các vị ái khanh, hôm nay có chuyện gì bất báo không?” Tâm tình hoàng đế vô cùng tốt đẹp, ngay lúc này dù có nói gì cũng đều có thể thương lượng được.

Có điều ngoài dự đoán của mọi người chính là, người đầu tiên lên tiếng cự nhiên lại là Triển Bá Văn: “Hồi bẩm bệ hạ, hôm nay vi thần có việc muốn bệ hạ làm chủ.”

“Ồ?” Tuyền cười hỏi, “Là chuyện gì?”

Triển Bá Văn cười khẽ liếc mắt nhìn Tề Linh Nhạc một cái nói: “Vi thần đã tìm được kẻ lấy trộm quan ngân mười sáu năm về trước, vi thần nguyện đem người này giao cho bệ hạ xử trí!”

Tề Linh Nhạc quả thực lấy làm kinh hãi, đầy sững sờ nhìn về phía hắn... Chẳng lẽ...

Mà Triển Bá Văn hình như đã đoán được cục diện này, bày ra một vẻ đắc ý tươi cười, “Xin bệ hạ minh giám!”

“Vậy kẻ trộm kia là ai? Là tiểu di nương của người sao?” Tuyền căn bản không biết ngọn nguồn câu chuyện, chỉ đoán chừng như vậy.

“Không, vi thần khi tìm được hắn mới biết, tiểu di nương đã chết, bây giờ hắn là kẻ chủ mưu dùng quan ngân mua bán muối tư!”

“Hắn là ai vậy?”

“Chính là ngũ đệ của vi thần — Triển Thâm Vận!”

“Triển Thâm Vận?” Tuyền đối với người chỉ mới nghe nói này cảm thấy hết sức tò mò.

Chỉ thấy Triển Bá Văn hô to với ai đó bên ngoài điện: “Người đâu, đem Triển Thâm Vận vào thượng điện!”

57. Chương 57

Si Ảnh một thân tố y theo sau hai gã thị vệ đi vào đại điện. Hết thấy chỉ giống như xem một bộ phim, bọn thị vệ đi qua Tề Linh Nhạc thô lỗ quăng Si Ảnh xuống sàn như ném một đồ rác rưởi, sau đó đứng ở hai bên không cho bất luận kẻ nào tới gần!

“Si Ảnh?!” Tuyền cùng Tề Linh Nhạc đồng thời kêu lên.

Si Ảnh quỳ rạp trên mặt đất, hai chân hư nhuyển, ngay cả quỳ cũng quỳ không nổi, thân hình lung lay sắp đổ, sắc mặt tái nhợt, tiếng thở dốc vang lên trong không khí, như đang phải thừa nhận sự thống khổ vô cùng to lớn...

“Hắn bị làm sao vậy? Nói mau!” Tề Linh Nhạc xông lên phía trước túm được triều phục của Triển Bá Văn lớn tiếng chất vấn.

Buổi sáng trước khi đi hắn vẫn hảo hảo ở trong vương phủ nghỉ ngơi, nhưng tại sao chỉ trong chốc lát, bọn họ ở giữa triều đình lại phải gặp nhau trong tình cảnh bẽ bàng như vậy?!

“Vương gia thật sự quen hắn sao?” Mà Triển Bá Văn lại không chút bối rối nào hỏi ngược lại, “Hắn ẩn núp ở vương phủ làm hạ nhân, lấy thân phận này để che dấu mục đích của mình, khiến cho ngay cả Vương gia cũng suýt nữa bị hắn lừa!”

“!” Tề Linh Nhạc ngẩn người, tên khốn kiếp này... “Hắn không phải hạ nhân của bọn vương!?”

“Hắn đương nhiên không phải hạ nhân của Vương gia, hắn là khâm phạm của triều đình, vốn là hồng bài của Hoa Dật lâu, còn là đệ đệ ruột thịt có quan hệ huyết thống với ta!” Triển Bá Văn nói vô cùng oai phong凛冽, tỏ ra bộ dáng như đang đại nghĩa diệt thân, nếu như Tuyền không tận mắt nhìn thấy những hành động tàn ác của Triển gia, chắc chắn cũng sẽ bị bọn chúng lừa gạt.

Từ khoảnh khắc bắt gặp Si Ảnh đang bị người ta hành hung khi trước, Tuyền đã cảm giác được sự tình có gì đó rất kỳ lạ, hôm nay nhìn bộ dáng tên khốn kia trông như đã tính toán trước tất cả, lại càng khẳng định

sự tình sẽ không chỉ đơn giản như vậy... Nhưng điều càng làm cho hắn phải suy nghĩ chính là, bọn chúng đến tột cùng là muốn làm gì đây? Hay là cứ xem sự tình thế nào trước đã rồi tính...

“Trẫm cũng nhận ra hắn, Triễn ái khanh, các người đã làm gì với hắn vậy? Sao trông hắn lại yếu đuối vô lực như thế?” Không cần nói đến quý, Si Ảnh lúc này ngay cả khí lực để nói chuyện cũng không có!

“Hồi bẩm bệ hạ, vi thần thu được mật báo, liền phái Tri phủ đuổi bắt hắn, ai ngờ hắn nhìn thấy nha dịch cư nhiên còn phản kháng, lại còn nhục mạ chửi bới không ngừng... Tri phủ liền đánh hắn mười bản tử để cảnh cáo!” Triễn Bá Văn trên mặt lộ ra khoái ý nói.

“Các người dám đánh hắn?!” Tể Linh Nhạc then quá hóa giận, mắt thấy một quyền kia sẽ đánh tới Triễn Bá Văn.

Lúc này bên cạnh một vị đại nhân liền chạy tới, vội vàng ngăn trở nắm đấm của Tể Linh Nhạc, “Vương gia, Triễn đại nhân trung thành và tận tâm, có thiên địa chứng giám! Vương gia ngài không nên vì một tên khâm phạm mà ngộ thương trung thần!”

“Cút ngay!” Tể Linh Nhạc trợn mắt lên quát, “Người là mướng bển Vương không biết phân biệt phải trái sao?”

“Cũng không phải ý này, chỉ là hy vọng Vương gia có thể nghe Triễn đại nhân nói một chút, nếu việc này là thật sự sai, đến lúc đó đánh cũng không muộn!” Đại thần kia nói đạo lý rõ ràng, căn bản không cho Tể Linh Nhạc có cơ hội phản kích.

“Đại ca, chờ một chút!” Tuyền rất kịp thời mở miệng ngăn ngọn lửa chiến tranh sắp sửa bùng phát, “Triễn ái khanh, người tiếp tục nói cho xong đi!”

Tuyền cảm thấy vô cùng kỳ quái, mới vừa rồi những lời nói cùng hành động của đại ca cũng đủ thấy quan hệ của huynh ấy cùng Si Ảnh, nhưng vì sao trong triều đình chẳng những không ai đưa ra dị nghị, ngược lại lại bình tĩnh đến đáng sợ như thế chứ?

Còn có thân phận của Si Ảnh kia nữa... Hạ nhân của Vương phủ sao? Căn bản vốn là lời nói vô căn cứ... Nhưng tại sao Triễn Bá Văn lại dám khẳng định như thế?

Bất đắc dĩ, Tể Linh Nhạc đành thu nắm đấm của mình lại, Triễn Bá Văn vừa sửa sang lại triều phục của mình vừa trả lời: “Dạ! Si Ảnh tên thật là Triễn Thẩm Vận, là ngũ đệ của vi thần, khi còn nhỏ tuổi đã theo tiểu di nương trốn đi một vạn lượng quan ngân rồi cao chạy xa bay! Nhưng không lâu sau di nương chết, hắn chưa dám động đến số quan ngân kia vì sợ bị lộ, nhưng cũng không muốn cam chịu cuộc sống nghèo khổ, vì vậy đã tới Hoa Dật lâu bán thân... muốn tùy thời tìm kiếm cách có thể tiêu thụ số quan ngân kia, cuối cùng đã cấu kết cùng Tần Viễn buôn bán muối tư... Sau Tần Viễn bị xử trảm, hắn thấy đại sự không ổn, liền trốn đi khế ước bán thân của mình, sau đó chạy đến Vương phủ làm một gã sai vặt... Trong lúc... trong lúc...”

Hắn đáp ứng, khiến cho Tuyền không thể không lên tiếng hỏi: “Trong lúc thế nào?”

“Trong lúc ở Vương phủ, hắn... quyền rũ hạ nhân vương phủ chưa nói, lại còn ý đồ... câu dẫn Vương gia...” Nói tới đây, sắc mặt Triễn Bá Văn càng thêm âm trầm mà quý xuông, “Bệ hạ, vi thần giáo dục vô phương, cam nguyện lĩnh tội!”

“Người chờ một chút!” Tuyền càng nghe càng thấy hồ đồ, “Hắn cùng hạ nhân cấu kết? Lại còn có ý đồ câu dẫn Vương gia? Người đây là có chứng cứ gì mà nói thế?” Câu dẫn ư? Không thể nào... Rõ ràng vốn là hai người người tình ta nguyện!

“Các người căn bản chính là nói bậy!” Dự cảm bất hảo trong lòng Tể Linh Nhạc càng tăng gấp bội.

Triễn Bá Văn sao dám có những lời nói lớn mật như thế, đây chính là tội khi quân! Chẳng lẽ còn có âm mưu nào khác phía sau?

“Bệ hạ, vi thần có người có thể làm chứng!” Triễn Bá Văn lập tức trả lời, “Đáng tiếc hai người bọn họ thân phận thấp kém, thần sợ...”

“Sợ cái gì, mau tuyền!” Tuyền vô cùng căm ghét những ngôn ngữ dối trá của bọn chúng.

Vì vậy dưới sự đáp ứng của hoàng đế bệ hạ, một nam một nữ được đưa vào quỳ ở dưới đại điện... Một tên vốn là tiểu tư trong Vương phủ, kẻ còn lại chính là tú bà của Hoa Dật lâu.

Hai người bọn họ chột dạ mà nhìn thoảng qua Si Ảnh đang suy yếu ngã ở một bên, sau đó đều cúi gầm đầu xuống...

Tuyền mở miệng hỏi: “Phụ nhân, người có nhận ra Si Ảnh không? Nhận ra như thế nào? Hãy thành thật mà khai hết ra, nếu không Trẫm sẽ khiến người nhìn rất khó coi đấy!”

“Dạ... Dạ...” Tú bà nuốt nước miếng, “Dân phụ vốn là lão bản của Hoa Dật lâu, vài chục năm trước có mua một tiểu quan, chính là Si Ảnh... Hắn tham tài, vì kiếm tiền nên bán mình ra Cầm Uyên lâu ngoài biên cảnh... Nhưng gần đây không biết vì sao hắn lại trở về... Quay lại Hoa Dật lâu tiếp khách không được bao lâu, hắn lại tự mình chuộc thân... cũng không rõ hắn định làm gì...”

“Nữ nhân kia!” Tề Linh Nhạc bước tới đứng trước mặt ả, “Người có nhận ra bốn Vương không?”

Tú bà không ngẩng đầu lên, nhưng cả người đều run rẩy, “Vương... Vương gia...”

“Tốt lắm! Nhận ra là tốt!” Tề Linh Nhạc tức giận đến mức run người, “Người nói cho bốn Vương nghe, ai là kẻ giúp Si Ảnh chuộc thân? Là chính hắn hay là bốn Vương? Nói ra rõ ràng!”

“Dạ... dạ... vốn là chính hắn!” Đáp án của ả vẫn như trước không thay đổi, “Vương gia thân phận ngàn vàng, sao có thể có liên quan với cái loại người này được.”

Không một ai để ý, sau khi nghe những lời này, thân thể Si Ảnh hơi khẽ động... Vương gia thân phận ngàn vàng cùng... cái loại người này...

Tuyền cũng cau mày tiếp tục hỏi gã tiểu tư: “Người là ai? Là người nơi nào?”

“Tiểu nhân... là tiểu tư trong Vương phủ... Cùng hắn... cùng hắn...” Gã tiểu tư kia khấn trương đến độ một câu cũng nói không xong.

“Cùng hắn làm sao?” Long nhan giận dữ quát.

Gã tiểu tư lập tức thốt ra: “Cùng hắn cấu kết! Hắn đã đem kế hoạch của mình nói cho tiểu nhân biết!”

“Người... nói láo!” Si Ảnh vốn đang một mực yên lặng rồi cuộc cũng mở miệng.

Hai tay hắn chống xuống đất, nửa người trên hơi ngẩng lên, đôi mắt tràn ngập phần nộ cùng không cam lòng. Hắn một tay chỉ vào gã tiểu tư kia, nhìn Tuyền ngồi trên thượng vị, trong mắt ánh lên một tia hy vọng, “Bệ hạ... bọn chúng nói bậy!”

“Si Ảnh, người bình tĩnh một chút!” Tuyền trấn an nói, sau đó hỏi gã tiểu tư, “Người nói hắn cùng người cấu kết, người có chứng cứ gì không?”

“Chứng... chứng có... chính là... ở trên người hắn!” Gã tiểu tư kia hoàn toàn không dám nhìn tới ánh mắt như muốn giết người của Vương gia, lại tiếp tục nói, “Đêm qua... hắn cùng tiểu nhân dây dưa với nhau... Khi đó... lưu lại không ít dấu vết!”

Si Ảnh liền giật mình, những dấu vết mà hắn cùng Tề Linh Nhạc hoan ái đêm qua đích xác vẫn còn lưu lại, nhưng tại sao bây giờ lại trở thành chứng cứ buộc tội chính mình?

“Đừng... Không được chạm vào ta!” Si Ảnh kéo chặt quần áo của mình.

“Chờ một chút, trên người hắn chính là...” Tề Linh Nhạc muốn ngăn lại hai tên quan binh đang định vô lễ.

Nhưng lời nói của y lại bị Mẫn Chi Thiện cướp lời: “Vương gia trân trọng thuộc hạ cả triều này có ai là không biết, nhưng có đôi khi người vẫn không nên quá phận! Nếu không... khó có thể làm gương cho thiên hạ vạn dân!”

Lão hồ ly này sớm đã đem cá tính của Tề Linh Nhạc phân tích đến nhất thanh nhị sở, đối với nhược điểm của y cũng là hiểu rõ như lòng bàn tay, y có thể không cần danh dự bản thân, nhưng không thể nào vứt bỏ tôn nghiêm của hoàng tộc. Mà đúng như lão sở liệu, lời nói đã ra đến miệng của Tề Linh Nhạc trong nháy mắt liền dừng lại...

Mà hai tên quan binh kia nhân cơ hội này không thèm để ý đến kháng cự của Si Ảnh, một tên giữ chặt lấy hần, tên kia lột áo ngoài của hần ra, trong khoảnh khắc, những dấu hôn ngân trên cơ thể bị nhìn thấy không sót chút nào!

“Đừng... đừng chạm vào ta!” Hai tay bị khống chế, vô luận Si Ảnh có giãy dựa thế nào cũng vô dụng, mà tên quan binh kia càng lớn mật, đưa tay luồn vào nơi riêng tư của Si Ảnh... “Buông ra!”

“Đừng tay! Mau buông hần ra!” May mắn đúng lúc này Tuyền ra lệnh, Si Ảnh mới được giải thoát.

Vừa có được tự do, Si Ảnh lập tức kéo chặt lấy y phục, tựa như một con thú nhỏ sợ hãi, bất lực đưa mắt đảo qua toàn bộ triều thần, cuối cùng ánh mắt rơi xuống người Tề Linh Nhạc...

Trong tích tắc ấy, Tề Linh Nhạc lần đầu tiên trong đời cảm thấy mình vô năng đến nhường nào, tại sao lại có thể như vậy? Là ai đã dàn dựng vở kịch này? Là kẻ nào đã đẩy bọn họ đến nơi đầu sóng ngọn gió này đây?

58. Chương 58

Ngay lúc cả thân thể đầy hôn ngân của Si Ảnh bại lộ trước mặt mọi người, các đại thần đều lộ ra vẻ mặt xem thường, rỉ tai nhau thầm thì nghị luận...

Hai tay càng thêm siết chặt y phục bảo hộ chính mình, không khí nơi này khiến cho Si Ảnh cảm thấy xấu hổ vô cùng, nhất là khi trong số bọn họ còn có không ít khuôn mặt quen thuộc...

“Bệ hạ!” Tề Linh Nhạc lần đầu tiên hướng đệ đệ thi hành lễ quân thần, quỳ một lạy, dập đầu một cái, sau đó mới mở miệng nói, “Chớ nghe những lời dèm pha của bọn điều dân, bệ hạ cũng biết quan hệ của ta cùng Si Ảnh, những dấu vết trên người của hần vốn là...”

“Vốn là do thảo dân tạo ra!” Gã sai vật kia cư nhiên không muốn sống mà lớn tiếng hét, “Xin bệ hạ minh giám!”

“Câm mồm!” Tề Linh Nhạc đột nhiên giận dữ.

Nhưng quần thần xung quanh tựa như cố ý không muốn cho hần mở miệng, cứ một người lại tới một người nói không ngừng:

“Bệ hạ, chuyện này đã rất rõ ràng, nhân chứng đầy đủ, xin bệ hạ xử trí công bằng!”

“Bệ hạ, tên này lời nói hành động vô cùng bại hoại, nếu còn tha cho hần, sợ rằng sẽ làm nhục thánh minh của người!”

“Xin bệ hạ cho mọi người một cái công đạo!”

“Bệ hạ...”

“Các người nói đủ hay chưa?!” Tuyền vỗ mạnh một chưởng vào long ý, bên dưới mới yên lặng trở lại, lúc này hần mới thông thả nói, “Người này trăm cũng nhận ra, hoàng hậu cũng...”

“Bệ hạ!” Mẫn chi Thiện lại nói chen vào, “Hoàng hậu nương nương thân phận cao quý, tin rằng sẽ không có quan hệ gì với kẻ này cả!”

Lời vừa nói ra, Tuyền ngồi trên điện cùng Si Ảnh đang ngã trên sàn cũng đã nghe ra trong đó chính là ý tại ngôn ngoại, Tuyền nhíu chặt mày nghiêm túc hỏi: “Xin hỏi Mẫn đại học sĩ nói vậy là có ý gì?”

“Không có ý tứ gì cả ạ, là bệ hạ đã đa tâm rồi!” Y âm thầm hài lòng mà khẽ nhếch khoé miệng, “Vi thần chỉ là cho rằng, Hoàng hậu nương nương xuất thân danh môn, từ thuở nhỏ đã đọc đủ thi thư, hần là sẽ không đi tới nơi trắng hoa như vậy, lại càng không thể làm bạn với hạng người dè tiện này mới đúng!” Khi nói đến “xuất thân danh môn” cùng “nơi trắng hoa” thì lão lại càng cố ý cao giọng lên.

Lão đây là đang uy hiếp! Bàn tay đang đặt trên đầu gối của Tuyền gắt gao siết chặt lại, lão hồ ly này... Nếu như hần trợ giúp Si Ảnh, vậy ý tứ của lão nhân này chính là muốn nhằm vào Phạm, đem y kéo từ ngôi vị hoàng hậu xuống?! Tên hỗn đản này...

Lúc này, Si Ảnh đang ngã ngồi dưới đất bồng chổng hai tay xuống cố gắng mạnh mẽ đứng lên, nhưng đầu vẫn cúi xuống không rõ là đang có vẻ mặt gì, chỉ nghe thấy hần dứt quãng nói: “Hoàng hậu nương nương thiên kim quý thể (thân phận ngàn vàng)... sao có thể quen biết kẻ như ta...”

“Si Ảnh!” Tề Linh Nhạc đang định đi tới bên người hần, lại bị Mẫn Chi Thiện một bên giữ chặt lại, đầy phần nộ mà nhìn theo, Tề Linh Nhạc lập tức phát hỏa, “Mẫn đại nhân, ta nể người là nguyên lão hai triều nên có vài phần kính trọng, nhưng người đừng có khinh người quá đáng!”

Nhưng Mẫn Chi Thiện hoàn toàn không thèm để ý đến những lời rống giận của y, chỉ một mực nhìn về phía Si Ảnh lớn tiếng hỏi: “Tội nhân, bốn quan hỏi người, người có thừa nhận người cùng với gã tiểu tư kia tư thông, mưu toan câu dẫn Vương gia không?”

“... !” Si Ảnh kinh ngạc mà ngẩng đầu, nhìn về phía bọn họ... Mà không, người hần nhìn chính là Tề Linh Nhạc đang đứng phía sau Mẫn Chi Thiện.

Đôi môi hần giật giật, miệng hé ra như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói bất cứ điều gì, có chút tự giễu mà nhắm mắt lại, cúi đầu xuống nói, “Đúng... Ta vốn có ý đồ câu dẫn Vương gia... Như vậy... như vậy có thể ăn sung mặc sướng... có thể sống một cuộc sống hạnh phúc...” Thanh âm nhẹ nhàng run lên, còn mang theo chút giọng mũi, Tuyền thật sự hoài nghi có phải hần đang khóc không?

“Bệ hạ cũng nghe được rồi đó!” Mẫn Chi Thiện thực hiện được ý đồ, vẻ mặt tươi cười làm cho Tuyền vô cùng khó chịu, “Vậy bốn quan hỏi người, người có thừa nhận đã lấy trộm quan ngân không?”

“Không, ta không có trộm quan ngân!” Si Ảnh mới vừa bình tĩnh giờ lại trở nên kích động, “Bệ hạ, ta không có lấy trộm, Tề Linh Nhạc... Người...”

“Ba!” Nhưng bất ngờ Triển Bá Văn bước tới chỗ Si Ảnh đang bị bọn thị vệ giữ chặt lấy tặng hần một cái tát như trời giáng.

“Người tại sao lại đánh hần?! Cút ngay! Toàn bộ cút hết cho bốn Vương!” Tề Linh Nhạc đẩy Triển Bá Văn cùng hai tên thị vệ ra, chính mình đi tới xem xét thương thế trên mặt Si Ảnh.

Bị đẩy ra, Triển Bá Văn ngược lại vẫn điềm nhiên trả lời: “Dám to gan gọi thẳng tính danh của Vương gia, đó chính là tội đại nghịch bất đạo, vi thần chỉ là quân giáo đệ đệ mà thôi!”

Một nửa bên mặt của Si Ảnh đã bị đánh đến sưng lên, Tề Linh Nhạc đau lòng muốn dùng tay vỗ về, lại bị chính hần khước từ, “... Vương gia... Xin lỗi...”

Vừa nói hần vừa cúi đầu xuống, “Bệ hạ, Si Ảnh thừa nhận có ý đồ câu dẫn Vương gia, thừa nhận cùng gã tiểu tư kia tư thông... Nhưng là ta thật sự không trộm quan ngân, mong bệ hạ minh xét.”

“Ừm... Việc này thật sự còn rất nhiều điểm nghi vấn, đích xác còn phải đợi điều tra thực tế đã, để tra xem quan ngân được giấu ở nơi nào, sau đó từ từ định tội cũng không muộn!” Đây có lẽ là điều duy nhất mà Tuyền có thể làm cho Si Ảnh.

“Bệ hạ, vậy Si Ảnh trước cứ giao cho bốn Vương trông coi đi!” Tề Linh Nhạc đã không thể chờ đợi nổi nữa, chỉ muốn mang Si Ảnh về nhà trị liệu vết thương.

“Vậy...” Tuyền đang muốn hạ chỉ.

Nhưng Triển Bá Văn lại hết lần này đến lần khác chặn trước nói, “Bệ hạ, Vương gia nói vậy sợ có chút không ổn, hay là đem ngũ đệ giao cho vi thần trông coi là tốt nhất!”

“Làm càn, bốn vương thì có gì không ổn?” Tề Linh Nhạc đang tức giận, tên khốn kia còn cứ nhiên không biết tốt xấu muốn gây chuyện, đúng là muốn chết mà...

“Đương nhiên không ổn ạ, Vương gia sắp thành thân rồi, Vương phủ sao có thể lưu lại một tội nhân như thế, như vậy sẽ phạm vào điều kiêng kỵ.” Triển Bá Văn nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc tuyệt vọng của Si Ảnh, thật sự chỉ muốn cười thật to.

Hắn là cố ý! “Bổn vương muốn thành thân khi nào?” Tể Linh Nhạc lập tức phản bác.

“Vừa hay vi thần cũng muốn bẩm báo bệ hạ chuyện này!” Mẫn Chi Thiện cùng mấy lão đại thần đồng thời đứng dậy.

“Đến tột cùng là có chuyện gì?” Tuyền không nhịn được hỏi, bọn chúng đúng là đã có chuẩn bị tất cả, Vương gia cùng hoàng đế đều như đồ vật bị bọn chúng nắm trong tay mà chơi đùa!

Mẫn Chi Thiện cố ý đi tới bên cạnh Si Ảnh, dùng thanh âm đường hoàng nghiêm túc nói: “Tiên hoàng từng lưu lại khẩu dụ, nói là nếu Vương gia đến hai mươi bảy tuổi mà vẫn không có thê thiếp, thì muốn vi thần đem cháu gái của mình là Mẫn Hương Dung gả cho Vương gia!”

“Người nói láo!” Tể Linh Nhạc căn bản không biết phụ hoàng có từng lưu lại khẩu dụ như vậy.

“Vi thần không có!” Lão một mực chắc chắn, “Vài vị đại nhân đều có thể làm chứng!”

“Dạ!” Mấy vị đại nhân đứng ra làm chứng đều là quan nhị phẩm tam phẩm trở lên, đức cao vọng trọng, lời nói ra đương nhiên rất có phân lượng.

Tuyền lại càng đau đầu mà nhu nhu huyết Thái Dương, nhỏ giọng oán giận nói: “Việc này sao lại như vậy...”

“Hôm nay chính là muốn xin bệ hạ tứ hôn!” Mẫn Chi Thiện cũng đặc ý nhìn về phía Si Ảnh, “Cho nên... tội nhân này nên giao cho Triển đại nhân trông coi mới tốt!”

“Trẫm...”

“Bệ hạ, hôm nay thời gian vẫn chưa phù hợp, bổn vương cho rằng nói việc này còn hơi sớm!” Tể Linh Nhạc cố tìm mọi cách để ngăn cản hôn sự này...

“Bệ hạ, bây giờ Húc vương gia cũng đã lập gia đình, vi thần cảm thấy thời gian cũng đã tới...”

“Bệ hạ...”

Người này một câu người kia một câu, khiến cho đầu óc Si Ảnh đều ong ong rối loạn... Đầu cũng mơ hồ phát đau, hắn vô thức đưa tay lên bịt tai lại... Không được... không dừng lại được...

Bọn chúng đang nói cái gì? Tại sao lại nghe không rõ? Mới vừa rồi... hình như có ai đó muốn gả cho ai... Là ai chứ? Tại sao lại nghĩ không ra?

Xung quanh là những tiếng ồn ào, bóng người hỗn loạn cùng một chỗ, phảng phất như có một vòng xoáy đang muốn hút hắn vào...

“Hài tử bị nguyên rửa, người cả đời cũng sẽ phải sống trong bóng tối! Ha ha ha ha!” Là tiếng của ai?

“Tư sắc không tệ, Triển huynh, là con của người sao?” Đây lại là ai?

“Hắc hắc, thật chặt a...” Đùng... Không phải hắn... Là ai chứ?

Giữa bóng đêm mịt mù chợt hiện ra một người như phát sáng, một bàn tay vươn tới trước mặt hắn, thanh âm người ấy rất dịu ôn nhu.

“Ta rất thích người, có muốn gả cho ta không?” Người này...

“Được...”

Nhưng còn chưa kịp nói xong, tay còn chưa chạm tới, ánh sáng kia đột nhiên biến mất ngay trước mắt, thay vào đó là màn đêm dày đặc, Si Ảnh ngẩng đầu nhìn, bên trên chính là...

“... Nếu như Vương gia tới hai mươi bảy tuổi mà vẫn chưa có thê thiếp, thì muốn vi thần đem cháu gái của mình là Mẫn Hương Dung gả cho Vương gia!”

Si Ảnh ngốc nghếch ngồi trước bức tường tối đen.

Vốn là như thế, vẫn là như thế... Hắn cứ nhiên lại đi vào vết xe đổ cũ, sau này sẽ ra sao? Lại sẽ xuất hiện một Tần Viên thứ hai ư? Ha ha... Thật buồn cười!

“A...” Si Ảnh đang quỳ chợt bật cười to.

Tễ Linh Nhạc nghe thấy, chỉ cảm giác có điều không thích hợp, “Si Ảnh...” Khẽ khàng gọi tên hắn, chỉ muốn thu hút sự chú ý của người trước mặt.

Ai ngờ giây phút hắn nghe được âm thanh kia, nụ cười trên mặt như ngưng kết lại rồi tiêu thất như chưa từng xuất hiện, “Ta...” Hắn mới nói được như vậy, rồi yếu ớt ngã xuống hôn mê.

“Si Ảnh?!”

59. Chương 59

Tiếng nước tí tách... Một giọt... Hai giọt... Ba giọt...

Thế giới trở nên thật im lặng, cũng thật hắc ám, gơ tay lên chẳng thể nào nhìn rõ năm ngón...

Si Ảnh vòng tay ôm lấy thân thể mình, lẳng lặng ngồi chồm hổm trong góc tối...

Không muốn lên tiếng, không muốn động, cũng chẳng muốn tự hỏi bất cứ điều gì...

Hắn chán ghét việc cứ phải kiếm tìm một cuộc sống dưới ánh dương rực rỡ, rồi chung quy cũng bị người ta vứt bỏ mà thôi, cho nên...

Lần này, mộng cũng phải tỉnh rồi...

“Si Ảnh? Người tỉnh chưa?” Mở mắt ra, thu vào tầm mắt chính là khuôn mặt lo lắng của Tễ Linh Nhạc.

“Ừ...” Thản nhiên mà lên tiếng trả lời.

Hắn nghĩ muốn quay đi, lại bị Tễ Linh Nhạc ngăn lại, “Chờ một chút, phía sau ngươi bị thương, trước hãy cứ nằm nghiêng ngủ như vậy đi!”

Si Ảnh cũng không cố chấp, liền cứ nằm nghiêng mà ngủ, cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói...

“Si Ảnh...” Tễ Linh Nhạc dùng ngữ khí mà Si Ảnh chưa từng nghe qua nói, “Xin lỗi... Người... tạm thời phải sống một thời gian ở Triển gia rồi... Có điều, không cần lo lắng... ta rất nhanh sẽ đưa ngươi quay về Vương phủ...”

Đây là quyết định của Tuyền, mà với tình hình lúc đó, thân là hoàng đế hắn cũng không thể không quyết định như vậy... Không chỉ vì Phạm... còn là vì để cho Si Ảnh có thể tiếp tục “sống”!

Si Ảnh vẫn không mở miệng, đôi mắt nhìn thẳng những song sắt nhà lao đang giam cầm mình, chỉ nghe thanh âm Tễ Linh Nhạc vẫn đang nói.

“Mới rồi như vậy, bọn chúng rõ ràng là nếu không bắt được ngươi thì sẽ giết ngươi... Chúng ta phải làm như vậy...” Thân là Vương gia, Tễ Linh Nhạc chưa bao giờ cảm thấy mình bất lực như thế, “Bây giờ chỉ có thể chờ Diệu Quang cùng Húc trở về, sau đó bàn bạc kỹ hơn mới có thể đối phó được với bọn chúng, điều ngươi cần làm chỉ là bảo vệ thật tốt bản thân, biết không?”

Hắn vẫn không có bất cứ phản ứng gì, điều này khiến cho Tễ Linh Nhạc có chút hoảng hốt, “Si Ảnh, ngươi có nghe ta nói gì không?”

“Ừ...” Một lời đáp lại giản đơn, sau đó Si Ảnh rốt cuộc cũng mở miệng, “Vương gia... Ta có một giấc mộng... một giấc mộng vô cùng đẹp đẽ...”

Tễ Linh Nhạc kinh ngạc nhìn hắn, “Người...” mới vừa muốn nói, nhưng Si Ảnh đã không cho y cơ hội nói cho xong.

“Từ lúc bị Tần Viễn nhốt, giấc mộng kia với ta đã bắt đầu, trong mộng có một người đối với ta rất chu đáo từng li từng tí, thân phận hắn cao quý, nhưng cũng không hề vứt bỏ ta... còn nói muốn ta gả cho hắn, ta cũng đáp ứng rồi...” Trên khuôn mặt Si Ảnh tươi cười hạnh phúc, nụ cười mà Tễ Linh Nhạc vẫn thích nhìn, nhưng ngày hôm nay, bất tri bất giác lại khiến cho lòng người đau như dao cắt, “Đáng tiếc mộng đẹp vẫn

luôn chỉ là giấc mộng... Một giấc mộng mãi mãi con người ta không sao thực hiện được... Bây giờ, giấc mộng ấy đã kết thúc rồi...”

“Không phải... Đó không phải là mộng!” Tể Linh Nhạc nắm lấy bàn tay lạnh như băng của hắn, cực lực phản bác.

Nhưng Si Ảnh một mực khẳng định, “Không, đó chính là mộng... một giấc mộng Nam Kha... Hôm nay Vương gia phải kết hôn với một tiểu thư môn đăng hộ đối, lão bản, không đúng... là Phạm công tử, hắn sẽ có một kết cục tốt đẹp... Như vậy sự tồn tại của Si Ảnh cũng đã trở nên thừa thãi mất rồi!” Nhìn song sắt kia, ánh mắt hắn trở nên dờ dẩn, nhưng ngữ khí vẫn bình thản như thế.

“Vương gia, ngài cũng nên trở về đi thôi... Ở chỗ này quá lâu sẽ khiến cho người khác nghi ngờ, mau hồi phủ đi!” Nói đến đây, Si Ảnh lại một lần nữa nhắm mắt lại.

Tể Linh Nhạc vốn nghĩ muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc cũng không có cơ hội để nói, hơn nữa y quá hiểu cho dù nói Si Ảnh cũng nhất định không nghe, vì vậy...

“... Ta nhất định sẽ đến đón ngươi!” Nói xong những lời này, Tể Linh Nhạc liền xoay người rời đi.

Khi y vừa chuẩn bị bước ra khỏi cửa nhà lao, Si Ảnh đang nhắm mắt nghỉ ngơi đột nhiên lên tiếng: “Vương gia...”

“Còn có việc gì sao?” Tể Linh Nhạc hỏi.

“... Người trong mộng kia... Nếu như Vương gia gặp hắn, xin hãy thay Si Ảnh nói lời tạ ơn hắn... tạ ơn hắn đã cho ta một giấc mộng đẹp như vậy... Nói với hắn, Si Ảnh sẽ cả đời cảm kích không quên!”

Tay Tể Linh Nhạc nắm chặt lấy chấn song, dường như muốn phát tiết tất cả những phần hận, lời nói ra cũng kích động dị thường, “... Ta sẽ!”

Lao đầu theo sau liền khóa cửa lại, trong phòng giam chỉ còn lại một mình Si Ảnh.

Chịu đựng đau đớn giày vò thân thể, đem tầm mắt nhìn lên khung cửa sổ có song sắt duy nhất trong phòng, đêm nay trăng thật sáng, cũng giống như khi ấy, lấp lánh ánh vàng, thuần khiết không tì vết, thật sự rất đẹp...

Sáng sớm hôm sau, Triển Bá Văn vô cùng kích động mà đem Si Ảnh trở về Triển gia, nhưng lại không phát hiện ra đã có một người âm thầm đi theo hắn.

Triển gia vẫn giống hệt như trong trí nhớ của Si Ảnh, không hề thay đổi chút nào, như thể cố ý chờ đợi hắn sẽ có ngày này. Khi hắn tới, huynh đệ Triển gia cùng đương gia chủ mẫu đang ở đại sảnh chờ...

“Rốt cục tới rồi sao?!” Lão tứ Triển gia xông lên phía trước, chạy đến trước mặt Si Ảnh chăm chọc khiêu khích nói, “Ôi chào, nam sủng của Vương gia... thân thể thật không tầm thường, cư nhiên được đón tiếp nhân vật quan trọng...”

“Các ngươi tất cả đi ra ngoài đi!” Triển Thúc Văn hiểu rõ ý tứ của đệ đệ, liền hướng mấy hạ nhân phân phó.

Mọi người liền theo lệnh ra ngoài, hoàn toàn không để ý đến sống chết của Si Ảnh, buông lỏng tay, Si Ảnh liền ba một tiếng bị ném lên mặt đất.

“Mạng ngươi cũng thật lớn! Nghe nói không chỉ Vương gia mà ngay cả hoàng đế cũng muốn giúp đỡ ngươi... Ngươi rốt cục đã dùng loại mị thuật gì hả?” Triển Trọng Văn tỏ ra vô cùng buồn bực.

“Ngươi cái đồ nghiệt chủng này, thật sự là cùng một loại với con hồ ly tinh kia... Ngươi rốt cuộc muốn bôi tro trát trấu vào mặt mũi Triển gia ta tới khi nào?!” Lão phu nhân mở miệng chửi mắng.

Triển Bá Văn liền dịu lão mẫu nói: “Nương, người không nên chấp nhặt cùng hắn, bây giờ bệ hạ giao hắn cho chúng ta... chúng ta còn nhiều thời gian để hảo hảo hành hạ hắn mà.”

Trong đại sảnh năm người, bốn nam một nữ cứ thế vây quanh Si Ảnh đang bị thương, mỗi người một câu không ngừng chăm chọc... Si Ảnh đột nhiên cảm thấy vô cùng thú vị, lúc này cư nhiên không hề cảm thấy tức giận hay phần nộ gì... Trong lòng là một mảnh bình yên như nước hồ phẳng lặng.

“Đại ca, người định đối phó với hần thế nào?” Triển Quý Văn càng nhìn hần càng phát hỏa, “Bán đi? Hay là...” Khi nói những lời này, trên mặt hần lộ ra nụ cười *** đắng.

“Ai... Bây giờ còn chưa phải lúc, hãy chờ qua giai đoạn này đã!” Triển Bá Văn liền nói rõ sự tình, “Chờ qua lúc này...” hần đi lên nắm lấy tóc Si Ảnh giật mạnh.

Si Ảnh bị tóm tóc đau đớn, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, “Ừ... Buông ra...”

“Đến lúc đó, ta muốn Triển gia một lần nữa phát dương quang đại, ta muốn người giúp ta... giống như năm đó đã giúp cha!” Trong mắt Triển Bá Văn là cuồng vọng vô cùng vô tận.

“Chờ sóng gió qua đi ư...” Triển Thúc Văn có chút nghi hoặc, “Đại ca, ta thấy Vương gia dường như thật sự rất thích tiểu tử này... Người nói sóng gió có thể dễ dàng qua đi sao?”

“Ha ha ha ha... Tam đệ ơ là tam đệ, người quá đa nghi rồi!” Triển Bá Văn vỗ vỗ bờ vai hần, “Vương gia là người hoàng tộc, sao có thể nảy sinh chân tình với loại tiểu quan như vậy? Cùng lắm chỉ là chơi đùa thôi... Chẳng lẽ còn thật sự muốn lập hần làm phi sao?!”

“Vậy chúng ta nên an trí hần thế nào bây giờ?” Triển Trọng Văn hỏi.

Triển lão phu nhân đi tới trước mặt Si Ảnh, bàn tay già nua hung hăng nắm lấy cằm hần, “Bắt hần làm công việc của hạ nhân, khiến cho hần chịu khổ sở như vẫn còn trong nhà lao! Cho hần mặc loại phục sức thấp hèn nhất, cho hần ăn loại thức ăn ghê tởm nhất, bắt hần làm loại công việc bẩn thỉu nhất, ta xem đến lúc đó, tiểu hồ ly này còn có thể quyến rũ nam nhân bằng cách nào?!”

“Vậy cứ làm theo lời nương nói đi! Người đâu? Dẫn hần xuống!” Đang nói chuyện, liền có hai tráng hán đi vào mang Si Ảnh đi.

Si Ảnh có chút bất ngờ, trừng phạt này so với tưởng tượng của hần còn nhẹ hơn nhiều lắm, có lẽ... vẫn chưa đến lúc thôi... Nếu như Vương gia vẫn còn chút “hứng thú” với mình... A... Người vẫn còn mơ tưởng có thể quay về cuộc sống trước kia sao...

Tráng hán ném hần vào một căn phòng nhỏ tối tăm, sau đó không biết ai ném cho hần một bộ y phục rồi bỏ đi. Sau khi xác định không có ai, Si Ảnh mới miễn cưỡng ngồi xuống giường, đem bộ y phục bằng vải thô gai đặt bên cạnh.

“Nơi này là...” Si Ảnh nhìn quanh bốn phía, nhưng lại phát hiện ra mình chưa từng tới nơi này, hơn nữa trong phòng lại tràn ngập một cỗ mùi hôi thối.

Hần cố gắng đỡ lấy eo, đi từng bước về phía cửa... Mở cửa phòng ra, nhìn thấy ngoài cửa là bồn cầu chất thành đống, liền hiểu ra.

“Cái gì... Bảo ta đi rửa bồn cầu... Dung tục như vậy sao? Thật là không chịu nổi mà!” Oán giận mà từng bước quay về phòng, một lần nữa ngã lên trên giường đá thô cứng.

Cũng không biết qua bao lâu, Si Ảnh dường như đã ngủ thiếp đi được một lúc, cửa đột nhiên bị mở ra, một thân ảnh lập tức lách vào...

“Công tử, công tử...” Người kia thấp giọng gọi bên tai Si Ảnh, “Tỉnh dậy đi!”

“Ừ... Người là...” Si Ảnh dụi dụi hai mắt, cố nhìn rõ người trước mặt.

“Là ta, người còn nhớ không?” Người tới đúng là Thương Diễm.

Si Ảnh nhất thời tỉnh táo lại, mới vừa định đứng dậy nhưng lại động vào vết thương ở sau lưng, “A... ư... Sao người lại tới đây?”

Thương Diễm vội vàng đỡ lấy hần nói, “Công tử, người đừng đứng lên vội... Trên người người còn có vết thương...” Nói rồi từ trong lòng lấy ra một bình dược, “Cái này vốn là Vương gia bảo ta đem tới, có muốn ta giúp người thương dược không?”

“Chờ một chút...” Si Ảnh vội ngăn hần lại, vấn đề bây giờ không phải là thương dược hay không, mà là... “Sao người lại ở đây? Lại còn mặc...”

Thương Diễm một thân tố y xám tro, đầu đội mũ đen, rõ ràng là bộ dáng của một gã sai vặt!

“Ta đương nhiên là do Vương gia phái tới nằm vùng rồi, không riêng gì ta... lần này Vương gia ngay cả Hứa Trâm cũng phái tới, có điều hẳn ở một nơi bí mật, người ngày thường sẽ không nhìn thấy!” Thương Diễm rót cho hẳn một chén nước, kể lại tỉ mỉ.

“A? Các người lần này là đến tra chuyện của Triển gia sao?” Si Ảnh thuận tay nhận lấy chén, “Vương gia thật đúng là không đơn giản... tốc độ nhanh như vậy...”

Thương Diễm nghe xong chỉ có thể cười khổ, “Công tử, người đang nói cái gì vậy, Vương gia là phái chúng ta tới bảo vệ người!”

“Bảo vệ ta?” Si Ảnh vẻ mặt không hiểu hỏi, “Bảo vệ ta làm cái gì?”

“Đương nhiên là bảo vệ người không bị người khác khi dễ rồi!” Thương Diễm có cảm giác bất lực vô cùng sâu sắc, Si Ảnh cũng không phải lúc nào cũng chậm hiểu như vậy a...

“...” Si Ảnh nghe vậy liền đánh rơi chén trà, sau đó lại nằm xuống, “Vậy thật đúng là đa tạ, có điều không cần miễn cưỡng làm vậy làm gì...”

“Sao?” Thương Diễm nghe không hiểu.

“Được rồi, ta muốn nghỉ ngơi! Người cũng trở về đi... Đừng khiến cho kẻ khác chú ý!” Si Ảnh nhàn nhã mà phát phát tay đuổi khách.

Thương Diễm cũng không tiện ở lâu, liền gật gật đầu rồi đi... Hẳn đi tới cửa, như nhớ ra cái gì liền lấy ra một cây sáo nhỏ thổi vài tiếng, đột nhiên một bóng đen chợt lóe lên trước mặt, Thương Diễm lúc này mới yên tâm bỏ đi...

60. Chương 60

“Mẹ kiếp, khó chịu khó chịu khó chịu! Ta phi! Đám tử lão đầu kia, cuối cùng cũng có một ngày ta cách chức hết, hừ!” Tuyền đi đi lại lại trong phòng phát tiết cơn giận.

Cung nữ cùng bọn thái giám trong hậu cung chỉ nghe thấy bệ hạ thượng triều phải chịu sự bức bách của quần thần, dường như còn phải hạ ý chỉ trái với lương tâm, khiến cho người bây giờ ở trong phòng tức giận đập phá đồ đạc, trước đó lại còn ra lệnh cho mọi người không được đi tìm hoàng hậu nương nương đang mang thai đến khuyên bảo, chuyện này thật là phiền toái mà!

“Đám lão già kia, nếu rảnh rồi quá không có việc gì làm thì sao không từ quan về làm ruộng đi?! Lại còn muốn vào cung nói năng càn rỡ, con mẹ nó chắc là sống quá nhàn rồi!” Cùng với tiếng mắng chửi không ngừng là những tiếng vang của đồ đạc bị đập bể.

Chúng nô tài sợ tới mức không dám tới gần nửa bước, chỉ có một lão thái giám đã từng trải nhiều năm trong óc lóe linh quang, lập tức phái người đi mời thái tử điện hạ tới, dù sao trong cả hoàng cung này, người có thể trấn áp cơn tức giận của bệ hạ cũng không nhiều, ngoại trừ hoàng hậu ra thì cũng chỉ có tiểu oa nhi này mà thôi...

Tiểu thái tử nghe tin chạy đến, lớn mật mà mở đại môn thư phòng ra, thò đầu vào nhìn ngó hỏi: “Ba ba... Con vào được không?”

“... !” Tuyền nghe thanh âm non nớt của con mình, bàn tay đang giơ lên muốn ném bình hoa nhất thời dừng ở trên không...

Đưa lưng về phía tiểu hài tử, hẳn thông thả buông bình hoa, sửa sang lại quần áo một chút, sau đó chậm rãi xoay người, trên mặt mang theo nụ cười tủm tỉm, “Ha ha, tiểu bánh mật, hô, nay sao lại rảnh rồi đến nơi này chơi đùa a?”

“Ba ba!” Tiểu bánh mật liền nhào tới, “Hôm nay ba ba gặp phải chuyện không vui sao?”

Tuyền một tay ôm lấy hài tử ngồi xuống ghế, tay kia đưa lên vuốt ve đầu nó, “Có chuyện không vui nhìn thấy tiểu bánh mật thì toàn bộ bay mất rồi, hôm nay bảo bối có tới thăm phụ thân không?”

“Có a, nhưng lúc đó phụ thân còn đang ngủ... Ai, không có ai cùng Lãm nhi chơi đùa rồi!” Tiểu oa nhi công phu làm nũng chính là đệ nhất.

Đột nhiên cánh cửa bị mở ra, tiểu bánh mật ngồi nhìn thẳng ra cửa, thấy rõ ràng người vừa tới, “A, là đại bá!”

“A?” Tuyền quay đầu nhìn lại.

Tễ Linh Nhạc mới từ nhà lao ra, sắc mặt mang theo chút phần nộ, khí thế bức người tới mức bọn nô tài không ai dám tới gần, nhưng tiểu bánh mật không sợ trời không sợ đất, liền chạy tới trước mặt y ngọt ngào nói: “Đại bá hảo, Si Ảnh thúc thúc đâu rồi? Người lúc nào sẽ tới kể chuyện xưa cho Lãm nhi nghe?”

Tuyền bị lời nói của con mình dọa cho ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng chạy tới ôm lấy nó, “Ha ha... Đại ca, tiểu hài tử không hiểu chuyện... Người không cần so đo với nó...”

Bảo bối con mình thật đúng là, nói gì không nói lại đi nói chuyện này a...

“Ừm... Si Ảnh thúc thúc rất nhanh sẽ trở về kể chuyện xưa cho con nghe!” Tễ Linh Nhạc vuốt vuốt mái tóc cháu mình, là muốn nói cho nó nghe? Hay vốn nói cho chính mình đây? “Kỳ, bọn Diệu Quang cùng Húc khi nào sẽ trở về?”

Tuyền cũng chỉ có thể nói theo sự thật: “Nhanh thì một tháng, chậm thì...”

“Một tháng?” Tễ Linh Nhạc khẽ cau mày, “Sao lại chậm như thế?”

“Không có cách nào... Người ta còn đang ở cữ mà!” Tuyền tỏ vẻ bất lực.

Tễ Linh Nhạc lúc này như người trong mộng mới tỉnh, “Thật sao, hần đã sinh rồi... Là nam hài hay nữ hài?”

“Là đệ đệ nha!” Tiểu bánh mật thay Tuyền trả lời, ngày đó tin tức đến nó cũng nghe thấy, “Ai... Thật đáng tiếc, Lãm nhi rất muốn có một muội muội mà!”

“Tiểu bánh mật, vấn đề này trước bỏ qua đã, có được không?” Tuyền lại ôm hài tử vào lòng, “Đại ca, một tháng này... người định làm gì đây?”

“... Kỳ, có cảm thấy hôm nay... thái độ của các triều thần rất kỳ quái hay không?” Tễ Linh Nhạc không đáp, ngược lại lại hỏi.

“Đám súc sinh kia không biết đang đùa cái gì, cư nhiên cả đám người cùng thông đồng với nhau?!” Tuyền tức giận oán trách.

“Đó chính là điểm khiến ta cảm thấy kỳ quái... Bọn chúng một lũ quan lại bao che cho nhau ta cũng có thể hiểu được... Nhưng đám liên hợp lại đối phó quân chủ, chỉ cần là bề tôi thì đều biết chuyện này có biết bao hung hiểm, quyết sẽ không thể nào phát sinh sự tình thế này?” Đó chính là chỗ khiến y nghĩ mãi không ra!

“Trừ phi... bọn chúng có bí mật gì đó!” Tuyền khẳng định.

Tễ Linh Nhạc hiển nhiên đồng ý với ý kiến này, “Bây giờ vấn đề chính là bí mật kia... Theo ta phỏng đoán hần là có liên quan tới quan ngân! Đối với chúng ta bây giờ chỉ có đầu mối là đình quan ngân đã khám xét được kia... Nhưng tên tri phủ ấy vẫn không cung khai, xem ra thật sự là không biết bạc này từ đâu tới.”

“Hần cũng không biết... Vậy quan ngân này sao lại tới chỗ hần?” Tuyền vẫn còn bán tín bán nghi.

“... Đây chính là điều ta đang định đi thăm dò!” Vừa nói, Tễ Linh Nhạc đã di chuyển cước bộ.

“A, đại ca!” Tuyền như nhớ tới cái gì, đột nhiên gọi hần lại, “Cái kia... đại ca có thể hay không...”

“Giúp người giấu diếm, không cho Phạm biết?” Tễ Linh Nhạc hiểu rõ mà nói tiếp thay hần, “Yên tâm, ta cũng không có ý định nói cho hần chuyện này!”

“Hắc hắc, cảm ơn đại ca!” Tuyên tỏ ra một bộ lấy lòng, “Ta cũng sẽ hỗ trợ! Hừ, bọn hỗn trưởng ấy... Nếu không giáo huấn bọn chúng một trận, tên của ta sẽ viết ngược!”

... ..

Một tháng nháy mắt đã trôi qua, Tề Linh Nhạc cùng lúc phái hai người tâm phúc tùy thời báo cáo về tình hình của Si Ảnh, về phương diện điều tra xuất thân cùng các mối quan hệ đời tư của Trần tri phủ đều không thấy có vấn đề gì, điều này khiến cho y đau đầu không thôi!

“Vương gia!” Vào đêm khuya, Hứa Trạm liền trở về báo cáo.

“Hứa Trạm sao...” Tề Linh Nhạc buông công văn xuống, nhắm mắt dựa vào lưng ghế hỏi, “Hôm nay thế nào? Hắn có khỏe không?”

Hứa Trạm quỳ gối một bên trả lời, “Dạ... Công tử nói mình toàn bộ đều khỏe, nhưng mà...”

“Nhưng mà?” Nghe thấy hắn ngắc ngứ, Tề Linh Nhạc thoáng cái từ trên ghế đứng dậy, “Nhưng mà cái gì?”

“Vương gia đừng kích động, chỉ là chúng ta cảm thấy công tử mấy ngày nay có chút không thích hợp... Hắn trong lúc làm việc tinh thần thường xuyên hoảng hốt, hơn nữa bình thường khi làm được một nửa thì sẽ ngồi ngủ gật...” Hứa Trạm mặc dù cảm thấy Si Ảnh không có bệnh nặng, nhưng thấy mình vẫn nên bẩm báo thì tốt hơn.

“... Có phải thân thể hắn đã xảy ra vấn đề gì rồi không?” Về mặt Tề Linh Nhạc hiện lên nét sầu lo, “Triển gia rút cuộc bắt hắn làm công việc gì?”

“Quét dọn sân ạ!” Hứa Trạm dựa theo lời Si Ảnh phân phó trả lời.

“Có phải hắn bị trúng gió không?” Tề Linh Nhạc nhìn Hứa Trạm hỏi.

“Chắc là không phải, công tử sức ăn so với trước đây cơ hồ khỏe gấp đôi... Có thể ăn tốt thì chắc sẽ không có vấn đề gì lớn...” Ngữ khí Hứa Trạm cũng lộ ra chút sầu lo như Vương gia.

Đột nhiên Tề Linh Nhạc dùng ánh mắt hồ nghi nhìn hắn, “Hứa Trạm, ngươi... có phải có chút thích Si Ảnh rồi không?”

“Vương... Vương gia... Ngài đừng nên vô đoán!” Hứa Trạm mặt mũi đỏ bừng, ngay cả nói chuyện cũng ấp a ập úng.

“A? Vô đoán ư? Nhưng... ta nhớ rõ trước đây, ngươi đối với Si Ảnh luôn rất lạnh nhạt mà?”

Tề Linh Nhạc không hề đa tâm, còn nhớ rõ trước đây khi Hứa Trạm để Si Ảnh lại Tần phủ, không chỉ vì Vương lệnh mà còn vì trong lòng hắn thật sự xem thường Si Ảnh... Sau khi Si Ảnh được đón về phủ, Hứa Trạm vẫn như trước lạnh nhạt với hắn, ngay cả tên cũng không buồn gọi. Vốn chỉ có Thương Diễn vẫn luôn chung sống hòa thuận cùng Si Ảnh, nhưng tại sao chỉ mới âm thầm bảo vệ Si Ảnh một tháng, sự thể đã có thay đổi lớn đến như thế? Lại còn luôn miệng gọi “Công tử” nữa chứ?

“Đó là bởi vì... A...” Chính hắn cũng thấy nực cười, “Lúc đó thuộc hạ vốn là ‘cẩu nhân khán nhân đề’(1), chỉ bằng thân phận của mình nhưng nhìn ai cũng chê chê tiện... Thật sự là vô cùng ngu xuẩn...”

“... Ừ, ta hiểu rồi, ngươi đi trước đi!” Tề Linh Nhạc tựa hồ có thể lý giải cảm thụ của hắn, lúc đầu chính y không phải cũng là như thế hay sao?!

“Thuộc hạ cáo lui!” Hứa Trạm cũng không trì hoãn, lập tức lui xuống.

Hứa Trạm chạy ào ào trong bóng đêm, từng cơn gió lạnh đập vào mặt hắn, trí nhớ tựa hồ quay ngược trở lại ký ức ngày vào một tháng trước ấy...

Sắc trời dần sáng, Hứa Trạm không tình nguyện mà đứng canh ngoài cửa, Vương gia ra lệnh cho hắn phải bảo vệ tốt tên nam kỹ này, Vương gia ra lệnh cho hắn phải để y hảo hảo nghỉ ngơi, Vương gia ra lệnh... Nếu không phải vì Vương gia ra lệnh, hắn cũng sẽ không thêm dính dáng chút nào với kẻ đang nằm trong phòng kia.

Đột nhiên, một trận thanh âm bánh xe lộc cộc truyền tới khiến cho hắn lập tức nép vào chỗ tối, từ trên cây nhìn xuống đánh giá tình hình.

Ba tên hạ nhân, một tên đẩy xe chở thùng đựng phân, một tên đi bên cạnh giúp hắn đẩy, lại có một kẻ cầm trong tay một con gà đi tuốt trên đầu.

“Các người đem những cái này tới đây!” Tên đầu lĩnh phân phó, sau đó đem con gà thả tới trước cửa phòng Si Ảnh, “Được rồi, trở về thôi, sau này nơi tên này sống, các người không cần lén phéng tới!”

“Dạ, rõ! Nhưng mà lão tổng quản, vậy con gà này dùng để làm gì?” Hai người đi phía sau hỏi.

“Ha ha, con gà này không hề tầm thường chút nào, một đêm nó có thể gáy tới ba lần đó!” Tên đứng đầu nói.

Hai người hạ nhân không ai nói gì, nhưng đều liếc nhìn căn phòng kia đầy thương cảm, thật là một kẻ đáng thương a... Không biết hắn đã đắc tội thiếu gia cái gì rồi, nhưng một đêm gà gáy ba lần, như vậy căn bản là không được ngủ mà!

Chờ bọn chúng rời đi, Hứa Trạm liền đi tới bên kia, dùng sợi dây mảnh buộc chặt mỏ con gà lại, sau đó tự mình mặc bộ y phục bằng vải thô gai vào, từ trong lòng lấy ra một tấm da mặt dán lên mặt mình...

Hết thấy an bài xong, hắn đã hoàn toàn biến thành Si Ảnh! Đi tới trước đồng thùng phân, ngửi thấy mùi hôi thối bốc lên, hắn không khỏi nhăn mũi lại...

“A?” Không nghĩ tới, đúng lúc này Si Ảnh cư nhiên đã mặc quần áo chỉnh tề, khắp khiêng đi ra khỏi phòng, nhìn thấy người đang mang khuôn mặt giống hệt mình đứng đó không khỏi có chút giật mình, “Người là... Hứa Trạm?”

Hứa Trạm khinh thường không thèm nói chuyện với hắn, đi một mình tới chiếc ghế dài trong viện ngồi xuống, cầm lấy một cái bàn chải, đang muốn bắt đầu công việc, nhưng lại phát hiện ra mình không biết phải làm bước tiếp theo như thế nào...

“Phốc!” Thấy bộ dáng hắn mờ mịt vô thố, Si Ảnh không nhịn được mà cười ra tiếng.

Không để ý tới hắn đang trờ trờ mắt nhìn, Si Ảnh đi lên phía trước, kiên quyết kéo hắn lên, “Người đừng có làm mọi việc thêm rối nữa, nhìn bộ dáng ngươi là đủ biết không quen làm việc này rồi, vẫn là để tự ta làm đi!”

“Không được, Vương gia đã có lệnh rồi!” Hứa Trạm vẫn như trước một mực không chịu.

“Ai... Người không thể linh hoạt một chút sao?” Si Ảnh chịu không nổi mà dậm dậm vai, “Vương gia của người chỉ muốn ta an toàn, đâu có bảo người phải thay ta làm những cái này?”

“Vương gia muốn người được hảo hảo nghỉ ngơi!” Hắn nhất nhất lặp lại từng câu mệnh lệnh.

“... Vẫn là miễn đi, nếu để cho bọn người kia biết được thì ta còn bị chỉnh cho gấp bội!” Si Ảnh kéo ghế qua, thoáng cái liền ngồi xuống, “Oa A... Hư...” Vết thương quả nhiên rất đau.

Nhưng Hứa Trạm đứng bên cạnh vẻ mặt cũng không có gì thay đổi, hắn đương nhiên cho rằng hết thấy đều là do Si Ảnh tự tìm khổ mà thôi.

Chờ cơn đau dịu xuống một chút, Si Ảnh liền thuận thực cầm lấy bàn chải, tay kia lấy qua một thùng phân, bắt đầu chà rửa...

Nhìn động tác lưu loát của hắn, Hứa Trạm không khỏi ngạc nhiên, “Người... từng làm loại chuyện này sao?” Nam kỹ đi làm việc này làm gì chứ?

“Ừm... Trước kia khi bỏ trốn bị bắt trở về, sau khi ăn no độn một trận ta cũng từng bị bắt đi chà thùng phân rồi!” Si Ảnh nói với người bên cạnh, “Người nhất định chưa từng làm việc này, nên sau này hãy cứ để ta làm, người mau lánh đi đi!”

“Không được! Vương gia có lệnh...”

“Ta nói này, người cứ Vương gia Vương gia mãi không chán hay sao?” Si Ảnh trợn mắt trừng hấn, “Vương gia của người chỉ nhất thời cao hứng, ai biết lúc nào sẽ yêu cầu người đi bảo vệ kẻ khác chứ... Khi đó nhớ lại lúc này, từng vì một kẻ chẳng có chút phân lượng nào đi rửa thùng phân, không phải sẽ thấy rất không có lời hay sao?”

Hứa Trạm có chút kinh ngạc, những lời này cứ nhiên lại từ trong miệng của hấn nói ra sao, “Người... biết mình sẽ có thể bị thất sủng?”

“Không phải có thể! Là chắc chắn!” Si Ảnh cải chính, “Vương gia của các người không phải sắp kết hôn sao? Thế nào? Ngày đại hôn đã định rồi, có phải muốn người nói cho ta biết không?”

“... Người thật sự không cần ta hỗ trợ ư?” Hứa Trạm không trả lời vấn đề của hấn.

“Không cần, người đi nhanh đi! Trời sắp sáng rồi, sẽ có người tới thị sát ta!” Si Ảnh đối với Triển gia vô cùng hiểu rõ.

Hứa Trạm nghe hấn nói như vậy, cũng không kiên trì thuyết phục nữa, tự mình lách tới một chỗ tối âm thầm quan sát.

Hấn nhìn Si Ảnh mỗi sáng sớm phải dậy sớm, nhìn hấn chịu đựng đau đớn cùng khí trời oi bức, một thân mồ hôi ngồi dưới gốc cây y lánh mặt mà rửa thùng phân, nhìn tiểu hài tử Triển gia đi qua một tiếng lại một tiếng mắng “dã chủng, dã chủng”, nhưng hấn chỉ mỉm cười, nhìn hấn ăn cơm thừa uống nước lạnh, khoe miệng vẫn lộ ý cười...

Tại sao không tìm mình giúp đỡ? Hứa Trạm càng ngày càng thấy khó hiểu, người này rốt cuộc là người thế nào?

=====

(1) Cầu nhân khán nhân đề: Theo truyền thuyết Trung Quốc cổ đại, khi chó nhìn người, thấy người rất nhỏ, rất thấp. Thế nên chó không sợ người, không coi người ra gì, thấy người là cắn. Sau này người ta gọi những kẻ không coi ai ra gì là “cầu nhân khán nhân đề”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-khuyet-khuc-chi-tan-lau-nguyet>